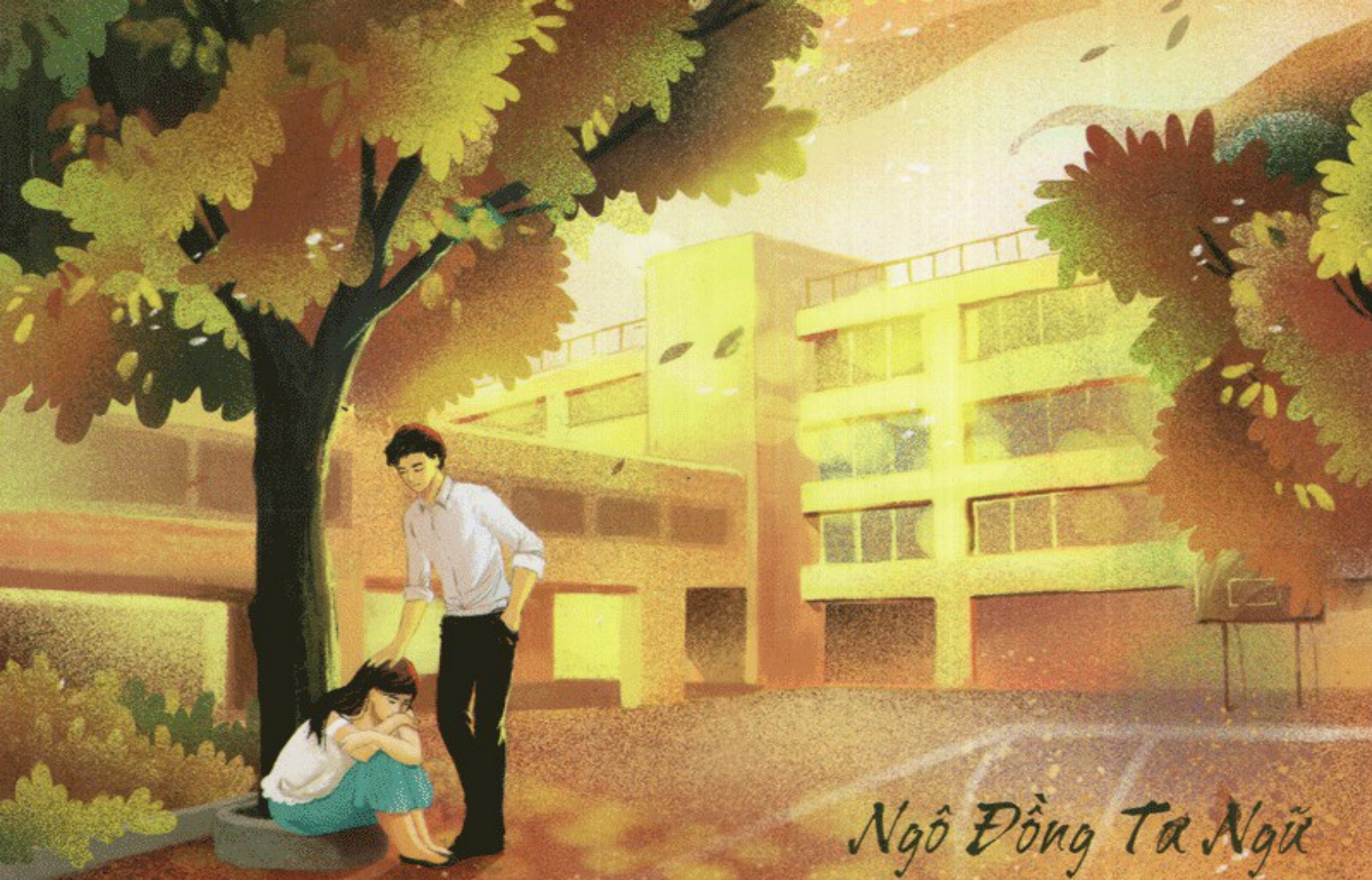

Ngô Đồng Tư Ngữ

Anh có thiếu người yêu không?

Dennis Q. (dịch)

vh Nhà xuất bản Văn học

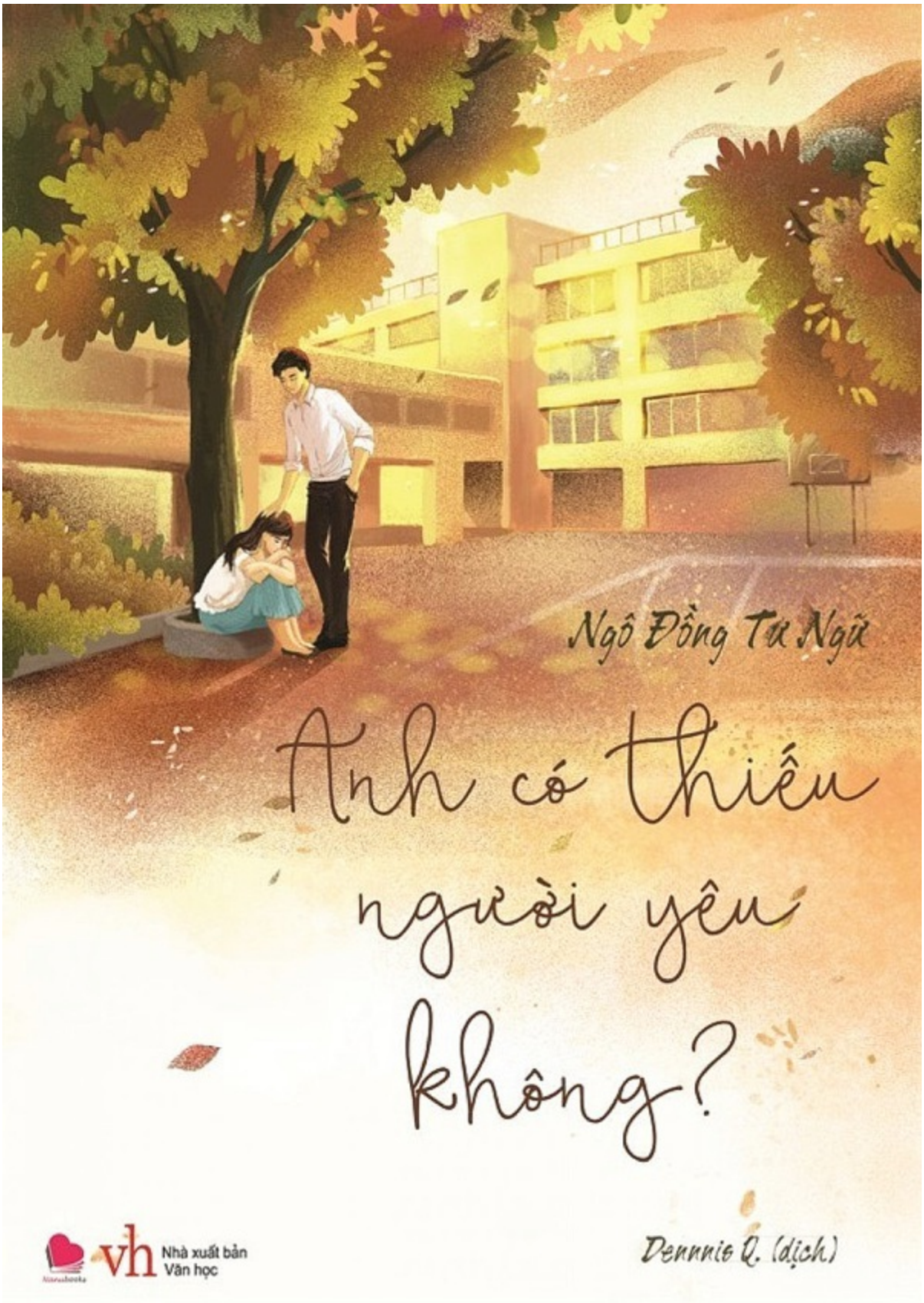

Ngô Đồng Tư Ngữ

Anh có thiếu người yêu không?

Nhà xuất bản Văn học

Dennnie Q. (dịch)

http://tieulun.hopto.org

Anh có thiếu người yêu không?

Tác giả: Ngô Đồng Tư Ngữ

Dịch giả: Dennis Q

Kích thước: 13 x 19 cm

Số trang: 572

Ngày xuất bản: 02-2018

http://tieulun.hopto.org

Giá bìa: 135.000 đồng

Công ty phát hành: Nanubooks

Nhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Văn Học

Sách: Như Lê

Chụp pic: Thương

Type:

Mèo Mốc - Ngoc Tinh

Viet Anh - Thái Ngọc

http://tieulun.hopto.org

Xu Hoang

Beta:

Vân Trần – Tram Cao – Yen Thanh

Nguồn eBook: fb.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI

http://tieulun.hopto.org

Giới thiệu truyện

Đây là một câu chuyện theo đuổi tình yêu miệt mài của cô nàng "ốc sên" Trần Khinh đối với thiên tài y khoa Hạ Đông Giá. Có thể khái quát chuyện theo đuổi tình yêu của Trần ốc sên bằng câu: "Tốc độ nhanh nhất của ốc sên bò là 8,5m/giờ, mà Trần Khinh cảm thấy cô theo đuổi Hạ Đông Giá còn chậm hơn cả ốc sên".

Trần Khinh là một cô gái mập mạp, hơi ngốc nghếch nhưng thừa lòng nhiệt tình, tốt bụng, chân thành và rất cố chấp, cô đã thích anh chàng Hạ Đông Giá lạnh lùng, "xấu bụng" từ năm mười chín tuổi và thích anh suốt hai năm, liên tục tỏ tình và cũng liên tục bị từ chối. Nhưng cô càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, mãi cho đến khi phấn đấu thi vào cùng trường đại học với anh thì bỗng phát hiện ra một sự thật rằng anh đã có "người trong mộng", tuy hai người đã sớm chia tay nhau. Cô quyết tâm từ bỏ, nhưng rồi biến cố cứ lần lượt đã nảy sinh: một trận động đất lớn xảy ra, Hạ Đông Giá thuộc nhóm người tình nguyện đến khu thiên tai để tham gia cứu hộ, Trần Khinh cũng bất chấp tất cả đuổi theo anh. Cũng chính lúc đó, nhiệt tình cùng sự cố chấp của cô đã khiến Hạ Đông Giá rung động; hay như Trần Khinh gặp phải những biến cố đánh mất đi người bạn thân nhất, bị những người bạn tin tưởng phản bội, đã khiến cho Hạ Đông Giá nhận ra được tình cảm của bản thân, quyết tâm yêu thương và bảo vệ cô;...

http://tieulun.hopto.org

Trích dẫn nổi bật:

“Nhưng rồi có ngày bạn sẽ nhận ra, điều đáng để chúng ta gìn giữ, trân trọng nhất chính là hiện tại, cho dù nó vất vả gian khổ đến mấy, vì hiện tại có hỉ nộ ái ố của chúng ta, có nỗ lực của chúng ta và có chúng ta.”

"Tình yêu tuổi thanh xuân là thế, có những lời nói ra lại không có kết quả, nhưng có những mối tình không có kết quả chỉ vì ngại ngùng không dám nói ra."

Mục Lục

A Letter from Si Yu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương cuối

Ngoại truyện: Nữ sinh xấu xa

Lời của tác giả

Phụ lục đặc biệt: 60 câu chuyện nhỏ ấm áp

http://tieulun.hopto.org

A Letter from Si Yu

Với tư cách là một nửa nguyên mẫu của Trần Khinh, cân nặng từng lên đến tám mươi tư ký, tôi rất vui khi được giới thiệu với các bạn quyển sách mới của mình "Anh có thiếu người yêu không?".

Còn nhớ lúc mới bắt đầu viết tác phẩm này, tôi mới quen biết ông xã mình, lúc đó hoàn toàn không ngờ một anh chàng mập mạp như vậy sẽ là Mr. Right của mình, nhưng tình cảm chính là như vậy, một khi đã chắc chắn rồi thì có muốn ngăn cản cũng không được.

Hôm viết xong quyển sách này, là ngày thứ mười sáu tôi bước chân vào cuộc sống hôn nhân.

Tất cả đều như một giấc mộng.

Có độc giả từng hỏi tôi, "Tư Ngữ, tôi rất thích Trần Khinh, thích sự kiên cường, lương thiện và cố chấp của cô ấy".

Đúng thế, đó cũng là những điểm tôi thích nhất ở Trần Khinh.

Lúc tôi còn là một cô mập, cuộc sống thuận buồm xuôi gió nhất, lúc đó tôi vẫn chưa đau ốm, xếp hạng thành tích luôn nằm ở vị trí đầu bảng của cả khối, được thầy cô cưng chiều, được các bạn học yêu mến.

Thật sự rất nhớ quãng thời gian ấy, lúc đó tôi học lớp Mười hai.

Về sau vào đại học, là cán bộ lớp một năm, bỗng cảm thấy cuộc sống trở nên không còn suôn sẻ như trước nữa. Cơ thể cứ hết ốm lại mập, quan hệ bạn bè bỗng dưng cũng trở nên khó xử lý.

Lúc đó trong phòng ký túc có một nhóm nhỏ, trong lớp cũng chia nhóm,

cuộc sống không còn đơn giản như hồi học cấp ba nữa.

Tôi đã từng kêu gào trong điện thoại với mẹ là: *Con muốn quay về cấp ba.*

Bị mẹ yêu mắng cho một trận xong ngoan ngoãn đi làm hồ sơ lý lịch.

Nhưng đến khi tốt nghiệp, bước vào xã hội rồi, tôi lại nhận ra cuộc sống đại học cũng thật đáng quý biết bao.

Con người, lúc nào cũng tiến về phía trước trong nỗi nhớ nhung, quá khứ lúc nào cũng tươi đẹp, còn hiện tại đa phần khiến người ta thất vọng.

Nhưng rồi có ngày bạn sẽ nhận ra, điều đáng để chúng ta gìn giữ, trân trọng nhất chính là hiện tại, cho dù nó vất vả gian khổ đến mấy, vì hiện tại có hỷ nộ ái ố của chúng ta, có nỗ lực của chúng ta và có chúng ta!

Quyển truyện này, xin gửi đến quãng thời gian cấp ba cùng đại học phong phú và vui vẻ của tôi.

Ngô Đồng Tư Ngữ

26 tháng 8 năm 2015

http://tieulun.hopto.org

Chương 1

Kỷ niên ốc sên

Tốc độ cao nhất của ốc sên bò là 8,5 mét/giờ, Trần Khinh cảm thấy cô theo đuổi Hạ Đông Giá còn chậm hơn cả ốc sên.

Muốn một người nói rõ ra ngày nào đó vào bốn năm trước đang ở đâu, gặp ai, nói những gì, công bằng mà nói thì yêu cầu này làm khó người ta vô cùng.

Nhưng khi Trần Khinh hai mươi ba tuổi đứng ở đầu giường bệnh, nhìn cái xác tim đã ngừng đập trên giường, trong đầu cô lại có thể hiện rõ cảnh tượng bốn năm về trước, trong hôn lễ của người chị họ.

Hôm đó, là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Âm nhạc trong lễ cưới vẫn vang lên dìu dặt, Trần Khinh ngồi bên bàn, chậm rãi ăn. Vì miệng nhét quá đầy nên cô nói chuyện có phần lúng búng, không rõ: "Dì ơi, đủ rồi".

"Ăn nhiều một chút." Bà dì ba hiền lành làm sao chịu ngưng, liên tục thêm thức ăn cho cô, mắt lại len lén liếc sang bàn kế bên, nói: "Đó là con trai thứ hai của bác Hạ, lớn hơn con năm tuổi, thạc sĩ y học, dì muốn giới thiệu cậu ta cho chị họ con, con thấy thế nào?".

Trần Khinh đã quá quen với kiểu đề tài sở trường của các bà các cô, nuốt thức ăn trong miệng xuống, cô ngước đầu lên, tay chống cằm, bình luận về người đó: "Ngoại hình cũng được, chỉ là quá gầy, khó tránh khỏi các bệnh suy nhược cơ thể. Dì ba à, vì hạnh phúc suốt đời của chị họ con, hãy thận trọng". Nói xong cô vỗ vỗ mu bàn tay dì ba như an ủi, cúi đầu tiếp tục "chiến

đấu” với giò heo trong đĩa.

Cái thứ này ít thịt, ăn lại rất tốn sức. Haizzz, đúng là tự làm khổ mình!

Cầm đũa lên, mặt cô cau lại, như thể đang đối diện với một chuyện khiến cô vô cùng khó xử.

Hạ Phinh Đình nhìn Trần Khinh một lúc, cuối cùng bị dáng vẻ ăn uống nghiêm túc của cô chọc cho phì cười. Quay lại, Hạ Phinh Đình chọc vào người Hạ Đông Giá: “Con gái nhà người ta chê em quá gầy, cơ thể suy yếu kìa”.

Hử?

Hạ Đông Giá quay sang, theo hướng Hạ Phinh Đình chỉ, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại trên người Trần Khinh. Chỉ liếc nhìn phần lưng to bè đó một cái, anh liền lắc đầu: “Người mập thì cơ thể càng yếu”.

Giọng nói trầm thấp nhưng rất rõ ràng, lời của Hạ Đông Giá khiến mọi người đang ngồi xung quanh đều khựng lại.

Bao gồm cả Trần Khinh.

Tiếng đàn piano dịu dàng trôi trong không gian vườn cỏ, tiếng người cười nói không biết tự lúc nào đã dần dần im lặng, tiếng động “cộc cộc” của thảm cỏ như bị một vật nặng giẫm lên phát ra từ xa đến gần, cuối cùng bỗng ngừng lại cạnh anh. Hạ Đông Giá buông đũa xuống ngẩng lên, hơi buồn cười nhìn Trần Khinh và chiếc đĩa trong tay cô: “Chắc cô sẽ không muốn dùng cái móng giò này để đập tôi ngất xỉu đấy chứ?”.

“Tách cái này ra.” Trần Khinh nói, “Tách món này cần sức lực, nếu anh có thể dùng đũa tách phần thịt ở móng giò này ra thì tôi sẽ xin lỗi anh ngay”.

http://tieulun.hopto.org

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống gương mặt tròn trịa của Trần Khinh, mặt mày cô lạnh nhạt, khóe môi mím lại tỏ rõ sự nghiêm túc

Lần gặp gỡ đầu tiên năm mười chín tuổi giống như một bức tranh thêu màu sắc tươi tắn, hoàn toàn không vì thời gian mà phai màu. Không phải trí nhớ cô quá tốt, mà chỉ là thi thoảng cô vẫn thường lấy ra để gặm nhấm lại chút tư vị mà thôi.

Mùa xuân năm hai mươi tuổi, khi Trần Khinh lại một lần nữa nhớ về khoảng ký ức đó, cảnh tượng đẹp đẽ vì lời nói xen vào của một người mà bất đắc dĩ bị cắt đứt.

“Sau đó thì sao?”

Trần Khinh ngước lên, nhìn Bối Tư Thủ có mái tóc y hệt lông nhím, mím môi nói: “Anh ấy làm được, tôi đã phải xin lỗi”.

“Sau đó nữa?”

“Hết rồi.”

“Hả...” Cảm xúc đang dâng cao bỗng dưng tuột dốc, Bối Tư Thủ mất hứng huơ cánh tay dài, quay lưng đi ra ngoài.

“Thật mất hứng”, ba chữ đó bị tách biệt hẳn khi cánh cửa từ từ khép lại, Trần Khinh ở trong chống cằm ngồi trên ghế, đôi mắt nhìn xa xăm, nhớ đến đoạn kế tiếp mà cô không kể cho Bối Tư Thủ nghe.

Khi hôn lễ của Trần Dao kết thúc, Trần Khinh tìm thấy Hạ Đông Giá dưới ngọn đèn vàng vọt bên ngoài khách sạn.

Về đêm không khí hơi lạnh. Hạ Đông Giá mặc áo khoác màu gạo, thân hình cao ráo, gương mặt có một vẻ trầm tĩnh, chín chắn không hợp với tuổi,

http://tieulun.hopto.org

anh đang nói chuyện với bạn bè, bất thình lình phát hiện ra cô gái trong tiệc cưới đang đứng cạnh mình.

“Vẫn định nhờ tôi giúp cô tách thịt móng giò ra hả?” Kết thúc cuộc trò chuyện với bạn, Hạ Đông Giá quay lại, quan sát Trần Khinh.

Trần Khinh biết anh đang quan sát cô, cô sờ mũi, thản nhiên nhìn anh: “Bố tôi và tôi từng nói với nhau, lớn lên tìm người yêu thì phải tìm một người chịu tách thịt móng giò ra cho tôi, hôm nay đã gặp được anh rồi”.

Lần đầu tỏ tình với con trai, gò má Trần Khinh hơi ửng hồng, ánh mắt cô di chuyển xuống nút áo sơ mi thứ hai của Hạ Đông Giá, khẽ nói: “Chị họ tôi có người yêu rồi, nhưng không nói cho dì ba nghe. Tôi vẫn chưa có bạn trai, anh có thiếu người yêu không?”

Giọng cô rất khẽ, khẽ đến mức không dám chắc là Hạ Đông Giá có nghe rõ không, đúng vào lúc cô không xác định được mình biểu hiện có ổn hay không thì Hạ Đông Giá bỗng đút tay vào túi áo, cúi người tiến lại gần cô.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt Trần Khinh, giống như một sợi lông tơ mềm mại gãi quanh trái tim cô, ngưa ngứa, khiến cô mất tự nhiên.

Anh sắp nhận lời chăng?

Hay là từ chối thẳng thừng?

Trần Khinh nghĩ ngợi với vẻ căng thẳng, nhưng cô không ngờ là Hạ Đông Giá chỉ liếc nhìn cô một lúc, sau đó giơ tay xoa xoa đầu cô rồi quay lưng bỏ đi.

Anh xem lời tỏ tình của cô là lời thoại kịch của thiếu nữ không biết gì.

Trần Khinh khẽ “ồ” một tiếng, chắc là xem như bị từ chối nhỉ. Nhưng cô

rất thích bàn tay trắng trẻo thon dài tách thịt móng giò của anh, làm sao đây?

Hay là, thử lại lần nữa?

Trần Khinh sờ mũi, nhớ lại hôm nay cô theo đuổi Hạ Đông Giá đã là ngày thứ... Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, ờm, ngày thứ ba trăm bảy mươi chín rồi. Cô lấy điện thoại ra, trong mục "Hôm nay" của chương trình "nhật ký", đánh một dấu vào đó.

Ngày thứ ba trăm bảy mươi chín quen biết Hạ Đông Giá, Trần Khinh bị Trần Dao gọi đến tham dự buổi lễ chia tay của cô nàng.

Chị họ cô là người cứng đầu, hôn lễ năm ngoái linh đình bao nhiêu thì lễ chia tay bây giờ cũng không kém cạnh bấy nhiêu.

Trần Khinh chống tay dưới cằm, đầu óc lơ đãng mới mấy phút thì bỗng một mùi nước hoa nồng nặc bay đến. Cô quay sang, nhìn thấy Trần Dao mặc lễ phục bằng lụa đứng cạnh cô, đầu mũi giày đá vào cô "cộp cộp", vẻ mặt không vui.

Trần Khinh ngờ nghệch "A" một tiếng, hỏi: "Sao thế?"

"Sao là sao? Em nói thử đi?" Trần Dao hậm hực trừng mắt nhìn Trần Khinh, túm lấy cô kéo ra ngoài. Trần Dao cao ráo chân dài, bước đi cũng dài, không được bao xa thì Trần Khinh có "ưu thế" cân nặng đã không thở nổi, cô vuốt ngực, giọng nói vẫn ung dung: "Trần Dao, chị bảo em hát ba bài, em hát rồi đó thôi? Còn bắt em làm gì nữa?".

Trần Dao đang tức tối không thèm quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng phía trước: "Em đến để giúp chị điều tiết không khí lễ chia tay, bây giờ có người làm mọi người ngại ngùng, không khí rất cần em, chị cũng cần em".

Nhìn ra xa theo ánh mắt Trần Dao, Trần Khinh đã hiểu ra, cô nhìn thấy

Vệ Thành mặc âu phục màu trắng đang khoác tay một cô gái trẻ trung xinh đẹp, sánh vai đứng trên thảm cỏ.

Người cũ đến phá hoại!

"Chị, không sao đâu." Đứng cạnh Trần Dao trên thảm đỏ, Trần Khinh an ủi chị, nhưng có vài vấn đề Trần Khinh vẫn không tài nào hiểu được, Trần Dao và Vệ Thành kết hôn một năm liền ly dị nhanh chóng, chia tay thì cũng đã chia tay rồi, có gì để mà so đo chứ?

Khẽ thở dài, cô sải bước thong thả đến trước nhạc công đang uống rượu khoác lác, nói: "Hát thêm vài bài nữa để tạo không khí vậy".

Tay trống giơ dùi lên, "tùng" một tiếng gõ lên mặt trống: "Hát gì đây?"

Phải rồi, hát gì bây giờ? Trần Khinh khẽ nhéo cằm, suy nghĩ.

Haizzz... Mấy hôm nay lúc nào cũng có nhiều chuyện khiến cô phải buồn rầu.

Phan An An nhìn từ xa đã thấy Trần Dao đi lại gần họ. Như để ra oai, cô ta khoác chặt tay Vệ Thành, không quên dựa sát người anh ta, sau khi thủ thế xong, cô ta lên tiếng chào hỏi Trần Dao đã đến gần: "Lâu quá không gặp, Trần Dao".

"Sao hai người lại tới đây?" Trần Dao sắc mặt khó chịu, kìm nén cơn giận dữ.

Đoạn mở đầu của bài hát lúc này lại từ từ vang lên, Trần Khinh bắt đầu hát. Giọng hát của cô rất dễ chịu, vẻ mặt cũng giống bài hát, bình thản, thư giãn. Có người bạn của Trần Dao biết khúc mắc giữa cô và Phan An An nên mượn đoạn mở đầu của bài hát, định kéo Trần Dao bỏ đi. Nhưng Trần Dao cứng đầu không chịu, về phía Phan An An thì cô ta càng không buông tha dễ

dàng.

“Trần Dao, cô nói vậy là sai rồi, mở tiệc chia tay thì tôi và Vệ Thành đương nhiên phải tham gia chứ, cô chia tay với vị hôn phu của tôi mà!”

“Cô!”

Phan An An không có hứng thú đánh chó đã rơi xuống nước, cô ta nhìn Trần Dao, cười giễu, rồi ánh mắt chuyển sang sân khấu cách đó vài mét.

Trên sân khấu trang trí những cụm hoa lớn màu trắng, Trần Khinh lặng lẽ đứng hát, giọng nói của Phan An An lẫn trong tiếng nhạc, vẳng đến sân khấu nghe rất chói tai.

“Em gái cô hát rất hay, nhưng sao lại mập đến thế? Trần Dao, là di truyền của gia tộc sao?”

Vừa đúng lúc đến đoạn nhạc dạo giữa bài, Trần Khinh cầm micro, khẽ nói: “Tôi mập do uống thuốc, không phải di truyền”.

Giọng cô không lớn, khẽ khàng, mệt mỏi.

Phan An An thầm nghĩ em gái của Trần Dao còn ngu ngốc hơn Trần Dao. Cô ta khoát tay, đang định nói thì lại nghe Trần Khinh gọi cô ta: “Chị xinh đẹp ơi, em hát tặng chị một bài nhé”.

Chị xinh đẹp?

Phan An An đắc ý nhìn Trần Dao, đáp: “Được thôi”.

Lần này, Trần Khinh không còn bối rối trong việc chọn bài nữa, cô thì thầm mấy câu với ban nhạc rồi cất tiếng hát.

Tiết tấu nhẹ nhàng du dương, một bài hát tiếng Anh uyển chuyển, Phan

http://tieulun.hopto.org

An An đứng bên dưới nghe mà bay bổng, cô ta nhìn Vệ Thành vẻ thâm tình, ánh mắt liếc nhìn sang Trần Dao, vẻ mặt càng tỏ ra đắc ý.

Bài hát kết thúc, Phan An An vỗ tay hai cái: "Hay lắm".

Trần Khinh cười như thoát được gánh nặng: "Chị thích là được, lúc chị tôi kết hôn tôi cũng hát chính bài 'I love you' này, về sau chị ấy đã ly hôn đó".

Không khí vừa dịu lại bỗng căng thẳng lần nữa, sắc mặt Phan An An sa sầm đáng sợ, sắc mặt của Vệ Thành cũng chẳng dễ chịu gì, Trần Dao ôm bụng, cười đến mức mặt sắp biến dạng.

"Em gái, chị 'like' cho em, tuyệt vời lắm!"

Ở sau sân khấu, tấm màn màu trắng bị vén lên rồi lại buông xuống, Trần Dao bưng một đĩa to đầy ắp thức ăn giơ ngón cái lên với Trần Khinh đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế.

"Mệt lắm hả, ăn miếng bánh kem mousse đi đã, bổ sung thêm năng lượng." Đặt đĩa thức ăn xuống, Trần Dao tay cầm bánh kem đưa lên miệng Trần Khinh, thái độ vô cùng nịnh bợ. Trần Khinh cũng không khách sáo, thuận tay cầm một miếng lên: "Chị, chị phải nhớ là mình có lý thì không cần to tiếng!".

"Ừ, ừ."

"Phải nhớ đó!"

"Nhớ rồi."

"Sợ chị quên, lặp lại một trăm lần cho em nghe xem."

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, em được nước lấn tới phải không?”

“Chị nhìn kìa, chị lại to tiếng rồi.” Trần Khinh lấy bánh kem, vẻ mặt thất vọng kiểu gặp phải trẻ hư khó dạy.

“...”

Trần Dao không còn gì để nói, mím môi lại, bỗng cảm thấy hơi thiếu tự nhiên, cô luôn nghĩ rằng Trần Khinh chậm chạp, làm việc thì không muốn giỏi giang, không biết tranh giành với ai, nhưng có lúc cô lại cảm thấy Trần Khinh là người rất nổi loạn, như hôm nay chẳng hạn, và cũng giống như Hạ Đông Giá.

“Đúng rồi!” Cô nhớ lại Hạ Đông Giá, “Bên bác sĩ Hạ của em có tiến triển gì chưa?”.

Ờm... cái này... Trần Khinh ngoẹo đầu, đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào thì bỗng bên ngoài vọng đến tiếng hét thất thanh.

“Giết người! Sắp chết người rồi! Cứu với!”

“Chuyện gì vậy?” Trần Khinh đứng phắt dậy.

Chạy như điên ra ngoài, đến khi Trần Khinh ngây ngô phát hiện ra người đang hét lên là Phan An An thì bước chân cô chậm lại, cô kéo Trần Dao, hỏi: “Chị, chuyện gì thế?”

“Chuyện gì hả? Đương nhiên phải đi xem thì mới biết được chứ!”

Không hiểu được ý ngầm trong động tác của Trần Khinh, Trần Dao kéo cô tiếp tục chạy đến chỗ hồ bơi.

Nhìn vẻ hưng phấn của Trần Dao, Trần Khinh thở hổn hển nghĩ: Chị ơi,

http://tieulun.hopto.org

ý em là chúng ta đừng đi xem Phan An An diễn trò được không?

Nhưng đâu có ai thèm để ý đến cô.

Quanh hồ bơi hình chữ nhật đầy ắp người, Phan An An đứng ở giữa, hét lên cầu cứu: "Các người ai có thể xuống dưới đó lôi tên điên kia lên không? Vệ Thành sắp bị đánh chết rồi".

Thời tiết lạnh, hồ nước lại nông, không thể chết đuối được, lại thêm sự việc xảy ra quá đột ngột nên mọi người thậm chí còn không biết đã có chuyện gì, nhất thời không ai phản ứng kịp.

Trần Khinh đứng vững lại, chưa kịp thở bình thường thì liền bị nước từ trong không trung văng đầy vào mặt, cô "ối" một tiếng, mở mắt ra, phát hiện trong hồ bơi Vệ Thành chưa chết, chỉ là bị đánh rất thê thảm, mặt bầm tím, lại còn không tài nào đánh trả lại.

Nước ban nãy là do anh ta bị đấm ngã xuống nước mới văng lên trên bờ như vậy.

Người đánh anh ta là ai nhỉ?

Cô nhìn người đang huơ nắm đấm, phát hiện ra đó là một thiếu niên cao ráo, tóc hớt ngắn. Cậu thiếu niên ấy có động tác nhanh nhẹn, hàm răng nghiến chặt khiến vẻ mặt cậu trông rất đáng sợ, có thể nhận ra cậu ta rất hận Vệ Thành, chẳng trách mà không ai dám bước tới giúp đỡ.

Trần Dao đứng cạnh hưng phấn kêu lên "Đẹp quá!", tay cũng giơ lên hạ xuống theo động tác của cậu ta, nếu không có Trần Khinh kéo cô lại thì không chừng Trần Dao cũng sẽ nhảy xuống tham chiến rồi.

"Trần Dao, cô có ý gì hả?!" Phan An An ngưng khóc, trừng mắt lên nhìn Trần Dao, Trần Dao lại chống nạnh, không sợ hãi gì mà trả lời: "Chẳng có ý

gì cả, hóng chuyện thôi, hóng chuyện mà cô cũng quản hả?”.

“Cô!”

“Tôi thì sao nào?”

Phía dưới tạt nước, trên bờ đốt lửa, thấy tình thế càng lúc càng hỗn loạn, cuối cùng có người đã ngờ nghệch hiểu ra, nhảy xuống nước.

“Anh chàng của cô lên rồi kìa, cô còn không đến xem anh ta thế nào à?” Chỉ vào Vệ Thành ướt sũng như chuột lột, tâm trạng Trần Dao rất sung sướng.

“Em gái, giúp chị một tay, giúp chị tiễn vị tráng sĩ này về, lát nữa mà để Phan An An túm được cậu ta thì phiền lắm.” Đang cao hứng, Trần Dao không quên dặn dò Trần Khinh.

“Thế chị đi đâu?”

“Chị đi hóng chuyện.”

Bóng Trần Dao vui vẻ nhảy ra khỏi tầm mắt, đến khi Trần Khinh quay sang tìm cậu thiếu niên kia thì không còn thấy bóng dáng ai nữa.

“Đi đâu rồi nhỉ?” Trần Khinh gãi đầu, quyết định tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Kỳ nghỉ Thanh Minh chớp mắt đã qua, thậm chí còn chưa kịp giúp Trần Dao phân tích thân phận của cậu thiếu niên kia, Trần Khinh đã phải lên tàu hỏa quay về trường.

Quê Trần Khinh ban đầu chỉ là một khu nhỏ trong thành phố, năm Trần Khinh ra đời, nghe nói vì cấp trên ra lệnh cải tạo kiến trúc nên nơi quê mùa

http://tieulun.hopto.org

này mới may mắn được thay da đổi thịt, một bước nhảy vọt thành cấp thành phố.

Nói là thành phố nhưng vẫn có sự khác biệt, giống như thành phố quê nhà Trần Khinh và thành phố nơi cô đang theo học, giữa hai nơi cách nhau chẳng qua chỉ hai tiếng đồng hồ đi tàu, mà một nơi là thành phố loại ba bình thường, còn chỗ kia là thành phố kinh tế trọng yếu của cả nước.

Con người ta cũng thế, chẳng hạn nhóm bốn cô gái ở phòng ký túc kế bên phòng Trần Khinh, vì là người bản địa nên giọng nói của họ luôn khiến người ta có cảm giác xa cách. Giống như lúc này đây, một trong số bốn người đó đến để truyền đạt tin tức mà nói một cách vô cùng ngắn gọn, cộc lốc.

"Thư ký, cô giáo bảo cậu đến văn phòng một chuyến."

Cô nào, văn phòng nào cũng chẳng nói, mở cửa rồi đóng "rầm" một cái. Âm thanh cửa gỗ đóng mạnh vẫn còn ù ù bên tai, bàn tay nắm chặt va li hành lý của Trần Khinh buông lỏng, thầm thở dài: Làm thư ký lớp đúng là khó quá.

Nhanh chóng sắp xếp xong hành lý, sau đó cô khóa cửa rồi ra khỏi tòa nhà ký túc.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cô cảm thấy khả năng giáo viên hướng dẫn tìm cô là lớn nhất.

Văn phòng cô hướng dẫn nằm ở tầng một ký túc xá số Sáu, cách ký túc số Tám của nữ sinh không xa, mới đến trước cửa nhà ăn thì Trần Khinh bỗng nghe thấy có người gọi cô.

"Trần Mạn Mạn, bà cô của tôi ơi, cậu nhanh lên đi, một đám người đang chờ cậu để họp kìa." Xuyên Thiên Tiêu hùng hục chạy đến, kéo cô chạy về

http://tieulun.hopto.org

phía ký túc số Sáu, kéo mạnh đến mức khiến Trần Khinh phải nhăn mặt. (Mạn mạn: có nghĩa là chậm chạp)

“Mới hết kỳ nghỉ mà? Họp cái gì mà họp?”

“Lão Triệu bỏ chạy rồi, chúng ta có người hướng dẫn mới, người mới vừa nhận chức chưa lâu đã nổi giận mấy lần, nhưng không biết vì sao lần này lại nóng giận.” Xuyên Thiên Tiêu nhìn Trần Khinh vẻ kỳ thị, “Cậu ấy mà, tin tức trì trệ quá”.

Trần Khinh “ồ” một tiếng, nhớ đến lão Triệu, giáo viên hướng dẫn, cùng vào đại học Yến Bắc với cô, trong lòng có chút buồn bã. Đó là người cô khiến cô vừa yêu vừa hận, suốt ngày buộc tóc đuôi ngựa, đi đứng phóng khoáng, nói chuyện rôm rả, đối xử với cô rất tốt, bảo cô làm cái chức thư ký rất khó nhằn.

Haizzzz... lão Triệu.

Than thở xong, Trần Khinh nhớ lại người hướng dẫn mới, hỏi: “Giáo viên hướng dẫn mới thế nào, hiền lành hòa nhã không?”.

“Hòa nhã hay không tôi không biết, nhưng có một đặc tính này là chắc chắn.”

“Cái gì?”

“Đặc biệt đẹp trai!”

“...”

Đến khi Trần Khinh đứng trong văn phòng thầy hướng dẫn, nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp đầu người để thấy đôi tay thon dài trắng trẻo phía sau bàn học, cô cũng phải thừa nhận rằng thầy hướng dẫn mới rất đẹp trai.

“Kỳ quân sự của sinh viên mới năm nhất sẽ bắt đầu sau kỳ nghỉ lễ một tuần, cán bộ các lớp sắp xếp người đến nhà thi đấu thể thao nhận quân phục nhé, ngoài ra, cán bộ lớp bảy là ai?”

“Gọi cậu kìa!” Xuyên Thiên Tiêu hạ giọng, lấy tay huých vào người Trần Khinh, “Thầy ơi, bạn này chính là thư ký của lớp bảy”.

“Trong khoa có một sinh viên mới chuyển trường, phòng giáo vụ sắp xếp vào lớp bảy, cán bộ lớp hãy chú ý phối hợp với sinh viên mới nhé... Có câu hỏi gì nữa không?”

Ánh mắt của thầy hướng dẫn mới nhìn thẳng vào cánh tay đang giơ cao của Trần Khinh.

Ánh mắt anh trong veo đến mức Trần Khinh có chút bối rối, cô buông tay xuống, kéo vạt áo rồi hỏi: “Thưa thầy, thầy là nghiên cứu sinh tiến sĩ, chắc là kiêm chức giáo viên hướng dẫn cho chúng em phải không, bao giờ thì thầy bỏ việc này?”.

“Em nghi ngờ năng lực của tôi à?” Thầy hướng dẫn nhướn mày.

“Không phải ạ. Trong trường không tán thành tình yêu thầy trò, nếu thầy làm thầy của em thì em khó theo đuổi lắm.”

Vừa nói dứt câu, các bạn xung quanh đều đưa ánh mắt kỳ dị và mờ ám về phía cô.

Trần Khinh đứng thẳng tại chỗ, bất động, nhìn người ấy.

“Trước khi có người thay tôi”, nghĩ ngợi một lúc, thầy hướng dẫn lại bổ sung, “Ít nhất thì tôi sẽ đảm nhiệm vai trò này một năm”.

Giọng điệu đó như đang nói: Chí ít trong một năm tới, tôi được an

toàn!!!

Trần Khinh thất vọng "ồ" một tiếng, nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn có phần vui mừng vì ít nhất là trong một năm tới, cô có thể nhìn thấy anh thường xuyên.

Haizz... Hạ Đông Giá sao lại trở thành thầy hướng dẫn của cô cơ chứ?

Trong cảm xúc chợt lên chợt xuống đó, cô nghe thấy Hạ Đông Giá hỏi: "Còn có vấn đề nào nữa không?".

"Không ạ."

"Nếu không còn thì đi nhận quân phục, có tình hình gì thì gọi điện báo với tôi, số điện thoại của tôi là..."

Trong tiếng đọc một dãy số, xung quanh vang lên tiếng móc điện thoại ra rào rào.

Cuộc họp kết thúc, Trần Khinh theo mọi người ra khỏi văn phòng, Xuyên Thiên Tiêu đi cạnh cô, đang định hỏi gì đó thì bỗng có người húc thẳng vào suýt bay đi.

"Ai thế hả?" Xuyên Thiên Tiêu xoa xoa eo, tức giận quay lại, phát hiện ra là người bạn cùng đi họp lúc nãy.

"Diêm Sảng, cậu làm gì thế?!"

"Không làm gì hết, chỉ là có lòng tốt muốn nhắc nhở cậu là kết bạn phải nhìn đối tượng, đừng kết bạn bừa bãi." Diêm Sảng hất mái tóc dài, bỏ đi.

Xuyên Thiên Tiêu giận dữ định đuổi theo lý luận với cô ta thì bị Trần Khinh kéo lại.

"Trần Mạn Mạn, cậu cam tâm bị bọn họ bắt nạt thế à?"

http://tieulun.hopto.org

“Cũng không bắt nạt gì đâu.” Bịt miệng Xuyên Thiên Tiêu đang sắp sửa hét lên, Trần Khinh cười, “Cũng chỉ để bọn họ nói cho sướng miệng thôi”.

Xuyên Thiên Tiêu lườm cô, kéo tay Trần Khinh xuống, “Trần Mạn Mạn, người mà cậu nói cậu luôn thích chính là thầy Hạ sao?”.

Trần Khinh gật gật đầu.

“Chỉ số độ khó rất cao, hơn nữa có lẽ là đối thủ không ít. Cậu không thấy lúc Diêm Sảng ghi lại số của thầy Hạ, mắt cậu ta sáng như thế nào đâu.”

“Ghi lại cũng vô ích thôi”, mắt Trần Khinh cong thành một đường, “Số điện thoại riêng của anh ấy không phải số này”.

Tin đồn trong trường học luôn truyền đi nhanh hơn bão, không đến nửa ngày, mọi người đều biết chuyện Trần Khinh thích thầy hướng dẫn mới rồi.

Ban đêm, Trần Khinh nằm trên giường, nhìn lên trần nhà và nghe bạn cùng phòng hỏi chuyện.

“Mạn Mạn, hóa ra người mà cậu luôn thích là thầy hướng dẫn mới của chúng ta à”, Đại A trở mình, nằm ngửa nghênh ngang trên giường, “Họ nói thầy hướng dẫn mới là thiên tài của học viện Y chúng ta đó, là tiến sĩ nhỏ tuổi nhất. Mạn Mạn à, cậu quen với người đàn ông xuất sắc như vậy ở đâu thế?”.

“Anh ấy là một người con của nhà bác tớ, bọn tớ đã quen nhau trong hôn lễ của chị họ tớ.”

“Ồ, là quan hệ gia đình hả? Chẳng trách.”

“Dù quan hệ gần gũi đến mấy mà đứng trước cơ thể này của cậu thì có lẽ sử dụng vũ lực cũng không khuất phục được đâu!” Trước nguồn sáng duy nhất trong phòng, Dân Bản Địa yên lặng ngồi lật sách, “Muốn theo đuổi đàn

ông thì hãy rửa sạch mỡ trên người cậu đi đã".

Dân Bản Địa là người bản địa duy nhất trong phòng Trần Khinh, bình thường hiếm khi tham dự vào cuộc trò chuyện của bạn bè, hôm nay lại tạt ngay một gáo nước lạnh.

"Mặc kệ cậu ấy đi", Đại A vừa an ủi Trần Khinh, vừa lặng lẽ không một tiếng động trèo lên giường Trần Khinh.

Vóc dáng cô nàng rất gầy, lại thêm động tác nhẹ nhàng nên bò lên đến nơi rồi Trần Khinh mới phát hiện, "ái da" một tiếng, Trần Khinh xoa ngực rồi hỏi: "Sao cậu lại mò tới đây?"

"Tăng cường tình cảm với cậu, ngoài ra sẽ là 'quân sư' cho cậu. Điện thoại đâu? Mang ra đây."

Tay Đại A sờ soạng người Trần Khinh một lúc, khi dừng lại thì trong tay cô nàng đã có điện thoại của Trần Khinh. Cô nàng đắc ý lắc lắc tay: "I get it".

"Cậu làm gì thế?" Trần Khinh có linh cảm không lành.

"Tất nhiên là gọi điện, giúp cậu tỏ tình rồi."

Không cho Trần Khinh chút thời gian phản ứng nào, ngón tay thon nhỏ của Đại A đã bay lượn trên bàn phím, sau một loạt tiếng bấm nút, Đại A nín thở chờ đợi.

Ngay cả Dân Bản Địa cũng không còn lật sách.

Trần Khinh cũng hơi căng thẳng, cô chưa bao giờ gọi điện cho anh vào giờ này cả.

Yên tĩnh một lúc, rồi trong điện thoại vẳng ra giọng nói: *"Số điện thoại*

bạn gọi không có thực”.

…

“Trần Mạn Mạn, cậu giỏi quá nhỉ!”

Đại A hét lên, Dân Bản Địa cười khẽ, còn trong lòng Trần Khinh như bị ai đó tạt dầu sôi, lửa bắn tung tóe. Cô hối hận, hối hận vì ban ngày tại sao cô không ghi lại số điện thoại của Hạ Đông Giá, bây giờ còn phải đi hỏi người khác.

Trần Khinh mấy hôm nay có vẻ ủ rũ không vui, không phải vì cô không có số điện thoại của Hạ Đông Giá, Đại A tích cực đã lấy lại số từ Xuyên Thiên Tiêu hộ cô rồi, lý do cô không vui là vì... Tại sao chuyện xảy ra hoàn toàn không giống như cô nghĩ chứ? Tại sao Hạ Đông Giá lại không thể giống lão Triệu, ngày nào cũng ngồi trong văn phòng? Tại sao lần nào cô đến văn phòng, anh cũng đều không có mặt?

“Công cốc rồi chứ gì?” Đại A ôm bờ vai tròn trịa của Trần Khinh, cảm thán.

“Cũng không phải.” Trần Khinh xoa tay, suy nghĩ xem còn có lý do gì có thể khiến cô thấy tự an ủi bản thân được, “Chí ít trong lúc học quân sự thì thầy hướng dẫn phải đi theo chúng ta mà nhỉ”.

“Cũng đúng là thế”, Đại A gật gù, không nỡ phũ phàng.

Ở nơi huấn luyện quân sự, hàng trăm con mắt dõi theo, ở nơi công cộng như thế, Trần Mạn Mạn chỉ mong đợi có thể xảy ra điều gì đó với thầy hướng dẫn, thì tuyệt đối cô sẽ là một tráng sĩ.

Nhưng chưa đến ngày học quân sự thì Trần Khinh đã bất ngờ nhận được điện thoại từ Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

Cầm chặt điện thoại, Trần Khinh hít thật sâu: “Thầy Hạ, tìm em có việc gì ạ?”.

“Sinh viên mới lớp các em đã đến chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Tôi biết rồi.”

Hạ Đông Giá chuẩn bị cúp máy thì động tác lại ngừng đột ngột vì tiếng gọi “khoan đã” của Trần Khinh.

“Còn chuyện gì không?” Anh nhìn người ngồi kế bên, nghiêng người sang nơi khác.

“Số điện thoại cũ của thầy sao lại thành không có thực rồi?”

“Hỏi cái này à?” Hạ Đông Giá hơi buồn cười, “Tôi bị mất điện thoại, nên bỏ luôn số cũ, làm lại số mới”.

“Có thể làm lại thẻ sim mà...”

“Còn việc gì không?” Không muốn lằng nhằng thêm trong chuyện này, Hạ Đông Giá làm dấu tay “Đợi một chút” với người kế bên, “Không còn gì thì tôi cúp máy đây, đang bận việc”.

“Vâng, em chỉ muốn nói, số điện thoại trước đây của thầy em nhớ khá kỹ...”

Trong tiếng máy bận, cô không biết Hạ Đông Giá có nghe thấy lời cô vừa nói hay không.

“Nhưng mà... số mới của thầy em cũng sẽ nhớ kỹ.” Cúp máy xong, cô

http://tieulun.hopto.org

siết chặt nắm tay.

Một ngày sau khi Trần Khinh nhận được điện thoại của Hạ Đông Giá, một thông tin nhỏ đã luồn qua khắp các phòng của sinh viên năm nhất từ sáng sớm, còn Trần Khinh ngờ nghệch thì đến giờ cơm trưa mới nghe được.

“Bạn mới đến rồi? Ở đâu? Đồng phục quân sự của cậu ta còn ở trong tủ đồ của tớ đó, ngày mai đã bắt đầu huấn luyện rồi, tớ phải giao đồ cho cậu ta.”

Đại A trừng mắt nhìn Trần Khinh: “Trần Mạn Mạn, đó không phải là trọng tâm đâu!”.

“Thế trọng tâm là gì?”

“Trọng tâm là một học sinh mới chuyển đến, bao gồm đăng ký, làm giấy tờ, sắp xếp ký túc xá đều do một tay nhà trường lo liệu, đó là vấn đề quá rõ rồi!”

“Vấn đề gì?” Trần Khinh múc một thìa nấm cho vào miệng, “Nấm hơi già”.

“Vấn đề gì hả?” Đại A kích động nghiêng người tới, xách tai cô lên rồi hét, “Nói cho cậu rõ người này có thế lực, không chừng còn là một ‘cao phú soái’ đó! Những người lớp bên đều bàn luận xôn xao từ lâu rồi, mà chỉ có cậu vẫn thản nhiên thôi”.

“Trần Mạn Mạn trong tim chỉ có một thầy Hạ!” Xuyên Thiên Tiêu nhai cơm, gật gù “tán đồng”, “Nấm lớn hơn năm tuổi, đúng là hơi già”.

“Lúc ăn đừng nói chuyện, không tiêu hóa nổi đâu.” Mặc kệ lời Xuyên Thiên Tiêu có ý ám chỉ, Trần Khinh xoa xoa tay cúi xuống, chậm rãi ăn cơm.

http://tieulun.hopto.org

Cuộc đời này, hiếm khi có một mục tiêu để phấn đấu, chỉ có điều mục tiêu của Trần Khinh lại là một người mà thôi.

Hạ Đông Giá... Hạ Đông Giá... Trần Khinh ngày ngày nhẩm gọi tên anh. Cuối cùng cũng đã đến ngày học quân sự.

Trong bầu không khí oi nồng, Trần Khinh đứng trên sân thể thao, len lén lau mồ hôi trên gò má. Ánh mắt liếc nhìn xung quanh, các bạn học đứng nghiêng đông ngả tây, giống như một dãy chả giò mới ra lò, còn bốc khói, ngoẹo đầu ngoẹo cổ. Là một thành viên trong nhóm "chả giò", Trần Khinh cố gắng để mình đứng thẳng một chút, chỉ vì phía trước đội ngũ của họ, Hạ Đông Giá cũng mặc quân phục đang đứng thẳng.

Dân Bản Địa đứng cạnh cô bất mãn lẩm bẩm: "Chưa từng thấy huấn luyện quân sự kiểu này bao giờ, không tập đội hình đội ngũ, không đi hành quân, chỉ phạt đứng!".

Lời than thở của cô nàng lập tức nhận được sự hưởng ứng của không ít người, tập thể "nhóm chả giò" bắt đầu lắc lư không yên.

"Yên lặng!"

Tiếng quát và tiếng bước chân từ xa vẳng đến, đám người giây trước còn than vãn liên tục bỗng im phăng phắc, Dân Bản Địa nhìn thầy quân sự đứng thẳng phía trước, vẻ mặt lúng túng.

"Có tình huống gì cần báo cáo không?"

"Báo cáo, em không hiểu những bạn khoa khác vì sao không giống bọn em, huấn luyện lâu thế này!" Dân Bản Địa bị ép đến đường cùng, ngoác miệng gào to.

"Không có tại sao gì cả! Vì vấn đề của bạn, tập thêm mười phút nữa!"

http://tieulun.hopto.org

Hả? Cả đám im lặng như tờ, nhưng cũng không ai dám nói gì thêm.

Thời tiết thế này, đứng lâu hơn một giây cũng là hành hạ.

"Sau này muốn ở trong ngành y thì tập đứng cho giỏi", đúng lúc mọi người dồn nén uất ức đầy một bụng thì một người bỗng lên tiếng.

Trần Khinh ngẩng lên, từ xa nhìn về phía Hạ Đông Giá. Không biết từ lúc nào anh đã đổi sang đứng đối diện họ, vành mũ che lấp nửa khuôn mặt, che cả vẻ mặt của anh, Trần Khinh chỉ nhìn thấy đôi môi đẹp của anh mấp máy.

"Trừ phi bạn muốn trong phòng mổ bày hai chiếc giường, một cho bệnh nhân, một cho người không có thể lực là bạn. Bệnh nhân đến quấy phá, bác sĩ không thể đáp trả, một là chịu đòn, hai là chạy. Chạy thì bạn không có thể lực, chỉ có thể chịu đòn, mà chịu đòn cũng không biết cách, bị đánh thành mặt gấu trúc; khi có động đất, sự cố xảy ra càng không dám nhờ vả bạn, bạn có đi thì cũng không cứu được ai, chính mình còn gục ngã. Các bạn có muốn thế không? Muốn thế thì có thể đi được rồi.

Hạ Đông Giá hai chân đứng thẳng, tư thế quyến rũ và cao ráo, dưới bầu trời xanh mây trắng, Trần Khinh không nhịn được hét lên: "Đã rõ!".

Sau đó cô nghĩ lại, cảm thấy lời của Hạ Đông Giá nói có vấn đề, người ta nhiều nhất cũng chỉ có hai mắt gấu trúc thôi mà? Sao lại có kiểu "mặt gấu trúc"? Cô choáng váng hoa mắt nhìn Hạ Đông Giá, "ầm" một tiếng, đổ gục xuống.

Say nắng rồi.

Haizzz... đúng là mất mặt.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh không nhớ rõ rốt cuộc mình đã ngất đi bao lâu, mơ mơ màng màng còn mơ thấy một giấc mơ đẹp, trong mơ Hạ Đông Giá bế cô lên, đi đến một gốc cây, bóng cây mát mẻ chiếu lốm đốm lên mặt Hạ Đông Giá, cánh tay anh mạnh mẽ, lồng ngực ấm áp và an toàn. Đúng là một giấc mơ đẹp đến mức không muốn tỉnh dậy. Trần Khinh chu môi ra, đang chờ đợi giấc mơ đẹp đó tiếp tục tiến hành theo hướng đẹp đẽ hơn thì một chậu nước lạnh đã tạt vào mặt.

"Môi cô chu ra thế này là muốn 'chụt chụt' với người ta hả?"

Giọng nói xa lạ phá vỡ giấc mơ, Trần Khinh choàng tỉnh, trừng mắt nhìn gương mặt đang lơ lửng phía trên, hoàn toàn tỉnh táo.

Tráng sĩ?!

"Tráng sĩ, Trần Dao tìm cậu rất lâu, cậu chạy đi đâu thế hả? Cô hưng phấn ngồi dậy, đôi mắt sáng rỡ nhìn thiếu niên kia, "Cậu tên gì, có thể cho tôi số điện thoại không?".

"Cậu là ai? Trần Dao là ai nữa? Tôi biết tôi đẹp trai, diện mạo phi phàm, nhưng theo đuổi tôi thì làm phiền cậu kín đáo một chút được không?".

"Không phải tôi muốn theo đuổi cậu, tôi là..." Nghĩ ngợi mãi cũng không tìm ra lời giải thích bản thân hợp lý, Trần Khinh cuống quýt gãi đầu, đang suy nghĩ thì...

Đại A đi như chạy từ xa tới.

"Trần Mạn Mạn, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, bà đây chạy ba lượt mang nước cho cậu đó, suýt thì hô hấp nhân tạo rồi."

"Không cần cậu, chính bạn ấy ban nãy mới làm đấy."

http://tieulun.hopto.org

“Hả?”

“Hô hấp nhân tạo.”

Đại A nhìn thiếu niên có dáng vẻ như cá vàng, khí chất nữ hán tử hiếm hoi lắm mới thu vào, cô nàng xoa xoa tay, uốn éo, nói năng cũng mềm mại dịu dàng hơn: “Cậu là sinh viên mới lớp chúng ta phải không? Thầy Hạ đang tập hát cho bọn mình, đợi Trần Mạn Mạn khỏe hơn thì cậu theo bọn mình ra đó nhé”.

Đại A ra sức nháy mắt với Trần Khinh, nhưng cô chỉ nghe rõ một câu. Cô ngước lên, hai mắt sáng rực: “Thầy Hạ đang hát?”.

“Đúng thế”, Đại A gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

“Hả?”

“Tớ nói là chúng ta đi thôi”, để chứng minh cô đã khỏe, Trần Khinh ra sức vung tay, “Tớ khỏe rồi”.

Đại A câm nín nhìn thiếu niên đứng cạnh, anh chàng đó thoải mái dựa người ra sau, nói gọn: “Không có hứng”.

Hả... Suốt đoạn đường Đại A cứ tiếc nuối mãi, “Cậu thấy cậu ta ngầu ghê chưa, phải thế không?”.

“Ờ.”

Trần Khinh hờ hững đáp, bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến hình ảnh Hạ Đông Giá hát thì sẽ trông như thế nào, cô còn chưa được nghe anh hát bao giờ mà.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Hạ Đông Giá lúc này thì đang đau đầu vì đám sinh viên hùa vào đòi hỏi.

“Chỉ biết bài này thôi.”

“Hết rồi.”

“Đã hát năm lần rồi.”

Đang lúc không chống cự nổi thì mấy thầy quân sự trong khoa đã bước tới.

“Hồng ca?” Hàng lông mày của Hạ Đông Giá nhíu lại, “Được, các thầy dạy đi, tôi không biết”.

Trần Khinh vừa trở lại đội ngũ, đang ngồi trong đám sinh viên, cảm thấy dáng vẻ Hạ Đông Giá từ chối người ta cũng không giống với những người khác.

Một khoa bảy lớp, ba hàng, cuộc thi hát giữa các hàng không dễ dàng như trong tưởng tượng, vì khẩu âm của mấy thầy quân sự rất nặng, hát mấy lần cũng khó để mà người ta nghe rõ nội dung câu hát.

Một bài *“Một khẩu súng siết trong tay”* mà dạy cả năm lần, đa số sinh viên ở miền Nam vẫn không học xong.

“Bảo họ hát bài hát thịnh hành bây giờ bảo đảm là chuẩn.” Hạ Đông Giá đề xuất.

Nhưng ý kiến này lập tức bị bác bỏ.

Tập quân sự đương nhiên là hát Hồng ca, hát bài hát thịnh hành bây giờ thì ra thế thống gì?

http://tieulun.hopto.org

“Thưa thầy.”

Đúng lúc mọi người đang hoang mang thì trong hàng ngũ có người giơ tay lên.

Hạ Đông Giá nhìn về phía đó, bất giác nhướn mày lên: “Nói đi”.

“Em biết hát Hồng ca, có thể dạy mọi người, nhưng em có một thỉnh cầu.”

“Gì cơ?”

“Dạy mọi người xong, em muốn thầy Hạ hát lại bài ‘Cô gái đối diện nhìn sang đây’, em quay về đội muộn quá không kịp nghe hết.”

Hạ Đông Giá nhìn cô gái mũm mĩm trước mặt, bỗng cảm thấy cổ họng ngưa ngứa.

“Khụ khụ.”

“Thầy Hạ, thầy có đồng ý không?”

Trần Khinh nhìn Hạ Đông Giá vẻ mong chờ, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm di chuyển theo anh đến một bên thao trường.

“Em hát đi.”

Dưới bóng cây, Hạ Đông Giá nhẹ nhàng giơ tay lên, không nhận ra là bất lực hay là hờ hững. Nhưng những chuyện này không phải là điều Trần Khinh quan tâm, bây giờ cô chỉ muốn Hạ Đông Giá hát cho cô nghe.

Cô đứng lên, ra phía trước hàng ngũ, hít thở sâu rồi nói: “Bắt đầu từ câu ‘Một khẩu súng...’ nhé”.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh là người miền Nam, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở quê bà ngoại ở miền Bắc, lúc cô học tiểu học, mỗi buổi chiều thứ Tư trường đều tổ chức cho học sinh đi đến rạp phim xem những bộ phim cách mạng.

Từ trường đến rạp chiếu phim không đến ngàn mét, mấy trăm đứa trẻ lại như ngựa mất cương khó mà quản lý, mỗi lần đến lúc đó là cô chủ nhiệm đều hô hào tất cả hát to, từ "ngôi sao đỏ lấp lánh" đến "chí khí hùng tráng, vượt qua sông rộng", cô nói lớp nào hát to hơn thì sẽ thưởng kẹo que cho lớp đó.

Kết quả là một đám trẻ con hát đến toạc cổ họng, cuối cùng giành được thắng lợi, nhưng lại thấy cô chủ nhiệm lấy từ trong túi ra một que kẹo, đưa cho lớp trưởng, đúng thế, chỉ một que!

Trần Khinh khi đó chưa bao giờ được kẹo vì cô không phải là lớp trưởng, nhưng cô rất cảm kích lúc đó, nếu không thì cô cũng chẳng thể đứng đây dạy mọi người tập hát được.

Liếc thấy Hạ Đông Giá cũng đang hát theo, Trần Khinh trong lòng vui mừng hớn hở, bất giác hát to hơn.

Tuy cô mập, nhưng giọng hát thật sự rất hay.

Sau khi dạy mấy lượt thì các bạn đại khái cũng hát được gần hết.

Đến giữa trưa, sau hai tiếng vỗ tay của thầy quân sự, bài huấn luyện buổi sáng đã kết thúc.

Trần Khinh lau mồ hôi trán, dưới cặp mắt dõi theo của mọi người, cô tiến đến Hạ Đông Giá đang đứng ở cách đó không xa.

"Thầy Hạ, thầy thấy hát ở đây hay là về khu ký túc để hát?"

Cô biết những bạn học chưa ra về đều đang nhìn họ, Hạ Đông Giá cũng

biết.

Hạ Đông Giá chỉ vào cổ họng, khàn khàn nói: “Ban nãy hát quá sức nên khàn giọng rồi”.

“Hả?” Sau khi bất ngờ, Trần Khinh cúi đầu vẻ thất vọng, “Thế cũng được, đành đổi sang hôm khác vậy”.

“Ừ.” Hạ Đông Giá thở phào.

Nói thật là anh không biết phải đối xử với Trần Khinh thế nào. Nếu cô là kiểu người cứng nhắc, lanh lợi thì còn dễ xử lý, nhưng cô lại mềm dịu, anh muốn nói rõ nhưng lại ngại sẽ làm tổn thương trái tim cô bé này.

Mong rằng khi lớn hơn, cô sẽ hiểu là anh không hợp với cô.

“Thầy Hạ, mượn tiền cũng cần chú ý đến lợi tức. Em nghĩ kĩ rồi, cổ họng thầy muốn khỏe lại cũng ít nhất phải hai ngày, hai ngày đó em tính rẻ cho thầy, hát bài ‘Cô gái đối diện nhìn sang đây’ hai lần là được.”

Hạ Đông Giá quay lại nhìn Trần Khinh, huyết áp đang dồn lên nhưng lại không thể nói gì được. Tại sao? Vì Trần Khinh nói có lý. Uổng công anh ban nãy còn tự cho mình thông minh mà học hát theo cô.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười bất ngờ phá tan bầu không khí gượng gạo, Trần Khinh quay sang, phát hiện ra tráng sĩ cứu Trần Dao đang đặt tay lên vai cô.

Tráng sĩ cười toe toét chỉ vào Hạ Đông Giá, hỏi Trần Khinh: “Mau dạy tôi đi, tại sao tôi vắt óc ra suy nghĩ để chọc tức anh ta mà lúc nào anh ta cũng mặc kệ tôi, còn cô mới nói mấy câu mà đã làm anh ta nội thương rồi?”.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý.”

“Gọi cái gì, bố anh và mẹ tôi còn chưa cưới nhau, anh đã muốn quản tôi hả? Nói cho anh biết, thiếu gia tôi còn sống ngày nào là sẽ không chấp nhận họ Hạ kia làm bố đâu.”

Trần Khinh nhìn Hạ Đông Giá bỗng nhiên biến sắc, mới nhớ ra lúc về nhà hình như có nghe nói bác Hạ sắp tái hôn.

Chuyện này...

“Cậu là con trai của bạn gái bác Hạ hả?”, cô nhìn Diệp Lý.

“Phì, bạn gái cái gì, mẹ tôi là bị người xấu...”

Chưa kịp thốt ra chữ “lừa” thì Diệp Lý đã ngã lăn “ầm” ra đất.

“Hạ Đông Giá, anh dám đánh tôi hả?”

“Trừ phi người cậu mắng không phải bố tôi.”

“Tôi cứ mắng ông ta đó!” Diệp Lý miễn cưỡng bò dậy, còn chưa kịp đứng lên thì bỗng dưng lại bị té nhào lần nữa.

“Shit!” Diệp Lý chỉ vào mấy thầy quân sự chưa đi xa, mắng: “Thầy giáo đánh sinh viên, trường cũng không quản, cái trường tồi tệ gì thế này!”.

Hạ Đông Giá đưa tay ngăn mấy thầy quân sự định lại gần, nói: “Cậu ta không phải sinh viên trường ta!”.

“Sao không phải? Thủ tục đăng ký, báo danh anh đã làm xong cho tôi rồi, tôi chính là sinh viên trường này!”

“Ồ, thế thì tôi phải nhắc nhở một người tự cho mình là đúng rằng, giấy

tờ của cậu ta chưa hoàn thành, vẫn chưa ký tên.” Hạ Đông Giá cuối cùng đã thu lại tư thế tấn công của mình, đứng thẳng lên, “Nếu nhận thua thì cậu có thể đi rồi, muốn ở lại đây tiếp tục khiêu chiến thì tốt nhất bây giờ đến phòng giáo vụ bổ sung hồ sơ, buổi chiều còn tập quân sự”.

Diệp Lý há miệng, không nói gì, xem như mặc nhận sẽ ở lại.

Hạ Đông Giá hài lòng gật đầu: “Quân phục của cậu ở chỗ Trần Khinh, mau đi đi, cậu còn một tiếng đồng hồ để chỉnh đốn đấy”.

Nhìn Hạ Đông Giá đi xa dần, Trần Khinh ngờ nghệch phát hiện ra, lúc anh bị khàn giọng nghe cũng rất gợi cảm.

“Cô tròn như thế mà cũng có thể khiến anh ta gặp khó khăn, tại sao tôi thì không thể?” Diệp Lý tức tối xoa mông.

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới vóc dáng cả.” Nghĩ đến chuyện Hạ Đông Giá nợ cô hai bài hát, Trần Khinh không nhịn được mỉm cười.

“Cũng không liên quan gì tới tình yêu hả?”

Bên chiếc bàn dài màu trắng ở nhà ăn số 2, Xuyên Thiên Tiêu bưng khay ngồi xuống, nhanh tay nhanh mắt gắp nốt một miếng thịt bò kho duy nhất trong khay của Trần Khinh.

“Muốn liên quan đến tình yêu thì trước tiên phải đoạn tuyệt với thịt thà đã.” Xuyên Thiên Tiêu an ủi một cách hời hợt, cô nàng cầm miếng thịt cho vào miệng, “Thịt hôm nay rất ngon”.

“Xuyên Thiên Tiêu, cậu có nhân tính không vậy? Trần Mạn Mạn buổi chiều còn phải tập quân sự, cần bổ sung thể lực.” Đại A nhìn Xuyên Thiên Tiêu vẻ chê bai.

http://tieulun.hopto.org

“Thôi đi ‘sân bay’, đừng nói với tớ là cả đĩa thịt này chỉ có một miếng nhé, trước khi nói dối phải lau dầu mỡ đầy miệng cậu đi đã.” Xuyên Thiên Tiêu không chịu thua, đáp trả.

Nói ra cũng lạ, Xuyên Thiên Tiêu và Đại A đều là bạn thân của Trần Khinh, tính cách họ rất giống nhau, Xuyên Thiên Tiêu nóng nảy, Đại A thẳng tính, theo lý thì họ rất có khả năng trở thành bạn tốt, nhưng hai người này lại cứ đối đầu nhau. Nguyên nhân là vì lần đầu gặp nhau, Xuyên Thiên Tiêu không thèm nhìn Đại A mà vỗ vai cô nàng, nói: “Người anh em, mượn bật lửa nào”.

Đại A không phải lần đầu bị người ta hiểu lầm là con trai, nhưng chỉ lần đó là nổi giận.

Tại sao?

Cô nàng có thể nhịn người bình thường nói cô là ngực phẳng, nhưng không thể nhịn một cô nàng thấp bé có vòng ngực 36D nói cô như vậy.

Cũng giống như Thượng đế khi tạo ra con người, hai người giới tính khác nhau và tính cách khác nhau có thể trở thành tình nhân, nhưng hai người cùng giới mà cơ thể trái ngược nhau lại mặc định là kẻ thù. Cái mà tôi không có tại sao lại chạy hết về phía cô ta chứ!

Hai con người đối đầu nhau này lại là bạn thân của Trần Khinh, thế là Trần Khinh bất đắc dĩ phải nghĩ ra cách để chuyển đề tài.

“Đại A, lúc sau cậu có nhìn thấy Diệp Lý không?”

“Không, bất cẩn một tí là cậu ta chạy mất dạng.” Đại A cũng không thích cãi nhau với Xuyên Thiên Tiêu, mượn cơ hội để ngừng lại.

“Ừ.”

http://tieulun.hopto.org

Câu chuyện dừng ở đó, mấy người bắt đầu cắm mặt vào ăn cơm. Cơm vẫn như mọi ngày, nhưng vì mệt mỏi nên trở thành thơm ngon vô cùng.

Trần Khinh ăn một miếng to, thở dài hạnh phúc.

Nhưng chưa ăn xong thì một tiếng còi bất ngờ vang lên khiến sinh viên trong nhà ăn đều ngẩng đầu nhìn.

“Mười phút nữa tập trung ở sân tập.”

Giọng của thầy quân sự khiến người ta đớ lưỡi, mọi người ai oán than thở: “Tập hợp bây giờ sao?” Nhà ăn ồn ào như một chiếc máy to gặp sự cố, lát sau lại “ùng ùng” bắt đầu vận hành, mỗi người đều ra sức chiến đấu với bát cơm, bao gồm cả Trần Khinh.

“Mạn Mạn, hiếm khi cậu nhanh như vậy.” Xuyên Thiên Tiêu ôm bát cơm, lúc húp canh không quên cảm thán, “Ngoài việc theo đuổi nam thần ra, chưa thấy cậu tích cực như thế bao giờ”.

“Ừ”, đang nhai cơm, Trần Khinh lúng búng trả lời, “Phải ăn no, tớ không muốn mất sức trước mặt anh ấy, rất xấu hổ”.

Xuyên Thiên Tiêu đơ ra trong tích tắc, dở khóc dở cười: “Coi như tớ chưa nói gì nhé”.

Đợt tập huấn buổi chiều nhẹ nhàng hơn buổi sáng, chỉ là Hạ Đông Giá không xuất hiện, điều này khiến Trần Khinh rất hụt hẫng.

“Có phải là ở cùng Diệp Lý không nhỉ?” Đại A hỏi nhỏ.

Trần Khinh tìm Hạ Đông Giá cả buổi chiều, Đại A cũng tìm Diệp Lý cả buổi chiều, đối với anh chàng trẻ con kia, Đại A có thiện cảm rất lạ.

http://tieulun.hopto.org

“Không biết nữa.”

Trần Khinh vừa dứt lời thì tiếng bước chân phía xa đã khiến mọi người ngẩng đầu lên nhìn. Trần Khinh đứng trong hàng nhìn Hạ Đông Giá từ phía xa đi tới, và cả sợi dây thừng trong tay anh.

Chắc không phải là sắp...

“Kéo co!” Đáp án của thầy quân sự đổi lại một tràng than thở của đám sinh viên, Trần Khinh lại len lén vặn cổ tay, lát nữa cô phải biểu hiện thật tốt mới được.

Tất cả đều như cô nghĩ, khi chọn đội, người có ưu thế cân nặng là cô được chọn đầu tiên.

Khi thầy bảo Trần Khinh đứng cuối hàng, cô cảm thấy Hạ Đông Giá mở miệng như định nói gì đó.

Chắc là cổ vũ chăng, cô nghĩ. Cô siết chặt nắm đấm, cổ vũ bản thân: “Thầy Hạ, em sẽ cố gắng!”.

Nhưng kéo co chưa bao giờ dễ dàng như trong tưởng tượng, Trần Khinh nghe theo khẩu lệnh, ra sức, ngồi xuống, ra sức, ngồi xuống, bất lực là cơ thể cứ không kiểm soát được mà không ngừng bị trượt lên trên, trượt rồi lại trượt, cuối cùng là tiếng còi kết thúc vang lên.

Trần Khinh buông tay, ngồi bệt xuống đất.

Họ thua rồi.

Mắt Trần Khinh nóng lên, cô nhìn các bạn đến cạnh an ủi, nhưng lại không nghe rõ họ đang nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Cô thua rồi, không thể khiến Hạ Đông Giá nở mày nở mặt.

Đại A chạy đến, thì thào bên tai cô: “Không sao không sao, thua là bình thường, một cô gái nếu quá khỏe thì có anh chàng nào dám yêu?”.

“Thế hả?”

“Ừ ừ.”

Đại A vừa trả lời vừa kéo Trần Khinh đứng dậy, nhưng không ngờ cô lại hét lên: “Đau...”.

“Thầy Hạ, em kéo co quá sức, hình như eo bị thương rồi”, nhìn Hạ Đông Giá biết tin chạy tới, Trần Khinh nhịn đau, nói với vẻ đáng thương.

“Ừ, em làm gì cũng hết sức cả”, bao gồm theo đuổi tôi. Hạ Đông Giá cau mày ngồi xổm xuống như đang suy nghĩ gì đó, cùng lúc ấy, anh giơ hai tay ra, vòng quanh người Trần Khinh đo gì đó.

Cuối cùng, anh vỗ đùi như đã nghĩ ra, nói: “Gọi cho tôi hai bạn nam, giúp tôi khiêng Trần Khinh về ký túc. Bạn ấy nặng quá, một mình tôi không bế nổi”.

Trong tích tắc, Trần Khinh phát hiện ra tia gian xảo lướt qua mắt Hạ Đông Giá, mà cô lần đầu tiên trong đời căm hận cân nặng của mình đến như vậy.

Kiểu bế công chúa... hết rồi!

Cuối cùng Trần Khinh đã có cơ hội hiểu được người tàn tật có cảm giác gì rồi.

Đi mấy bước là eo đau, ngồi toilet cũng không nổi, thậm chí thở mạnh

http://tieulun.hopto.org

cũng có thể dính tới dây thần kinh phần eo nhạy cảm.

Ngồi trên ghế, Trần Khinh thấy mũi cay cay, khóc òa.

“Đau quá nên khóc hả?”, mới đẩy cửa ra thì nhìn thấy Trần Khinh chùi nước mắt, Hạ Đông Giá hơi ngẩn người.

“Thầy Hạ, sao thầy lại tới đây?”

“Đại diện khoa đến để thăm hỏi bệnh nhân.” Hạ Đông Giá đặt hộp cơm nhựa trong tay xuống, mở nắp ra, “Cô bạn cao cao của em nhờ tôi mang cho em. Vốn dĩ những cán bộ lớp khác cũng theo tôi tới, đã đến trước khu nhà rồi, nhưng không biết bạn em đã nói gì với họ mà mấy bạn đó đều nói có việc, đi hết rồi”.

“Là Xuyên Thiên Tiêu”, Trần Khinh cúi đầu, khóe môi nở nụ cười, không hổ là bạn cô, biết cô vì vắng mặt trong đợt tập quân sự nên tâm trạng không vui.

“Sao lại khóc?” Hạ Đông Giá mở nắp hộp cơm, bày thức ăn về phía Trần Khinh.

“Bình thường đã ít cơ hội gặp thầy”, Trần Khinh đón lấy đũa, xoa mũi, nơi đó đang thấy cay nhức từng đợt, “Vắng mặt trong đợt học quân sự thì càng không thể gặp, em buồn”.

Lời tỏ tình của cô khiến Hạ Đông Giá không biết nói gì, anh day trán với vẻ đau đầu, cuối cùng vẫn nhún vai, lên tiếng: “Trần Khinh, em chính là một người em gái nhỏ của tôi”.

“Tránh ra tránh ra, Diêm Sảng, cậu rảnh rỗi tự dưng chạy tới phòng bọn

tớ làm gì?" Cửa mở "rầm" một tiếng, Tất Ca quay về trường muộn đã xuất hiện ở cửa, tay cô nàng xách hành lý, nhìn về phía hành lang, "Cậu chạy cái gì?".

"Trần Khinh, cậu cũng ở đây hả, không đi tập quân sự à? Còn anh chàng này là ai đây?"

Bộ dạng ngây ngô của Tất Ca không hề khiến Trần Khinh nhẹ nhõm, cô gục đầu, chỉ vào Hạ Đông Giá ngồi cạnh, nói: "Đây là thầy hướng dẫn mới của chúng ta, thầy Hạ, đây là 'anh trai' của em".

Hạ Đông Giá nhìn Trần Khinh, cảm thấy Trần Khinh buông xuôi thế này vừa buồn cười vừa tức, còn có chút ngượng ngập.

"Em cứ nghỉ ngơi đi nhé, còn em…", ánh mắt anh nhìn sang Tất Ca, "Tiếp tục sắp xếp hành lý đi".

"Vâng, thưa thầy!" Tất Ca đứng ở cửa cung kính trả lời, đợi Hạ Đông Giá đi rồi mới giơ túi hành lý trong tay lên, nói: "Thầy ấy phải nói là 'bắt đầu sắp xếp' chứ?".

"Tất Ca..."

"Sao?"

"Bây giờ tớ cần yên tĩnh một lát."

"Được, tớ im miệng."

Trong gian phòng bỗng im tiếng người, Tất Ca cúi đầu sắp xếp đồ đạc, Trần Khinh ngửa đầu lên, lặng lẽ nghĩ đến tâm sự của mình.

Tin Trần Khinh "bị đá" còn lan truyền nhanh hơn tưởng tượng, buổi tập

quân sự vừa giải tán vào buổi trưa là Đại A và Xuyên Thiên Tiêu đã chen nhau lao vào phòng.

“Diêm Sảng nói thầy Hạ và cậu đã ngửa bài rồi, Trần Mạn Mạn, cậu không sao chứ?”

“Không sao”, Trần Khinh ôm gối hoạt hình màu hồng, nhìn màn hình máy tính trên bàn, trên đó đang phát một bộ phim truyền hình Hàn Quốc, hình ảnh mờ nhòa chiếu lên gương mặt nhạt nhòa của Trần Khinh, cô cúi đầu, cơ thể mũm mĩm co thành một khối, mang vẻ ủ rũ.

“Thực ra các cậu không nói với tớ thì tớ cũng biết, chỉ cần không phải người đàn ông bình thường mà bị cận nặng lại thêm mắt lé thì ngay lần đầu tiên đều sẽ nhìn thấy cơ thể của tớ, sau đó họ sẽ ‘ồ’ một tiếng, rồi đi vòng đường khác, cũng bất chấp tính cách tớ có tốt hay không, thành tích giỏi hay không. Họ không biết là tớ hát hay, quốc họa tớ vẽ từng đoạt giải, biết giúp bố làm việc nhà, không chê bai trẻ con khóc lóc là phiền phức ồn ào. Trong mắt họ, người mập đều ngốc, đều ngu muội, xấu xí, những điều này tớ đều biết.”

“Mạn Mạn...”

Đại A muốn ôm lấy Trần Khinh nhưng vừa chạm tay vào vai cô liền bị cô nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tớ không sao. Con người đều thích cái đẹp, nên tớ không thấy Hạ Đông Giá có gì không đúng, vì tớ cũng thích cái đẹp, thầy ấy đẹp trai mà. Tớ biết các cậu định khuyên tớ điều gì, chẳng phải là bỏ cuộc hay sao? Tớ sẽ bỏ cuộc, tớ sẽ cho mình thời gian ba năm, nếu không thể giành được hạnh phúc thì tớ sẽ từ bỏ. Tớ nói được làm được, các cậu có tin không?”

“Tin”, lần này Đại A và Xuyên Thiên Tiêu không nói năng gì, đều ôm

lấy Trần Khinh.

“Muốn hạnh phúc, thì trước tiên phải giải quyết đống thịt trên người đã.”

Chậu nước lạnh của Tất Ca lúc nào cũng tạt đúng lúc, đến mức Đại A hận đến ngứa răng.

“Cậu phiền quá đó.”

Trần Khinh gãi đầu, nói: “Vấn đề này hơi khó, nhưng chắc là có thể khắc phục”.

Chỉ “chắc là”.

Ngày đầu tiên khi đợt tập huấn quân sự kết thúc, Đại A kéo Trần Khinh đã bớt đau eo ra sân thể thao tập chạy chậm, Dân Bản Địa ngồi trước gương trong phòng chuốt lông mi, nhìn Tất Ca đi cùng họ thì hếnh mũi lên, cười khinh khỉnh.

“Cậu mắt to mắt nhỏ kìa”, Tất Ca đóng cửa, nghe bên trong hét lên một tiếng, cô nàng nhún vai quay lại, “Trần Mạn Mạn, tuy tớ cảm thấy yêu đương lúc học đại học thì quá sớm nhưng cậu phải cố lên, không thể để những đứa kia xem thường”.

“Được.”

Nhưng chưa kịp bước chân vào đường chạy thì đám bạn trong phòng đã thấy Trần Khinh sẽ bị coi thường rồi.

Đại A chỉ về một phía của sân tập, hỏi: “Đó có phải thầy Hạ không?”.

Trần Khinh “ủa” một tiếng, quay đầu lại.

Dưới bầu trời xanh ngát, người đang chạy chầm chậm phía xa, mặc đồ

http://tieulun.hopto.org

thể thao kia chẳng phải là Hạ Đông Giá sao? Vấn đề là, bên cạnh anh sao lại có một cô gái nữa?

"Chắc không phải là người yêu đó chứ?"

Tất Ca lắc quyển sách trong tay, đập vào gáy Đại A một cái.

"Đồ mồm quạ, không biết Trần Mạn Mạn đang phiền lòng hay sao? Mạn Mạn, cậu đi đâu thế? Quay lại đây, đừng kích động!" Đại A muốn ngăn lại nhưng không được, giậm chân quay sang Tất Ca, "Chắc cậu ấy không đến nỗi yêu không được mà muốn hủy hoại người ta đó chứ?".

"Cậu xem nhiều phim quá rồi đó", Tất Ca lườm cô nàng.

"Cậu mới..."

Màn đấu khẩu giữa Đại A và Tất Ca dần dần bị ném lại sau lưng, Trần Khinh huơ tay chạy từ từ vào đường chạy. Gió xuân thổi nhè nhẹ mang theo mùi hương hoa cỏ thanh mát, người đàn ông cô thích và người phụ nữ khác đang chạy chậm cùng nhau trong phong cảnh đẹp như tranh vẽ, nhưng cô lại không hề có ý tăng tốc. Cô không muốn ngốc nghếch chạy như điên theo, vì sớm muộn gì Hạ Đông Giá cũng có thể "bắt kịp" cô.

Quả nhiên một lát sau, giọng nói quen thuộc vang lên phía sau.

"Trần Khinh, em cũng đến chạy bộ buổi sáng à?"

Hạ Đông Giá quyết định tập chạy buổi sáng, anh không ngờ lại gặp Trần Khinh ở đây, bản năng cơ thể lúc nào cũng phản ứng nhanh hơn đại não, đến khi ý thức được thì anh đã buột miệng gọi tên cô.

"Anh trai, chào buổi sáng."

http://tieulun.hopto.org

“... Em gọi tôi là gì?”

Câu trả lời hoàn toàn ngoài dự đoán khiến Hạ Đông Giá đờ ra, chân anh vấp một cái, loạng choạng suýt ngã.

“Anh trai đó.”

“Đông Giá, cậu còn có một cô em gái hả?” Cô gái bên cạnh đỡ lấy Hạ Đông Giá, mỉm cười hỏi.

“Em không phải em gái ruột của anh ấy, em thích anh ấy nhưng anh ấy không thích em, nên em chỉ có thể làm em gái.” Trần Khinh cúi đầu nói xong, liền thở dài.

Cô gái kia có gương mặt xinh đẹp trắng trẻo, vì lời nói của Trần Khinh mà phì cười thành tiếng, má trái để lộ lúm đồng tiền nho nhỏ. Cô giơ tay về phía Trần Khinh: “Chị là Hàng Chu, mới đến Yến Bắc, chị thích em, chị là... em gái Hạ Đông Giá”.

“Em là Trần Khinh.”

Trần Khinh lén liếc sang, trông thấy vẻ mặt dở khóc dở cười của Hạ Đông Giá.

“Anh, em tiếp tục chạy đây, Hàng Chu, còn chị thì sao?”

“Tôi không chạy nữa”, không đợi Hàng Chu tỏ thái độ, Hạ Đông Giá đã quay người bỏ đi trước.

Nhìn bóng lưng thon dài của anh, Trần Khinh nghiêng đầu, hỏi: “Anh, anh tức điên rồi hả?”.

Hàng Chu nhìn Hạ Đông Giá loạng choạng suýt ngã thì bỗng cảm thấy

http://tieulun.hopto.org

cô gái mập mạp này còn... thú vị hơn cô nghĩ.

“Hàng Chu, chị không đi hả?”

Giọng nói của Hạ Đông Giá không thể nói là tức giận hay ngượng ngập, tóm lại là khác hẳn thường ngày. Trần Khinh ngẩn người, nhìn Hàng Chu.

“Cậu đi trước đi, tôi chạy một lát nữa.” Hàng Chu khoát tay đuổi anh đi.

Nhìn Hạ Đông Giá ngập ngừng như muốn nói, nhưng cuối cùng cũng bỏ đi, Trần Khinh quay đầu lại, có cảm giác lạ lùng trước cử chỉ của hai người, cô hỏi Hàng Chu: “Hai người rất thân quen ạ?”.

“Trước kia là hàng xóm.”

Câu trả lời không chút né tránh của Hàng Chu lại khiến Trần Khinh thấy hơi bực bội vì sự nhỏ nhen của mình, cô cúi đầu “à” một tiếng rồi nói: “Em quen anh ấy năm ngoái”.

“Lát nữa có tiết học không?”, hình như không muốn tiếp tục lằng nhằng với chủ đề này, Hàng Chu sải chân đi vào đường chạy.

Trần Khinh nhìn Hàng Chu, đáp: “Có, có tiết cơ hóa học”.

“Vừa hay chúng ta đi chung.”

“Chị cũng học môn này? Chị ở khoa nào thế?”

“Khoa hóa học...”

Đại A đứng phía xa có phần hoang mang, thầy Hạ đi rồi, Trần Khinh và cô bạn của thầy Hạ lại chạy bộ với nhau, tình huống gì thế này.

Càng khiến cô nàng không thể chấp nhận là, Trần Khinh lại còn kéo cô

ta cùng đi học với họ.

“Hàng Chu cùng học môn này với chúng ta”, Trần Khinh giải thích.

“Đây chính là ‘cùng học môn này’ mà cậu nói đó hả?”

Đại A chỉ vào người trên bục giảng, tiện tay vỗ lưng Tất Ca, “Này, đừng uỡn người như nữ thần tự do nữa được không? Cong lưng cũng có thể học tốt mà, ngày nào cũng uỡn lưng thế này làm bọn mình chướng mắt lắm”.

Trần Khinh không quan tâm Đại A và Tất Ca lại sắp sửa cãi nhau, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ: Hàng Chu là một giảng viên! Cảm giác bị đùa cợt dần dần xuất hiện trong lòng, cô mím môi nhìn Hàng Chu trên kia.

Hàng Chu quay lưng lại, đang viết tên mình lên bảng, chữ viết cứng cỏi tiết lộ sự phóng khoáng tự do, viết xong cô quay lại, tự giới thiệu: “Tôi tên Hàng Chu, Hàng trong Tô Hàng, Chu trong ‘nhất diệp biển chu’ (một chiếc lá làm nghiêng thuyền), không phải Hàng Châu đâu nhé. Tôi từng đi du học mấy năm, không thích việc điểm danh hàng ngày, nên những người không có hứng thú với tiết học của tôi có thể không đến. Nội dung thi cuối kỳ bây giờ tôi có thể cho các bạn, những bạn tự tin sẽ làm tốt thì sau khi tiết học này kết thúc có thể đi được rồi”.

Tiếng hoan hô nho nhỏ xen lẫn tiếng huýt sáo của nam sinh vang lên trong lớp học, sự bất ngờ từ trên trời rơi xuống này khiến mọi người không kịp làm gì, Tất Ca xưa nay xem trọng thành tích có phần thất vọng, miệng lẩm bẩm: “Làm sao có thể như thế?”.

Tiếng làu bàu của Tất Ca không cắt đứt được dòng suy nghĩ của Trần Khinh, cô có phần không hiểu nổi cô giáo Hàng từ trên trời rơi xuống này. Giảng viên mà lại cho phép sinh viên không cần đi học? Cô ấy lại quen với Hạ Đông Giá? Câu nói “chị thích em” của cô ấy là giả hay thật?

http://tieulun.hopto.org

“Này, cậu đờ ra rồi hả? Cầm lấy đi, tớ cầm nãy giờ rồi.”

Trán cô bị tờ giấy cuộn lại gõ vào một cái, không đau nhưng đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Khinh. Cô cúi đầu nhìn người bạn ngồi hàng ghế trước: “Là cậu hả, Diệp Lý?”.

“Ừ hứ, là tôi thì ngạc nhiên lắm à?” Lườm cô một cái, Diệp Lý bỗng đứng lên sáp lại gần, “Buổi sáng tôi cũng ở ngoài sân tập, lời cậu nói với Hạ Đông Giá tôi đã nghe hết rồi, không nhận ra sức chiến đấu của cậu lại mạnh thế đấy, làm Hạ Đông Giá câm nín luôn rồi”.

“Đại A nói cậu không hề tham gia tập quân sự, cậu không sợ thầy Hạ mắng hả? Sau này đi học đừng cúp tiết nữa.” Trần Khinh chớp mắt, chuyển đề tài.

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, cậu giúp tôi đối phó Hạ Đông Giá, bảo anh ta giúp tôi ngăn cản chuyện kết hôn của mẹ tôi và bố anh ta, thì tôi sẽ giúp cậu phá đám Hạ Đông Giá và Hàng Chu, thế nào?” Diệp Lý khoát tay cắt đứt lời cằn nhằn của Trần Khinh, mắt cậu ta sáng rỡ nhìn cô, “Sao nào? Nói gì đi”.

Nhưng Diệp Lý chưa kịp nghe Trần Khinh trả lời thì đã bị một đôi tay kéo ra khỏi chỗ ngồi.

“Làm gì thế?” Cậu ta giãy giụa, vừa đấm vừa đá nhưng không cách nào thoát khỏi đôi tay đó, bất lực nên đành quay sang trừng mắt nhìn vị khách không mời mà đến kia, “Hạ Đông Giá, anh làm cái gì thế?”.

“Làm phiền chị lên lớp rồi”, Hạ Đông Giá gật đầu với Hàng Chu, “Cậu ta vắng mặt đợt quân sự, phải tập bù”.

“Đi đi”, Hàng Chu mỉm cười, gật đầu nói, “Đừng ác quá đấy”.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ”, Hạ Đông Giá đáp, tay lại ra sức kìm kẹp Diệp Lý đang giãy giụa, “Mẹ cậu tới rồi, nên tốt nhất là cậu hãy ngừng lại đi”.

Lời nói của Hạ Đông Giá quả nhiên là hữu hiệu, Diệp Lý ngừng lại, mắt đảo lia lịa không biết đang nghĩ gì. Hạ Đông Giá không thèm quan tâm đầu óc cậu ta đang suy nghĩ lung tung gì, anh chỉ biết ghìm chặt tay, không để Diệp Lý bỏ chạy.

Mới quay lưng bước lên bậc thang, còn chưa kịp đặt chân lên thì sau lưng vang lên một giọng nói khe khẽ.

“Thầy thích cô Hàng, phải không thầy Hạ?”

Hạ Đông Giá quay lại, nhìn giảng đường bậc thang rộng lớn và đầy người trong phòng, chân lại vấp một cái suýt ngã.

Trần Khinh mím môi, lặng lẽ nhìn Hạ Đông Giá, khoảnh khắc ấy cô cảm thấy có thứ gì đó đang ra sức ấn vào ngực cô, cảm giác bức bối nặng nề.

Trước kia cô rất sợ nhìn thấy Hạ Đông Giá và người khác ở bên nhau, cô sợ nhìn thấy anh và người ta ngọt ngào, nhưng hiện giờ cô đã biết, sự ăn ý có lúc còn khiến người ta đau buồn hơn cả sự ngọt ngào, giống như Hạ Đông Giá và Hàng Chu lúc nãy, người ta nhìn thấy nhưng không thể xen vào.

Hạ Đông Giá chưa từng thấy Trần Khinh như vậy bao giờ, anh mở miệng định giải thích, nhưng phát hiện ra không có gì để nói.

Tay bỗng thả lỏng, bất giác quay đầu lại, anh phát hiện ra Diệp Lý đã bỏ chạy, còn kéo theo Trần Khinh.

“Sao cậu lại kéo tôi đi?”

Ngoài tòa nhà giảng đường, Diệp Lý vốn không thích vận động cảm thấy

cổ họng như thắt lại, mỗi lần hít thở là như có dao cắt vào cổ, cậu ta vuốt ngực, đợi khi cảm thấy dịu lại mới cố gắng ngước lên, nhìn Trần Khinh như nhìn kẻ ngốc:

"Cậu đừng có không hiểu lòng tốt của người khác như vậy chứ? Không kéo cậu ra thì cậu định ở đó gồng mình với Hạ Đông Giá hả? Tôi đang giúp cậu đó."

"Xin lỗi, cảm ơn nhé." Trần Khinh ngẩng lên, nhìn Diệp Lý với vẻ tội nghiệp, "Hạ Đông Giá và cô Hàng chắc 'quan hệ' rất tốt hả?".

"Đâu chỉ là tốt?" Diệp Lý làm dấu tay khoa trương rồi chợt nhận ra mình đã không suy nghĩ đến cảm xúc của cô gái kia, cậu ta sờ mũi, giọng cũng không còn khoa trương như lúc nãy, "Trước kia họ là người yêu của nhau".

Trần Khinh "ồ" một tiếng, cảm giác bức bối nặng nề ban nãy trong lớp học không vì không khí thoải mái bên ngoài mà biến mất, ngược lại còn trở nên rõ ràng hơn.

"Tại sao lại chia tay? Hạ Đông Giá tốt thế cơ mà."

Dáng vẻ cúi đầu lí nhí của cô lại khiến Diệp Lý đần mặt ra lần nữa, "Cậu không sao chứ? Người ta chia tay rồi cậu phải vui mới đúng? Hơn nữa làm sao cậu biết không phải là Hạ Đông Giá thay lòng đổi dạ?".

"Vì tôi thích anh ấy, biết anh ấy không phải loại người đó."

Trần Khinh đáp từng chữ, những cảnh tượng liên quan đến Hạ Đông Giá đều hiện lên rõ mồn một trong đầu cô, anh đứng trong gió, chìa tay kéo cô đang ngồi dưới đất lên, nói: "Em nhìn xem, hai chúng ta ai yếu hơn".

Hạ Đông Giá cũng nói cô mập, nhưng chưa bao giờ khiến cô cảm thấy mình bị chế giễu, Hạ Đông Giá cũng biết mắng người khác, nhưng ngay cả

cách anh mắng cũng đầy ắp trí tuệ.

Diệp Lý nhìn đôi mắt vô hồn của Trần Khinh, gãi đầu, cậu hiểu cảm giác của cô, thích một người thì thích đến chết, hận không thể đem hết sinh mệnh bảo vệ đối phương, nói trắng ra là cảm giác này người khác nhìn thấy thì sẽ cho là rất ngu ngốc.

Cậu cũng từng ngu ngốc.

Một cảm giác đồng cảm khi ngồi chung một chiến hào dâng lên trong lòng Diệp Lý, cậu vỗ vai Trần Khinh, bảo: "Dù sao cũng không thể quay về học tiếp rồi, tìm chỗ nào ăn đi, tôi khao".

"Tôi ăn rồi."

Lời từ chối của Trần Khinh bị Diệp Lý xem như không khí.

Mười lăm phút sau, hai người ngồi trong quán ăn miền Nam cách xa trường vài cây số, Diệp Lý nhìn Trần Khinh đang ngồi đối điện, cậu hỏi: "Tôi thích An An, lạ lắm phải không?".

"Cô ta không phải người tốt", Trần Khinh mới biết Phan An An là bạn gái cũ của Diệp Lý, cuối cùng cô đã hiểu ra, Diệp Lý đánh Vệ Thành không phải là làm chuyện tốt gì, mà là căn bản cậu ta không hề biết quan hệ giữa Trần Dao và Vệ Thành.

"Không được nói xấu cô ấy chứ! Cậu khen Hạ Đông Giá, tôi có nói gì đâu", Diệp Lý hừ mũi, sờ túi áo như đang tìm thuốc lá, "Cô ấy chỉ bị Vệ Thành lừa dối mà thôi".

"Được", Trần Khinh đã quen không làm người ta mất hứng, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt không thấy thì tốt nhất.

http://tieulun.hopto.org

Cho dù Diệp Lý nói thế nào thì cô cũng không thể liên hệ chữ "tốt" với Phan An An được.

Thấy cô im lặng, Diệp Lý hài lòng tiếp tục chọn món: "Tôi nói với cậu chuyện cậu dạy tôi đối phó với Hạ Đông Giá ấy, cậu nghĩ đến đâu rồi?".

"Tôi bảo cậu giúp tôi đối phó Phan An An thì cậu có đồng ý không?"

Câu trả lời này không phải là câu trả lời khiến Diệp Lý nghẹn họng, cậu tức tối gõ mép bàn, môi bĩu dài: "Không giống nhau".

"Giống nhau", dù Diệp Lý thuyết phục thế nào thì Trần Khinh cũng chỉ đờ đẫn nhìn nửa bát cơm trắng trên bàn bên cạnh.

Khách bàn bên cạnh là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mấy tuổi, đầu hói nặng, đang nhanh chóng ăn cơm, thi thoảng để lộ miệng đầy răng vàng khiến Trần Khinh khó chịu, cô đành từ bỏ mục tiêu đó, tìm một thứ khác có thể di chuyển sự chú ý.

Cô vừa quay đầu sang thì một tiếng động chói tai liền phát ra từ chỗ ban nãy, cô quay lại, trông thấy trên nền đất bát rơi vỡ tan tành và cả người đàn ông trung niên ngã nhào xuống.

Chuyện gì thế này?

Sự cố khiến đầu óc Trần Khinh mụ mị, cô đứng thẳng lên, tay vẫn giữ tư thế giơ cao, không biết nên đưa lên hay buông xuống.

Người bị giật mình khiếp vía còn có nữ quản lý quán ăn, cô ta đang bận rộn dưới bếp nghe thấy tiếng gọi liền vội vã chạy ra, nhìn thấy người nằm dưới đất thì "á" một tiếng.

"Chuyện gì thế này?" Cô ta lại gần, khi nhìn thấy đôi môi tím ngắt của

người đàn ông thì lại sợ hãi lùi lại. “Lão Vu, anh ra đây, mau ra đây!”.

Theo tiếng thở hổn hển, một người mập mạp ăn vận như đầu bếp cũng từ sau bếp chạy ra, hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

“Có người ngất xỉu, anh đến xem sao?” Nữ quản lý tỏ vẻ hoảng sợ, khoát tay ra hiệu.

“Ngất xỉu á? Lão Vu chùi lên tạp dề mấy cái rồi ngồi xổm xuống, “Để tôi xem thử”.

Lão Vu bấm vào nhân trung, bấm mấy cái rồi cuối cùng phát hiện ra không ổn, người đàn ông cao to đó vì sợ hãi mà giọng nói lạc cả đi: “Ngừng... ngừng thở rồi!”.

Ngừng thở rồi? Trong đầu Trần Khinh bỗng xuất hiện lời thầy nói khi lên lớp: “Động mạch lớn bỗng biến mất, con người rơi vào trạng thái hôn mê mất ý thức, là tim ngừng đập”.

Cũng không biết sức mạnh xuất hiện từ đâu mà cô quên đi sợ hãi, chạy tới kiểm tra.

Tim ngừng đập, sau khi kiểm tra, cô xác nhận.

Trong quán bắt đầu hỗn loạn, những người khác biết có người chết thì chạy ra khỏi quán, đứng bên ngoài tránh thị phi, nữ quản lý và lão Vu khẽ trao đổi gì đó, mới bất giác nhớ ra là phải gọi số cấp cứu 120.

Diệp Lý cũng muốn đi thì phát hiện ra điều kỳ quặc của Trần Khinh, ngồi xuống cạnh cô, hỏi: “Cô biết là chuyện gì hả?”.

“Tôi chỉ cảm thấy...”, nhưng không chắc chắn.

“Các bạn biết cách cứu người sao?” Nữ quản lý hoảng loạn đang sắp xếp mọi thứ nghe thấy họ nói chuyện thì như người chết đuối vớ được cọc, cô ta níu lấy Trần Khinh, “Cô biết cứu thì cứu đi, có người chết trong quán tôi, chúng tôi không buôn bán được nữa đâu!”.

“Nhưng mà...” Trần Khinh vẫn đang do dự.

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp đó, không thể thấy chết mà không cứu!”.

“... Được rồi”, nhìn người đàn ông đã mất đi ý thức, Trần Khinh cắn răng, “Diệp Lý, cậu gọi lại cho 120, tôi sẽ thử cấp cứu xem sao”.

Trần Khinh liều mạng cứ thế bị ép vào đường cùng cũng phải liều một phen thôi.

Cô chưa từng cấp cứu, cũng chưa được học, những kiến thức hạn hẹp là do đọc được từ sách vở, cô không chắc một sinh viên năm nhất có thể làm được gì, nhưng trong tình huống này, cô không thể không làm gì cả.

Hít một hơi thật sâu, vận động lại bả vai, Trần Khinh cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng đôi tay xoắn chặt nhau vẫn hơi run lên.

“Bắt đầu thôi”, cô tự nhủ.

Diệp Lý dựa vào cửa gọi điện, cũng không biết nói thế nào cho rõ, người sau lưng Trần Khinh gọi nữ quản lý lại, cứ truy hỏi Trần Khinh có phải bác sĩ không.

“Tôi học y.”

Tay cô ấn lên ngực người đàn ông dần dần vững vàng, cơ thịt bên dưới lòng bàn tay cô nhấp nhô lên xuống theo động tác của Trần Khinh, trong lòng

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh không biết vì sao lại yên tĩnh hơn. Chắc không sao chứ? Chắc thế chứ?

"Cậu biết thật hả?" Diệp Lý gọi điện xong cứ như mới đánh nhau, thở hổn hển bên cạnh, "120 nói họ sẽ cố tới thật nhanh, cậu làm được không?".

"Tôi sẽ cố gắng, Diệp Lý, cậu có biết hô hấp nhân tạo không?"

"Cái gì?" Diệp Lý ngớ người, tưởng mình nghe nhầm, "Hô hấp nhân tạo á? Tôi chỉ biết 'chụt chụt' thôi, 'chụt chụt' có tính không?".

"…"

Trần Khinh câm nín, bắt đầu rầu rĩ, cô không biết hô hấp nhân tạo, trường cũng chưa dạy, làm sao bây giờ?

"Quản lý, chị mở cửa quán và những cánh cửa thông gió ra hết đi." Nói đến cửa, Trần Khinh lại tự mắng mình, sách đã nói là cấp cứu khi tim ngừng đập tốt nhất là tiến hành nơi thông thoáng nhất, sao cô lại quên chứ?

Công cuộc cấp cứu không chuyên nghiệp tiến hành theo sự hỏi đáp cứ vài giây một lần trong quán ăn nhỏ bé, Trần Khinh không nhớ đây là lần thứ mấy hỏi Diệp Lý "120 tới chưa?", cũng không nhớ rõ Diệp Lý mấy lần trả lời là "chưa tới" nữa.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, tay Trần Khinh đã tê liệt mà người đàn ông kia vẫn chưa tỉnh, cô nhìn ông ta, miệng lẩm nhẩm đếm, "Một, hai, ba, bốn, một, hai, ba, bốn...".

Khi tiếng còi của xe cấp cứu dừng ở ngoài quán, mấy nhân viên cấp cứu mặc áo blouse trắng lao vào quán, lúc Trần Khinh bị nhấc sang một bên thì cô mới phát hiện ra chân mình đã nhũn từ lâu.

http://tieulun.hopto.org

“Trời ơi, mẹ ơi, cậu bao nhiêu ký thế, nặng quá.” Trước khi cô ngồi bệt xuống đất, Diệp Lý đã nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại.

“Diệp Lý, ông ta sao rồi?”

“Ban nãy cậu gắng sức cấp cứu như thế, chắc chắn là không có vấn đề gì.”

Chẳng qua chỉ hơn mười phút mà Diệp Lý lại căng thẳng đến mức nhũn cả người, cậu ta không kéo nổi Trần Khinh, dứt khoát để cả hai cùng ngồi bệt xuống đất.

“Cái thứ họ đang cầm là gì thế?” Cậu ta chỉ vào một thứ mà bác sĩ cầm trong tay, tò mò hỏi.

“Máy kích tim.”

Sự chắc chắn của Diệp Lý đã truyền sang cho Trần Khinh, đúng là cô đã làm mọi thứ cô có thể làm được, người đàn ông đó chắc sẽ được cứu.

Lau mồ hôi trên trán, lần đầu cô cảm thấy việc lựa chọn học y không chỉ là để theo kịp bước chân của Hạ Đông Giá, mà bản thân chuyện học y chính là một việc khiến cô rất tự hào.

“Quản lý nói ban nãy có người từng cấp cứu cho người chết, là ai trong hai người?”

Câu hỏi bất ngờ phá vỡ giấc mơ anh hùng của Trần Khinh, cô ngẩng đầu lên, hơi ngớ người.

“Người chết?”, cô hỏi với vẻ không tin.

“Phải, không cứu được.” Bác sĩ nói.

http://tieulun.hopto.org

Sao lại như thế?

“Là cô cấp cứu cho người chết à?” Bác sĩ mặc blouse trắng quan sát Trần Khinh, cô cũng nhìn lại ông ta, ngơ ngác gật đầu, “Là tôi”.

“Có thể kể tôi nghe cô đã cấp cứu thế nào không?”

Trần Khinh từ từ nhớ lại những bước cấp cứu ban nãy, bên tai vẳng tiếng quản lý đang cố gắng xóa sạch quan hệ giữa quán của cô ta và chuyện này, trước mặt không ngớt những người đi qua đi lại, thi thể kia đang bị khiêng lên cáng đưa đi, bên ngoài cửa xa hơn nữa là một đám người tò mò đang vây quanh theo dõi.

“Có phải tôi đã làm gì không đúng? Ông ta bị bệnh tim đúng không?” Sự tự tin mới được xây dựng lại bị hiện thực tàn khốc đánh bại, Trần Khinh cúi đầu, trái tim như bị thứ gì đó khuấy đảo, rất đau.

Cơn đau này khác hẳn những cơn đau khác mà cô từng trải qua, toát lên sự lạnh lẽo vì không cứu được mạng người.

“Một sinh viên năm nhất có thể làm được như vậy đã rất cừ rồi, còn nguyên nhân cái chết thì hiện giờ vẫn chưa thể nói được.”

“Vâng.”

Câu nói chắc chắn này khiến Trần Khinh thấy hơi an lòng, để lại cách thức liên lạc của mình rồi cô và Diệp Lý lặng lẽ quay về trường.

Vì chuyện này mà Trần Khinh đã buồn bã rất lâu, chỉ là cô không ngờ rằng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Chiều hôm sau, Trần Khinh cúp học ở lại trong ký túc bỗng nhận được thông báo, có người đang ở văn phòng học viện đợi cô.

http://tieulun.hopto.org

Là ai nhỉ?

Mặc áo khoác vào, cô xoa xoa gương mặt tròn của mình trong gương: "Trần Khinh, mày phấn chấn lên đi nào".

Trong văn phòng học viện không lớn lắm, Hạ Đông Giá và những thầy hướng dẫn khoa khác đều ngồi sau bàn làm việc của mình, màn hình máy tính chiếu lên gương mặt anh, anh ngước lên thì nhìn thấy Trần Khinh đẩy cửa đi vào.

"Thầy Hạ, em đến rồi", trong lòng vẫn còn sợ hãi chuyện hôm qua cộng thêm chuyện Hàng Chu khiến Trần Khinh có chút khó thở, giọng nói càng nhỏ thêm.

"Cô chính là Trần Khinh?"

Trần Khinh ngước lên, phát hiện ra trong phòng còn có mấy người lạ khác, họ ngồi trên ghế sô pha cạnh tường, thấy cô vào thì lần lượt đứng lên.

"Là tôi." Tuy cảm thấy tình hình không ổn, nhưng nghĩ rằng đây là trường học, Hạ Đông Giá cũng ở đây, Trần Khinh vẫn thật thà gật đầu. Cô còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì nhìn thấy người phụ nữ với vẻ mặt độc ác kia lao về phía cô.

"Cái đứa đáng đâm ngàn nhát dao này, mày hại chết chồng tao, tao phải giết mày để thế mạng cho chồng tao."

Móng tay đỏ chót của cô ta lướt qua trước mặt, Trần Khinh thấy chúng sắp cào vào mặt mình, thậm chí cô đã nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của chính cô trên móng tay sáng bóng đó. Cơn đau xem ra khó tránh khỏi, Trần Khinh vốn phản ứng chậm chạp không kịp chạy, đành nhắm nghiền mắt lại.

Nhưng mãi mà không thấy đau đớn gì.

http://tieulun.hopto.org

“Em định bày sẵn tư thế chịu đòn hả?” Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ chế giễu vang lên bên tai, Trần Khinh từ từ mở mắt, thấy Hạ Đông Giá đang ngăn người phụ nữ kia lại.

“Nhìn gì mà nhìn, phản ứng chậm chạp, còn không biết tránh nữa.” Hạ Đông Giá không nhịn được lại sỉ nhục cô một câu. Sao lại có người phản ứng chậm đến thế cơ chứ?

Hít một hơi, anh lại thấy may mắn, may mắn vì anh đã chuẩn bị sớm, chậm hơn một chút là cô bé này đã bị hủy hoại gương mặt rồi, cô bé vốn đã mập, gương mặt còn bị thương thì đúng là khó mà tưởng tượng. Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu Hạ Đông Giá, tay anh siết chặt tay người phụ nữ ngang ngược kia: “Tôi gọi sinh viên của tôi đến là vì các người có việc cần hỏi, nếu muốn ra tay đánh người thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát”.

“Cậu báo đi, cảnh sát đến tôi sẽ để cảnh sát xử lý, hôm qua chồng tôi chẳng qua là ăn bữa cơm, khó chịu trong người nên ngất đi, con bé mập chết tiệt kia giở trò làm chồng tôi mất mạng, chuyện này xét về mặt pháp luật thì chúng tôi có lý đấy!”

Đối phương nói năng bậy bạ khiến anh đau đầu, từ bỏ ý định nói chuyện đàng hoàng, Hạ Đông Giá tiến lên một bước, đứng giữa Trần Khinh và người đàn bà đó, tiện tay mở cánh cửa sau lưng ra.

“Trần Khinh, em ra ngoài trước đi.”

“Thầy Hạ, nếu là chuyện hôm qua thì em có thể giải thích.”

“Giải thích cái gì?”, kẻ ngốc mới muốn giải thích với đám người này, ban nãy đây, cổ anh cũng bị cô ta cào một cái, tưởng tượng cùng một vết thương như vậy mà ở trên người Trần Khinh, da rách ra một mảng hình trăng

non, bộ phận dưới da bị hủy hoại, ôi trời ơi...

“Chưa từng thấy náo loạn ở bệnh viện hả? Chưa từng chứ gì? Đối phó với những người này, tôi có kinh nghiệm hơn em, mau ra ngoài đi, nghe lời.”

“Vâng...”

Trần Khinh trong tích tắc lơ đãng đã bị đẩy ra ngoài.

Cánh cửa đang bị người ta đấm “ầm ầm” không ngừng, người bên trong muốn ra ngoài, nhưng cũng có người ở trong đó ngăn không cho họ ra.

“Hạ Đông Giá...” Trần Khinh khẽ gọi, rồi bỗng quay lưng, co chân bỏ chạy.

Tin chắc bên ngoài không còn cái người ngốc nghếch nặng nề kia, Hạ Đông Giá mới buông tay người đàn bà kia ra, lạnh lùng nói: “Nơi này là Học viện Y, không phải bệnh viện. Đừng nhìn tôi như vậy, có người nhà như các người thì bác sĩ nào dám cứu? Nguyên nhân tử vong là gì, báo cáo pháp y có nói là vì sinh viên tôi cấp cứu mà bị chết không? Chắc không có chứ”.

“Cậu!”

“Tôi thì sao?” Hạ Đông Giá cúi đầu sửa lại vạt áo, như không nhìn thấy móng tay đỏ gần trong gang tấc, “Muốn đánh sinh viên của tôi là không được, nếu muốn thì cứ đánh tôi, chỉ là các người để tôi sắp xếp đã. Thầy Vương, điện thoại của thầy có thể ghi hình không, ghi lại nhé, tiện thể báo cảnh sát, tôi gầy, không chịu nổi bị đánh đâu”.

Có lẽ là không ngờ chàng trai tuấn tú nho nhã này lại là con nhím không dễ chọc giận, người đàn bà ngang ngược kia nhất thời không nghĩ ra phải nói gì.

http://tieulun.hopto.org

“Muốn đánh hả? Muốn đánh thì nhanh lên, tôi còn có việc phải tranh thủ thời gian.”

Trên đời này có chuyện như vậy không? Gây sự không được, còn bị đối phương chê trách, mà đầu óc cái người cầm đầu gây sự thì rất chậm chạp, nhất thời đứng đờ ra đó, không biết phải nói gì.

Cũng may có người đầu óc nhanh hơn một chút.

“Chị cả, không phải họ không thừa nhận là họ hại chết anh rể hay sao? Chúng ta cứ đợi báo cáo, báo ra có rồi em sẽ xem bọn chúng còn dám cứng miệng hay không.” Một người đàn ông cao gầy, cằm nhọn bước tới kéo tay áo người đàn bà, miệng gọi “chị cả”.

“Đúng, đến lúc đó xem bọn chúng còn gì để nói.”

Một người dẫn đầu, bảy tám người phụ họa, Hạ Đông Giá mỉm cười nhìn mọi thứ vừa xảy ra, gật gù tán thành: “Đúng thế, đây là văn phòng của tôi, tôi là Hạ Đông Giá, thầy hướng dẫn của Trần Khinh, tôi tạm chưa có danh thiếp, các người nhớ lấy tôi là được, hoan nghênh đến tìm tôi, tôi không chạy đâu”.

Đám người chửi bới la hét đi xa dần, trong lòng Hạ Đông Giá lại dâng lên một cảm xúc bực bội, anh cho tay vào túi áo lần tìm, đương nhiên là không tìm thấy gì.

Cắn trúng lưỡi, anh khẽ chửi thề rồi quay người đi vào văn phòng. Tuy chuyện này xảy ra đột ngột nhưng bên trường sẽ nhanh chóng biết tin, anh phải suy nghĩ xem làm thế nào mới không để cô gái ngốc nghếch kia chịu ức hiếp.

Cái đồ ngốc đó!

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến Trần Khinh, Hạ Đông Giá thở dài một hơi, cũng may là một cô ngốc biết nghe lời, chỉ là quá ngốc, cô thì biết gì mà dám đi cứu người?

Chân vừa bước lên bậc tam cấp thì anh lại rụt về.

"Trần Khinh?" Nơi mắt anh chạm tới, cô mập đang ngồi xổm dưới chân tường trong góc kia khiến Hạ Đông Giá ngẩn người, "Đã bảo em đi rồi mà? Còn nữa, cái thứ bẩn thỉu em ôm kia là gì vậy?".

Trần Khinh ngồi nãy giờ nên chân đã tê dại, nhưng nghe Hạ Đông Giá gọi, cô vẫn liếm liếm môi, dựa tường đứng lên.

"Em sợ thầy bị đánh nên ở đây trông chừng. Em không dám vào, sợ làm mọi việc tồi tệ thêm."

Hạ Đông Giá có chút buồn cười: "Cầm khúc gỗ mục kia mà đòi giúp tôi? Vứt đi, theo tôi vào đây. Còn ngây ra đó làm gì, vẫn muốn đợi đám người kia quay lại đánh chúng ta thậm tệ hả?".

"Em phạm sai lầm rồi", Trần Khinh đứng không vững đã dựa vào bức tường phủ rêu, ôm khúc gỗ trong lòng mà nhìn Hạ Đông Giá, bộ dạng đáng thương vô cùng.

Sợ anh đánh cô hay sao? Hừ lạnh một tiếng, Hạ Đông Giá sải chân bước xuống vùng đất bùn lầy.

Đã vào mùa xuân, cỏ trước tòa nhà đang trong thời kỳ mọc nhanh, bước qua đám cỏ mọc rậm rạp ven tường, anh đứng trước mặt Trần Khinh.

"Quay lưng lại."

"Hả?" Trần Khinh há miệng, ánh mắt nhìn Hạ Đông Giá với vẻ ngơ ngác.

http://tieulun.hopto.org

“Tôi bảo em quay lưng lại.”

Giọng nói trầm trầm lộ vẻ nóng nảy, Trần Khinh “à” một tiếng rồi ngoan ngoãn làm theo. Cạnh chân vẫn là đám cỏ mọc um tùm ban nãy, tâm trạng cô càng nặng nề, Hạ Đông Giá nổi giận chăng?

Trong đầu lóe lên đôi mắt tức giận, cô rụt cổ lại, mới phát hiện ra cổ áo bị người sau lưng túm lấy. Hạ Đông Giá không hề che giấu sự bực bội với cô: “Đã nói rồi, làm bác sĩ phải có thể lực tốt, lúc cần chạy thì phải chạy được, xem ra tôi còn phải bổ sung một điểm nữa là phải có não, biết khi nào thì nên chạy”.

“Vâng.”

“Chuyện chưa nắm chắc thì đừng cố ra mặt, Hoa Đà chẳng bao giờ chuyển thế vào em đâu.”

“Vâng.”

Hạ Đông Giá phê bình Trần Khinh liên tục, ngôn từ khắc nghiệt, Trần Khinh chỉ biết vâng dạ thừa nhận mọi điều anh nói, chỉ là cô không hiểu tại sao anh phải kéo cổ áo cô?

Đi ngược thật không thoải mái tí nào.

Cuối cùng đã đứng trên vùng đất bùn lầy, Trần Khinh có được tự do, giậm giậm chân, thở phào.

Cô không hiểu lý do Hạ Đông Giá làm thế, chỉ nhìn thấy anh quay đầu sang hướng khác.

“Tìm một nơi kể chuyện hôm qua cho tôi nghe, làm sao tỷ lệ sai lầm lại xảy ra ở em với tần suất cao như thế chứ?”

http://tieulun.hopto.org

“Vâng.”

Bỗng nhiên, tâm trạng Trần Khinh trở nên dễ chịu hơn, có lẽ tình cảm Hạ Đông Giá dành cho cô không phải là thích, nhưng cô vẫn vì sự quan tâm của anh mà tâm trạng vui tươi hơn.

Học được nửa tiết tiếng Anh thì cô giáo tuyên bố trước khi hết tiết sẽ điểm danh, người vắng mặt bị trừ điểm thi cuối kỳ, Đại A ngồi bên dưới vừa rủa thầm “mẹ nó”, vừa nhân cơ hội nghỉ giữa tiết chạy ra ngoài gọi điện.

Nhưng dù cô gọi Trần Khinh thế nào thì đối phương cũng sống chết không chịu nghe máy. Tiếng tút tút lặp đi lặp lại cứ như tiếng muỗi bay, khiến người ta bực bội. Đại A lẩm bẩm, đút điện thoại vào túi áo, nhìn dãy nhà ký túc san sát ở đằng xa, trong lòng suy nghĩ xem bây giờ chạy ngay về túm lấy Trần Khinh thì có khả thi hay không.

Chẳng phải chỉ là thất tình thôi sao? Có đáng không? Nhớ lại cảnh hôm qua ở tiết Hóa học, Đại A kéo mạnh tóc mình. Mắng xong, cô nhìn tóc trong lòng bàn tay, lại bắt đầu thương xót: “Cái cô nàng Trần Mạn Mạn kia, cứ phải treo cổ đến chết trên cái cây Hạ Đông Giá kia sao? Đúng là cứng đầu!”.

Mắng thì mắng nhưng cô vẫn không quên chuyện điểm danh.

“Mặc kệ, cùng lắm thì lát nữa bà đây đổi giọng là được.”

Khi quyết định thật rồi, Đại A lại thấy buồn cười: “Trần Mạn Mạn, bà đây vì điểm danh thay cậu mà bị bắt thì cậu cứ đợi nuôi bà đây nửa đời còn lại đi nhé”.

Cô lắc lư cái đầu, quyết định đi vệ sinh để giải tỏa cảm xúc căng thẳng.

“Chị đây đã mua nhà, chỉ đợi chàng lưu manh”, bài hát thuận miệng mới ngân nga được một nửa thì cơ thể mỏng như tờ giấy của Đại A bỗng

dưng thẳng gấp lại chỗ ngã rẽ của nhà vệ sinh nữ. Cánh tay dài của cô bám vào tường, nheo mắt lại rất gian xảo, dỏng tai lên nghe ngóng.

Diêm Sảng không nhận ra có người nghe lén, đang rất hưng phấn như được tiêm chất kích thích kể lại chuyện mới thấy được cho Khuê Mật: "Tớ nói nhé, Trần Khinh kia lần này toi thật rồi, đó là mạng người đó, còn có Diệp Lý nữa, cũng thảm lắm, không tránh khỏi có dính líu. Tớ thấy nhà người ta khí thế bừng bừng, không dễ chọc vào đâu".

"Cậu thấy bà chị đây có dễ chọc vào không?"

Diêm Sảng đang rửa tay ở bồn nước bỗng khựng lại, nghe thấy giọng nói đáng ghét đó là của Đại A, bạn cùng phòng Trần Khinh. Cô ta bực bội lè lưỡi, hối hận mình đã thất sách, sao lại để người này nghe thấy!

"Cậu có dễ chọc vào không thì có liên quan gì tới tôi?" Vẩy bàn tay đầy nước, Diêm Sảng quay lại, ngẩng cao đầu, dáng vẻ "Cậu nghe thấy thì sao", "Tôi đang nói đến cô bạn mập ú cùng phòng cậu đó, sao nào?".

"Không được!"

Đại A tay chống nạnh, khí thế sắc bén y hệt chữ "A".

Diêm Sảng bĩu môi, buồn cười, "Không nói thì không nói, dù sao cô ta cũng hại chết người khác, đuổi học là nhẹ nhất ấy... A a a, cái đồ chết tiệt này, đồ ngực phẳng! Buông tay ra...".

Nhưng dù cô ta kêu gào thế nào thì Đại A vẫn ra sức túm tóc cô ta.

"Còn nói xấu bạn tôi nữa thì ngực phẳng này sẽ cho cậu thành trọc đầu luôn đấy! Nói! Còn dám nói bậy nói bạ nữa không hả? Nói đi chứ!"

Hành lang vốn yên tĩnh vì sự hưng tợn của các cô nữ sinh mà như hóa

thành chốn địa ngục, Diêm Sảng hét lên định đánh trả nhưng tay chưa kịp đụng tới Đại A thì đã bị Đại A khóa lại, mất đi sức chiến đấu cuối cùng.

"Tôi không nói nữa, không nói nữa là được chứ gì? Cậu buông tay ra mau, đau quá!"

"Này thì dám tung tin đồn hại người!" Đại A hả giận, buông tay ra, cô nhìn Diêm Sảng ngồi bệt dưới đất trông rất thảm hại nhưng lại không có chút hổ thẹn hay áy náy nào, "Còn nguyền rủa bạn tôi thì tôi sẽ cho cô biết tay".

"Chuyện tôi nói là sự thật, không tin tự cậu đi hỏi Trần Khinh và Diệp Lý đi, hỏi xem hôm qua có phải họ đã làm anh hùng mà cấp cứu cho người ta không? Không cứu được người ta mà gia đình họ còn tìm tới tận trường. Không chỉ mình tôi nhìn thấy đâu, không tin cậu cứ đi mà hỏi!" Diêm Sảng ban đầu cảm thấy không phục bây giờ chuyển sang ấm ức, trừng mắt nhìn Đại A đang quay đầu lại: "Không tin hả? Không tin thì cậu tự đi hỏi xem, hỏi Trần Khinh, hỏi Diệp Lý, xem tôi có nói dối không?".

Lời Diêm Sảng thật sự khiến Đại A dao động.

"Nếu để tôi biết cậu nói dối thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu!" Giậm chân đe dọa, Đại A quay lưng đi về phía cầu thang, cô nói không tin Diêm Sảng, nhưng bước chân nhanh dần đã tiết lộ sự lo lắng của cô.

Cái con bé Trần Mạn Mạn chết tiệt, chắc không phải là lo chuyện thiên hạ chứ?

Tất Ca mới đọc xong từ đơn, đang ôm sách quay về lớp học, mới leo được nửa cầu thang thì bị một bóng người ào qua như một cơn gió làm cho lảo đảo, ôm sách đứng vững lại rồi, cô nàng đẩy gọng kính trên sống mũi, gào lên: "Lát nữa điểm danh, Đại A cậu đi đâu vậy?".

http://tieulun.hopto.org

“Giúp tớ và Trần Mạn Mạn điểm danh đi, tớ có việc cấp bách phải làm!”

Điểm danh? Giúp Đại A, và cả Trần Khinh? Tất Ca vuốt trán, Đại A muốn lấy mạng của cô sao?

“Chính là thế ạ.”

Trong văn phòng bỏ trống duy nhất ở tòa nhà này, Trần Khinh cúi đầu đứng trước một dãy tủ đựng hồ sơ, tay không ngừng chà xát vào nhau, “Thầy Hạ, thật sự là em đã làm sai, hại chết người sao?”.

“Em có chắc em ấn vào chỗ này?” Hạ Đông Giá chỉ vào ngực anh, giọng lạnh nhạt đến đáng sợ. Trần Khinh ngước lên liếc nhìn áo sơ mi của anh, rồi lập tức cúi đầu, nói: “Đường rãnh ở chính giữa ngực, là chỗ đó”.

“Lực ấn thế nào?”

Ừm... lực ấn? Cô tưởng với vị trí đó là có thể phán đoán được, lẽ nào còn phải biết lực của tay? Cái này cô phải hình dung thế nào đây? Trước kia cô tưởng ăn móng giò là chuyện khó rồi, bây giờ cô nhận ra mọi thứ có liên quan đến Hạ Đông Giá đều không đơn giản. Vì băn khoăn mà hàng lông mày của cô nhíu lại thành một đường.

Có gì mà phải băn khoăn chứ? Hạ Đông Giá không hiểu, tiến lên một bước: “Ấn thử vào người tôi là biết chứ gì?”

Hả? À...

Trần Khinh ngoan ngoãn đưa tay ra.

Mấy giây sau, Hạ Đông Giá cuối cùng cũng không chịu được nữa phải lên tiếng: “Em chưa ăn gì, hay là thấy ngực tôi đẹp quá, không nỡ ra tay?”.

http://tieulun.hopto.org

Quở trách không quá nghiêm khắc, nhưng Hạ Đông Giá nhìn cô từ trên cao khiến cô thấy có cảm giác áp bức.

“Thầy Hạ...”

Tiếc là giọng cô nhỏ đến mức không thể cắt ngang lời Hạ Đông Giá, anh vẫn tiếp tục trách mắng.

“Trần Khinh, là một sinh viên năm nhất khoa y chưa có đủ năng lực để cấp cứu hoàn thiện, lúc cấp cứu sức mạnh và tiết tấu em sử dụng đều trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả cứu người, nếu chính em cũng muốn từ bỏ chứng cứ thì người khác không cần thiết phải giúp em nữa.”

“Thầy Hạ, em muốn nói là, em mới năm nhất, những gì em hiểu được đúng là ít, thầy đứng như thế, em không cách nào làm giống hôm đó được.”

“Thế nên em cần tôi nằm xuống để phối hợp? Đứng làm cũng không khó.”

“Em ngốc.”

Thôi được!

Hạ Đông Giá thỏa hiệp, loáng thoáng cảm thấy Trần Khinh không hề ngốc.

Hoặc có lẽ là ảo giác chăng.

Nhắm mắt lại, anh bắt đầu giả chết.

“Thầy, em đã cứu như vậy đó” Lại mấy phút trôi qua, Trần Khinh ra hiệu đã xong.

Lúc này, thầy Hạ của cô lại giống như đã chết, không hề động đậy.

http://tieulun.hopto.org

“Thầy Hạ?”

Chuyện mới xảy ra vẫn khiến người ta sợ hãi, Trần Khinh vội vã lay Hạ Đông Giá: “Thầy Hạ…”

Cơ thể đàn ông lắc lư theo tay cô, Hạ Đông Giá vẫn nhắm mắt, nhưng đã “sống” lại.

“Trần Khinh, với sức mạnh đó của em, nếu có thể ấn cho người ta chết thì em đi mua vé số được rồi đấy.”

Là ý gì? Trần Khinh ngây ra nhìn anh.

“Tức là, cái chết của người đó tám phần là không liên quan gì tới em.” Anh thở phào, bây giờ chỉ cần đợi báo cáo bên pháp y là sự trong sạch của Trần Khinh sẽ được trả lại.

“Được rồi, đừng ngồi đờ ra đó nữa, tránh ra đã, em ngồi đó, tôi không dậy nổi” Anh buồn cười, nhìn cô mập vẫn đang ngơ ngẩn, trong lòng thầm mắng cô.

Trần Khinh lại xúc động kéo tay Hạ Đông Giá, cô muốn khóc rồi. Không phải là chưa từng bị oan, chỉ là cô chưa hề nghĩ rằng lại bị oan vì cứu người như vậy.

“Cảm ơn thầy, thầy Hạ, cảm ơn thầy.”

“Lắm lời.”

Buổi chiều, bóng cây đung đưa trong nắng, Hạ Đông Giá đứng lên, đang định hất đôi tay mũm mĩm đang bám dính anh thì cửa văn phòng bỗng dưng mở toang.

http://tieulun.hopto.org

“Đông Giá, khoa các cậu sao xảy ra chuyện mãi vậy, cái cô tên Bành Giai Tự kia là sao? Một sinh viên ẩu đả với bạn mình, cúp tiết, bây giờ còn bỏ chạy đâu mất, cậu là thầy hướng dẫn...” Nói giữa chừng, thầy Tổng phụ trách bỗng nhìn chằm chằm vào tay Hạ Đông Giá, há miệng trợn mắt.

Hạ Đông Giá cũng nhận ra vấn đề này, thản nhiên hất tay Trần Khinh ra: “Người mập vốn giữ thăng bằng kém, xem cú ngã lần này của em làm sàn nhà nứt ra này”.

Lần này kiểu xóa sạch quan hệ của Hạ Đông Giá không khiến Trần Khinh bị tổn thương, vì lúc này cô còn đang mải nghĩ đến một chuyện khác.

“Đại A đánh nhau? Còn chạy mất? Chạy đi đâu nhỉ?”

Hoàng hôn của mùa xuân, tiếng côn trùng rả rích kêu trong lùm cây bụi cỏ, trước tòa nhà ký túc trong sắc đêm, từng tốp nữ sinh đi tắm về vừa trò truyện vừa vừa bước vào tòa nhà.

Trần Khinh ngồi cạnh giếng nước, ngửi thấy mùi dầu gội thơm phức, bẻ ngón tay rồi khẽ lẩm bẩm: “Dove trị sạch gàu, Head & Shoulders điều trị chuyên sâu. Ủa? VS ra sản phẩm mới nữa sao?”.

Cô ngước lên nhìn cô gái tóc ngắn vừa đi ngang qua, giọt nước theo lọn tóc rơi xuống vai tạo thành những vệt nước ngắt quãng, Đại A mất tích cả buổi chiều đang chậm rãi lại gần, dáng vẻ rất lơ đãng.

Trần Khinh gọi mấy tiếng mà cô nàng không nghe thấy, vẫn cúi đầu mải miết đi, thậm chí còn rất nhàn nhã đá hòn đá ven đường.

“Cốp” một tiếng, hòn đá bay lên rồi rơi xuống đất, lăn vài vòng rồi yên vị cạnh chân Trần Khinh.

Đại A “á” một tiếng, cuối cùng đã phát hiện ra Trần Khinh.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu có chuyện gì thế hả, Trần Khinh? Sao lại lo chuyện thiên hạ, muốn chứng tỏ cậu anh hùng, biết cứu người hả? Huống hồ chúng ta còn chưa học cấp cứu”. Đại A chạy đến trước mặt Trần Khinh, trừng mắt, bỗng hung dữ choàng tay qua cổ cô, tay nhéo vào phần thịt mềm mại trên người cô, “Đám người kia cũng thật khốn nạn, người chết rồi thì sao lại có liên quan đến cậu chứ? Nhưng cậu ngốc quá, bây giờ không thể tùy tiện lo chuyện thiên hạ được, cậu không biết hay sao?”.

“Tớ không sao mà” Trần Khinh ra sức kéo Đại A ra, muốn cô nàng dừng tay, nhưng bất lực là cân nặng và sức mạnh của cô nàng lại hoàn toàn đối nghịch, Trần Khinh gấp đôi Đại A mà trước mặt cô nàng cũng chỉ là một con hổ giấy. Giãy giụa một hồi, Trần Khinh mồ hôi đầm đìa đành van nài: “Đại A, tớ không chịu nổi nữa, nhột quá đi mất”.

“Shit”, Đại A bỏ tay ra, vẻ mặt ghét bỏ, “Bắt cậu ghi nhớ, mà lại gặp phải người không biết sợ là gì. Cười cười cười, tớ mắng cậu mà cậu còn cười!”.

Nhìn Trần Khinh, người mà dù cô nói khó nghe đến mấy cũng không biết tức giận là gì, Đại A hoàn toàn bó tay, giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng: “Phục cậu rồi”.

“Thầy nói cậu đánh Diêm Sảng, là vì tớ hả? Đại A cậu không thể như thế được, không đáng đâu, không thể vì chó cắn tớ một cái...”

“Được, dừng lại” Đại A vội vàng ra dấu “tạm ngừng”, cũng may cô kịp thời bảo Trần Khinh ngậm miệng đối với kiểu ví dụ “chó cắn người và người cắn chó” mà lần nào Trần Khinh cũng đưa ra, hầu như cô đều bị dị ứng da. Cô ra sức gãi cánh tay rồi kéo Trần Khinh đi, “Có mang tiền theo không? Khao tớ ăn cơm rồi thì hết nợ, mệt mỏi cả buổi chiều, bà đây sắp đói chết

rồi”.

“Đúng rồi, buổi chiều cậu đi đâu vậy? Tớ đợi cậu cả một buổi chiều.”

“Đi tìm cậu chứ sao, về sau xảy ra chút chuyện, tiền trên người lại tiêu hết sạch. Haizzz... thôi không nói nữa, đói tới mức ngực sắp dán vào lưng rồi.” Một tay bịt miệng Trần Khinh lại, Đại A không nói không rằng kéo cô chạy vào căng tin.

Cô nàng xưa nay vốn là người nhanh nhẹn, hùng hổ, Trần Khinh cũng đành chạy theo, không hề phát giác ra Đại A có gì không ổn.

Chưa tới giờ cơm nên trong căng tin không đông lắm, thức ăn bày ra cũng ít. Đại A cầm thẻ cơm của Trần Khinh đến nhà bếp chọn ba món xào, quay về chỗ ngồi rồi chống cằm, thẫn thờ.

Cô nàng có gương mặt trái xoan, đôi mắt đen sáng rỡ do đôi tay tì vào mặt mà biến thành hai đường xếch lên trên, thế giới trong đôi mắt cô nàng yên tĩnh không được bao lâu liền bị Trần Khinh khuấy động, cô nghe thấy Trần Mạn Mạn “ủa” một tiếng: “Không đúng”.

“Không đúng chỗ nào?” Đại A ban nãy còn ngồi đờ đẫn đột nhiên căng thẳng toàn thân, ngồi thẳng dậy, trong lòng thầm nhủ “Thôi rồi, Trần Mạn Mạn không phải đã nhận ra điều gì chứ?”.

Đại A chột dạ cười khan, “Có gì mà không đúng, chỗ nào không đúng?”.

“Cậu nói cậu tiêu hết tiền, thế thẻ cơm đâu? Không phải cậu mới nạp tiền sao, tớ giúp cậu nạp mà”, Trần Khinh bẻ từng ngón tay, tìm ra chứng cứ.

Cái này...

“Tớ làm mất ví tiền rồi”, lý do đột nhiên nảy ra trong đầu khiến Đại A

thở phào nhẹ nhõm, cô nàng giấu tay ra sau lưng, kéo áo lên, sống lưng có cảm giác lạnh ngắt.

“Tớ đi lấy thức ăn đây” Tiếng đồ ăn mang từ bếp ra khiến cô như được giải thoát, Đại A vội rời chỗ như bỏ trốn.

Chậm chạp mang thức ăn quay lại, Đại A tưởng chủ đề ví tiền có thể ngừng lại rồi, nhưng khi nhìn thấy người mới xuất hiện và cả thứ mà người đó cầm trong tay, cô nàng liền đờ ra.

Tất Ca đập ví tiền trắng tinh xuống bàn “bốp” một tiếng, hỏi cô: “Của cậu phải không? Cũng may tớ nhanh mắt, nếu không bị người khác nhặt mất thì ngồi khóc nhé”.

“Cậu nhặt được ở đâu vậy?” Đặt khay thức ăn xuống, Đại A cầm ví tiền, giở ra xem thấy số tiền không thiếu một xu, bất giác tiu nghỉu.

“Bên dưới cửa sổ phòng ký túc, chỗ cậu đánh rơi đồ cũng hay đó.” Tất Ca học cả hai tiết liên tục cũng không hề khách sáo, cầm đũa lên gắp thức ăn cho vào miệng,“Đúng rồi, thầy Hạ bảo hai cậu ngày mai đến văn phòng thầy ấy, còn nữa, chuyện điểm danh trong tiết Anh văn, Trần Khinh thì tớ đã giúp đối phó xong rồi, còn Đại A thì không. Đừng nhìn tớ như vậy được không? Cậu đánh nhau xong bỏ chạy, mà còn kiên trì lên lớp, có ai tin nổi không?”.

Đại A im lặng, đẩy hết thức ăn mới mang từ nhà bếp lên sang trước mặt mình, cô cầm đũa, gõ gõ mép khay vẻ thị uy: “Muốn, ăn, thì, tự, đi, mua!”.

Đại A nhìn Tất Ca vẻ khiêu khích khiến Tất Ca không có lý do gì xem đây chỉ là trò đùa giữa bạn cùng phòng với nhau.

“Không ăn thì không ăn” Tất Ca dứt khoát ném luôn đũa đi.

Không khí bỗng căng thẳng đến cực điểm, cứ như giây sau đó những

người ngồi bàn này nếu không cãi nhau thì cũng sẽ có người bỏ đi.

“Các cậu không ăn thì tớ ăn đây.” Trần Khinh cắn đũa, không hề khuyên nhủ Đại A hay Tất Ca, chỉ nghiêm túc nhai cơm, vẻ mặt rất hạnh phúc, thậm chí cô còn kéo Đại A lại, thở một hơi vào mặt bạn, “Ngon lắm”.

Bộ dạng đó, rất ư là đói ăn.

“Trần Mạn Mạn, cậu đừng có ăn hết thịt của bà đây” Đại A vỗ bàn, ngồi xuống bắt đầu ăn, cứ như mắc chứng mất trí nhớ vậy, quên mất giây trước còn đang cãi cọ với Tất Ca.

Nhìn Đại A đã dừng lại, Trần Khinh yên tâm rút từ trong túi áo ra một thứ: “Tất Ca, cậu đi lấy thêm hai món nữa nhé, ba chúng ta ăn thế này chắc chắn là không đủ rồi”.

Nhét thẻ vào tay Tất Ca, cô tiện tay đẩy bạn đi, động tác nhanh nhẹn đến mức không cho người ta có thời gian từ chối.

Tất Ca há miệng, cuối cùng đành chấp nhận, cầm thẻ đi lấy thức ăn.

Cụp mắt xuống, Đại A chọc đũa vào thức ăn, hỏi: “Có phải tớ đang gây sự vô cớ không?”.

“Đại A, lát về tớ sẽ soạn trọng tâm thi để được điểm cao, copy một bản cho cậu.”

“Được thôi”, Đại A mấp máy môi, tâm trạng bỗng khá hơn.

Không thể nói là tại sao, Trần Khinh rất hiếm khi xin lỗi, cũng gần như chưa từng nói câu xin lỗi, nhưng cô lúc nào cũng dùng hành động để bạn bè cảm nhận được sự hối lỗi của cô, biết cô luôn đặt bạn bè trong lòng.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Mạn Mạn, cái chết của người đó không liên quan đến cậu chứ?” Sau khi bình tĩnh lại, Đại A mới nhớ ra vấn đề cần hỏi nhất.

“Thầy Hạ nói không liên quan đến tớ, mà cậu đó, sau này đừng vì tớ mà đánh nhau nữa.”

“Ôi trời, sao cậu lắm lời thế?” Đại A gắp miếng thịt từ đĩa trong tay Tất Ca, nhét vào miệng Trần Khinh, sau khi mắt đối mắt với Tất Ca, cô nàng lại gắp thêm miếng nữa, “Nhìn gì mà nhìn, ăn đi”.

Miếng thịt này, Đại A nhét vào miệng Tất Ca.

Hờn dỗi giữa những người bạn thân lúc nào cũng đến nhanh mà đi cũng nhanh, nếu mâu thuẫn giữa hai bên không phải là bạn thì việc đó sẽ khó xử lý hơn rất nhiều.

Chẳng hạn như mâu thuẫn giữa sinh viên và thầy giáo.

Thầy chủ nhiệm với gương mặt sa sầm, ngồi trên ghế của Hạ Đông Giá, cầm cây bút trong tay gõ xuống giấy: “Giỏi thật, đám sinh viên năm nhất các em hay thật. Nữ sinh đánh nhau, người không biết cấp cứu mà dám cứu người, còn nói mình là bác sĩ…”.

“Thưa thầy, em không nói em là bác sĩ, em chỉ nói em học ngành y.” Trần Khinh cúi đầu, sửa lại lời thầy chủ nhiệm, trong đầu lại nghĩ là tại sao Hạ Đông Giá không có mặt.

“Cái gì mà học y, người ta bên kia giấy trắng mực đen viết rành rành, nói em tự nhận mình là ‘bác sĩ’!” Thầy chủ nhiệm nhướn mày, ném cây bút trong tay đi, tiện tay cầm một tờ giấy lên rồi ném thật mạnh, bộ dạng như đang nói “giấy trắng mực đen, em còn nói gì nữa”.

“Bọn họ nói dối mà thầy cũng tin ư, thưa thầy chủ nhiệm? So với người

ngoài, thầy còn không tin sinh viên của mình? Thầy là thầy của chúng em hay là thầy của bọn họ ạ?" Đại A giễu cợt, nhưng lại quên mất đối phương là thầy chủ nhiệm đang nổi cơn thịnh nộ.

Thầy chủ nhiệm đập "bốp" tờ giấy xuống bàn, tức tối trừng mắt nhìn Đại A: "Còn em nữa, phụ huynh của Diêm Sảng đã tới trường, yêu cầu trường phải nghiêm khắc xử lý em, em thì sao, còn muốn nhà trường tìm đến bố em, bảo bố em lấy tiền ra giảng hòa việc này lần nữa không?".

Lời nói thẳng thừng khiến tai người nghe phát nhức, Đại A siết chặt nắm đấm, cảm giác đầu móng tay cứng nhọn đâm vào da thịt, đau thật! Cô không thích bị người ta nhắc nhở chuyện cô vào được ngôi trường trăm tuổi này là nhờ vào tiền, nhưng lần nào cô không nhớ, là người ta lại có cơ hội nói đến việc đó.

Cô hận đến mức muốn tát cho mình một cái.

Thầy chủ nhiệm cũng không muốn nhắc lại chuyện này, thấy Đại A im lặng thì khoát tay, tỏ ý không muốn nói nhiều: "Em ra ngoài trước đi, tôi có việc cần nói với Trần Khinh".

Đại A sải những bước chân nặng nề đi ra cửa, trong phòng chỉ còn lại hai người, Trần Khinh bắt đầu căng thẳng, cô không biết thầy chủ nhiệm giữ cô lại để nói chuyện gì, nhưng cô biết tám chín phần là không phải chuyện gì tốt đẹp.

"Trần Khinh, báo cáo bên pháp y đã có rồi", thầy chủ nhiệm lại cầm bút, giọng nói vẻ nuối tiếc, "Không phát hiện điều gì lạ thường, chỉ là tim đột ngột ngừng đập, chuyện này về mặt trách nhiệm thì rất khó phân định giới hạn. Cá nhân thầy thì thầy đánh giá cao sự dũng cảm của em, nhưng về phía trường..." Nói đến chủ đề mà ngay cả thầy cũng thấy ngượng, thầy chủ nhiệm

cúi xuống che miệng, tiếng ho loáng thoáng thoát ra từ kẽ ngón tay, "Tóm lại là phía trường sẽ cố gắng giảm sự ảnh hưởng của chuyện này xuống mức thấp nhất, chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ em".

Một bên "cố gắng", một bên "hết sức", án tử hình của Trần Khinh bị thầy chủ nhiệm treo lơ lửng trên đỉnh đầu chỉ cách một gang tấc. Cô ngước lên, mặt không chút cảm xúc, cúi chào thầy giáo: "Cảm ơn thầy chủ nhiệm, thầy có thể nói em biết là thầy Hạ Đông Giá đang ở đâu không ạ? Hôm nay vốn dĩ là thầy ấy tìm em".

"Hạ Đông Giá xin nghỉ phép, rời khỏi trường rồi."

"À..."

Để tránh né Đại A, Trần Khinh ra khỏi tòa nhà ký túc xá nam bằng lối cửa khác.

Bên ngoài, cỏ xanh um tùm, tâm trạng cô thì lại u ám.

Cô cứ đi một lúc lại dừng lại, do dự mãi rồi vẫn lấy điện thoại ra, gọi cho Hạ Đông Giá.

Hít một hơi thật sâu, cô nắm chặt điện thoại, nói thật khẽ: "Hạ Đông Giá, em đã gặp thầy chủ nhiệm rồi. Thầy nói người đó tim ngừng đập, người nhà họ đang quậy phá, em đã mang lại phiền phức lớn cho trường rồi. Em không biết phải làm sao nữa. Họ sẽ không bắt em thôi học chứ, phải không? Em không muốn nghỉ học, khó khăn lắm em mới thi được vào trường này, khó khăn lắm mới gần anh như thế, em không muốn về nhà. Em hơi sợ... Hạ Đông Giá, anh nghe điện thoại đi được không, em muốn nghe giọng nói của anh".

Nhưng dù cô nói thế nào thì giọng nói trong điện thoại đã từ "Xin lỗi,

thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy” chuyển thành tiếng “tút tút tút”.

Cô cúi đầu, lau mặt, bĩu môi nói: “Trần Khinh, mày hãy giỏi hơn một chút được không?”.

Nhưng dù cô có tự nhủ thế nào thì cuối cùng vẫn không kìm được, khóc thành tiếng.

Dù cô là một nữ sinh như thế nào, cô cũng hy vọng người cô thích ở bên cạnh cô, cho dù người ấy không thích cô, dù người ấy chỉ đứng ở một nơi cô nhìn thấy được, thì cũng tiếp thêm cho cô sức mạnh rồi.

Trần Khinh tìm một gốc cây thấp, ngồi xuống lau nước mắt, bất thình lình sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Đế giày nặng nề đè xuống thảm cỏ, phát ra âm thanh “lạo xạo”, từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại cách cô một bước chân.

Trần Khinh nín khóc, hoảng loạn chùi khóe mắt, cô tưởng tượng ra trên gương mặt tròn trịa của mình là một đôi mắt sưng húp, bỗng dưng không còn tự tin quay đầu lại.

Nhất định là xấu xí vô cùng.

“Này, cậu ngồi ở đây làm gì vậy?”

Giọng nói có chút xa lạ như một chậu nước lạnh tạt từ đỉnh đầu Trần Khinh xuống đến gót chân, cô ngây người quay đầu lại, thất vọng nhìn người đó: “Diệp Lý, là cậu hả?”.

“Cái gì mà ‘là cậu hả’?” Diệp Lý giũ áo sơ mi đen, vẻ mặt chê bai nhìn Trần Khinh: “Đại A nói không thấy cậu đâu, hóa ra là trốn ở đây khóc lóc, tại sao chứ? Là do ông lão chủ nhiệm kia đã nói gì với cậu hả?”.

http://tieulun.hopto.org

“Không nói gì cả”, Trần Khinh tiếp tục lau mặt, cảm xúc dần dần bình ổn lại. Cô vốn không muốn nói gì nhưng không chịu nổi Diệp Lý cứ hỏi đi hỏi lại tại sao tại sao mãi, đành thuật lại chuyện xảy ra trong văn phòng cho cậu ta nghe.

“Cái trường chết tiệt.” Diệp Lý tức tối giậm chân, tiện thể huơ tay đấm một cú vào gốc cây già cỗi bên cạnh. Trong gió xuân dìu dịu, gốc cây cổ thụ an nhiên đứng ở đó, Diệp Lý giơ lòng bàn tay đỏ lừ lên, vẻ mặt méo mó, tiếp tục giậm chân.

Hà hơi thổi vào lòng bàn tay, cậu bỗng sực nhớ ra một chuyện.

“Này cô gái mập, ban nãy chắc cậu tưởng lầm tôi là ai đó chứ gì?” Càng nghĩ càng thấy đúng, đến khi Trần Khinh “ừ” một tiếng, câu trả lời đầy bi thương xem như đã tiết lộ hoàn toàn.

“Tôi tưởng cậu là Hạ Đông Giá” Trần Khinh thật thà đáp.

Thái độ quá thản nhiên của cô khiến Diệp Lý rất muốn nổi điên, cậu thật nghi ngờ có phải Trần Khinh đang cố ý hay không. Cô không biết cậu không thích Hạ Đông Giá sao? Uổng công cậu nhờ bạn bè đến giúp cô, còn Hạ Đông Giá giờ đang ở đâu?

Cậu giận dỗi muốn bỏ đi cho rồi, mặc kệ cô không quan tâm nữa, nhưng làm như thế thì không có tí phong độ nào. Sau khi suy nghĩ mấy lần, cậu bĩu môi rồi quay lại.

“Phía nhà trường không giúp cậu, Hạ Đông Giá của cậu thì lại không rõ tung tích, nếu tôi giúp cậu thì cậu có thể nhận lời giúp tôi một việc không?”

“Nếu vẫn là chuyện bảo tôi giúp cậu đối phó với Hạ Đông Giá thì chắc chắn là không thể.”

http://tieulun.hopto.org

“Này Trần Khinh, có phải cậu không khuất phục uy vũ không hả? Cậu phải biết là với tình hình cậu bây giờ, tôi là một trong số ít người chịu giúp cậu đấy!”

Cậu cảm thấy Trần Khinh đúng là ngu ngốc, mù quáng, nhưng cô lại không nghĩ thế.

Cô lắc đầu, nói: “Tôi vẫn khuất phục uy vũ, chỉ là cậu không uy vũ bằng Hạ Đông Giá mà thôi”.

“Cậu…”, cứ nói “cậu” mãi mà Diệp Lý cũng không nghĩ ra làm thế nào để đáp trả.

Bực bội một lúc, cậu xua tay, thầm nghĩ thôi bỏ đi, so đo chuyện đấu khẩu không phải là việc đàn ông nên làm.

Hừ một tiếng, bỗng dưng Diệp Lý nghĩ ra chuyện gì đó nên đắc ý mỉm cười.

“Đợi tôi giải quyết chuyện giúp cậu xong, cậu sẽ biết tôi và tên Hạ Đông Giá vừa lâm trận đã bỏ chạy kia ai uy vũ hơn ai.”

Đúng thế, câu đó là - nói thật.

Người bạn mà Diệp Lý nhờ giúp đỡ nghe nói rất “trâu bò”, sự khoác lác từ miệng nam sinh khiến Đại A cũng tin tưởng tuyệt đối, nhưng vì là người trong cuộc nên phản ứng của Trần Khinh chỉ vỏn vẹn một chữ “ừ”.

“Thế nào là ‘ừ’ hả, Diệp Lý đang giúp cậu đó!” Thái độ ấy khiến Đại A rất bức xúc, móng tay mới được chăm sóc xong không chút khách sáo mà xỉa thẳng vào trán Trần Khinh, “Cậu đó, nhân lúc còn sớm thì đừng nằm mơ nữa, Hạ Đông Giá kia chẳng đáng tin tí nào, còn là thầy gì nữa, căn bản chính là kẻ đào ngũ[1] gặp chuyện là chỉ biết trốn tránh!”.

[1] Ý chỉ người gặp khó khăn thì chỉ biết bỏ chạy.

"Thầy ấy có chuyện gấp mới đi mà", thuật lại lời thầy chủ nhiệm nói hôm đó, Trần Khinh gạt "móng vuốt" của Đại A ra, tay cô ấn lên hai vết như trăng khuyết hằn trên trán, cúi đầu xuống, há miệng ngậm lấy ống hút trong ly nước. Nước lạnh trôi tuột xuống cổ họng, cảm giác phiền muộn cuối cùng cũng giảm bớt.

"Hơn nữa chẳng phải tớ đến đây rồi sao? Đừng nói xấu thầy Hạ nữa." Trần Khinh nói.

"Ồ! Cậu đến đây là để bịt miệng tớ, không cho tớ nói xấu thầy ấy chứ gì? Trần Mạn Mạn, cậu tỉnh táo lại đi, chúng ta là... ối!" Trừng mắt nhìn ống hút bị cắm vào miệng mình, Đại A tức điên, đầu muốn bốc khói vì Trần Khinh.

"Đừng nói nữa, bọn Diệp Lý đến rồi kìa!" Vỗ lưng Đại A vẻ dỗ dành, Trần Khinh mấp máy môi chỉ về hướng cửa.

Phong linh hình thiên sứ trắng trên cửa lắc lư mấy cái, Diệp Lý lau mồ hôi bước vào từ sau cánh cửa kính sơn đen. Trông cậu rất hưng phấn, động tác dáo dác ngó quanh rất khoa trương, nhanh chóng bắt gặp Đại A và Trần Khinh ngồi trong góc.

Diệp Lý ra sức vẫy tay với họ, rồi quay lại gọi người bạn phía sau.

Đến khi bạn của Diệp Lý đến gần, Trần Khinh mới nhìn rõ tướng mạo người đó rồi có chút bất ngờ, bạn của Diệp Lý là một người... phụ nữ trung niên có dáng vẻ già dặn, giỏi giang.

Cô còn tưởng là người trẻ tuổi cơ.

http://tieulun.hopto.org

“Chuyện này tìm người trẻ tuổi thì có tác dụng gì? Tưởng tôi ngốc à? Đây là chị tôi”, Diệp Lý giơ tay, thản nhiên ngồi xuống, rung đùi giới thiệu, “Quan hệ rất tốt với tôi, các cậu gọi là chị Phùng nhé. Chị tôi là phóng viên tốt nhất của Yến Bắc, chúng ta nói chuyện này với chị, đăng lên báo là bảo đảm nỗi oan của cậu sẽ được rửa sạch, không chừng còn có thể được trường khen thưởng đấy”.

Càng nghĩ càng đắc ý, chân Diệp Lý rung mạnh đến nỗi giống bị bệnh Parkinson[2].

[2] Hay còn gọi là PD, là một dạng rối loạn thoái hoá của hệ thần kinh trung ương gây ảnh hưởng đến tình trạng cử động, thăng bằng và kiểm soát cơ của bệnh nhân.

“Đừng vội đắc ý”, chị Phùng cười nói, “Những lời cậu nói tôi không đảm bảo chắc chắn được, tôi sẽ viết theo đúng sự thật”.

Chị Phùng này nói chuyện lúc nào cũng mỉm cười, thái độ cũng thành thật, không huênh hoang, Trần Khinh có cảm giác Diệp Lý lần này không phải là làm quấy quá cho xong.

Cô gật đầu: “Chuyện là thế này ạ…”.

Trong quán nhỏ vắng vẻ, cây bút trong tay nữ phóng viên “sột soạt” ghi chép, Trần Khinh cúi đầu, cằm di chuyển lên xuống, giọng nói dịu dàng thi thoảng bị cắt ngang bởi giọng con trai đắc ý, thời gian cứ thế trôi qua đến khi ráng chiều tắt hẳn.

Cuối cùng cũng đã kể xong mọi chuyện.

Khi đã chắc chắn không còn gì để hỏi nữa, chị Phùng đứng lên, cầm túi xách và tự tin nói: “Chuyện này cứ giao cho chị, yên tâm đi”.

http://tieulun.hopto.org

“Cảm ơn chị.”

Phóng viên Phùng vốn dĩ đã đi rồi, nghe Trần Khinh gọi như thế thì quay trở lại, chị ta xoa đầu Trần Khinh, thở dài: “Mấy người trẻ tuổi các em, vẫn còn quá ngây thơ”.

Từ “ngây thơ” mà chị Phùng nói bị Đại A hiểu thành Trần Khinh ngu ngốc, nhưng Trần Khinh lại không cho là thế.

“Trong tình huống đó, là cậu thì cậu có cứu không? Cậu có cứu đúng không?” Trên đường về trường, Trần Khinh chậm rãi liếm que kem, tự hỏi tự trả lời, dáng vẻ coi đó là điều đương nhiên khiến Đại A lườm một cái.

“Đó không phải là trọng tâm, Hạ Đông Giá mới là trọng tâm, được chưa? Nói, khi nào thì cắt đứt?”

“Tớ và thầy ấy chưa bao giờ ‘nối’, thì làm sao đứt được?” Trần Khinh cười “hì hì”, mượn cơ hội Diệp Lý trộm ví tiền của cô mà đuổi theo cậu ta, tránh né câu hỏi của Đại A.

Thực ra con người không sợ tuyệt vọng, nơi nào tuyệt vọng sẽ nảy sinh hy vọng, cái mà người ta sợ là niềm hy vọng mãi mãi không thể đạt được, bạn bè nói Hạ Đông Giá là người mà cô không bao giờ có được, nhưng cô chỉ muốn xem anh là một niềm hy vọng, cô cũng chưa từng ôm hy vọng đó mà đâm đầu vào tường, cô chỉ muốn khi cô còn có sức lực để kiên trì thì cứ kiên trì thêm lần nữa.

Trên đường đi, cô ngước lên nhìn bầu trời: Hạ Đông Giá, anh đang ở đâu? Em lại nhớ anh rồi.

Trần Khinh không ngờ là trước khi cô đợi được Hạ Đông Giá quay về thì một chuyện đã xảy ra khiến cô, Đại A và Diệp Lý thực sự đã hiểu rõ thâm

ý trong câu nói cuối cùng của chị Phùng.

Họ đúng là quá ngây thơ.

Lại một ngày nữa.

Tiết học đầu tiên khiến mọi người trong khoa phải dậy sớm tập thể, cạnh bồn nước công cộng hình chữ nhật đang vô cùng hỗn loạn, X của lớp ba lấy nhầm sữa rửa mặt của bạn Y, những chuyện so đo vặt vãnh của hai cô nữ sinh từ cãi vã ban đầu mà biến thành đánh nhau to.

Chậu rửa mặt, tuýp kem đánh răng bay tứ tung, những nữ sinh sợ gặp chuyện đã nhường ra một khoảng trống chỉ để hai người họ đánh nhau, có người lại bình thản ở lại chỗ đó.

Mông Trần Khinh bỗng đau điếng, cảm thấy có thứ gì bay vào mông mình rồi bắn ra, cô cũng không để tâm, chậm rãi nhổ nước súc miệng ra, bắt đầu rửa mặt. Trong tầm nhìn mờ nhòa, một bóng người đứng cạnh cửa phòng lấy nước ra sức vẫy tay, đến khi Trần Khinh tỉ mỉ lau mặt xong thì nhận ra người đó đã đợi đến sốt cả ruột rồi.

“Xuyên Thiên Tiêu? Cậu kéo tớ ra làm gì vậy? Tớ còn chưa chải đầu mà... Xuyên Thiên Tiêu... đừng đi nhanh thế, tớ mệt quá... Xuyên Thiên Tiêu...” Từ kinh ngạc chuyển sang mệt mỏi, rồi đến khi bị kéo vào sân tòa nhà ký túc, Trần Khinh nghiêng ngả đứng tại chỗ, vẫn không hiểu mô tê gì.

“Tóm lại là chuyện gì?”

Cô chớp mắt, vẻ mặt vô tội khiến Xuyên Thiên Tiêu càng tức tối.

“Trần Mạn Mạn, có phải cậu đã nhận lời phỏng vấn không? Sao mà các cậu lại hồ đồ thế hả?” Xuyên Thiên Tiêu giơ tờ báo trong tay lên, cuối cùng vẫn không nỡ, chuyển sang ném vào lòng Trần Khinh.

http://tieulun.hopto.org

“Cái gì thế này?”

Đọc rõ chữ trên báo rồi, cuối cùng Trần Khinh không hỏi nữa, nhưng cô không hiểu chuyện này đã xảy ra thế nào.

Sao lại thành ra như vậy?

Chuyện cô kể với chị Phùng sao lên báo lại thành tiêu đề *“Sinh viên khoa Y muốn lập công đã hại đến tính mạng con người, là lỡ tay hay là cố tình”?* Có phải nhầm lẫn gì không, không phải thế, có lẽ là không phải chị Phùng viết. Nhưng chữ ký trong bài viết không biết lừa dối, chính là chị Phùng.

Trần Khinh trầm tư rồi mếu máo, cuối cùng hiểu ra ý tứ trong câu nói của chị ta, cô thật sự quá ngây thơ rồi chăng?

Dáng vẻ trầm mặc của Trần Khinh khiến bao nhiêu lời muốn nói của Xuyên Thiên Tiêu không cách nào nói ra được.

“Thôi”, khoác bờ vai rộng và mềm mại của bạn, Xuyên Thiên Tiêu thở dài, “Thầy chủ nhiệm đang đợi cậu, đến đó đã rồi xem nhà trường định làm gì”.

“Ừ”, Trần Khinh gật gù, “Tớ thay đồ đã”.

Nhìn bóng Trần Khinh đi xa, Xuyên Thiên Tiêu bực bội siết chặt nắm tay, cô chỉ xin nghỉ phép về nhà mấy ngày, lúc quay lại sao đã thành ra thế này rồi?

Hôm đó, Trần Khinh đã mặc bộ quần áo cô thích nhất để đến văn phòng, nhận được thông báo rất đơn giản nhưng lại không thể tàn khốc hơn: Căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của sự việc, hãy chuẩn bị thôi học.

http://tieulun.hopto.org

Bên ngoài, màu trời trong xanh như nước biển, tâm trạng Trần Khinh lại nặng nề khó tả. Cô không sợ bị chỉ trích trách mắng, cũng không sợ bạn bè biết cô sắp bị đuổi học, cô chỉ không muốn rời khỏi ngôi trường đại học mà khó khăn lắm cô mới thi đậu vào.

Trường đại học hạng nhất trong nước, có mặt trong bảng xếp hạng thế giới, những điều này không phải là thứ cô xem trọng.

Cô ngửa đầu lên nhìn trời: Hạ Đông Giá, không chừng khi anh quay lại, em đã không còn ở đây nữa rồi.

Cô muốn cười, nhưng lại chẳng thể nào cười nổi.

Hạ Đông Giá, người chịu đồng ý giúp em thì không giúp được, người giúp được lại không chịu giúp. Nhớ lại giọng nói có phần giận dữ của thầy chủ nhiệm, Trần Khinh bất giác ôm vai.

“Hạ Đông Giá, em lại mang thêm phiền toái cho trường rồi.” Cô nhếch môi, lập tức khóc cười thành tiếng, “Chẳng trách anh không thích em, chắc chắn anh biết cơ thể này của em đừng nói là nhỏ bé xinh xắn, chỉ ôm vai mà còn thấy mệt mỏi thế này”.

Phủi phủi tay, cô phát hiện ra trên quảng trường phía xa, Đại A và Xuyên Thiên Tiêu lại cãi nhau.

“Haizzz... Mình đi rồi thì họ làm sao đây?” Bất lực lắc đầu, Trần Khinh sải bước chậm rãi chạy về phía bạn.

Xuyên Thiên Tiêu nhìn thấy Trần Khinh trước, kéo cô lại: “Chuyện đó cậu biết chưa?”.

“Chuyện gì?” Trần Khinh chạy đến xây xẩm, thở hổn hển.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý cũng chỉ có ý tốt mà”, Đại A hình như không muốn cô biết, ngăn không cho Xuyên Thiên Tiêu nói.

Trần Khinh chớp mắt, hỏi: “Diệp Lý đâu?”.

Chẳng phải cậu cũng theo cô tới đây sao? Sao không thấy đâu nữa?

Đại A không nói nữa, Xuyên Thiên Tiêu cười lạnh, nhìn Đại A rồi nói: “Sao không nói nữa đi, tại sao không dám nói cho Trần Khinh biết cái tên Diệp Lý ‘đần độn’ kia biết chuyện bà chị phóng viên mà cậu ta nhờ với em gái của bà chị đó?”.

“Cái gì mà chị với em gái?” Trần Khinh gãi đầu, càng nghe càng hoang mang.

Đẩy mạnh tay Trần Khinh ra, Xuyên Thiên Tiêu ép cô phải nhìn thẳng vào mình: “Trần Khinh, cậu nghe cho rõ đây, ‘tiểu tam’ Phan An An của ông chồng đã đá chị họ Trần Dao của cậu ấy, là em họ xa với bà phóng viên ác độc kia, Phan An An đấy cậu biết không? Bà phóng viên đó tám lạng nửa cân với cô ta, cùng một giuộc với nhau cả!”.

“Diệp Lý chỉ muốn giúp đỡ thôi.”

Đại A vẫn đang phản bác lại một cách yếu ớt, chỉ là giọng nói thiếu tự tin đó không níu kéo được chút đồng tình nào của Xuyên Thiên Tiêu.

Cô kéo tay Trần Khinh, lạnh lùng nói: “Giúp đỡ mà lại làm hại bạn tôi”.

Trần Khinh luôn cảm thấy kỳ quặc, bạn bè cô lúc nào cũng không thể hòa hợp được, chẳng hạn như Đại A và Xuyên Thiên Tiêu, rồi ví dụ như Đại A và Tất Ca.

“Trần Mạn Mạn, cậu đừng ỷ cậu gặp chút khó khăn là có thể kể khổ, mỉa

mai tớ! Nói cho cậu biết, tớ không mắc lừa đâu!" Đại A ngoác miệng ra gào lên, trong giọng nói có vẻ phô trương.

Cô nàng đứng trong phòng ký túc, luống cuống nhìn Trần Khinh thu dọn hành lý.

"Mạn Mạn, cậu đánh tớ đi, tớ có lỗi với cậu, không phải tớ khoác lác…"

"Đưa cái kia cho tớ", chỉ vào con mèo Kitty trang trí trên bàn, Trần Khinh nhích chân ra một chút, ngồi xổm lâu nên chân tê liệt cả rồi. Nhận lấy đồ mà Đại A đưa, Trần Khinh cúi xuống tiếp tục dọn dẹp.

"Đại A cậu đừng cằn nhằn nữa, cậu như vậy tớ không quen. Còn nữa, đợi Diệp Lý trở về thì thay tớ nói với cậu ấy là tớ không trách cậu ấy đâu, cho dù là cậu hay là cậu ấy thì người đồng ý phỏng vấn là tớ. Chỉ có điều..." Trần Khinh "ừm" một tiếng, "Tốt nhất là cậu ấy đừng nhớ nhung gì đến Phan An An nữa, cậu thấy đó, bạn bè cô ta đều không tốt lành gì".

"Ừ", Đại A ủ rũ đáp.

Kết quả xử lý Trần Mạn Mạn của trường vẫn chưa ra, nhưng Mạn Mạn nói là phải chuẩn bị sẵn, Đại A rất đau buồn.

"Thôi", Trần Khinh thật sự sợ Đại A sẽ khóc, cô nàng mà khóc là kinh thiên động địa, hành lý thu dọn được một nửa rồi, cô dứt khoát kéo Đại A, "Ra ngoài đi dạo nhé".

Đang giờ học nên trong khu ký túc rất vắng vẻ, Trần Khinh kéo Đại A đến khu ký túc số sáu, đến căng tin, đến thư viện, sân thể thao và cả nhà thi đấu bóng rổ, ở những nơi đó cô đều tạo dáng, nhờ Đại A chụp hình cho cô.

Trần Khinh chụp hình không biết cách "pose", chỉ biết mỉm cười. Qua màn hình điện thoại, Đại A nhìn Trần Khinh mỉm cười, vẫn không kìm được

mà “sụt sịt”.

Trần Mạn Mạn rõ ràng tốt như thế.

‘‘Đại A, đi cùng tớ đến...”

Nhiệt độ đang tăng dần, ánh nắng chói chang, Trần Khinh nghiêng đầu, đang chuẩn bị nói bốn chữ “tòa nhà khoa Y” thì một bóng người bước ra từ luồng ánh nắng vằn vện đằng kia khiến cô quên mất định nói gì.

Còn nhớ đó là một ngày cuối tuần năm lớp Mười hai chạy nước rút, không thể nói rõ là vì sao, một quyển sách rất bình thường mà hôm đó lại trở thành “sách trời” đối với Trần Khinh, đọc kiểu gì cũng không vào đầu được. Về sau, cô mang theo tiền lén ra khỏi nhà, đến Yến Bắc. Chính là tòa nhà khoa Y trước mặt, cô còn nhớ rất rõ, tòa nhà cao mười một tầng, không đi thang máy, cô đã chạy lên chạy xuống hết hai lượt, tìm kiếm từng phòng một, chỉ để nhìn thấy Hạ Đông Giá. Nhưng đến cuối cùng cô bị người nhà bắt quay về mà cũng không gặp được anh, lần đó cô ăn một trận đòn, nhưng lúc thi đại học đã phát huy vượt mức, vào được Yến Bắc.

Nhà thi đấu bóng rổ là nơi mà lần đầu tiên cô nhìn thấy Hạ Đông Giá sau khi nhập học, đó là trận thi đấu bóng rổ cấp khoa, Hạ Đông Giá khoa truyền nhiễm được 25 điểm, năm lần ném bóng vào rổ, trợ công rất nhiều lần. Trận thi đấu đó khiến cô biết rằng anh thực sự không yếu ớt, người yếu ớt làm sao bật nhảy cao đến thế?

Lần gặp nhau ở sân thể thao rất thảm, lần đó thi chạy tám trăm mét, Trần Khinh vồ ếch một cú để đời, bị Hạ Đông Giá đi ngang qua nhìn thấy. Qua tấm lưới thép, cô nghe thấy tiếng cười rất vang của anh, nhưng cô không thấy mất mặt gì cả, có cô gái nào té ngã bị nam sinh cười nhạo rồi, mà còn được nam sinh kia trèo tường nhảy vào, dìu đứng dậy không? Cô vẫn nhớ động tác

http://tieulun.hopto.org

Hạ Đông Giá lúc đó đẹp trai, nhanh nhẹn đến nhường nào.

Mỗi quyển sách cô mượn từ thư viện, trên thẻ mượn sách phía trên tên "Trần Khinh" lúc nào cũng là "Hạ Đông Giá". Bạn học hỏi cô, "Trần Khinh, sách khó đọc như thế, cậu có hiểu được không?".

Không hiểu, nhưng có làm sao đâu!

Chiếc bàn thứ ba gần cửa sổ trong căn tin, bóng đèn trên đầu có hình quả bầu rất buồn cười, Hạ Đông Giá lúc nào cũng ngồi đó ăn cơm, và ngồi đó cũng đã trở thành thói quen của Trần Khinh.

Tòa nhà ký túc số sáu, văn phòng các thầy hướng dẫn, nơi họ gặp nhau lần trước, anh là thầy hướng dẫn của cô, cô là sinh viên gây họa của anh.

Từ khoảng cách rất xa rất xa, đến khi quỹ đạo của nhau dần dần giao thoa, cô ngỡ rằng chỉ cần kiên trì thì sẽ có ngày cô bắt kịp anh.

Nhưng giờ thì sao?

Cô sắp thôi học rồi.

Mà anh và Hàng Chu đang sánh vai nhau bước lại từ điểm khởi đầu mà vốn dĩ thuộc về Trần Khinh.

Trần Khinh bỗng không biết phải làm sao, phải bỏ đi chăng?

Đang suy nghĩ thì đối phương đã phát hiện ra cô trước.

"Trần Khinh!"

Vai Trần Khinh run lên.

"Thầy Hạ", Trần Khinh cúi đầu, nhìn bóng đôi giày kéo dài từ xa đến

http://tieulun.hopto.org

gần, cuối cùng dừng lại trước mặt, cô bẻ ngón tay, nhìn đôi giày da đen dưới mắt mình, “Thầy về rồi ạ?”.

“Ban nãy vẻ mặt em nhìn thấy tôi là sao?”, tiếng hừ nhẹ loáng thoáng thoát ra từ cổ họng Hạ Đông Giá, “Vẻ mặt đó, có lẽ em gặp ma còn bình tĩnh hơn nhìn thấy tôi”.

Lời anh nói khiến Trần Khinh ngượng ngập không biết phải nói gì, nhưng lại chọc cười Hàng Chu. Hàng Chu mặc một chiếc đầm dài màu xám đứng cách đó không xa, nụ cười lúm đồng tiền đẹp như hoa. Nhưng nụ cười đó trong mắt kẻ khác lại vô cùng chướng mắt.

“Cười gì mà cười, có gì đáng cười hả?” Đại A trừng nhìn Hàng Chu, cảm thấy cô ta chính là một kẻ ngốc có ngoại hình cũng khá xinh đẹp.

“Thầy Hạ, thầy có biết cái cô ngốc Trần Khinh này mấy hôm nay đã sống thế nào không? To chuyện thật rồi, trường bắt bạn ấy nghỉ học, không ai chịu giúp đỡ, ngay cả bạn học trong khoa cũng nói đáng đời bạn ấy, không ai muốn nói chuyện với bạn ấy trừ mấy người bọn em. Lúc này đây bạn ấy cần thầy nhất, nhưng thầy đã ở đâu?”

“Thế à?”

Lời nói kích động của Đại A đổi lấy câu hỏi ngược lại nhẹ bẫng của Hạ Đông Giá, cứ như người mà Đại A chỉ trích là người khác, chứ không phải là Hạ Đông Giá anh vậy.

Kẻ “vô lại” thản nhiên như thường, khiến Đại A hổ báo nhất thời không nói gì được. Trong lúc lắp bắp, cô nhìn Hạ Đông Giá tiến lên một bước, giơ cao tờ giấy trắng trong tay gõ “cốp” một cái lên đầu Trần Khinh.

“Bắt em thôi học hả?”

http://tieulun.hopto.org

“Cốp”, lại thêm một cái.

“Chắc không phải dọn xong hành lý rồi chứ?”

“Cốp”, lại cái nữa.

“Hai em ban nãy ở kia, ở đó...” Ngón tay Hạ Đông Giá chỉ vào nhà thi đấu bóng rổ phía sau, vẻ mỉa mai hiện lên trên khóe môi anh, “Làm gì thế? Tạm biệt? Chụp hình kỷ niệm? Có ngốc không vậy?”.

Sao anh có thể nói cô ngốc? Trần Khinh ngước lên, đứng ngược sáng nhìn Hạ Đông Giá, lần đầu có cảm giác phẫn nộ.

Hóa ra tức giận là thế này à, có thứ gì đó nóng hổi chặn ở lồng ngực, nắm tay cô cũng bất giác siết lại, muốn đánh người.

Nhưng chưa đánh được, gương mặt cô liền bị tờ giấy trong tay Hạ Đông Giá dán vào, trong tầm nhìn tối tăm mờ nhòa, giọng Hạ Đông Giá tuy chỉ thoảng qua nhưng lại rất mạnh mẽ.

“Về phòng, đồ đạc trong vali dọn thế nào thì để lại chỗ cũ thế ấy.”

“Sao cơ ạ?” Cô không hiểu anh đang nói gì.

“Còn sao trăng cái gì?” Buông tay xuống, Hạ Đông Giá nhìn gương mặt u sầu của Trần Khinh, chính anh cũng bắt đầu buồn bực, sao lại có kẻ ngốc đến thế. “Tôi đã nói cái chết của người đó không liên quan đến em, sao lại bắt em vì chuyện này mà nghỉ học được?”.

Ngốc, phải biết là vì chuyện của cô mà anh đã chạy lăng xăng mấy ngày trời.

“Còn đứng đờ ra đó làm gì? Về mà sắp xếp lại hành lý, làm gì thì làm

http://tieulun.hopto.org

đi.” Đẩy Trần Khinh một cái, anh đi nửa đường rồi lại quay ngược trở lại, “Còn nữa, bỏ vẻ mặt khóc lóc sầu thảm đó đi, khó coi chết đi được”.

“Vâng.”

Trần Khinh ngơ ngẩn nhìn Hạ Đông Giá và Hàng Chu đi xa, vẫn không hiểu rõ tình hình, cô không bị đuổi học nữa sao?

“Đại A, thầy nói tớ không cần đi nữa hả?” Cô nhéo vào mặt mình, cũng may là vẫn đau.

“Đúng là ý đó.” Đại A cũng thấy mọi chuyện vừa xảy ra có phần khó hiểu, cô nàng nheo mắt nhìn ra xa, “Anh hùng cứu mỹ thêm một điểm, chưa cứu xong đã cùng cô nàng khác bỏ chạy, trừ hai điểm, vẫn là một người phụ bạc, không đáng hy sinh cuộc đời”.

“Thầy ấy vẫn là sinh viên, không ‘giàu’[3].”

[3] Từ “phụ bạc” và từ “giàu có” trong tiếng Hán là hai từ đồng âm nên cách đọc giống nhau.

Đại A há miệng trợn mắt nhìn Trần Khinh, thầm nghĩ cô nàng này một khi đã chịu tiếp chuyện thông minh như vậy để nói về Hạ Đông Giá thì chắc sẽ sớm từ bỏ chăng?

“Haizzz...” Cô nàng khe khẽ thở dài, cái cô bé ngốc nghếch này.

Lúc Đại A thở dài, Hàng Chu đang quay đầu lại nhìn Trần Khinh đã biến thành một chấm nhỏ xíu ở phía xa, ánh mắt đầy ắp vẻ mờ ám.

“Đông Giá, cậu đối với Trần Khinh có chút khác lạ đó.”

“Khác lạ?” Hạ Đông Giá ngừng bước, nhìn Hàng Chu vẻ buồn cười,

“Làm sao lại nói vậy?”.

“Giả ngốc.” Cô mím môi, nhớ lại vẻ mặt bị tổn thương của Trần Khinh lúc ở cạnh nhà thi đấu bóng rổ, nói thẳng, “Cậu đối với cô bé... hơi ác”.

Cô cảm thấy đó không phải là tính cách của Hạ Đông Giá, tuy anh nói năng thỉnh thoảng cũng hơi độc miệng, nhưng cách anh đối xử với một nữ sinh như lúc nãy thì cô chưa từng thấy bao giờ.

“Ác à?” Hạ Đông Giá hỏi vặn lại, nhớ đến phản ứng lúc nãy của cô mập, gật đầu thừa nhận, “Cô bé quá ngây thơ, cố chấp, lãng phí quá nhiều tình cảm không nên với tôi, cô bé còn nhỏ, chưa hiểu rõ chuyện gì đâu”.

“Nên cậu muốn giúp cô bé hiểu rõ, để cô bé từ bỏ?” Hàng Chu lắc đầu, cảm thấy cách làm này vừa không sáng suốt, lại chưa chắc giống như lời Hạ Đông Giá nói, là suy nghĩ thật sự của anh.

“Thật sự nếu muốn cô bé từ bỏ thì để cô bé thôi học là tốt hơn chứ?”

“Làm sao được?” Câu trả lời cao giọng khiến Hạ Đông Giá bất giác nhận ra điều gì đó, anh nhìn Hàng Chu, bất ngờ nhìn thấy một ánh mắt như thấu hiểu tất cả.

“Chị đang dò hỏi tôi sao?” Quay mặt đi, giọng anh bỗng thấp hẳn. Câu tỏ tình có phần bi thương cũng giống như sắc trời, trong veo mà xanh thẫm. Giống như bao năm về trước, anh ngửa đầu lên, khàn giọng nói: “Chị biết rõ người mà tôi thích là chị”.

“Đã nói không nhắc đến chuyện đó rồi mà.” Hàng Chu cũng có phần hối hận, đang yên đang lành tự dưng nhớ đến quá khứ làm gì, cô mím môi, “Đúng rồi, chuyện của Trần Khinh, cậu để tôi suy nghĩ đã”.

“Ừ”, cảm xúc bỗng dưng trở nên phiền muộn, Hạ Đông Giá vò tóc, sực

nhớ ra anh tìm Hàng Chu là có việc muốn nhờ vả.

Trần Khinh quay về ký túc, đờ đẫn nhìn hành lý dưới đất, nói thật là có những chuyện cô vẫn không hiểu nổi. Nhìn Đại A đang bận rộn giúp cô xếp hành lý, Trần Khinh chống cằm, mơ màng hỏi: "Cậu nói xem thầy Hạ nghĩ ra chiêu gì để bảo tớ ở lại nhỉ?".

"Mặc kệ chiêu gì, chỉ cần có thể để cậu ở lại thì dù là chuyện phi pháp cũng được", Đại A ném áo khoác trong tay, liếc nhìn Trần Khinh, vẻ mặt có phần nghiêm túc, "Mạn Mạn, về Hạ Đông Giá và Hàng Chu, cậu nghĩ thế nào?".

"Đại A, bàn với cậu chuyện này."

"Nói!" Đại A bực nhất là trong giờ phút này mà còn một mực nghĩ cho thầy Hạ, nhưng Trần Khinh lúc nào cũng thế. Cô hậm hực nhìn miệng Trần Khinh, cứ như một khi có những lời đại nghịch bất đạo, vi phạm giá trị quan nào đó thoát ra từ miệng Trần Khinh, cô sẽ không hề khách sáo mà lao tới xé rách nó ra vậy.

Trần Khinh thì lại không chút e sợ, cô cười tít mắt, nhìn Đại A: "Sau này cậu nói gì cũng đừng thẳng thừng, sắc bén như thế được không, thịt tớ dày, cậu đâm mãi cũng không ra nhiều máu được, đổi lại là người gầy gò nào khác thì sẽ không chịu nổi đâu".

"Cậu!" Đại A tức điên giơ nắm tay lên. Trong lòng cô đang cằn nhằn: Trần Khinh, cậu rốt cuộc có còn cứu được không? Nắm tay giơ cao cuối cùng cũng buông xuống.

"Thôi, đánh một người có cup D như cậu, tớ cũng tự ti" Thu nắm đấm lại, Đại A vỗ vỗ tay, "Đói rồi hả, mấy hôm nay không ăn uống tử tế, muốn ăn gì để tớ đi mua".

http://tieulun.hopto.org

“Gà xào cung bảo, cà tím xào, thịt xào ớt xanh, sườn non, cá sốt chua ngọt…” Nói ra một loạt tên món ăn như bắn súng liên thanh, Trần Khinh ôm chầm lấy Đại A vừa từ cửa chạy ngược trở lại, chiếc cằm mềm mại áp lên lưng Đại A, nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm: “Biết cậu lo cho tớ, biết cậu cảm thấy tớ cứng đầu cứng cổ. Nhưng tớ đảm bảo với cậu là dù tớ thích thầy ấy đến nhường nào thì sự đeo bám của tớ cũng có giới hạn, tớ sẽ theo đuổi thầy ấy một cách có tôn nghiêm. Nếu một ngày nào đó thầy ấy yêu một cô gái khác, tớ cũng sẽ không làm kẻ thứ ba”.

Lúc nói ra những điều này, dáng vẻ thề thốt nghiêm túc của Trần Khinh khiến Đại A thương xót, nếu có thể, cô rất mong là Trần Mạn Mạn không quang minh chính đại như thế, thậm chí có thể giở chút thủ đoạn để cưa đổ Hạ Đông Giá, như thế cô sẽ không phải nhìn thấy bạn mình chịu khổ nữa. Hít một hơi, Đại A nhéo Trần Khinh, nói: “Tớ cũng chưa từng thấy kẻ thứ ba nào tròn như vậy đó!”.

Đại A đến căng tin mua cơm, một mình Trần Khinh sắp xếp đồ đạc trong phòng. Lúc thu dọn đồ tâm trạng nặng nề bao nhiêu thì tâm trạng cô lúc này bay bổng bấy nhiêu. Cuối cùng cô đã có thể ở lại, không bị đuổi đi nữa, ở lại nơi có Hạ Đông Giá, mà tất cả đều là do anh giúp đỡ. Cô mím môi mỉm cười, cố ý bỏ qua nhân tố khiến cô không vui kia đi.

Bố từng nói, phải học cách để bản thân luôn sống trong vui vẻ, chỉ cần niềm vui này không mang lại phiền phức cho người khác là được. Cô thích Hạ Đông Giá, yên lặng mà thích anh thôi, không làm phiền ai cả.

Nghĩ đến đây, tâm trạng cô vui vẻ, ngân nga bài hát. Nhưng chưa hát được hai câu thì tiếng hét bên ngoài cửa sổ khiến cô lập tức im bặt.

Đặt ly giữ nhiệt xuống, cô ra khỏi phòng.

http://tieulun.hopto.org

Bên ngoài là hành lang, đi thêm mấy mét nữa là cửa chính của tòa nhà ký túc số tám, bên dưới khu nhà ăn số hai cách cửa chính xa hơn một chút, dần dần có rất đông người tụ tập.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

Cô đứng ở cửa, vốn không định tò mò tham gia nhưng lại nghe một đợt hò hét vang lên, cô mới chợt phát hiện ra chuyện đó có gì không ổn.

Trên sân thượng nhà ăn số hai, người đang ngồi vắt vẻo kia là... Diệp Lý mà!

Trần Khinh chớp mắt, phát hiện ra to chuyện rồi, cô hoảng loạn khóa cửa, chạy về phía nhà ăn.

Nói ra cũng lạ, rất đông người tụ tập bên dưới nhưng trèo lên tận sân thượng như Trần Khinh thì lại chỉ có một mình cô. Vừa buông tay vịn đã hoen rỉ ra, cô lại bấu chặt lấy, lúc đó mới biết hóa ra cô mắc chứng sợ độ cao nhẹ.

"Diệp Lý, cậu đứng đó làm gì vậy?" Trần Khinh níu chặt lan can, vẫn không kìm được sợ hãi, giọng như muốn khóc, cô gào lên gọi người phía trước.

Bất ngờ bị gọi tên, Diệp Lý cũng giật mình, cậu quay lại nhìn Trần Khinh, giơ tay lên làm tư thế kháng cự, "Cậu đừng lại gần, cậu đến đây là tôi nhảy xuống đấy".

"Cậu nhảy thì tôi cũng phải đến đó", Trần Khinh không bị mắc lừa, vừa bò vừa lăn đến gần chân Diệp Lý, níu lấy chân tường bên cạnh, "Bên đó gió lớn quá".

Bên này gió thì nhỏ sao? Diệp Lý trừng mắt, tâm trạng vốn dĩ u ám như

sắp chết lại bị cô mập này khuấy đảo hết.

Cậu bực bội vò tóc, cuối cùng đành chấp nhận sự thật rằng Trần Khinh chỉ đến hỏi thăm cậu chứ không định cứu cậu.

"Lát nữa tôi nhảy xuống, cậu nhớ nhắm mắt lại, người chết trông không đẹp đâu." Cậu bĩu môi nhìn đám người càng lúc càng đông bên dưới, có thầy giáo đang chạy về phía này, cậu còn nhìn thấy Hạ Đông Giá, cái tên xấu xa tự cho mình là đúng đó, cuối cùng cậu cũng không có cơ hội gọi anh ta là "anh trai", người chết sẽ không gọi "anh" đâu.

"Nhưng tại sao lại chết? Sống không phải tốt hơn sao?" Trần Khinh hỏi.

"Tốt cái gì?" Nhớ lại cảnh nhìn thấy Phan An An là cậu lại thấy cuộc sống đúng là chẳng tốt đẹp gì cả, cậu không ngờ Phan An An lại biết chuyện Trần Khinh, càng không ngờ là bài báo đó có cô ta nhúng tay vào.

"Tôi vốn không thích cậu, càng ghét người họ Trần" Mỗi lần nhớ lại lời Phan An An nói, dáng vẻ cô ta bình thản như không, Diệp Lý lại muốn tát mình một cú, đáng đời cậu bị lừa không nói làm gì, còn liên lụy đến bạn bè.

"Trần Khinh, xin lỗi, là do tôi đã nghĩ thế giới này quá tốt, cũng liên lụy đến cậu. Xin lỗi cậu." Cậu đang nói thì lại nghe tiếng bước chân dồn dập từ lối thoát hiểm truyền đến.

Cậu nhận ra tiếng bước chân đáng ghét kia là của Hạ Đông Giá, nếu cậu chết trước mặt Hạ Đông Giá thì mẹ cậu sẽ không lấy người đàn ông kia nữa chứ?

Cậu còn chưa suy nghĩ kỹ thì một người bất ngờ ôm chầm lấy chân cậu.

"Sống thì vẫn tốt hơn."

http://tieulun.hopto.org

Sau khi kinh ngạc, đất trời liền xoay chuyển.

Màn kịch nhỏ ngoại truyện

[Lúc Trần Khinh nặng tám mươi tư cân, Hạ Đông Giá gọi cô là cô mập, Trần Khinh nặng bảy mươi chín cân, Hạ Đông Giá gọi cô là cô mập, Trần Khinh sáu mươi tư cân, Hạ Đông Giá vẫn gọi là cô mập. Trần Khinh nặng năm mươi tư cân, Hạ Đông Giá mua một đống thức ăn vặt đến cho Trần Khinh: Mau trả cô mập lại cho anh. #Thuyết giảm cân.]

http://tieulun.hopto.org

Chương 2

Hoa chớm nở

Nếu bi thương chỉ kéo dài ba giây, thế thì tôi là người sống ở giây thứ tư, anh nói: "Trần Mạn Mạn, đầu óc em chậm chạp quá, sao tôi lại thấy hơi thích nhỉ?"

Hóa ra chết chính là cảm giác này, không đau, mềm mại, còn vương vấn hương sữa thơm nồng.

Diệp Lý thoải mái thở dài, mở mắt ra định xem thế giới sau khi chết trông như thế nào, nhưng mới mở mắt ra cậu đã hối hận, cũng bị đe dọa cho giật mình.

"Trần…"

Chưa gọi hết tên Trần Khinh mà cảm giác mềm mại ở môi lại khiến sự việc càng trở nên phức tạp.

Diệp Lý hoảng hốt, ra sức bò dậy, dùng lòng bàn tay bẩn thỉu đưa lên chà xát môi, mặt hết tái mét rồi lại đỏ bừng nhìn Hạ Đông Giá lúc này mới trèo lên tới nơi.

"Tôi không cố ý đâu!", ném lại câu đó, cậu liền lao xuống khỏi sân thượng như bỏ trốn.

Ở khúc rẽ chật hẹp tối tăm của cầu thang thoát hiểm, Diệp Lý hoảng loạn bỏ chạy, không biết vì sao lại nhát gan như thế, cậu không dám tiếp tục ở lại đó, đặc biệt là khi nghe thấy giọng nam trầm thấp nói với anh với vẻ ra lệnh, "Bình tĩnh lại rồi thì đến văn phòng tôi".

http://tieulun.hopto.org

Cậu điên cuồng vò đầu bứt tóc, sống chết cũng không muốn thừa nhận rằng cậu không hề bình tĩnh!

Nhưng cậu lại vướng vào chiếc ghế cũ đặt ở cầu thang, vấp ngã "rầm" một tiếng rồi tập tễnh đi ra khỏi khu nhà, lén nhìn đám người vẫn chưa bỏ đi trước khu nhà ăn, cậu sờ mũi, tốt thôi, đúng là có chút không bình tĩnh, dù sao thì nụ hôn đầu cũng mất rồi.

Hơn nữa đối phương còn là một cô mập có ngoại hình không hề xinh đẹp.

Cậu quay đầu lại nhìn lên sân thượng tòa nhà, không hề biết Hạ Đông Giá lúc này đang ngồi xuống cạnh Trần Khinh, hơi buồn cười mà rút tay lại.

Một phen hú vía, cô chỉ là ngã rồi ngất đi mà thôi. Quan sát gương mặt tròn đó, anh chép miệng nói: "Cô mập à, cách cứu người này của em cũng hay thật, cứu một người tặng một nụ hôn, chắc không phải là nụ hôn đầu chứ?"

Không nghĩ nhiều, anh giơ tay lật Trần Khinh lại.

Đúng là cô nặng thật, duỗi cánh tay tê nhức, Hạ Đông Giá quay lại gọi ông thầy giờ này mới chậm chập chạy lên tới nơi: "Cái người suýt nhảy lầu đã chạy rồi, còn người cứu cậu ta lại bị thương, cần đưa tới phòng y tế để kiểm tra".

"Ờ, ờ, thế thì chúng ta mau đưa người đó tới đi." Ông thầy hói đầu thở hồng hộc chạy tới, mới nhìn Trần Khinh đã "ủa" một tiếng.

"Em học sinh này bị thương ở đâu vậy? Sao ngực và lưng đều dính đầy bụi thế này?"

"Chắn là lăn trên đất rồi ngất đi" giọng Hạ Đông Giá bình thản, tiện tay

gác một cánh tay đầy thịt mềm mại kia lên vai mình.

Ông thầy hói đầu tỏ ra không tin, Hạ Đông Giá cũng cảm thấy để quả "bóng" này lao ra cứu người rồi sau đó xoay người ba trăm sáu mươi độ cũng hơi khó thật, nhưng thế thì sao, còn hơn để người ta biết Diệp Lý đã hôn quả "bóng" này.

Như đã nằm mơ một giấc mơ dài dằng dặc nhưng lại chẳng có nội dung, lúc tỉnh dậy, Trần Khinh nhất thời không nhớ đã mơ thấy gì, chỉ nhìn thấy một gương mặt to đùng treo lơ lửng ở đầu giường, yên lặng nhìn cô chằm chằm.

"Tất Ca, có thể đưa mặt cậu ra sau một chút được không? Sợ chết đi được." Trần Khinh chống tay xuống giường, phát hiện ra miệng cô lại hơi đau.

Cô đưa tay lên sờ, bị Tất Ca ngăn lại.

"Va chạm nên môi rách ra rồi, đừng sờ nữa" Như đã chuẩn bị sẵn, Tất Ca tiện tay biến ra một tấm gương, đưa đến trước mặt Trần Khinh, "Không nặng đâu, không hủy hoại dung nhan được."

"Cái mặt sàn đó thì có thể hủy hoại dung nhan gì chứ?" Xuyên Thiên Tiêu đang đi từ bên ngoài vào, vừa hay nghe được cuộc trò chuyện đó thì khẽ hừ một tiếng, vung vẩy bản báo cáo khám sức khỏe trong tay, "Trần Mạn Mạn, cậu cũng làm tớ nhìn bằng con mắt khác đấy, cơ thể mình đã như thế mà còn đòi đi cứu người, cứu thì cứu đi, lại còn bị chấn động não nhẹ, nhưng sao tớ thấy bộ phận chấn động của cậu hình như là mặt vậy?".

Thật sao? Trần Khinh cầm lấy gương trong tay Tất Ca ra soi, cũng thấy kì lạ, vết thương trên mặt từ đâu mà ra nhỉ? Cô nhớ Diệp Lý muốn nhảy lầu, cô kéo cậu ta lại, Diệp Lý ngã lăn xuống, còn cô cũng ngất đi.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng rồi, Diệp Lý đâu?”

Mới nói dứt lời thì tiếng bước chân hùng hổ từ đầu hành lang nhanh chóng đến gần phòng cô. Đại A tóc tai rối bù, tay xách hai hộp cơm không, gục vào cánh cửa thở hổn hển.

“Trần…Trần Mạn Mạn, cậu đoán xem tớ phát hiện ra chuyện gì?” Loạng choạng đi mấy bước vào phòng, Đại A đứng ở cạnh giường, kích động nhìn Trần Khinh, “Trần Mạn Mạn, chuyện của cậu có liên quan đến cái cô Hàng Chu kia!”.

Cái gì cơ? Trần Khinh xoa xoa tai, nghi ngờ có phải cô đã nghe nhầm hay không.

Đại A cũng do cơ duyên tình cờ mới biết chuyện này.

“Thì tớ đến nhà ăn mua cơm mà, đúng lúc nghe thấy cô Hàng Chu đang gọi điện, vốn dĩ tớ không định nghe trộm nhưng ai bảo cô ta nhắc đến cái tên đó làm chi…”

“Tên gì?” Xuyên Thiên Tiêu ghét nhất kiểu nói vòng vo, thò đôi chân dài ra vung vẩy đá một cái, “Nói mau!”.

Xuyên Thiên Tiêu càng sốt ruột thì Đại A càng đắc ý, lắc lắc hộp cơm trong tay, cô nhướn mày nói ra ba chữ, “Vương Đại Bảo”.

Vương Đại Bảo? Lần này đến lượt Trần Khinh ngẩn người, Hàng Chu biết ông Vương Đại Bảo bị bệnh tim kia sao? Chắc là Đại A ám chỉ như vậy.

Nghiêng đầu nghĩ ngợi, Trần Khinh khoát tay, “Không chừng chỉ là trùng hợp thì sao?”.

Cô chớp mắt, nhìn ba cô gái động tác giống hệt nhau, cùng nhìn cô chăm

http://tieulun.hopto.org

chú, nhún vai nói: “Đại A, cậu nói trợn mắt lên sẽ có nếp nhăn mà, lại trợn rồi”.

Cô là người không có chí lớn, chỉ sống cho hôm nay, cho dù có người kề dao vào cổ cô bảo rằng ngày mai cô sẽ chết, cô cũng cười hí hí ăn hết miếng bánh kem hôm nay. Cô chưa từng phiền muộn về những chuyện “có thể”, không giống với bọn Đại A, tuy cô cũng kinh ngạc vì Hàng Chu biết Vương Đại Bảo, nhưng lại không rảnh rỗi để đi tìm hiểu làm gì.

Tính cách này của cô bị Đại A khái quát thành – trí tò mò thấp quá mức so với chỉ số trung bình của phụ nữ.

Nửa tiếng sau, Đại A lườm Trần Khinh rồi đẩy của phòng kí túc ra, nhưng lập tức bị cảnh tượng phía trong dọa cho đờ người ra.

“Dân Bản Địa, cậu làm gì thế!” Khi nhìn thấy thứ đồ trên bàn Trần Khinh, và cả mấy bộ quần áo mà Dân Bản Địa chưa kịp đặt xuống, Đại A đã hiểu ra chuyện gì, cô buộc miệng chửi thề rồi lao vào, giật lấy đống đồ chướng mắt trong tay Dân Bản Địa rồi lại ném trả vào người đối phương.

Nút áo kim loại có cạnh sắc nhọn sượt qua tay Dân Bản Địa, lập tức tiếng hét chói tai vang lên xuyên suốt hành lang.

“Ngực phẳng chết tiệt, mặt nạ cho tay tôi mới làm xong! Là hàng nhập khẩu! Đắt lắm đó!”

Ném luôn quần áo xuống đất, Dân Bản Địa lao tới Đại A, khí thế hừng hực như muốn liều mạng. Đại A cười lạnh, siết nắm đấm: “Tới đây, để tôi xem là đắt đến mức nào!”.

“Đại A, đừng phá nữa” Trần Khinh bị Đại A chắn tầm nhìn, kéo Đại A đang hăm hở muốn đánh nhau ra sau lưng mình, phát hiện ra trên bàn và ghế

có thêm một số thứ.

“Mấy thứ đồ mỹ phẩm này không phải của cậu sao?” Cô nhìn Dân Bản Địa hỏi.

Dân Bản Địa vẫn đang lo lắng cho đôi tay, liếc nhìn Trần Khinh, một tiếng “hừ” khinh bỉ thoát ra từ cổ họng: “Bàn tớ quá nhỏ, đồ đạc không đủ chỗ để nên tạm mượn bên cậu, dù sao cậu cũng sắp đi rồi”.

Dân Bản Địa cảm thấy bản thân đã nói giảm nói tránh, không nói thẳng thừng quá, chỉ dùng một chữ “đi”, nhưng Đại A cảm thấy cách nói này còn khó nghe hơn cả hai chữ “thôi học”.

“Cậu mới sắp phải đi đó! Báo cậu biết, thầy Hạ đã bảo là Mạn Mạn không cần phải nghỉ học nữa, cậu ấy sẽ tiếp tục ở lại khoa, ở lại phòng 8174 của chúng ta, cậu nhìn quen mắt thì quen, không quen mắt thì chịu đi!”

Vẻ mặt Dân Bản Địa rất khó hình dung, có thất vọng, có tức tối, tóm lại là kết quả mà Đại A rất vui vẻ khi nhìn thấy.

Đại A quay lưng, ôm hết đồ đạc không phải của Trần Khinh vào lòng, đi mấy bước rồi ném hết lên bàn Dân Bản Địa.

Một tiếng “rầm” vang lên quá đột ngột, mùi hương nồng nặc chảy từ cạnh bàn xuống đất, Đại A ngớ người rồi mới biết rằng cô đã làm vỡ chai nước hoa của Dân Bản Địa, cuối cùng lúng túng nói: “Tôi không cố ý”.

“Nước hoa Chanel đấy, đắt lắm đó cậu biết không hả?”

Tiếng hét lại vang vọng, Đại A không còn khí thế ban đầu, cô nàng chậm rãi rụt tay lại, lúng túng giải thích: “Tôi không cố ý mà”.

Nhưng Dân Bản Địa làm sao còn nghe lời xin lỗi của Đại A được, cô

nàng ném quần áo trong tay rồi lao ra khỏi phòng.

“Tôi muốn tìm thầy hướng dẫn, tôi muốn đổi phòng!”

“Ồ, lần này hay rồi.”

Trong căn phòng yên tĩnh, giọng Tất Ca không biết là đang mừng rỡ hay là vui trên nỗi đau của kẻ khác, tóm lại là câu nói không đúng lúc này khiến Đại A cau mày.

Đại A suy nghĩ rồi cúi xuống nhặt lọ nước hoa bị vỡ, chạy ra khỏi phòng. Cô không quen nợ người khác, làm hỏng đồ tất nhiên phải đền, cho dù đối phương là Dân Bản Địa mà cô không thích.

“Ca, kiểu nói chuyện đó của cậu nên sửa đi”. Trong gian phòng chỉ còn lại Trần Khinh và Tất Ca, Trần Khinh nhìn bạn, bất lực thở dài.

“Ờ. Nhưng vấn đề là thói quen rồi, sửa đổi hơi khó.”

Cũng đúng, bắt Tất Ca thay đổi cách nói quen vẻ giễu cợt của cô nàng cũng giống như bảo Trần Khinh đừng thích Hạ Đông Giá nữa, không dễ dàng tí nào.

Chưa đến giờ ăn tối, Đại A vẫn chưa về, Tất Ca đến thư viện để tự học, một mình Trần Khinh ở trong phòng. Nhìn hành lý đã sắp xếp gần xong, cô ngồi trên ghế, đang nghỉ ngơi thì cửa phòng mở ra, Dân Bản Địa đã mất tích mấy tiếng đồng hồ đang xách đủ loại túi mua sắm to nhỏ, vẻ mặt phơi phới bước vào.

Cô ta như không nhìn thấy Trần Khinh, đi thẳng về chỗ mình, bắt đầu sắp xếp túi lớn túi nhỏ của mình.

“Đại A ra ngoài mua nước hoa cho cậu rồi, chuyện buổi chiều xin lỗi

nhé.” Sờ mũi, Trần Khinh ngồi xuống cạnh bàn Dân Bản Địa.

Cô không thấy xin lỗi thì có gì mất mặt, chuyện vì cô mà xảy ra xung đột nên cô xin lỗi là lẽ thường tình, nhưng có người không nghĩ như vậy.

Dân Bản Địa huơ cây kéo trong tay, tiếp tục cắt mác quần áo: “Không sao, dù gì cậu và tôi đều sắp đi rồi, cậu nghỉ học, tôi đổi phòng, sau này cũng chẳng còn cơ hội nữa, chuyện buổi chiều tôi cũng không cần phải nhớ làm gì.” Thấy Trần Khinh vẫn tỏ ra hoang mang, Dân Bản Địa cười đắc ý: “Tôi biết cậu muốn nói gì, chẳng phải thầy Hạ nói cậu không cần rời trường hay sao? Nhưng Trần Khinh này, cậu có biết vì sao thầy nói thế không?”

Tại sao? Trần Khinh khẽ hỏi, trực giác mách bảo cô rằng những gì Dân Bản Địa sắp nói sẽ không phải điều tốt đẹp gì.

Nhưng cô có nằm mơ cũng không ngờ rằng cái chết của Vương Đại Bảo không phải vì cấp cứu sai, mà là vì một loại thuốc trợ tim mà ông ta uống, thuốc đó chưa được kiểm định đã bị cấm, pháp y đã tìm ra thành phần loại thuốc này trong máu của ông ta, nhưng không thể chứng minh cái chết của ông ta là do thuốc này gây ra.

“Vì thuốc đó căn bản là đã bị tiêu hủy rồi, công dụng của nó cũng chỉ có công ty dược và người nghiên cứu ra nó mới biết, thầy Hạ thì muốn tìm một người để giúp cậu, nhưng người đó gần như sẽ không chứng minh cho cậu đâu.”

Dân Bản Địa cười, nói ra tên người đó.

Trần Khinh cảm thấy hơi đói bụng, không còn sức đâu mà nói chuyện tiếp với Dân Bản Địa, mơ mơ màng màng ra khỏi phòng.

Vào lúc này, Hạ Đông Giá dĩ nhiên là đang ngồi ở bàn thứ ba gần cửa sổ

trong nhà ăn, anh đang cúi đầu ăn cơm, bóng đèn trên đầu chiếu vào gáy anh, đường nét thon dài, sạch sẽ.

Cô mím môi, chậm rãi tiến lại đó.

Suốt buổi chiều Hạ Đông Giá rất bận rộn, đầu tiên là tóm Diệp Lý đã bỏ chạy về nói chuyện, sau đó lại xử lý vấn đề một học sinh nữ đòi chuyển phòng. Nhớ lại cái cô gái khóc lóc thảm thiết kia, Hạ Đông Giá lại ăn một miếng thật to. Người đó, hình như là bạn cùng phòng Trần Khinh.

Đang nghĩ ngợi thì trước mắt bỗng tối lại, ngước lên thì phát hiện ra Trần Khinh đã ngồi đối diện từ lúc nào, vẻ mặt ủ rũ.

Thức ăn trong miệng chưa kịp nuốt xuống thì anh đã nghe cô mập kia nói với vẻ nặng nề: "Thầy Hạ, em thà tự mình thôi học chứ không muốn thầy vì em mà bán sắc đâu."

Nói xong, cô khóc "òa" lên thành tiếng, âm thanh cứ gọi là kinh thiên động địa. Cơm trong miệng ăn cũng không được, mà nhả ra thì cũng không xong, Hạ Đông Giá nhìn ánh mắt những người xung quanh, ngượng ngùng…

"Đừng khóc nữa được không?" Hạ Đông Giá gần như có suy nghĩ ra tay bịt cho âm thanh kia tắt ngấm, nhưng vì xung quanh có quá nhiều người đang nhìn anh, anh đành lẳng lặng rút tay lại.

Cơm thì đành không ăn nữa, anh bưng khay lên, gọi Trần Khinh: "Đi theo tôi".

"Vâng" một tiếng, Trần Khinh ngoan ngoãn đứng dậy theo sau Hạ Đông Giá, đi từng bước chậm rãi đến cửa nhà ăn.

Trong sắc trời chạng vạng, một dãy ánh đèn trắng chiếu vào khu nhà ăn kéo dài khiến nó trông sáng như ban ngày, Hạ Đông Giá đi thẳng đến khu thu

http://tieulun.hopto.org

lại bát đĩa, cảm giác tiếng xì xầm xung quanh càng lúc càng to, tuy anh không tài nào nghe rõ từng câu trong đó, nhưng anh biết anh đang bị coi là một gã đàn ông phụ tình bạn gái, bị người ta chỉ trích, vì chứng cớ quá rõ ràng, "bạn gái mập" của anh đang đi phía sau, còn sụt sịt khóc.

"Trần Khinh, đừng khóc nữa được không? Xin em đấy." Không chịu nổi bị bàn tán, cuối cùng anh quay đầu lại, không bất ngờ khi nhận được câu trả lời "Vâng".

Nhìn Trần Khinh thực sự không khóc nữa, Hạ Đông Giá câm nín sờ trán, sớm biết chữ "xin" linh nghiệm như vậy thì ban nãy anh đã "xin" rồi, cớ gì phải mất mặt suốt cả đoạn đường thế này?

Anh đang vui mừng đưa khay ra thì lại nghe sư phụ trong nhà ăn cười, trêu ghẹo: "Chẳng trách Tiểu Hạ bình thường ăn ít, hóa ra là bạn gái ăn nhiều, bổ sung lẫn nhau."

"Bạn gái?" Hạ Đông Giá nhìn sư phụ với vẻ khiếp hãi quá mức, hoảng loạn kéo Trần Khinh đang tỏ ra mừng rỡ, đi khỏi đó.

"Rốt cuộc là sao đây?"

Ở cửa bên của nhà ăn, trong hẻm nhỏ tối tăm phía sau, thức ăn thừa mới đổ ra còn chưa kịp phân hủy thì đã bị một nồi nước canh mới đổ ập lên trên. Mùi vị kỳ quặc nhưng cũng không quá khó ngửi khiến Trần Khinh phải hít liền mấy hơi, cuối cùng mới lúng túng nói ra sự thật.

"Thầy Hạ, em biết em đuổi bạn cùng phòng ra là không tốt, nhưng dù em không nói thì thầy thông minh như thế chắc cũng đoán ra là ai, thầy là người thầy khoan dung độ lượng, sẽ không so đo với bạn cùng phòng của em đâu, bây giờ em chỉ muốn biết là thầy sẽ không vì chuyện của em mà đi tìm cô Hàng…"

http://tieulun.hopto.org

Lời nói ngưng bặt sau tiếng "cốc" rõ to, Hạ Đông Giá thu tay lại, nhìn Trần Khinh đang xoa trán: "'Bán sắc', kiểu nói này chỉ những thiếu nữ hư hỏng mới nói, em đâu có hư hỏng?"

"Ăn uống hư hỏng cũng là hư hỏng".

Trần Khinh lẩm bẩm biện bạch khiến Hạ Đông Giá lườm cô, có chắc là không phải ăn uống quá ngon không?

Nhìn đoạn đường cũng khá đông người qua lại, Hạ Đông Giá cố kìm nén lời nói, anh có phần bực bội rối bời, không muốn tiếp tục nói nhiều, cuối cùng ném lại một câu tàn nhẫn "Tóm lại là không được nói", rồi quay đầu đi thẳng.

Nhưng…

"Thầy chưa nhận lời em mà!" Trần Khinh cố chấp đưa tay ra, định níu kéo người đó. Sau đó cô chớp mắt, phát hiện ra mình vẫn chưa hết hi vọng.

Cô nắm chặt bàn tay, cảm giác tính đàn hồi của nó.

"Thầy Hạ, sao thầy quay lại?" Trần Khinh hơi ngẩn người, nhưng không buông tay ra.

"Quay lại để nói em biết là tôi không dựa vào việc bán sắc, chuyện tôi đã nói được thì sẽ làm được. Còn nữa…" Anh hậm hực đánh vào tay Trần Khinh, "Đừng có nắm bậy bạ".

"À..."

Đêm hôm đó đối với Trần Khinh mà nói, đã định trước là sẽ không thể ngủ nổi, còn đối với Hạ Đông Giá bị chạm vào tâm tư thì làm sao lại không giống?

http://tieulun.hopto.org

Tâm sự của anh bắt nguồn từ câu "bán sắc" của Trần Khinh.

Chín giờ tối, trước ô cửa sổ tầng năm trong tòa nhà tiến sĩ, tay anh cầm điếu thuốc lá cháy dở, thẫn thờ nhìn ra ngoài. Câu nói của Trần Khinh nếu rơi vào tai kẻ khác thì có lẽ chỉ là do một cô gái ái mộ anh mà nói ra nỗi lo trong lòng, nhưng đối với anh thì lại có một sự mỉa mai vô cùng, Hàng Chu, mối tình đầu của anh, chưa từng nghiêm túc bày tỏ với anh bao giờ.

Việc này nếu nói với người khác thì có lẽ sẽ bị người ta xem là một câu chuyện đùa. Một thiên tài của Học viện Y, được bao thầy hướng dẫn giành giật, lại đi yêu đơn phương một người, câu này mà nói ra thì ai tin chứ?

Nhưng đó là sự thật.

Vờn nửa điếu thuốc trong tay, một cảm giác lạc lõng không thể hình dung cứ lớn vởn mãi xung quanh người đàn ông ấy.

Đúng lúc anh bị giam hãm trong thứ cảm xúc đó mà khó bứt ra được, thì bên ngoài bỗng vẳng đến tiếng gõ cửa nhịp nhàng khe khẽ.

"Cộc…cộc cộc…"

"Ai đấy?" Vừa hỏi, anh vừa cẩn thận giấu nửa điếu thuốc kia đi.

"Là chị". Cách lớp cửa, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng vẳng đến tai anh, trong một khoảnh khắc nào đó, Hạ Đông Giá gần như cảm nhận được sự chấn động của màng nhĩ.

Đóng ngăn tủ đựng thuốc lá lại, anh chỉnh lại cổ áo rồi quay người ra mở cửa.

"Sao chị đến đây?" Anh nhìn người đứng bên ngoài, gắng sức kiềm chế không để hành động của mình trở nên luống cuống.

http://tieulun.hopto.org

“Tại sao không thể là tôi?” Hàng Chu mỉm cười, tiện tay đưa hồ sơ trong tay cho anh, “Này, cho cậu”.

Hạ Đông Giá ngớ người, nhận lấy túi giấy: “Lẽ nào là…”

Anh nhìn chằm chằm vào túi giấy da bò trong tay, rồi nhìn Hàng Chu vẻ không chắc chắn.

“Là thầy của cậu nhờ tôi chuyển đề tài để chọn cho cậu, cậu tưởng là tài liệu thí nghiệm của xưởng thuốc hả?” Nhìn thấy Hạ Đông Giá lặng lẽ gật đầu, nụ cười trên gương mặt Hàng Chu càng nở rộng, cô ta ngừng lại rồi nói: “Tôi vẫn chưa nghĩ xong, cậu để tôi suy nghĩ đã”.

“Ừm” một tiếng, Hạ Đông Giá lại lắc đầu tự giễu: “Nhờ chị làm chứng đúng là có phần làm khó chị quá, dù sao chị và bên kia còn hợp tác với nhau, nếu đứng ra giúp cô mập kia thì sẽ ảnh hưởng đến chị”.

Hàng Chu mỉm cười, chỉ vào trong phòng: “Không mời tôi vào trong ngồi chơi à?”

“Chuyện này…” Nghĩ đến thời gian lúc này, Hạ Đông Giá vẫn ích kỷ mà lùi lại một bước, nhường không gian cho Hàng Chu vào.

Ký túc xá của nghiên cứu sinh tiến sĩ không lớn, trong không gian hình vuông đặt hai chiếc giường đối diện nhau, lấy đống đồ chất trên ghế của bạn cùng phòng ra, Hạ Đông Giá mời Hàng Chu ngồi xuống cạnh bàn của anh.

“Hơi bừa bộn”, anh ngượng ngùng gãi đầu.

“Tốt hơn là tôi nghĩ”, Hàng Chu gật đầu khen ngợi, rồi ngước lên nhìn Hạ Đông Giá, “Có nước không?”

“Đợi tôi rót cho chị.”

http://tieulun.hopto.org

Hạ Đông Giá vốn lạnh lùng trước mặt người khác nhưng khi đối mặt với Hàng Chu thì lúc nào cũng chậm mất nửa nhịp, anh đứng cạnh cửa sổ cầm bình nước lên, chậm rãi rót nước, lại một lần nữa cảm thấy như thế.

"Bây giờ ở riêng với tôi có còn căng thẳng không?"

Nước nóng trong bình bốc lên hòa vào giọng nói phụ nữ, tiếng của Hàng Chu cũng trở nên ẩm ướt. Hạ Đông Giá thấy sống lưng cứng đờ: "Chị đùa gì vậy?"

"Không căng thẳng thì cậu rót nước đầy thế làm gì?"

Mới nói xong, Hạ Đông Giá "ái da" một tiếng, ly thủy tinh trong tay chao nghiêng, nước nóng văng đầy ra bệ cửa sổ.

"Hàng Chu, chị đến đưa tư liệu cho tôi, hay là cố ý đến để cười nhạo mối tình đầu thất bại của tôi?" Anh giận dữ vò mái tóc, trong đầu lại nghĩ tới câu "bán sắc" của Trần Khinh, dù anh muốn bán thì cũng chẳng ai thèm.

Anh nhớ lại lần đầu gặp Hàng Chu.

Năm đó anh mới thi đại học xong, ra ngoài chơi bóng với bạn, trên đường về bóng tuột khỏi tay, đập trúng vào Hàng Chu vừa ra khỏi nhà anh.

Hàng Chu là học trò cưng của mẹ anh, vì quả bóng đó mà anh bị mẹ đánh đòn một trận, cũng vì thế mà kết thù với Hàng Chu. Cảm xúc ngây ngô thời niên thiếu không thể nói cho rõ, anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào mà "thù" này liền bị bà chị bình chân như vại ấy biến thành thích. Anh mãi mãi không quên nụ cười trên khóe môi Hàng Chu lúc cô từ chối anh.

"Vì tôi nhỏ hơn chị mấy tuổi nên lúc nào chị cũng xem tôi là trẻ con? Nhưng tôi không nghĩ là chị không có cảm giác gì với tôi".

http://tieulun.hopto.org

Hồi ức bao năm trước lại một lần nữa hiện ra trước mắt, giọng anh bất mãn, siết chặt nắm tay, bất ngờ áp sát Hàng Chu: “Chẳng phải chị nói chị sẽ không quay về sao? Tại sao còn trở về? Tại sao còn tìm em vào lúc này?”

Hơi thở đàn ông mãnh liệt mang theo cảm giác áp bức ngạt thở ập đến, giây phút ấy, sự thản nhiên của Hàng Chu đã biến mất hoàn toàn, cô đờ đẫn ngồi ở đó, nín thở, quên mất giải thích, có lẽ là cũng chưa từng muốn giải thích.

Cô lúc này quá ngoan hiền, Hạ Đông Giá như quên mất sự cự tuyệt trước đây, anh nắm lấy tay vịn ghế, bao bọc cô trong vòng tay mình, chậm rãi cúi người xuống.

Anh đếm rõ từng sợi lông mi của cô, anh ngửi thấy hơi thở ấm áp của cô, anh cũng nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, nên mọi suy nghĩ đẹp đẽ trong tích tắc bị âm thanh đó đánh mạnh vào, tan biến hoàn toàn.

Giọng nói của dì quản lý ký túc lúc nào cũng to và rõ y hệt ông chủ bán bánh rán ngoài đường, theo tiếng gõ cửa đều đặn, tiếng kêu gào gấp rút “506 có người không? 506 mở cửa” khiến Hạ Đông Giá bất đắc dĩ phải đứng dậy mở cửa.

“Có người mách bên phòng cháu ồn ào? Làm gì có” Hạ Đông Giá đã hiểu rõ tình hình, lúng túng giải thích, thầm nghĩ ai mà vớ vẩn quá.

Hàng Chu phát hiện ra dì quản lý đang cố ý nhìn mình, cô cũng tỏ ra lúng túng, sờ vạt áo: “Đông Giá, muộn rồi, tôi đi trước đây”.

“Không cần không cần, không phải hai cô cậu làm là được”. Bà dì lắm chuyện khoát tay lia lịa rồi ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Cánh cửa đóng “sầm” một tiếng khiến bầu không khí trở nên ngượng

ngập, Hạ Đông Giá lỡ rồi nên liều mạng làm cho trót, quay lại làm tiếp chuyện ban nãy chưa xong. Nhưng tiếng gõ cửa đáng ghét kia lại vang lên, lần này là bạn phòng kế bên đến mượn nước nóng.

Hạ Đông Giá sắc mặt sa sầm không nói câu nào, dùng bình nước nóng và gương mặt tối đen của mình dọa cho cậu bạn sợ hãi bỏ chạy.

"Cậu đúng là giống trẻ con". Hàng Chu bị dáng vẻ bực tức của Hạ Đông Giá chọc cho phì cười phải dựa vào lưng ghế, đứng lên định rời đi, lúc này mà bị nhiều người nhìn thấy thì đúng là không ổn.

Hạ Đông Giá lại không buông tha.

"Đã nói tôi không phải trẻ con!" Anh nắm lấy cổ tay Hàng Chu, phẫn nộ và dục vọng bao phủ đôi mắt sáng rực.

Nhưng Hạ Đông Giá tối nay như bị trúng tà, những việc muốn làm tối nay đều bị cắt ngang, nhưng lần này không phải có người gõ cửa, mà là ông Hạ gọi điện đến.

"Chị đợi một chút". Dặn dò Hàng Chu mấy lần rồi Hạ Đông Giá mới ra cửa sổ nghe máy.

"Alo, bố ạ…"

Ông Hạ đã một thời gian chưa gọi điện cho con trai rồi, lần này gọi là hàn huyên hỏi chuyện đủ thứ.

"Con biết rồi, con ăn cơm đàng hoàng mà, sao bố biết con không ăn uống đàng hoàng? Ăn rồi. Con không nóng nảy, được thôi, con không phải là không quan tâm bố, dạo này bố thế nào?"

Anh gắng sức kiên nhẫn để đối phó với ông bố nhà mình, nhưng không

biết tự lúc nào mà Hàng Chu đã đi rồi.

Cúp máy xong, anh nhìn gian phòng trống trải, ảo não vò tóc, tối nay có chuyện gì thế này?

Bên dưới, Hàng Chu ra khỏi khu ký túc, khép chặt vạt áo trong đêm tối lạnh lẽo, bước đi từ từ trên con đường rợp bóng cây, đến khi cô ta biến mất khỏi tầm nhìn, Đại A cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, quay lưng làm dấu tay "OK" với người đứng sau.

"Game over, cuộc chiến bảo vệ nam thần đã kết thúc thuận lợi, tớ đã toàn thắng, bà cô hồ ly kia thảm bại rồi, knock out". Cô dương dương đắc ý mô phỏng câu nói kết thúc trong game, nhưng câu nói linh tinh đó đổi lại là sự thất vọng của Tất Ca.

"Kết thúc vậy thôi hả? Bên này tớ còn ít nhất ba phương án phá bĩnh còn chưa thực hiện mà, gõ cửa đập tường muốn có là có, haizzzz… Tiếc là không có cơ hội thực hiện rồi."

Hai người chưa chơi hết hứng ôm lấy nhau đùa nghịch, cùng hướng mắt về phía Trần Khinh, hình như hy vọng cô có thể cho họ thêm một cơ hội có thể đùa dai, nhưng hy vọng đã thành con số không.

Trần Khinh co vào một góc tường gọi điện, căn bản không đếm xỉa đến họ.

"Vâng, chú ơi, cháu biết rồi, nếu anh ấy không ăn uống đàng hoàng thì cháu sẽ báo chú biết, biết rồi ạ, cháu sẽ không nói anh ấy biết là chú nhờ cháu trông chừng đâu…"

Đại A run rẩy, huých vào người Tất Ca: "Ca, cậu có thấy là Mạn Mạn hơi giống sói không? Đặc biệt là khi cậu ấy nhờ chúng ta giúp đỡ".

http://tieulun.hopto.org

Tất Ca "ừ" một tiếng, chưa kịp trả lời thì liền bị Trần Khinh cướp lời trước: "Cô Hàng muộn thế này còn chạy đến phòng Hạ Đông Giá, cô ấy thích Hạ Đông Giá".

Cô sẽ không ngốc nghếch mà cho rằng Hàng Chu đến tìm Hạ Đông Giá chỉ đơn giản là trò chuyện thôi.

Vì ích kỷ mà cô phá hoại đêm nay, nhưng sau này thì sao?

Với Trần Khinh, con đường phía trước tối tăm chưa từng thấy.

Cô không sợ Hạ Đông Giá thích người khác, mà cô sợ người anh thích cũng thích anh, như thế cô thực sự không còn cơ hội nữa.

Tháng Năm nhiệt độ tăng lên, một buổi ca nhạc sắp tổ chức đã khiến ngôi trường bị nhiệt độ hun nóng đến mức ủ rũ mệt mỏi cuối cùng đã phấn chấn hẳn lên.

Thầy chỉ đạo của học viện Y đã nhờ quan hệ họ hàng không biết đã bỏ ra số tiền thế nào mà mời được E-one đến trường biểu diễn, ngôi sao siêu cấp này giống như một cơn gió mát lành, thổi bay những bất an và lo lắng do kỳ thi giữa kỳ mang lại.

Có một người ngoại lệ, không có nổi chút hứng thú nào với E-one.

Cho dù không lo lắng về chuyện chết người hôm nọ hoặc nghĩ ngợi về chuyện của Hạ Đông Giá, thì Trần Khinh cũng thà đến thư viện đọc sách còn hơn là đến sân thể thao tham gia buổi ca nhạc vớ vẩn kia.

Mới nói ra suy nghĩ của mình, Đại A đã cười lạnh, sau đó không nói năng gì mà nhét một tấm bảng vào tay cô, nói: "Đừng nghĩ nữa, Tất Ca cũng đi".

http://tieulun.hopto.org

Tấm bảng cứ lóe sáng chiếu vào đôi mắt Đại A, đôi mắt đen láy hình như nắm bắt được tất cả hoạt động tâm lý của Trần Khinh, cô bĩu môi, tiếp tục "sỉ nhục", tiếp tục cố gắng thuyết phục, cầm áo pull trong tay: "Ngay cả con mọt sách như Tất Ca còn biết E-one, Trần Mạn Mạn à, chắc chắn cậu đến từ sao Hỏa đúng không?"

Kích cỡ của áo pull không làm người khác hài lòng, cô lắc đầu, tiếp tục cho tay vào trong vạt áo, làm kiểu vận động rất có nhịp điệu.

"Trần Mạn Mạn, cậu thật sự phải giảm cân rồi, áo pull này mà cậu mặc vào thì mặt của E-one sẽ biến thành hình tròn đó."

"Thế mà cậu còn bắt tớ mặc?"

Tiếng phản đối đổi lại bằng một cú đá vô tình của Đại A, Trần Khinh xoa xoa cái mông bị đau, cúi xuống nhìn mấy chữ "Tôi yêu E-one" trên tấm bảng, bỗng nhiên hứng thú trỗi dậy.

"Đại A, tớ muốn sửa câu này thành 'Tôi yêu Hạ Đông Giá'".

"Cậu im mồm".

Đại A chẳng buồn nói nhiều, vẻ mặt không cảm xúc ném trả lại chiếc áo pull không thể kéo giãn hơn được nữa cho Trần Khinh, ra lệnh: "Mặc vào".

Ý nghĩa sống của một cô gái có rất nhiều, có thể sống vì đàn ông, nhưng không thể chỉ sống vì một người đàn ông, ít nhất thì Đại A cho là thế.

Tất Ca vừa đi về, tiếng gọi cửa còn chưa vang lên, mặc kệ Trần Khinh đã mặc đồ xong chưa, Đại A liền kéo tay cô, chạy như bay ra cửa.

Cửa đóng "rầm" một tiếng, rèm cửa sổ che lấp mọi ánh sáng bên ngoài, cũng lấp hẳn tiếng nhạc dần vang lên từ phía xa.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh cảm thấy mọi thứ xung quanh diễn ra thật nhàm chán, chẳng qua là một người đàn ông hát khá hay đang hát mà thôi, có đến mức khiến mấy bạn đó nước mắt lưng tròng, nhảy nhót loạn xạ không? Phải biết họ là những sinh viên của trường đại học hạng nhất trong nước, bình thường kiêu ngạo và dè dặt số một.

Đại A lườm cô, khua khoắng cây gậy phát sáng trong tay: "Đó là một thứ cảm xúc".

Cảm xúc? Cô lắc đầu, tỏ ý không hiểu.

"Hết thuốc chữa rồi!" Vuốt trán một cái, Đại A tranh thủ lấy ví dụ: "Giống như thứ cảm xúc của cậu đối với Hạ Đông Giá ấy. Nhìn thấy được mà không sờ được, khao khát nhưng rất khó có được".

Trần Khinh "ồ" một tiếng rồi im lặng, cô nghĩ cô và Hạ Đông Giá không giống như Đại A nói, có thể quy về một dạng "cảm xúc".

Giơ cao tấm bảng trong tay lên, cô lén lút nhích về phía Hạ Đông Giá đang đứng cách cô không xa.

Giống như vượt qua cả một đại dương mênh mông, đến khi Trần Khinh nhích đến cạnh anh rồi thì toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi, áo pull trên người quá nhỏ, lộ cả da thịt khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

"Có chuyện gì hả?"

Hạ Đông Giá liếc nhìn cô, cổ họng bật ra tiếng "hừ". Trong lòng anh đang lấy làm lạ, chưa từng nghe Trần Khinh cũng hâm mộ ngôi sao. Mới suy nghĩ thì đã nghe Trần Khinh khẽ hỏi: "Thầy Hạ, thầy còn nhớ chuyện lúc học quân sự không?"

Anh sực tỉnh nhưng giả vờ ngơ ngẩn hỏi: "Chuyện gì?"

http://tieulun.hopto.org

Dưới ánh sáng đèn sân khấu mờ ảo, một dự cảm không lành bị Trần Khinh chứng thực một cách không hề khách sáo.

"'Cô gái đối diện đang nhìn sang đây', hai lần, thầy Hạ, khi nào thầy hát cho em nghe?"

Ý gì đây? Hạ Đông Giá chớp mắt, cẩn thận che giấu nỗi hoảng loạn, anh nhủ thầm "Không đâu, không đâu, chắc là không đâu".

"Giấy tờ phán quyết bắt đầu có hiệu lực nếu đương sự kéo dài việc chấp hành hoặc từ chối chấp hành, tòa án dân sự sẽ cưỡng chế chấp hành, thầy đã ì ra lâu như thế rồi, em muốn cưỡng chế chấp hành".

Hạ Đông Giá thấy đáy lòng lạnh ngắt, thậm chí chưa kịp hỏi cô định làm gì thì đã nhìn thấy Trần Khinh giơ cao tấm bảng lên như kẻ điên, miệng hét to lên "E-one", chỉ nhìn bộ dạng đó thì sẽ không ai nghi ngờ rằng cô không phải fan cuồng của E-one.

Tiếng hét tận lực của cô trong tích tắc đã át đi mọi người, khơi dậy lên đợt sóng cổ vũ mạnh mẽ hơn nữa.

Hạ Đông Giá thấp thỏm, không rõ rốt cuộc Trần Khinh định làm gì, anh muốn ngăn cản nhưng lại chẳng thể làm gì.

Cảm giác đó, đúng là bất lực cực độ.

Cuối cùng, hành vi điên loạn của Trần Khinh đã ngừng lại khi ngón tay của E-one chỉ đến cô, dự cảm không lành cũng gia tăng lên đến cực điểm trong lòng Hạ Đông Giá.

Trời! Không kịp ngăn Trần Khinh, cô đã lên sân khấu rồi, Hạ Đông Giá đành ôm lấy mặt với vẻ vô cùng thất bại.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh đứng trên sân khấu nhìn Hạ Đông Giá bên dưới, vẻ mặt hoang mang, cô không ngờ tiếng hoan hô cật lực của mình thật sự đã đổi lấy cơ hội được đứng trên sân khấu. Hít một hơi thật sâu, cô nhìn E-one.

"Hello, cô em mập mạp đáng yêu." Câu chào thẳng thắn của E-one không hề khiến Trần Khinh thấy phản cảm, ngược lại cô còn thấy dễ chịu.

Vặn vẹo vai một lúc, cô giơ tay ra, trịnh trọng khác thường bắt tay E-one: "Chào anh".

E-one bất ngờ, nhướn mày: "Lâu rồi không ai chào tôi như vậy, tôi tưởng em cũng sẽ tới ôm tôi chứ".

Trần Khinh cười e thẹn: "Em chỉ muốn người con trai em thích ôm em mà thôi, hơn nữa chiều rộng của em, anh sẽ không ôm nổi đâu".

Sự tự giễu trong nửa câu sau đã phá tan sự ngượng ngập do nửa câu trước mang lại, E-one giơ tay làm hình trái tim, cười nói: "Xem ra tôi không phải người mà em thích rồi, sao nào, bây giờ có thể hát chung với tôi một bài để an ủi tôi chứ?"

Sự rộng lượng của E-one khiến cảm xúc căng thẳng nhanh chóng tan biến, Trần Khinh nhìn E-one đầy cảm kích: "Bài hát ban nãy có được không ạ?"

Biết câu trả lời này không hay lắm nhưng Trần Khinh đành bó tay, cô chưa từng nghe bài hát nào của E-one, chỉ có bài này là cô mới nghe và học được. Có lẽ thực sự do ông trời giúp đỡ mà bài hát "Đỏ" này trùng hợp cũng là bài hát mà E-one thích nhất, nên anh rất vui vẻ đồng ý: "Được".

Theo tiếng nhạc dìu dặt vang lên, ca từ mang chút đau thương theo đó mà thoát ra, Trần Khinh nhìn xuống bên dưới, ánh sáng trước mặt trở nên mơ

màng, trống rỗng.

“Không gì là không thể bị cảm động, không gì có thể cứ mãi mơ hồ ngây ngô, có trách chỉ là trách em nhìn ra quá sớm, chỉ trách anh không chia tay em một khắc…”

Lời bài hát thương cảm khiến mũi cô cay cay, cô nghĩ đến chính mình.

Cho dù tình yêu này chưa nhận được hồi đáp, nhưng cô vẫn cố chấp không muốn buông bỏ, cô cứ mong rằng sẽ có một ngày, anh nhìn thấu được tâm ý của cô. Vì dù sao cô đã rất tích cực, nỗ lực, thiện lương, và yêu anh một cách ngây ngô, đơn thuần. Cô mong anh nhìn thấy điểm tỏa sáng của cô, cô không hy vọng bị anh ghét bỏ.

“Làm một con chim lửa, nếu không phải có được anh, thì sẽ là thiêu cháy bản thân…”

Thấm thoát bài hát đã kết thúc, cô mới lờ mờ phát hiện ra E-one đã buông micro xuống, cô đã hát quá nửa bài rồi.

“E-one…” Cô luống cuống nghịch micro trong tay, đang không biết phải nói gì thì E-one bỗng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay như sóng lập tức cuộn trào từ bốn phía, Trần Khinh cứng đờ, đầu óc trống rỗng, chỉ nghe E-one vừa vỗ tay vừa nói với cô: “Em hát hay thật”.

Cô hát hay thật sao?

Cô không biết.

Cô chỉ biết lời bài hát đó rất hay, hát đến nỗi trong lòng cô cứ buồn bã ưu sầu.

http://tieulun.hopto.org

“E-one, em có thể yêu cầu một việc được không?”

“Chuyện gì? Em nói đi?” E-one còn đang vỗ tay, anh tưởng yêu cầu của Trần Khinh là nhờ anh ký tên hoặc chụp hình chung.

Nhưng Trần Khinh là một cô nàng kỳ quặc.

“Em có người bạn, anh ấy nợ em hai bài hát, em muốn mượn sân khấu này để anh ấy hát cho em nghe. Có được không ạ?” Cô nhìn E-one chăm chú, cũng biết yêu cầu này có phần vô lý.

E-one lại cười: “Là người mà em thích đúng không? Người đó cũng ở đây à?”.

“Vâng ạ”, Trần Khinh gật đầu liền hai cái.

“Vốn dĩ tôi không được đồng ý, trường em mời tôi về là để biểu diễn hai tiếng đồng hồ…” Cố tình chọc ghẹo Trần Khinh một lúc, rồi E-one cười nói: “Nhưng em muốn thì tôi sẽ giúp, người đó ở đâu, gọi lên đây, để anh ta hát cho em nghe xong rồi tôi sẽ hát, hát đủ hai tiếng đồng hồ”.

Lời E-one nói khiến bên dưới sân khấu hoan hô rầm rộ, Trần Khinh trên này cũng không kìm được mà tim đập thình thịch.

Cô nhìn xuống bên dưới, vỗ ngực mừng rỡ vì Hạ Đông Giá vẫn còn ở đó, đang quay lưng lại với cô để nói chuyện với ai đó, cô gọi một tiếng “Hạ” nhưng lại nhận ra cùng lúc đó, Hạ Đông Giá đã nhanh chân đi ra khỏi đám đông, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Há miệng ra, rồi khó khăn lắm mới không cam tâm mà ngậm lại, Trần Khinh cúi đầu: “Xin lỗi anh, E-one, bây giờ không cần nữa?”

“Cái gì mà không cần, chẳng phải tôi ở đây sao?”

http://tieulun.hopto.org

Trong giọng nói của người đang xen vào vô cùng hào phóng, Trần Khinh ngước đầu lên, phát hiện ra cái tên Diệp Lý trước đó định nhảy lầu.

Diệp Lý đang muốn đi lên sân khấu nhưng đã bị Trần Khinh đang đi xuống kéo mạnh cánh tay.

"Diệp Lý, đừng đùa nữa".

Không đợi buổi biểu diễn kết thúc, Trần Khinh liền kéo Đại A và Tất Ca về phòng với cô, Đại A vẫn còn khoa trương minh họa sự bất lịch sự của họ đã khiến E-one không vui như thế nào, nhưng khi Diệp Lý báo động thái của Hạ Đông Giá thì cô nàng lại quay sang an ủi Trần Khinh.

Trần Khinh có phần bần thần, cô không hiểu rõ Hàng Chu vì sao lại bị thương.

"Còn chưa hiểu à? Cô ấy giúp cậu làm chứng, bên gia đình quậy phá bệnh viện biết tin chạy tới uy hiếp cô ấy, không biết thế nào mà khiến cô ấy bị thương." Diệp Lý thản nhiên nói, miệng không ngừng lẩm bẩm hai chữ "đồ ngốc".

Lần này Trần Khinh thực sự đần mặt ra, tiếp theo đó câu nói của Tất Ca đã khiến cô cảm thấy tuyệt vọng cùng cực.

Tất Ca nói: "Thế bây giờ cậu còn theo đuổi Hạ Đông Giá thế nào nữa?"

Phải, cô còn theo đuổi thế nào đây?

Giống như một chiến sĩ vốn dĩ trang bị chưa đầy đủ, còn biết chắc chắn rằng đã hết đạn, thì đã phát hiện họng súng của kẻ thù đã chĩa vào ngực mình.

Trần Khinh nhìn "kẻ thù" nằm trên giường, phát hiện ra khi đã thực sự mặt đối mặt thì biểu hiện của "kẻ thù" không hề đáng sợ như cô tưởng tượng,

http://tieulun.hopto.org

trong tay cô ta không cầm súng, gương mặt thậm chí còn nở nụ cười.

Hàng Chu tháo tai nghe xuống, nhìn ra cửa rồi vẫy tay, nụ cười tỏ vẻ bất ngờ và hào hứng: “Sao em đến đây? Mau vào đi, đứng ngây ra đó làm gì, vào đi chứ”.

“Hả, vâng”. Trần Khinh hoàn hồn rồi trả lời, im lặng bước vào. Nếu không bị phát hiện thì chắc chắn cô còn đứng bên ngoài suy nghĩ một lúc nữa, cô không sợ nhìn thấy Hàng Chu, mà sợ gặp phải Hạ Đông Giá trong phòng Hàng Chu.

Khi cô nhìn xuyên qua phòng, nhìn căn phòng bệnh trống trải sạch sẽ và cả Hàng Chu đang nằm trên giường, thì sự thấp thỏm nãy giờ cuối cùng đã được xoa dịu, cô thở hắt ra ngoài.

Hạ Đông Giá không có đây.

Yêu đơn phương có lúc giống như một kỳ thi biết rõ là thi chẳng ra sao, nhưng trước khi biết kết quả thì lúc nào cũng hy vọng rằng mèo mù vớ được cá rán, bản thân có đủ may mắn để vượt qua.

Trần Khinh cũng mong mỏi như vậy, nhưng bây giờ cơ bản là cô đã mất đi mọi hy vọng rồi.

“Cô Hàng, đây là trái cây em mua cho cô”. Cô đến cạnh giường, cung kính đưa đồ trong tay ra, “Em đã biết rằng cô vì giúp em mới bị thương. Cảm ơn cô, xin lỗi cô”.

“Trần Khinh, với tôi em không cần khách sáo như thế”.

Nụ cười nhiệt tình của Hàng Chu không khiến Trần Khinh cảm thấy thoải mái hơn, Hàng Chu đành bất lực nhún vai, chấp nhận khoảng cách giữa họ.

http://tieulun.hopto.org

Hàng Chu nói: “Tôi quyết định giúp em cũng là vì một người”.

Trần Khinh cúi đầu lén bĩu môi, vì Hạ Đông Giá chứ gì?

“Không phải Hạ Đông Giá, nhưng người này có liên quan đến Hạ Đông Giá”.

“Hử?” Trần Khinh ngẩng lên, dáng vẻ tò mò khiến Hàng Chu cảm thấy cô nàng ngây thơ đến đáng yêu.

Hàng Chu hắng giọng, bắt đầu kể chuyện: “Trước kia có một cô nữ sinh học y, tốt nghiệp xong ở lại làm việc tại một bệnh viện tốt nhất thành phố, cô ấy có một cô giáo đối xử với cô rất tốt, thường xuyên đưa cô đi thực hiện các ca phẫu thuật lớn. Cô gái ấy cũng rất giỏi giang, dựa vào biểu hiện xuất sắc mà nhanh chóng đứng vững trong bệnh viện đó. Có lần, cô giáo đưa học sinh đi làm phẫu thuật, sau khi phẫu thuật thì xảy ra sự cố, bệnh nhân về phòng bệnh không tới hai tiếng đồng hồ thì chết. Cùng hôm đó cô ấy trực ban, không kịp cấp cứu thì tim bệnh nhân đã ngừng đập. Người nhà họ giương bảng biểu tình, đến bệnh viện khóc lóc quậy phá, cô gái kia bị đánh rất thê thảm.”

“Về sau thì sao?” Nhớ lại trải nghiệm gần đây của mình, Trần Khinh nghển dài cổ, vẻ mặt không che dấu sự tò mò.

“Về sau cô giáo của nữ sinh ấy đứng ra chịu trách nhiệm cho việc đó, còn cô gái ấy bất chấp sự níu kéo của cô giáo mà rời khỏi bệnh viện.” Hàng Chu chớp mắt, “Cô nữ sinh đó là tôi. Kể cho em nghe những chuyện này không phải muốn em học theo tôi, tôi là kẻ nhát gan, không xứng để em học tập, tôi chỉ muốn nói là ban đầu cô giáo của tôi bảo vệ tôi mà tôi lại khiến bà thất vọng, lần này tôi không muốn bà lại thất vọng vì tôi nữa.”

http://tieulun.hopto.org

“Cô Hàng…”

Hàng Chu nhìn Trần Khinh, trong đầu lại nghĩ đến người cô ít nói ít cười kia, nếu chuyện lần đó nghiêm trọng như chuyện bây giờ thì cô không dám chắc liệu mình có dũng khí gánh vác tất cả, cuối cùng nhát gan mà bỏ chạy đến châu Phi, vùi xác nơi đất khách quê người.

“Người cô giáo mà cô nói có quan hệ gì với thầy Hạ?”

“Em thực sự rất thích Hạ Đông Giá”. Hàng Chu thoáng chốc đã nhìn thấu tâm tư của Trần Khinh, quan sát cô bé mập mạp trước mặt, cô khâm phục nghị lực và sự kiên trì của Trần Khinh, cũng cảm thấy Hạ Đông Giá được một người như vậy ngày đêm mong nhớ là cái phúc của anh, nhưng cô vẫn lắc đầu nói: “Thích một người rất khó, tìm một người thích mình chẳng phải dễ dàng hạnh phúc hơn sao?”

Trần Khinh mím môi, đạo lý này cô hiểu, nhưng con gái một khi đã có người mình thích thì giống như một nữ siêu nhân được chuyển thế đầu thai, mặc kệ kiếp trước cô đã giải cứu bao nhiêu hành tinh, kiếp này cũng chỉ muốn cứu người đàn ông cô thích.

Cô cảm thấy Hàng Chu là người ngoài cuộc nên nói như thế rất nhẹ nhàng.

Cô muốn hỏi Hàng Chu: Cô sẽ đối xử tốt với anh ấy chứ?

Chưa nói ra thì “anh ấy” bỗng đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy Trần Khinh, Hạ Đông Giá hơi ngẩn người “Đến rồi à?”

“Vâng”, ánh mắt lướt nhanh qua hộp thức ăn anh cầm trong tay, Trần Khinh bỗng cúi đầu, “Thầy Hạ, cô Hàng, em đi trước đây”.

http://tieulun.hopto.org

Rồi liên tiếp vấp vào chân ghế, chân giường, Trần Khinh như một quả bóng thịt đang chạy trốn, hoảng loạn lăn ra khỏi phòng bệnh.

“Tôi là ma sao?”Hạ Đông Giá nhìn cánh cửa trống vắng hỏi.

“Ừ”. Hàng Chu gật gù, “Đối với cô bé cố chấp đó mà nói, cậu là Ngưu Quỷ Xà Thần đó”.

Lời của Hàng Chu khiến Hạ Đông Giá trầm lặng, cô nhìn hàng lông mày nhíu chặt của anh, mỉm cười nói: “Ban nãy tôi nhắc đến cô giáo với Trần Khinh”.

“Hả?”

“Nhưng chưa kịp nói cho cô bé biết cô giáo của tôi chính là mẹ cậu, thì cô bé đã bỏ chạy rồi”.

“Ừ”. Nhớ đến người mẹ hà khắc, Hạ Đông Giá tỏ vẻ không vui lắm.

Vì sự làm chứng của Hàng Chu, chuyện thôi học của Trần Khinh xem như đã qua đi hoàn toàn. Trước kỳ thi giữa kỳ vài ngày, Trần Khinh ngồi trong góc của thư viện, nghiến răng nghiến lợi đấu tranh với cuốn “Lịch sự cận đại Trung Quốc”, những ngày tháng cách mạng gian khổ cô lúc nào cũng nhớ rồi lại quên luôn, trong đầu lúc nào cũng chỉ có ngày mùng bảy tháng sau, tức là sinh nhật Hạ Đông Giá.

Thở dài, cô ép bản thân đừng nghĩ đến những tâm sự phiền muộn đó nữa, nhưng càng như thế thì cô càng nghĩ.

“Trần Khinh mày thật kém cỏi”. Cô lắc đầu tự trách bản thân, nhớ lại môn hóa học đã nghỉ cả tuần nay và suốt cả một tuần cô không gặp được Hạ Đông Giá, các bạn đều nói thầy Hạ bận chăm sóc Hàng Chu trong bệnh viện cả một tuần, hai người trông rất mờ ám, đã là người yêu của nhau rồi.

http://tieulun.hopto.org

Cảm xúc bi thương đầy ứ trong lồng ngực, thậm chí Trần Khinh không nghe thấy có người gọi tên cô nãy giờ rồi.

“Nghĩ gì thế hả?” Vỗ “bốp” lên đầu cô một cái, Diệp Lý bất mãn nhìn Trần Khinh, “Gọi cậu nửa ngày trời cậu còn ngồi đờ ra đó? Không nghe thấy hả?”

“Chuyện gì thế?” Trần Khinh xoa đầu, giật mình tỉnh táo lại.

“Mẹ tôi muốn gặp cậu”.

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả?” Thiếu niên đang tuổi lớn nên nói chuyện rất dễ nóng nảy, đẩy chiếc mũ trên đầu sang hướng khác, Diệp Lý bất mãn lặp lại, “Mẹ tôi, My mother, muốn gặp cậu, cảm tạ ơn cứu mạng tôi hôm đó!”

Bảo cậu nhớ lại bộ dạng đòi tự tử xấu xí tối hôm đó cũng giống như lấy dao băm cậu ra vậy, Diệp Lý sa sầm mặt, túm lấy mấy cuốn sách trên bàn lẫn tay Trần Khinh, “Nhanh lên, nhanh lên, mẹ tôi đang đợi đấy!”.

“Được rồi, tôi đi, cậu đừng kéo”. Không cảm thấy cô đã làm chuyện gì kinh thiên động địa, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đứng lên, chỉ có động tác đẩy Diệp Lý ra là không hề do dự.

Cô làm như vậy đổi lại là tiếng “hừ” chê bai của Diệp Lý.

“Chỉ là kéo tay cậu thôi mà, phải biết là hôm đó chúng ta …”

“Chúng ta thế nào?”

Diệp Lý gãi đầu, cũng không biết là đang ấm ức ai mà ra sức giậm chân, nói: “Không có gì, đi nhanh đi nhanh, mẹ tôi đợi sốt ruột rồi”.

http://tieulun.hopto.org

“Ờ”, Trần Khinh ngoan ngoãn theo sau Diệp Lý, nhìn sống lưng ưỡn thẳng của cậu, “Diệp Lý, cậu có suy nghĩ xem nên đi khám không?”

“Tại sao tôi phải đi khám?” Bị bí mật nho nhỏ giày vò đến mức không dám quay đầu, Diệp Lý lúng túng to tiếng hỏi.

“Tôi cảm thấy biểu hiện nay của cậu có chút giống tuổi xuân nổi loạn, nhưng cậu cũng hai mươi ba rồi nhỉ? Lần đầu tôi thấy dậy thì muộn thế này đó, đi khám đi lỡ như có bệnh gì thì sao?” Trần Khinh ngây thơ nghiêm túc nói ra suy nghĩ của mình, đổi lại là ánh mắt sắc như dao của Diệp Lý, cậu hậm hực đi phía trước, lại không tiện nói nguyên nhân vì nụ hôn đầu bị một cô gái mập mạp, ngoại hình bình thường cướp mất nên băn khoăn day dứt mãi. Vì cái tên Hạ Đông Giá kia nói Trần Khinh còn không biết đến chuyện đó.

“Nói năng linh tinh”. Cậu khẽ mắng.

“Tôi có nói linh tinh đâu.” Trần Khinh không hiểu vì sao cậu bỗng trở nên tức tối như thế.

Giữa tháng Năm, trong trường Yến Bắc xanh rì một màu, trong quán cà phê lộ thiên nằm dưới bóng cây râm mát, Trần Khinh lần đầu gặp mẹ Diệp Lý, một người phụ nữ phóng khoáng, trang điểm ăn mặc rất thời trang.

Thời gian dường như khá khoan dung với người phụ nữ này, không hề để lại quá nhiều dấu vết trên gương mặt bà.

Nhưng khi người phụ nữ cao quý đó giơ tay ra, Trần Khinh lại dè dặt không dám bắt lấy, chỉ ngây ra nhìn người ngồi cạnh bàn.

Hạ Đông Giá ngồi quay lưng với cô, đang đặt ly cà phê xuống, ngón tay thon dài của anh rời khỏi quai cầm của chiếc cốc sứ, Trần Khinh chỉ thấy mắt

nhòa đi, hốc mắt cay cay.

“Chào dì ạ, cháu là Trần Khinh, bạn học của Diệp Lý”. Miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, Trần Khinh nắm lấy tay bà.

Cô cảm thấy đã rất lâu không gặp Hạ Đông Giá rồi.

“Mẹ, chính là cô ấy, người bạn đã cứu con”. Diệp Lý thản nhiên khoác vai Trần Khinh, tiện tay ấn cô ngồi xuống chiếc ghế mây.

“Diệp Lý”. Khẽ gọi tên con trai, bà Diệp kéo Diệp Lý lại, ấn cậu ngồi xuống cạnh Hạ Đông Giá, “Con cũng lớn tướng rồi, cũng phải biết chăm sóc bạn nữ chứ, đừng có quậy phá mãi thế.”

Con cái lúc nào cũng không thích nghe mẹ trách móc, huống hồ là ở đây còn có người mà cậu không thích nhất. Lúc ngồi xuống, Diệp Lý nhìn Hạ Đông Giá một cái, tiếng “hừ” bất mãn thoát ra từ cổ họng: “Con biết rồi, mẹ đừng cằn nhằn nữa được không? Có người ngoài ở đây.”

Diệp Lý không hiểu chuyện khiến sắc mặt bà Diệp rất khó coi, bà còn định nói gì đó thì “người ngoài” kia đã đứng lên trước.

“Dì Diệp, không có chuyện gì thì cháu đi trước đây.”Hạ Đông Giá chỉnh lại vạt áo, cầm túi xách trên ghế lên.

“Đợi đã, Đông Giá.” Diệp Lam ngăn Hạ Đông Giá đang đứng lên, “Bạn học của Diệp Lý cũng là sinh viên của cháu, cô bé còn cứu mạng Diệp Lý, dì cũng không xem cô bé là người ngoài. Hôm nay dì tìm các cháu, một là để cảm ơn cháu và cô bé này…”

“Dì, cháu tên Trần Khinh.” Trần Khinh cúi đầu, trước đó Diệp Lý và bà nói gì, cô không hề nghe lọt, cô chỉ biết một khi ngẩng lên thì cô sẽ nhìn thấy Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, một là cảm ơn Trần Khinh, hai là muốn nhờ cháu và Trần Khinh giúp dì quản lý Diệp Lý, thằng bé này bị dì nuông chiều quá rồi nên tính khí rất trẻ con, làm chuyện gì lúc nào cũng sai sót, không biết giới hạn, có hai đứa ở cạnh nó, lại là người cùng tuổi, dì nhờ hai đứa đó.”

Nhờ cô và Hạ Đông Giá… chăm sóc Diệp Lý, một bức tranh bố mẹ níu kéo đứa con ham chơi bỗng xuất hiện trong đầu Trần Khinh, cảnh tượng đó có phần không thực tế.

Diệp Lý cũng cảm thấy thế.

Mới ngồi yên, cậu đã nhảy chồm lên, bắn vọt ra khỏi ghế: “Mẹ, mẹ không lầm chứ, đùa à, bảo anh ta quản con á, trừ phi con chết!”

“Dì Diệp, dì cũng thấy thái độ của nó rồi, cháu đành bó tay thôi.” Dường như cũng mệt mỏi khi phải ứng phó với những mối quan hệ này, Hạ Đông Giá đứng lên bỏ đi.

“Đông Giá, Đông Giá…” Gọi mấy lần cũng không khiến Hạ Đông Giá quay đầu, Diệp Lam quay lại, thất vọng nhìn đứa con trai cứng đầu, “Con đó…”

“Con thì sao nào?” Diệp Lý gân cổ lên, sống chết không chịu thua.

“Chờ mẹ về xử lý mày.” Diệp Lam bó tay, đành ném lại một câu chẳng có chút sức nặng nào, rồi chạy đuổi theo Hạ Đông Giá.

Đối với Diệp Lý, Diệp Lam có phần thất vọng, mà đối với mẹ, Diệp Lý cũng cảm thấy y như vậy mà thôi.

Đến khi mẹ đi xa rồi, như mất đi sức lực hoàn toàn, Diệp Lý ngả người ra sau, ngồi bệt xuống ghế.

http://tieulun.hopto.org

“Rầm” một tiếng, chiếc ghế không chịu được sức nặng, đung đưa thật mạnh.

Diệp Lý gục đầu, vô cùng buồn bã, cậu xoa đầu, dáng vẻ rất đau khổ: “Mẹ tôi vì một người đàn ông mà mặc kệ cảm xúc của con trai ruột, cứ ra sức nịnh nọt lấy lòng con trai người khác.”

“Như thế thì không tính là lấy lòng”. Trần Khinh khẽ nói, trong đầu lại nghĩ đến một vấn đề khác, “Diệp Lý, bố và mẹ cậu đều họ Diệp hả?”

“Tôi không thèm theo họ tên khốn đó!” Diệp Lý ngẩng lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn Trần Khinh, cứ như lời cô nói là vô cùng đại nghịch bất đạo vậy.

“Cậu chả biết gì hết”, không biết mong muốn được thổ lộ từ đâu ra, cậu đang chuẩn bị kể cho Trần Khinh nghe nhưng khi ánh mắt nhìn ra xa, cậu bất ngờ ngẩn người, lập tức kéo Trần Khinh, đẩy cô ngồi xuống cạnh mình.

“Thiếu gia hôm nay tâm trạng không vui, muốn làm việc thiện, cho cậu cơ hội thể hiện. Cậu và tôi hãy tỏ ra thân mật chút nào.”

Cái gì thế? Thể hiện cái gì? Trần Khinh không hiểu, cô nhìn ra xa theo ánh mắt đùa nghịch của Diệp Lý, cuối cùng đã hiểu ý tứ của Diệp Lý, nhưng trái tim vẫn không kìm được đau nhói từng cơn.

Diệp Lam dẫn theo Hạ Đông Giá trở lại, còn có Hàng Chu. Hàng Chu dựa vào Hạ Đông Giá, hai người gần gũi như thể rất gần…

“Diệp Lý, vừa hay bạn của Đông Giá cũng đến, con không được phép giở thói trẻ con ra, lát nữa tìm chỗ nào ăn cơm, vừa ăn vừa bàn bạc xem tật xấu đầy mình của con phải sửa đổi thế nào.”

Người ta nói chổi cũ phải trân trọng, câu này đặt vào trường hợp của mẹ Diệp Lý thì đúng là sai lầm. Cậu cảm thấy mẹ cậu đã xem cậu là cây chổi quá

rách nát, muốn ném luôn để thay cây chổi mới.

Nhìn người mẹ giây trước còn tỏ ra nghiêm khắc với mình, giây sau đã vui vẻ cười nói với Hạ Đông Giá, Diệp Lý không nhịn nổi mà xì một tiếng với Hạ Đông Giá, "Biết giả tạo quá nhỉ. Trần Khinh, anh ta không thích cậu là may mắn của cậu. Cậu yên chí, tôi đứng về phía cậu, anh ta dám lôi kéo Hàng Chu ra diễn trò ân ái trước mặt cậu, tôi sẽ dám mạo nhận là bạn trai cậu, xem ai sợ ai!".

Sự nhiệt tình của Diệp Lý khó biết là thật hay giả, trong đó có sự thương hại Trần Khinh, nhưng cô biết đa phần lý do khác chẳng qua là do cậu ta thù địch với Hạ Đông Giá mà thôi.

Trần Khinh bỗng dưng bị biến thành trợ thủ giúp sức nên không quen với thân phận này, cô khó xử đẩy tay Diệp Lý ra, bất lực là đối phương quá mạnh nên đẩy thế nào cũng không nổi.

"Diệp Lý, tôi thực sự không cần cậu mạo nhận là bạn trai tôi."

Câu thỉnh cầu bất lực khiến Diệp Lý lườm nguýt: "Làm người không thể yếu đuối như cậu được, phải học cách chống trả, hiểu không?"

Diệp Lý cảm thấy con người Trần Khinh quá ngốc, cậu giơ cánh tay lên định dạy dỗ cô, mới định nói thì một tiếng "hắt xì" bất ngờ vang lên cắt ngang.

Tiếng hắt hơi cực kỳ to.

Nước bọt văng đầy mặt cậu không chừa kẽ hở nào, Diệp Lý nhắm chặt mắt, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đang kích động run lên, cậu run rẩy lấy khăn giấy áp vào mặt, nghiến răng gọi tên kẻ gây ra tai họa: "Trần Khinh!"

"Xin lỗi, tôi bị cảm nhẹ", Trần Khinh nói.

http://tieulun.hopto.org

Một câu xin lỗi không mấy thành tâm.

Diệp Lý kéo khăn giấy ra khỏi mặt, tức tối trừng mắt, đang định phê bình thì liếc thấy mấy người kia đã đến gần từ lúc nào.

Liếc nhìn Hạ Đông Giá, cậu rặn ra một nụ cười, gắng gượng kìm nén cơn giận trong lòng, thậm chí còn rất giả vờ giả vịt vung vẩy khăn giấy trong tay: "Không sao, chỉ là hắt xì thôi mà! Là người khác thì chắc chắn không được, nhưng ai bảo cậu là bạn gái tôi làm chi?"

Tự nghĩ là rất thoải mái, diễn rất tự nhiên, nhưng sự thoải mái tự nhiên đó cũng không ngăn cản nổi hai, ba lần hắt hơi liên tục của Trần Khinh.

Hai tiếng "hắt xì, hắt xì" vang lên, Diệp Lý hoàn toàn quên mất hình tượng, cậu ôm mặt nhảy chồm lên: "Trần Khinh, cậu đang phun nước hả!"

"Xin lỗi", Trần Khinh cúi gập người xin lỗi, "Tôi về phòng uống thuốc đây, hình như bị cảm thật rồi!"

"Đừng cúi nữa, lau mặt cho tôi!" Thái độ ngoan ngoãn của Trần Khinh khiến Diệp Lý muốn nổi cáu cũng không thể, cậu móc khăn giấy ra, vốn muốn nhờ "bạn gái" giúp mình lau mặt mũi cho sạch, nào ai ngờ "bạn gái" của cậu đúng là nói được làm được, "về phòng" mất rồi.

Shit!

Gần như muốn nhìn xuyên thấu qua bóng lưng Trần Khinh, Diệp Lý nhớ đến câu nói: trên chiến trường, nội gián mãi mãi có sức sát thương mạnh hơn kẻ thù.

Cái cô nàng Trần Khinh này! Cậu nghiến răng, bất thình lình nghe thấy người mà cậu ghét nhất đang nói chuyện với cậu.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý, cậu và bạn gái tình cảm tốt thật”.

Một câu nói bình thường khiến Diệp Lý tức đến phát run, cậu trừng mắt nhìn Hạ Đông Giá, anh đang nhìn theo Trần Khinh đi xa dần.

Lúc mới gặp, con người lúc nào cũng quen xem cô gái mập mạp kia là quả cà chua mềm nhũn, nhưng thực sự thì ai mới có thể bóp được quả cà chua ấy?

Có lẽ thật sự cần phải nói chuyện với cô rồi, Hạ Đông Giá nghĩ.

Trần Khinh mới nói cô bị cảm xong, chưa tới trạm xe bus đã thực sự “hắt xì” một tiếng, một cái hắt hơi hàng thật giá thật. Xoa xoa mũi, cô nhớ lại câu nói mà bố đã nói với cô: Không thể nói linh tinh rằng mình bị bệnh.

Cô thở dài, thầm nghĩ xem ra lần sau không thể nói linh tinh được.

Nhưng mấy hôm sau, cô nhận ra bây giờ hối hận cũng đã quá muộn.

Thời tiết tốt như thế, cô lại bị cảm nặng nằm trong phòng, còn một tuần nữa là thi rồi, cô đầu óc choáng váng như thế không thể đọc sách nổi.

Nghẹt mũi, ho, mà lại không sốt, uống thuốc cảm vào không có tác dụng.

Đại A nói cô không phải bị cảm, mà là yêu một người quá sức, làm hại đến eo.

Cô không có eo, nhưng đúng là bị hại thật.

Không lâu trước đó, chính là buổi tối hôm cô gặp Diệp Lam, Hạ Đông Giá gọi cô đến văn phòng, vô cùng trịnh trọng nói với cô.

“Tôi đang theo đuổi Hàng Chu, em là người con gái tốt, tôi không mong

em lãng phí tình cảm dư thừa vào tôi. Tôi nói thế, em có hiểu không?”

Cô chưa từng nghĩ rằng tình cảm của mình là dư thừa, cô cũng không biết phải trả lời thế nào. Nhìn gương mặt đẹp trai của Hạ Đông Giá, Trần Khinh há miệng ra, tiếp theo là một tràng hắt hơi đã từng đối phó với Diệp Lý như pháo nổ vang lên.

Kí ức không vui vẻ y hệt như gương mặt sa sầm của Hạ Đông Giá nhanh chóng bị một âm thanh kì quặc cắt ngang, Trần Khinh cố gượng ngồi dậy, phát hiện ra một bóng người loáng thoáng bên ngoài cửa sổ.

Trời vừa sập tối, bóng đem nhập nhoạng hắt lên ô cửa sổ, ánh đèn đường thoắt ẩn thoắt hiện là nguồn sáng duy nhất, bóng người đó đi qua đi lại giữa khoảng tối sáng mập mờ, tay giơ cao gõ lên khung cửa kính từng hồi.

Động tác khoa trương nhưng lại không tạo ra tiếng động quá lớn, dáng vẻ lén lút đó cứ như sợ bị ai phát hiện, không khí trong phòng bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Trần Khinh mở to mắt, tiện tay túm chặt một thứ đồ trên giường, chậm rãi bước xuống.

“Ai đó? Cô đứng trước cửa sổ, căng thẳng hỏi.

“Tôi! Diệp Lý!”

Giọng nói nóng nảy khiến Trần Khinh thở phào, thần kinh căng thẳng nãy giờ đã chùng xuống, cô mở rèm cửa, nhìn Diệp Lý đang đứng chải lại tóc bên ngoài, hỏi: “Sao cậu tới đây?”

“Cho cậu đây.”

Chưa kịp phản ứng, một túi đồ to đùng liền bay vèo vào lòng cô qua khe

cửa sổ mở hé, cô chớp mắt, chỉ vào túi đồ thắc mắc: “Cậu mang theo nhiều thức ăn đến để làm gì vậy?”.

“Ăn đương nhiên là để ăn rồi!” Diệp Lý kì thị nhìn cô, thầm nghĩ: Chẳng phải bảo là bệnh sao, chả thấy gầy đi tí nào, “Bà dì quản lí ký túc của các cậu phiền phức quá, tôi chỉ muốn vào nói vài ba câu với cậu mà cũng không đồng ý.”

“Ký túc nữ không cho phép nam sinh vào là quy định của trường mà.”

“Không sao”, cái thứ quy định này có bao giờ được cậu để ý chứ, Diệp Lý hoàn toàn không quan tâm đến lời cảnh báo yếu ớt đó, “Dù sao cũng chẳng phải lần đầu. Đúng rồi, tôi muốn nói chuyện này, tôi đã nghĩ ra làm sao trả thù Hạ Đông Giá rồi.”

Cậu dương dương tự đắc lắc đầu lắc cổ, lan can trước cửa bị lắc đến mức kêu “lọc cọc”.

“Qua đợt này rồi tôi định tạo thêm chút sự cố, tới lúc đó xem Hạ Đông Giá sẽ cứu tôi thế nào. Nếu cứu không nổi”, cậu cười hì hì, “Thì dù thế nào tôi cũng là do mẹ tôi sinh ra.”

“Diệp Lý”

“Gì nữa? Không cho phép nói những câu đả kích tôi, bắt tôi lùi bước nhé, nói cho cậu biết, cứ nhịn mấy câu đó trong bụng đi, đừng nói, mà có nói thì tôi cũng không nghe đâu. Hơn nữa nếu anh ta đến cứu tôi thì anh ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng, cho Hạ Đông Giá thiệt thòi, đó cũng là giúp cậu hả giận theo cách khác, cậu phải cảm ơn tôi chứ.”

Tuy không biết Diệp Lý cụ thể định làm gì nhưng có thể chắc chắn đó là ý kiến tồi.

http://tieulun.hopto.org

“Tự hại mình để hại kẻ thù như thế, cách làm này thực sự không ổn tí nào.”

“Thế nào là ổn, lần bị bệnh này của cậu là ổn? Trần Khinh, cậu đừng nói là trong lòng cậu chưa từng nghĩ rằng dựa vào trận ốm này để Hạ Đông Giá đến thăm cậu nhé.” Cứ như nhìn thấu cô, Diệp Lý khoát tay nói, “Thôi, tôi không bắt nạt người bị bệnh, nhớ ăn đấy. Không phải tôi muốn cậu suy nghĩ đến dạ dày của cậu mà là muốn cậu suy nghĩ đến cảm nhận về mấy món đồ ăn đó.”

Ánh mắt dừng ở cạnh tay Trần Khinh một chốc ngắn ngủi, mặt Diệp Lý bỗng đỏ lên, “Nhiệt tình thế à.”

“Cái gì mà nhiệt tình?”Trần Khinh không hiểu cậu đang nói gì, nhìn theo Diệp Lý bỏ đi như trốn chạy, lên giường nằm rồi mới nhận ra thứ mà ban nãy cô cầm theo từ trên giường chính là một chiếc áo lót.

Chẳng trách cậu nói thế.

Lần này đến lượt Trần Khinh đỏ mặt.

Ngồi trên ghế, cảm xúc bình ổn lại rồi, Trần Khinh suy nghĩ mãi về lời Diệp Lý nói.

Mỗi một người sắp sửa bỏ lỡ tình yêu hình như đều muốn dùng thủ đoạn tự ngược đãi mình để níu kéo người đó, nhưng họ chưa từng nghĩ rằng có yêu thì mới quan tâm, yêu còn không có thì mong gì người ta sẽ quay lại nhìn bạn một cái?

Cô không muốn làm một kẻ ngốc như vậy.

Phớt lờ vẻ không vui của Tất Ca, Đại A đã sớm kéo cô nàng kết thúc buổi học phụ đạo buổi tối.

http://tieulun.hopto.org

Đứng trước cái quầy hàng trước cổng trường, Đại A khoa chân múa tay với dãy xiên nướng: “Da gà phải nướng chín, ba xiên cho nhiều ớt, hai cuộn chả giò, ba miếng đậu phụ.Tất Ca, cậu thích ăn đậu phụ thối đúng không? Ông chủ, thêm ba phần đậu phụ thối, phết nhiều tương nhé.”

Tất Ca muốn ngăn lại nhưng không được, gục đầu tránh né những ánh mắt tò mò từ xung quanh cô hỏi: “Đại A, cậu mua những thứ này có ăn hết được không?”

“Cậu chỉ việc ăn thôi, trả tiền để tớ lo. “Mặc cho Tất Ca ngại ngùng, Đại A đưa tay nhận lấy thức ăn do ông chủ đưa, tiện tay chia cho Tất Ca kha khá.

“Trần Mạn Mạn mấy hôm nay tâm trạng không ổn, cơm cũng chẳng ăn mấy, lát nữa chúng ta về ăn uống no say, tiện thể cho cậu ấy xả bớt. Chỗ tớ còn giấu mấy chai bia nữa.” Đại A nói với vẻ gian xảo.

“Đồng ý.”

Hai người tán thành, cùng quay về ký túc.

Mở cửa ra, Đại A vốn định cho Trần Khinh bất ngờ thì bỗng ngẩn người, chớp mắt, cô có phần không dám tin những gì mình nhìn thấy.

“Trần Mạn Mạn, cậu làm gì vậy?”

“Về rồi hả?” Trần Khinh không ngẩn lên, chỉ cạnh tay mình, “Đọc sách, sắp thi rồi, rất nhiều thứ phải ôn tập.”

Sau đó cô “á” lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn đôi tay đang đặt trên trán mình.

“Không sốt đó chứ?” Thử nhiệt độ của cô, Đại A lại sờ trán mình, hỏi,

“Tóm lại cậu bị làm sao?”

“Tớ đã nói tớ sẽ không làm kẻ thứ ba, anh ấy muốn theo đuổi Hàng Chu, nên tớ định sẽ từ bỏ.”

Đại A ngơ ngẩn nhìn cô, cuối cùng xúc động ôm chầm lấy Trần Khinh.

Đại A đấm mạnh vào lưng cô, vừa nói “Trần Mạn Mạn, cậu có biết không? Chị đây đã tưởng cả đời này cậu cứ ngốc nghếch mãi chứ! Tất Ca, mang bia trong tủ tớ ra đây, ba chúng ta uống rượu!”

Kéo một chiếc ghế trống lại, đặt hết xiên nướng lên trên, Đại A dùng răng mở nắp chai bia, nói: “Trần Mạn Mạn, vì tự do có lại lần nữa của cậu, hôm nay chúng ta uống cho tới say.”

“Bây giờ tớ vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, chỉ là quyết định bỏ cuộc thôi.” Trần Khinh thật thà ôm chai bia, nói lên suy nghĩ hiện tại của mình.

“Thế thì bọn tớ sẽ giúp cậu nhanh chóng quên thầy ấy. Nào!” Đại A giơ cao chai rượu, “Nói theo tớ: “Hạ Đông Giá, biến đi.”

“Tớ không biết mắng người khác.” Càng không biết mắng anh.

“Trần Mạn Mạn, cậu khá lên một tí có được không? Bước đầu tiên tớ dạy mà cậu còn không làm được!”

Nắm đấm của Đại A huơ huơ trước mặt Trần Khinh, bị Tất Ca níu lại.

“Chuyện này không gấp được, cứ để cậu ấy quên thầy ấy trước đã.”

“Tốt thôi, vậy chúng ta đổi câu khác.” Đại A uống ngụm bia, ‘Tôi không thích Hạ Đông Giá.’ Trần Mạn Mạn, đọc theo tớ”.

“Tôi không thích Hạ Đông Giá.”

http://tieulun.hopto.org

Đọc một câu mà khó khăn như thế, Đại A hơi tức tối, đặt chai bia của mình xuống, nắm lấy chai bia của Trần Khinh, "Muốn uống một ngụm phải đọc một câu!".

Thứ nước hơi cay trôi từ cổ họng xuống dạ dày, mắt Trần Khinh nóng lên: "Tôi không thích Hạ Đông Giá".

"Đúng, thế này tốt hơn nhiều, thêm một ngụm nữa."

"Tôi không thích Hạ Đông Giá!"

"Thêm ngụm nữa."

"Tôi không thích Hạ Đông Giá!"

Tiếng cổ vũ của Đại A trôi theo xiên nướng vào bụng, giọng Trần Khinh càng to rõ: "Tôi không thích Hạ Đông Giá! Tôi không thích Hạ Đông Giá! Tôi không thích Hạ Đông Giá!".

Nhưng khi màn đêm càng tối và hơi men đã ngấm, một giọng nói nho nhỏ chôn giấu ở một góc nào đó trong tim cứ lặp đi lặp lại: Mày vẫn thích anh ấy, mày vẫn thích anh ấy…

Thượng đế nói những người hiền lành tốt bụng sẽ ở trên thiên đường, người có trái tim u tối sẽ xuống địa ngục, còn những người không xấu không tốt thì lại sống ở nhân gian.

Trần Khinh nhớ đến câu nói đó, cầm vở ghi chép Hóa học mà ngây ngốc.

Rõ ràng những thứ học được trên lớp khá tốt, bây giờ đọc lại thấy vô cùng xa lạ, hai gốc cacbon hydroxit trông giống như song sinh, tên tiếng Trung lại như bị bức xạ, tách đôi ra thành hai thứ khác xa nhau. Học đến phát

bực, cuối cùng cô buông sách xuống, ngước lên nhìn Đại A. Một đống sách dày che khuất mặt cô nàng, Đại A cúi đầu, bút trong tay múa như bay, trông có vẻ học hành rất chăm chỉ, thực tế là đang viết nhật ký.

"Đại A, cậu nói xem tớ xấu ở chỗ nào nhỉ?" Đọc xong câu nói trong trí nhớ, Trần Khinh nhíu mày, vẻ mặt băn khoăn suy nghĩ về đúng sai trong câu nói này.

Như viết đến chỗ quan trọng, Đại A không ngẩng lên, cô nàng xoay xoay cây bút nhựa màu đỏ trong tay, nói: "NO, Trần Mạn Mạn, trái tim thiên thần chưa chắc trong sáng như cậu, sở dĩ cậu ở lại chốn nhân gian, không phải vì vấn đề ở cậu, chỉ trách cán cân. Cậu thuộc dạng siêu nặng nên từ trên trời rơi xuống đất."

Cúi đầu bóp bóp phần thịt mỡ trên bụng, Trần Khinh gật gù, có lẽ đúng là vì thứ này.

Kỳ thi giữa kỳ ngày thứ Ba, môn thi duy nhất là thao tác máy móc trong đêm, Trần Khinh không mấy lo ngại về môn này, ngồi trong thư viện ôn bài của môn Hóa ngày mai thi, những ký hiệu hóa học đầy trang sách khiến cô nhớ đến Hàng Chu.

Cô giơ quyển vở bên cạnh lên, gõ vào đầu một cái.

"Tỉnh táo đi, những người đó mày không nên nghĩ tới", miệng nghiến chặt lại, cô cảnh cáo bản thân.

Đúng lúc đang đấu tranh thì Đại A ra ngoài đi vệ sinh bất ngờ chạy về, vì chạy nhanh quá nên gương mặt cô nàng hơi méo mó, miệng há to, nói lắp bắp: "Không… không ổn rồi, Diệp Lý… Diệp Lý cậu ta…"

"Diệp Lý làm sao?" Trần Khinh mù mà mù mờ, cầm cô lắc tới lắc lui vì

bị Đại A lay mạnh.

Vì chạy quá nhanh nên hô hấp trở nên khó khăn, Đại A vuốt ngực, gục lên lưng Trần Khinh, thở hổn hển: "Cậu ấy… thi gian lận… bị bắt rồi!"

Hả?

Đầu Trần Khinh trong tích tắc đần ra.

Cô nhớ lại những lời ngốc nghếch Diệp Lý nói lúc trước, cũng nhớ lại trong cuộc họp lớn dạo trước, trường đã ra luật xử lý nặng những sinh viên gian lận trong thi cử.

Diệp Lý, cậu đúng là thằng ngốc hết thuốc chữa!!!

Nếu nguyền rủa có tác dụng thì Trần Khinh tuyệt đối sẽ mắng chết cậu ta, nhưng có tác dụng không? Lặng lẽ thở dài, cô đứng lên thu dọn đồ đạc.

"Chúng ta đi xem cậu ấy thế nào đi".

Đối với những người mới đến Bắc Yến như Diệp Lý, thì có lẽ họ được xem là bạn bè duy nhất của cậu.

Cánh cửa chỗ văn phòng các thầy hướng dẫn đóng chặt, trên khung cửa sổ kim loại sáng bóng, một gương mặt mờ nhòa đi qua đi lại.

"Đại A, cậu đứng yên đó chờ một chút, được không, tớ thấy cậu đi qua đi lại chóng hết cả mặt". Trần Khinh kéo Đại A lại, tiện thể xoa xoa huyệt thái dương.

Từ thư viện chạy đến văn phòng, họ đã đợi ở đây nửa tiếng đồng hồ, mà lại không hề nghe thấy một chút động tĩnh gì bên trong. Không khí như vậy khiến cả hai cô gái vừa bất an vừa căng thẳng.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý chắc không chết rồi chứ?” Đại A xoa tay, trong mắt thoáng vẻ cuống quýt.

“Đừng nghĩ linh tinh.”

Trần Khinh dứt khoát ngồi xổm xuống góc tường, nhắm mắt nghỉ ngơi, cô hơi mệt, nhưng nhiều hơn là lo lắng.

“Nhưng Đại A này, cậu cũng quan tâm Diệp Lý quá.” Mới nói ra suy nghĩ của mình thì một tiếng kêu quái dị đã khiến cô mở mắt ra, nhìn gương mặt Đại A trở nên quái lạ, cô chống tay ngồi dậy, hỏi: “Cậu sao vậy?”.

“Dạ dày tớ đau quá…” Mới kêu lên như thế, Đại A đã ôm bụng đổ ập xuống đất.

“Đại A!” Trần Khinh giật mình hoảng hồn, kéo Đại A lên, “Bành Giai Tự, Bành Giai Tự, cậu bị sao vậy, có nghe tớ gọi cậu không hả?”

Cô bị dọa cho sợ chết khiếp, tay không ngừng vỗ mặt Đại A, trong hành lang vắng vẻ, bầu không khí bỗng chốc căng thẳng khiến cô sợ hãi.

Đại A đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Đúng lúc căng thẳng thì người kia vốn đã rơi vào hôn mê bỗng nhiên mở mắt.

“Trần Mạn Mạn, cậu còn gọi họ tên tớ ra thì tớ sẽ ăn thua với cậu đó”. Đại A “chết đi sống lại” nhanh chóng chớp mắt, nhìn Trần Khinh như nhìn kẻ ngốc, “Còn đờ ra đó làm gì, mau gọi người đến cứu tớ đi!”

“Nhưng ban nãy cậu…” Trần Khinh tỉnh ngộ “À” lên một tiếng, bỗng hiểu ra tất cả, cô ôm chặt Đại A, tiếng gào thét và khóc lóc lập tức vang vọng khắp hành lang chật hẹp. “Không xong rồi, Đại A ngất xỉu rồi! Mau đến đây

cứu với".

Không biết là do diễn xuất của Trần Khinh quá giống thật hay là quá khoa trương mà đuôi mắt Đại A giật giật, ra sức nín cười.

Tiếng khóc nhanh chóng thu hút mọi người, gần như mọi người trong dãy hành lang này đều ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra, trong số đó cũng bao gồm cả Hạ Đông Giá bước ra từ văn phòng hướng dẫn.

Chuyện của Diệp Lý không suôn sẻ, thái độ trẻ con của cậu ta khiến anh khó xử, bây giờ nghe tiếng khóc ngoài cửa, anh đi ra phát hiện Trần Khinh ngồi dưới đất, khóc lóc trông rất xấu xí, mặt anh lại càng khó coi hơn.

Sao chẳng có người nào khiến anh bớt lo nghĩ nhỉ? Họ nghĩ đây là đâu, tưởng các thầy cô Học viện Y đều ăn không ngồi rồi à? Lại không nhận ra bộ dạng Đại A có phải giả vờ hay không?

Thầm trách mắng, Hạ Đông Giá bất lực ngồi xuống, sau khi kiểm tra đơn giản Đại A xong, anh đứng lên.

"Bị say nắng nhẹ, người nào đến giúp đưa bạn ấy đến phòng y tế đi". Nhìn Trần Khinh đứng gần đó, anh lắc đầu, "Em không được, em mập yếu, không nổi đâu."

Mặt Trần Khinh co giật, đang buồn bực thì lại nghe thấy Hạ Đông Giá chuyển đề tài, gọi người đứng phía sau: "Diệp Lý, đây là bạn cậu phải không, cậu đưa bạn đến phòng y tế đi."

Vẻ hụt hẫng lúc nãy vì câu nói này mà tan biến như mây khói, Trần Khinh phát hiện ra Hạ Đông Giá đang giúp các cô, bất giác mím môi, gật gù tán thành: "Sức em yếu, Diệp Lý, cậu mau ra ngoài này giúp đi!"

"Thật là phiền phức!" Thấy Trần Khinh cũng nói thế, Diệp Lý vặn vẹo

đá chân, chen từ trong phòng ra ngoài.

"Trọng lượng thế này, cứ như tờ giấy vậy". Cõng Đại A lên lưng, Diệp Lý giậm chân rồi quay đầu lại thị uy, "Vậy tôi đi nhé? Tôi thật sự…".

"Đi! Hạ Đông Giá nhấc một chân lên "chăm sóc" mông của Diệp Lý.

Bác sĩ trực ban trong bệnh viện trường là một ông lão đầu tóc bạc phơ, lưng khòm, phát âm nặng vùng miền núi. Diệp Lý cõng Đại A vào trong, ông chỉ ngước lên, thong thả ngước nhìn rồi lại cúi đầu xuống: "Người giả ốm vào cửa rẽ trái phòng đầu tiên, một chiếc giường nằm một tiếng đồng hồ tốn một tờ tiền đỏ, thanh toán trước khi đi. Ngoài ra trong đó có camera, không ngại để tôi xem trực tiếp thì các cô các cậu có thể tùy ý làm bậy."

"Ai làm bậy chứ?" Diệp Lý mới bị mắng xong, tức tối muốn bốc khói, trừng mắt nhìn ông.

Ông cụ lại bình thản như không, chỉ tay vào máy tính trước mặt: "Yên tâm, chỉ có hình, không có tiếng."

Vẻ mặt "lương tâm nghề nghiệp" của ông khiến Đại A nằm rạp trên lưng Diệp Lý cảm thấy bực bội, chống tay vào lưng Diệp Lý, Đại A nhảy tót một cái xuống đất.

Lấy ra tờ tiền trong túi, cô tiến đến bàn, vỗ tờ tiền "bốp" một cái: "Cầm tiền đi mua thuốc lá! Nếu tôi đây thật sự muốn làm thì ngoài kia khách sạn năm sao rất nhiều, việc gì phải đến đây ngủ trên chiếc giường chật hẹp cứng ngắc của ông? Hơn nữa với độ rộng của giường thì chứa được hai người nào trong ba người chúng tôi?"

"Cô nói cũng đúng, muốn làm gì cũng không đến nỗi đưa cô này theo." Ông lão chớp mắt, đôi mắt tinh anh liếc nhìn vóc dáng "bệ vệ" của Trần

http://tieulun.hopto.org

Khinh, rồi thản nhiên cầm tiền, đi ra khỏi phòng bằng những bước đi hình chữ "bát".

Cái gì thế này? Sau khi choáng váng trong tích tắc, Trần Khinh ngờ nghệch phát hiện ra Đại A đang xách cổ áo Diệp Lý lên, ra sức đấm vào lưng cậu.

Lòng bàn tay vỗ lên lưng phát ra tiếng "bịch bịch".

Mặt Đại A đỏ bừng, ra sức đánh Diệp Lý.

"Cậu nói đi, đang yên đang lành tự dưng gian lận! Không thi đậu cũng còn hơn gian lận chứ? Cậu không biết lần này nghiêm ngặt lắm hay sao?"

"Buông tay ra" Diệp Lý gắng sức vùng vẫy.

Không biết là do Đại A quá mạnh hay là Diệp Lý e ngại cô là con gái, không dám mạnh tay đáp trả, tóm lại là hai người giằng co nhau đúng một phút, Diệp Lý mới có lại tự do từ Đại A đang thở hổn hển.

"Sao cậu trẻ con thế hả?" Đại A còn định nói Diệp Lý nữa nhưng cậu đã như bị trúng gió, ra sức xoa lưng nhưng lại không xoa tới, khiến cô không tiện nói nữa.

Mãi sau, cô mới lúng túng lại gần, hỏi: "Tôi ra tay nặng quá hả?".

"Cậu nói xem?" Kéo lại áo nhăn nhúm như đang ấm ức, Diệp Lý ngẩng lên, trừng mắt, "Tôi không phải là không đánh lại cậu, mà là tôi nhường con gái thôi! Nhưng cậu ra tay cũng ác quá, xem cậu đánh tôi ra nông nỗi nào đi!"

"Tôi xin lỗi cậu còn không được sao?" Đại A đỏ mặt, nhưng vẫn làu bàu như không chịu thua, "Ai bảo cậu gian lận thi cử làm gì? Trường đã nói rồi, lần này canh thi rất nghiêm ngặt, một khi phát hiện sẽ bị xử lý nặng đó."

http://tieulun.hopto.org

“Anh ta không nghiêm túc thì thiếu gia đây cũng không copy đâu”. Diệp Lý lắc đầu, mím môi, đắc ý khoe khoang kế hoạch của mình, “Tôi chính là muốn trường xử lý tôi, đến lúc đó tôi bắt mẹ nhìn xem Hạ Đông Giá kia rốt cuộc có cứu tôi hay không”.

Tưởng tượng ra cảnh Hạ Đông Giá khó xử, nể mặt mẹ cậu mà không thể không cứu, nhưng lại cứu một cách rất vất vả, cảnh khốn cùng đó cậu chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

“Ồ… hóa ra cậu nghĩ thế hả.” Một giọng nói bất ngờ từ cửa vọng đến, Trần Khinh nãy giờ không biết khuyên giải Diệp Lý thế nào, quay đầu lại thì thấy Hạ Đông Giá đang đứng tựa vào cửa.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, nghiêng nghiêng dừng trước chân Hạ Đông Giá, tay anh chống vào cánh cửa sơn trắng, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đó.

“Nếu cậu vẫn còn không chắc chắn tôi sẽ khổ sở vì suy nghĩ cách giúp cậu, thì cậu cứ yên chí đi, tôi không rảnh rỗi để giúp đâu.” Nói xong câu đó, Hạ Đông Giá quay lưng bỏ đi.

Trong phòng Diệp Lý ngớ người rồi khoa trương giơ tay lên: “Không cứu càng tốt, cho mẹ tôi nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta.”

Nói thì rất cứng cỏi nhưng cơ thịt trên gương mặt cậu đang giật giật, tiết lộ rằng kết quả này khiến cậu rất bất ngờ.

Hạ Đông Giá thục sự sẽ mở to mắt nhìn Diệp Lý bị đuổi học hay sao?

Vấn đề này theo thời gian trôi đi dần biến thành một dấu hỏi lớn, bắt đầu khiến Trần Khinh nghi hoặc.

Hạ Đông Giá chắc sẽ không mặc kệ Diệp Lý thật chứ?

http://tieulun.hopto.org

Môn thi cuối cùng của kì thi giữa kỳ kết thúc, cảm xúc đè nén mấy ngày cuối cùng đã bùng phát trong đám sinh viên, mà sự xuất hiện bất ngờ của một tấm băng rôn lớn trong trường đã thu hút sự chú ý của Trần Khinh.

Thành viên trong đội y tế đầu tiên của Bắc Yến đi Châu Phi đã được xác định, trên tấm băng rôn hoan nghênh các anh hùng, cô bất ngờ nhìn thấy tên của Hàng Chu.

Hàng Chu sắp đi Châu Phi? Thế thì Hạ Đông Giá thế nào đây?

"Chạy" hình như là chuyện nhiều nhất mà Trần Khinh làm trong quãng thời gian này, lúc gặp Hàng Chu trên sân thể thao là cô đang chạy buổi sáng, bị Diệp Lý kéo ra khỏi giảng đường bậc thang thì càng chạy đến mức thở hổn hển, không ngừng chạy đi chạy lại bằng cơ thể không biết chạy nhất, bây giờ thậm chí chạy đến ký túc của Hàng Chu, Trần Khinh cảm thấy cô sống trên đời này thật quá sức.

Trước tòa nhà ký túc của nhân viên trồng đầy đinh hương tím, tay Hàng Chu xách một bình đựng đầy nước sôi, nhìn người trước mặt.

"Là thật, tôi sắp đi Châu Phi rồi."

"Thế trước đó em đã nhận lời tôi thì sao?"

Đinh hương nở rộ thành một đám khóm tím thẫm hình sương mù, giọng nói trầm thấp của đàn ông xuyên qua lùm hoa, rơi vào tai Trần Khinh.

Cô nấp sau thân cây, nhìn Hạ Đông Giá qua những cành cây um tùm, trong lòng thầm thở dài: Trần Khinh nghe trộm không tốt đâu… thật sự không tốt. Nhưng bước chân cố chấp vẫn không vì câu nói đó mà di chuyển, cô gái mập mạp nấp sau thân cây, cố chấp nhìn người đàn ông đang giận dữ đứng bên kia.

http://tieulun.hopto.org

Phẫn nộ khiến gương mặt tuấn tú của anh hơi méo mó, anh nắm chặt đôi vai mềm yếu của cô gái, gắng sức kìm nén chất vấn: “Rõ ràng em đã nói sẽ ở bên cạnh tôi mà!”

“Chị không thể từ bỏ sự nghiệp của cô giáo!”

“Sự nghiệp quan trọng hơn tôi?” Anh bàng hoàng nhìn Hàng Chu, tim cũng lạnh dần theo ánh mắt ngầm thừa nhận của cô. Bỗng cảm thấy cả thế giới đều nực cười, anh lắc đầu, tay chậm rãi buông xuống.

“Đó cũng là sự nghiệp của mẹ cậu.” Dường như cảm thấy không nỡ, Hàng Chu định tìm cách kéo Hạ Đông Giá lại nhưng đương nhiên chỉ chụp được không khí, cô có phần ủ rũ, cúi đầu: “Sự nghiệp mà cô giáo của tôi, mẹ của cậu đã hy sinh vì nó, lẽ nào không xứng để tôi nỗ lực?”

“Sau đó cũng như bà ấy, không bao giờ quay lại? Hàng Chu, tôi nói em biết, tôi không hề cao thượng, càng là kẻ nhát gan, không có can đảm đến những nơi hy vọng sống quá nhỏ bé. Tôi chỉ muốn ở cạnh người mà tôi yêu trong cùng một thành phố, dù cuộc sống không giàu có gì nhưng chỉ cần ở cạnh nhau, chỉ cần khỏe mạnh!”

Ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn đối phương, nhưng đổi lại là câu trả lời khiến anh thất vọng…

“Nhưng tôi không muốn như thế.”

Không còn gì xa hơn khoảng cách giữa hai đường thẳng song song, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng lại không tài nào chạm tới đường giới tuyến cho dù là rất nhỏ.

Câu trả lời khẽ khàng mang đến khoảng cách xa ngoài ngàn dặm, Hạ Đông Giá sững sờ rồi hất mạnh tay: “Thế thì em đi đi!”

http://tieulun.hopto.org

Tiếng hét cùng âm thanh nứt vỡ kinh khủng làm Trần Khinh giật mình, đồng thời cũng dọa cả Hạ Đông Giá, anh nhìn lớp vỏ ngoài của bình nước và sáng lấp lánh vướng đầy đất, ánh mắt di chuyển đến chiếc quần lửng của Hàng Chu.

Chiếc quần màu đen ôm gọn nửa bắp chân, làn da trắng trẻo không còn mà bây giờ chỉ thấy ướt đẫm và đỏ ửng lên.

Đầu ngón tay giơ cao giữa không trung vẫn còn thấy ấm như khi chạm vào chiếc bình, Hạ Đông Giá sực tỉnh ra rồi ảo não quỳ xuống, "Tôi đưa em đi bôi thuốc."

"Không cần đâu."

"Em thử!" Anh gầm lên, câu anh nói chưa hết là em thử nhúc nhích xem".

Không biết là do đau thật hay là tủi thân khi bị quát tháo, Hàng Chu cắn môi, mắt ươn ướt nhưng vẫn cố chấp nói: "Dù cậu đối xử với tôi thế nào, tôi cũng phải đi".

Theo câu nói đó của cô, mọi động tác và sự giận dữ của Hạ Đông Giá đều dần dần ngừng lại, anh đứng dậy, trong đôi mắt màu nâu thoáng nét lạnh lùng, thất vọng.

"Được, không phải em muốn đi sao? Em đi đi" Ngón tay chỉ vào cửa ký túc, anh ngẩng cao đầu, "Không đi? Thì tôi đi!".

Người đứng phía sau thực sự không có ý níu kéo, cứ như bị dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong mắt, anh hít một hơi thật sâu: Có lẽ cứ thế thôi.

Chưa kịp dời bước thì đã khựng lại.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh?” Anh nhìn cô gái mập mạp đang tỏ ra luống cuống nấp sau lùm cây, nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô, “Em…”.

“Thầy Hạ, không phải em cố ý đâu.” Lời giải thích yếu ớt đường như không thể ngăn cản bước chân rời đi, đôi giày da sáng bóng, chỉ dừng lại mấy giây trong tầm mắt rồi nhanh chóng biến mất. Trần Khinh cúi đầu, thầm nghĩ: Lần… này… toi… rồi.

Hình như cũng chẳng có gì khiến người ta ngượng ngập hơn là nhìn trộm người khác cãi nhau, đòi chia tay cả, huống hồ đối phương lại là Hạ Đông Giá, huống hồ còn bị anh phát hiện ra. Bây giờ phải làm sao?

Tư duy hỗ loạn còn chưa tỉnh táo thì người ấy bỗng quay lại: Trần Khinh ngẩng lên, đờ đẫn nhìn Hạ Đông Giá sa sầm mặt đi vòng qua cô, hướng tới người đứng sau lưng cô.

“Không muốn để lại sẹo trên chân thì ngoan ngoãn đứng im đi.” Lần này anh không nói không rằng bế Hàng Chu lên, không cho phép cô từ chối, Hàng Chu cũng không định từ chối, cô chỉ khẽ gọi một tiếng “Hạ…” rồi như bỏ cuộc, để mặc cho anh bế.

Phản ứng này của Hàng Chu khiến gương mặt tức giận của Hạ Đông Giá dễ chịu hơn một chút, anh sải bước rời đi, lúc đi ngang Trần Khinh lại dừng chân.

“Bảo Diệp Lý hãy an phận đi. Còn em nữa, cái tốt không học lại học nghe trộm gì chứ!”

…

Khoảnh khắc đó, Trần Khinh không nói nổi câu nào, chỉ có thể cúi đầu.

Cô không dám nhìn theo bóng Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

E rằng, không còn gì đau buồn hơn là nhìn thấy người cô yêu mến bế một người phụ nữ khác bỏ đi.

“Haizzz…”

Thở dài thườn thượt, cô xoa đầu, lẩm bẩm tự hỏi, Trần Khinh, hai người họ đã yêu nhau thế kia, mày cũng nên khá khẩm lên, từ bỏ đi được không?

Được, sẽ gắng sức.

Cô gật đầu, tự cổ vũ bản thân.

Đoạn đối thoại phát sinh trong lòng này không ai biết, biết rằng bận rộn có thể giúp phân tán sự chú ý, cô lập tức tìm cho mình việc gì đó để làm.

Đến ký túc nam sinh tìm Diệp Lý.

Bất ngờ là, chẳng qua chỉ một đoạn đường ngắn từ ký túc nhân viên đến ký túc nam sinh, mà lại khiến cô gặp phải một chuyện.

Được thôi, ngày hôm nay đối với Trần Khinh đúng là rất “tà môn”, đầu tiên là nghe trộm Hạ Đông Giá và Hàng Chu chia tay, bây giờ thì nhìn thấy cảnh đánh nhau của cặp đôi kia, “chát” một tiếng, âm thanh to rõ khiến Trần Khinh đứng sững tại chỗ, mãi sau cô mới nhìn cô gái kia, lắp bắp lên tiếng “… Dân Bản Địa?”.

Cô gái bị gọi kia sững người, đang quay lại thì ngay sau đó cái tát thứ hai đã rơi vào mặt, cô gái nghiêng đầu sang bên, tóc tai rũ rượi che khuất mặt, trong đôi mắt hằn lên nỗi đau khổ và hoảng sợ.

Cô ta cảm thấy trái tim và khuôn mặt đều đau đớn, vì Trần Khinh hét lên đang chạy đến, lại còn đẩy bạn trai của cô ta đang giơ tay lên. Giọng nói dịu

http://tieulun.hopto.org

dàng của Trần Khinh thậm chí còn nâng cao rõ rệt, kêu lên, “Cậu làm gì vậy?”

Dân Bản Địa không thể hình dung cảm xúc lúc này, chỉ lẩm bẩm “Trần Khinh, cậu…”

Trần Khinh không biết tâm trạng cô ta lúc này phức tạp thế nào, cô chỉ biết cái anh chàng hẹn hò với Dân Bản Địa vừa đánh cô ta, nhìn bộ dạng thì rõ ràng là vẫn còn muốn đánh nữa.

Tay chống eo, đối mặt với nam sinh cao hơn cô cả cái đầu, Trần Khinh cố gắng để bản thân tỏ ra có khí thế hơn: “Cậu đánh con gái nữa thử xem?”.

Tiếc rằng hiệu quả thu được quá ít, cậu ta không hề đếm xỉa đến cô. Chỉ hơi ngước mí mắt lên nhìn lướt qua rồi đẩy cô ra: “Cô là ai, một đứa con gái xấu xí, mập muốn chết, bớt lo chuyện thiên hạ đi, tôi đánh bạn gái tôi thì liên quan khỉ gì đến cô?”.

Bớt đi chướng ngại là Trần Khinh, lửa giận của cậu ta bốc thẳng về phía Dân Bản Địa: “Cô lừa lão đây, bảo nhà cô có tiền nên lão đây mới hẹn hò với cô, tiền đâu? Tiền đâu? Ái…”

Đang lúc hung hăng thì tiếng hét lạc giọng như mổ heo phát ra từ miệng cậu nam sinh đó, mặt cậu ta méo mó, ra sức hất tay nhưng không tài nào thoát khỏi Trần Khinh đang cắn chặt cổ tay cậu ta.

Vùng vẫy mãi mới thoát ra được, trên cánh tay cậu ta đã in hằn dấu răng bầm tím đang rỉ máu.

“Cô…” cậu ta muốn chạm vào vết thương nhưng càng đụng càng đau nên đành từ bỏ.

Cậu ta ấm ức đành trừng mắt nhìn Trần Khinh, chuẩn bị sẵn một mớ từ

ngữ, đang định mắng cô thì thấy Trần Khinh sờ khóe môi, lên tiếng: “Tôi tên Trần Khinh, sinh viên năm nhất khoa lâm sàng, cậu có thể phản ánh với bất cứ thầy cô nào về chuyện tôi cắn cậu, xem như bị hại, đối với chuyện con trai mà đánh con gái thế này, tôi sẽ không khách sáo.”

Có lẽ dáng vẻ cô quá thản nhiên, ung dung, vẻ tự tin thoát ra từ xương tủy quá khác biệt so với dáng vẻ bề ngoài của cô, nên cậu chàng kia buồn cười hừ mũi: “Không khách sáo? Chẳng phải là chỉ biết cắn à? Lão đây ban nãy không thèm so đo với cô”.

“Không chỉ là cắn thôi đâu.” Trần Khinh lắc đầu quay đi, chỉ vào phần mông tròn trịa của mình, “Chỗ này cũng có thể ngồi lên cho cậu chết”.

…

Sau mấy tiếng mắng chửi chẳng có chút ý nghĩa gì, cậu chàng đánh con gái kia cuối cùng hoảng hốt bỏ chạy.

“Dân Bản Địa, hai người sao vậy? Cậu ta đánh cậu sao cậu không đáp trả?” Trần Khinh xoa môi, thu ánh mắt lại, quay sang nhìn Dân Bản Địa đứng cạnh.

Cô không ngờ là cô ta chỉ nói một câu rồi quay lưng bỏ chạy.

“Ai cần cậu lo chuyện thiên hạ?”

Dân Bản Địa đang tức giận chuyện gì chứ? Bóng dáng chạy xa dần kia khiến Trần Khinh thắc mắc, cô xoa cằm, thầm nghĩ: Toi rồi, có một chiếc răng “hoạt động” rồi.

Bất lực thở dài vì hành động lo chuyện thiên hạ ban nãy của mình, cô định tiến đến bệnh viện trường khám răng xem sao, mới đi vài bước, cô lại từ bỏ và quay lưng đi về.

Lúc này, Hạ Đông Giá chắc đang cùng Hàng Chu ở đó chăng.

Đau răng, nhịn một chút là ổn. Đau lòng, nhịn một chút cũng sẽ ổn. Cô nghĩ.

Tuần cuối cùng của tháng Năm, ngày tháng có phần buồn chán, không có thi cử, Trần Khinh học theo Đại A, bắt đầu viết nhật ký.

Ngày 24 tháng 5, mưa nhỏ.

Quyết định xử lý Diệp Lý đã có, không bị đuổi học, chỉ là bắt cậu ta viết bản kiểm điểm năm nghìn chữ, Diệp Lý nói viết cái này cũng tức là đòi mạng cậu ấy, cậu ta bảo tôi viết giúp, haizzz, tôi không biết phải từ chối thế nào. Đại A nói không nên giúp nhưng lại nén giúp tôi viết hai nghìn chữ, Đại A tốt thật.

Nghe nói Diệp Lý có thể ở lại, là do anh ấy giúp.

Vết bỏng không dễ lành, nhưng chắc là anh ấy sẽ chăm sóc cô ấy tốt thôi.

Ngày 25 tháng 5, trời nhiều mây.

Rất trùng hợp, trong tuần này đây đã là lần thứ ba gặp Dân Bản Địa trước cửa phòng rồi, từ lúc bạn ấy dọn đi, cơ bản là tôi cũng không gặp bạn ấy ngoài hành lang bao giờ. Đại A biết được chuyện hôm đó đã mắng tôi ngốc, ngốc thì cứ ngốc thôi, haizzz.

Bỗng cảm thấy, ở quá gần nhau thì những người không muốn gặp cũng có cách để không gặp, ở xa nhau thì những người muốn gặp cũng có cách để có thể gặp được.

http://tieulun.hopto.org

Sách nói bỏng nhẹ cấp độ hai phải hai, ba tuần mới khỏi.

Ngày 26 tháng 5, trời quang.

Đã có kết quả thi, có môn thi không tốt, mẹ gọi điện hỏi tôi thi có tốt không, tôi đáp có, rất tốt.

Ngày 27 tháng 5, trời quang.

Hàng Chu đi rồi…

Các bạn đều nói rằng thầy hướng dẫn Hạ Đông Giá của năm nhất khoa Lâm Sàng vì bị đá nên buồn rầu tới mức không đến văn phòng một tuần rồi.

Khi mới nghe thấy có người bàn tán đề tài này, Trần Khinh đang ngồi trong nhà ăn, trùng hợp là giống như lần đầu gặp Hạ Đông Giá, trước mặt cô vẫn bày một đĩa móng giò.

Móng giò đã được cắt ra sẵn, gân trắng xen lẫn xương và thịt, dễ ăn hơn lần trước rất nhiều, Trần Khinh gắp một miếng lên cho vào miệng, chậm rãi nhai. Liếc mắt thấy ánh mắt Đại A nhìn cô đầy ắp nỗi lo âu, đủ để kết lại thành một sợi dây thừng xoắn vặn vào nhau.

"Thôi đi Đại A, cậu đừng lo cho cậu ấy nữa, thấy cậu ấy bình thường rất cứng đầu, lúc này đầu óc vẫn rất tỉnh táo đó, có phải không, Trần Mạn Mạn?" Xuyên Thiên Tiêu ngồi đối diện gắp lấy một miếng móng giò, đưa lên trước mặt, lắc lắc tay hai cái, mặt lạnh lùng đòi Trần Khinh xác nhận. Tuy cô nói thế nhưng trong lòng cô biết lời cô nói là nói ngược, thực sự là Xuyên Thiên Tiêu cũng không dám chắc Trần Khinh rất thích Hạ Đông Giá như thế, liệu có phạm sai lầm ngốc nghếch không, dù sao cô cũng không phải là Trần Khinh.

Bị hai người bạn thân tấn công trái phải, Trần Khinh chỉ có thể cúi đầu,

chăm chú gặm móng giò, dường như không có ý định trả lời câu hỏi của bạn bè ngay.

Tính cách chậm chạp của cô cuối cùng cũng chọc giận Đại A, cơ thể gầy mảnh của Đại A đứng dậy, đập xuống góc bàn thật mạnh. Tiếng động phát ra khiến mọi người chú ý, Đại A lại phớt lờ, trừng mắt với Trần Khinh: "Mau nói đi, không biết bọn tớ lo cậu sẽ ngốc nghếch đến mức nào hả?"

"Ngốc nghếch gì cơ?" Cuối cùng đã nuốt xong thức ăn, Trần Khinh mím môi, ngẩng lên, đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn Đại A và Xuyên Thiên Tiêu.

Giả ngây!

"Ngốc gì á? Đương nhiên là tiếp tục thích Hạ Đông Giá rồi!" Đại A quát lên.

"Đại A, Xuyên Thiên Tiêu…" Trần Khinh lại gắp một miếng móng giò lên, không vội ăn ngay mà đưa lên, quan sát tỉ mỉ, "Tớ chưa từng cho rằng tớ thích anh ấy là chuyện gì ngốc nghếch cả, thích một người không phải chuyện ngốc, nếu tớ nhân lúc anh ấy yếu đuối mà cứ cố chen chân vào cuộc sống của anh ấy thì mới là ngốc. Các cậu yên chí, tớ không xinh đẹp, lại còn mập, nhưng tớ xưa nay không muốn biến mình thành vật thay thế cho tình cảm của người khác, trừ phi chắc chắn anh ấy cũng thích tớ, nếu không tớ sẽ không tích cực như xưa nữa, đặc biệt là hiện tại".

"Thế bây giờ cậu định làm gì?" Gắng sức hiểu ý của Trần Khinh, Đại A hơi lắp bắp phiên dịch lại, "Tiếp tục thích anh ta, nhưng mà không theo đuổi nữa? Thế thì vẫn là ngốc mà!"

Trần Khinh chớp mắt, hình như đúng là như thế thật.

Đại A cứng đầu muốn đánh tan suy nghĩ ngốc nghếch đó của cô, nhưng cuối cùng hành động chưa thực thi đã bị đánh bại dưới một câu nói của Xuyên Thiên Tiêu.

Xuyên Thiên Tiêu nói: "EQ của Trần Mạn Mạn giống như ngực cậu vậy, là phẩm hạnh trời ban cho, cậu ấy thì phát triển theo hướng cao lên, còn cậu thì tiến về phía bằng phẳng".

Đây chẳng phải là chọc vào nỗi đau kẻ khác, nói mình cao trước mặt kẻ thấp hay sao? Đại A lúc đó rất không vui, lý luận với Xuyên Thiên Tiêu, đương nhiên cũng không còn rảnh rỗi để đeo bám Trần Khinh nữa.

Trần Khinh quá vui vì được yên tĩnh, vừa gặm móng giò vừa nhìn bạn bè đấu khẩu.

Nói ra thì quan hệ giữa Đại A và Xuyên Thiên Tiêu hiện tại rất kỳ diệu, Đại A không thích Xuyên Thiên Tiêu nhưng lại không thể đắc tội, thậm chí còn phải nịnh nọt cô nàng, vì nghe nói Dân Bản Địa có ý chuyển về phòng họ, Đại A lại rất ghét Dân Bản Địa, sợ cô ta quay lại nên muốn níu kéo Xuyên Thiên Tiêu đến lấp chỗ trống trong phòng.

Dù sao thì so với Dân Bản Địa, sự ghét bỏ Xuyên Thiên Tiêu đủ để có thể bỏ qua, không so đo.

Đại A đang bám theo Xuyên Thiên Tiêu nói về chuyện đổi phòng, thì chụp đèn nửa vòng tròn phía trên đỉnh đầu bỗng chao nghiêng, cánh tay đang đưa lên không trung của cô nàng cũng khựng lại theo.

"Chuyện gì thế, Xuyên Thiên Tiêu, sao tớ lại bay bay thế này, có phải tớ sắp ngất xỉu không, mau đỡ tớ…"

"Đỡ cái khỉ…" Xuyên Thiên Tiêu cũng đang ngớ người, nhìn chiếc ghế

phía sau như bị ai đó đá một cái đập trúng chân cô, ban đầu còn không hiểu là gì, nhưng thấy mặt bàn càng lúc càng dao động mạnh thì cuối cùng run rẩy kêu lên: “Tớ cũng đang bay đây… có phải là động đất không?”.

Đúng lúc cô nói hai chữ “động đất” thì một tiếng hét vang lên từ góc nhà ăn bên kia. Nhà ăn vốn yên tĩnh bỗng chốc như bị tạt một thìa dầu sôi, đang nổ đùng đùng. Những người đang đờ đẫn đều lần lượt dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra cầu thang, nhưng trừ một số ít người động tác nhanh nhẹn, ở gần cửa nhất, thì đa số còn lại giống như những khối thịt bị đè nén cao độ, cùng chen chân nhau ra cầu thang. Có người bị đụng trúng, tiếng hét và tiếng khóc khiến quang cảnh đã bất an nay càng thêm hỗn loạn.

Đây là lần đầu tiên Đại A trải qua trận động đất, Xuyên Thiên Tiêu cũng vậy, hai người đều căng thẳng tột độ, muốn ra ngoài nhưng bất lực nhìn dòng người chen ra quá đông, họ đành đứng ở chân tường, nhìn cầu thang gần ngay trước mặt mà than thở.

Vừa nãy, Đại A suýt bị người ta xô ngã, không phải Trần Khinh nhanh tay nhanh mắt kéo cô và Xuyên Thiên Tiêu đến chân tường đứng thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

“Trần Mạn Mạn, cậu có chắc là chúng ta không nên gấp gáp ra ngoài ngay mà ở lại đây không? Trần nhà này có chắc chắn không? Sẽ không sập xuống chứ?” Đại A nhìn trần nhà trên cao, vẻ mặt lo lắng, đây là lần đâu tiên cô gặp phải động đất, hồn phách bay đi đâu mất cả, nhưng lại có người rất bình tĩnh.

Trần Khinh đưa một miếng móng giò cho Đại A, khi bị từ chối một cách kỳ thị thì lại chuyển sang cho Xuyên Thiên Tiêu, trong tay cô cũng đang cầm một miếng.

http://tieulun.hopto.org

“Không sao, động đất nhỏ không cần chạy, động đất lớn chạy không nổi, bố tớ nói là sống hay chết đều do cuộc đời định sẵn hết rồi”.

“Thế thì chúng ta ít nhất cũng phải chạy chứ…” Đại A yếu ớt nói.

“Ừ”, Trần Khinh gật gù, “Trừ phi chạy ra ngoài được”.

Nhìn theo ánh mắt của Trần Khinh, Đại A nhìn đầu người lố nhố ở phía xa, im lặng.

“Cứ nghe theo Mạn Mạn đi.” Xuyên Thiên Tiêu cũng ngồi gặm móng giò.

Cảm xúc phiền muộn lo lắng dần dần biến mất theo dòng người tan tác, thời gian trôi qua khoảng mười phút, ba người cuối cùng cũng đứng trên mảnh đất rộng rãi trong trường. Rời xa khu nhà đóng kín, Đại A thở hổn hển: “May quá may quá, bà đây cứ tưởng mình toi đời rồi chứ”.

“Phải cảm ơn Trần Khinh”, Xuyên Thiên Tiêu nói lời xuất phát tự đáy lòng.

Trần Khinh lắc đầu, miệng gặm móng giò, chu môi chỉ vào túi áo: “Ai nhắn tin cho Tất Ca đi”.

Câu nói của cô nhắc các bạn rằng Tất Ca không ở cùng họ. Xuyên Thiên Tiêu xoa tay: “Để tớ”.

Đại A như sực nhớ ra điều gì, cũng cầm điện thoại bấm bừa bãi, dường như không mấy quan tâm đến câu “tớ đã gửi tin rồi” của Xuyên Thiên Tiêu.

Bên này tin nhắn của Xuyên Thiên Tiêu gửi đi chưa bao lâu thì Tất Ca liền xuất hiện từ xa. Cô nàng chạy tới, sắc mặt rất khó coi, lại còn thở hồng hộc.

http://tieulun.hopto.org

“Tớ… quê tớ cũng bị động đất”.

Hả?

Móng giò trong miệng Trần Khinh rơi xuống.

Quê của Tất Ca và Yến Bắc cách xa nhau như Tây-Nam của đất nước, tháng Sáu, một trận động đất cực mạnh đã ập đến mảnh đất vốn yên bình, trong một khoảng thời gian mà cảnh đẹp đã biến thành một đống đổ nát.

Khi động đất xảy ra, Tất Ca đang nói chuyện điện thoại với người nhà cô.

Lúc Trần Khinh đi học, Weibo, Wechat gì đó đều không có hứng thú, nguồn gốc tin tức đến với cô cũng cổ lỗ sĩ hơn nhiều, chỉ có tivi, mạng internet, đài phát thanh và cả QQ với đám bạn thân.

Mấy hôm động đất mới xảy ra, đối với Tất Ca đúng là khổ sở, từ hôm đứt liên lạc điện thoại giữa chừng với gia đình, Tất Ca chỉ liên lạc ngắn ngủi đúng một lần với người nhà, chính quyền ở thị trấn sắp xếp điện thoại công tuyến để gọi, trong tiếng “tút tút” lạo xạo của máy, Tất Ca biết mẹ không sao, bố bị cột nhà đập trúng, em trai lúc đó đang đi học, là nhóm đầu tiên được người ta lôi ra ngoài, bị thương nhưng có nặng hay không thì tạm thời chưa biết.

“Đều sống là đã xem như ổn lắm rồi, không phải sao?” Tất Ca cười khổ, sự lo âu tràn ngập trong lời nói.

Trong hoàn cảnh đó, em trai cô được chữa trị thế nào đây?

Kết quả không khó tưởng tượng.

Ngoài việc ở cạnh bạn ra, Trần Khinh cũng không biết cô có thể làm gì

nữa.

Cô không ngờ rằng một chuyện khác xảy ra sau đó khiến tâm trạng vốn đã không vui vẻ gì càng trở nên phiền não.

Ngày thứ hai sau trận động đất, sau cuộc họp để quyên góp của học viện Y, lãnh đạo nhà trường tuyên bố đợt cứu hộ đầu tiên của học viện Y Yến Bắc sẽ lập tức đến khu vực xảy ra thiên tai để cứu trợ. Trong nhóm đó, Trần Khinh nhìn thấy Hạ Đông Giá đã lâu cô không gặp. So với trước kia, anh gầy đi không ít, trên gương mặt hơi hõm vào, ánh mắt không còn sinh động như trước.

Trần Khinh nhìn anh và nhóm cứu hộ mặc áo pull trắng một cách chăm chú, mãi mà không hoàn hồn được.

Hạ Đông Giá sắp đến cái nơi vẫn còn dư chấn để tham gia cứu viện ư?

Tim cô thắt lại, nếu có thể, cô thật muốn lao lên sân khấu kéo anh lại, rồi nói với anh: Hạ Đông Giá, đừng đi, ở đó nguy hiểm lắm.

Nhưng cuối cùng Trần Khinh cũng không làm như vậy.

Ngày mùng năm tháng Sáu, mười chín giờ năm mươi lăm phút tối, Hạ Đông Giá nhét túi đeo theo người lên giá để hành lý, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Chuyên cơ mà chính quyền Yến Bắc sắp xếp sẽ cất cánh trong mười lăm phút nữa.

Họ sẽ hạ cánh ở thành phố nhỏ cách xa tâm chấn, sau đó đi bộ đến khu vực động đất. Nghe nói ở đó hiện giờ vẫn còn xảy ra các đợt dư chấn, đường núi gập ghềnh trơn trượt, bây giờ mà đi thì mức độ khó khăn không cần nghĩ cũng biết, hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng anh không sợ.

Lần này chính anh tích cực xin được tham gia với thầy hướng dẫn, chính là đã có quyết tâm lao vào chỗ chết.

Anh không thể hiểu nổi mối quan tâm của mẹ và Hàng Chu, anh muốn trải nghiệm một lần xem sao.

Tiếp viên hàng không đang đứng ở dãy trước nhắc nhở một người thầy cài dây an toàn, Hạ Đông Giá nhắm mắt, nghĩ nếu anh chết đi, liệu có người nào đau lòng không.

Trong đầu, một gương mặt tròn trịa phúng phính hiện lên, sáng nay, anh nhìn thấy gương mặt băn khoăn ấy qua lớp lớp đầu người. Hạ Đông Giá thở dài, nếu anh chết rồi, cô bé bướng bỉnh kia vừa hay có thể quên anh.

Mấy phút sau, theo tiếng "tít" của tín hiệu nhắc nhở, máy bay dần dần lăn bánh trên còn đường băng, Hạ Đông Giá kéo tấm che cửa sổ lên. Tấm che màu xám che lấp sắc đêm, cuối cùng trong lòng anh cũng nói lời tạm biệt với thành phố này.

Tạm biệt, Yến Bắc, tạm biệt, cô mập.

Sau khi thời gian dự định hạ cánh bị kéo dài đúng một tiếng đồng hồ, cuối cùng máy bay cũng kết thúc hành trình hành hạ người trên không, chậm rãi và bình ổn đáp xuống sân bay.

Trong tích tắc cửa khoang mở ra. Hạ Đông Giá đứng trong dòng người nhìn thảm đỏ dưới chân, đầu ốc trống rỗng từ từ tiến lên theo đội hình. Người đi phía trước anh là thầy của anh, chuyên gia về các bệnh truyền nhiễm Tiền Quang Vũ, là chuyên gia phòng bệnh truyền nhiễm trong đội cứu viện lần này của Yến Bắc. Mới ra khỏi cửa khoang, chuẩn bị bước xuống thì ông bỗng

http://tieulun.hopto.org

khựng lại, sự thay đổi này khiến Hạ Đông Giá đi phía sau cũng bất đắc dĩ phải dừng theo.

"Sao vậy thầy?"

"Đông Giá", Tiền Quang Vũ như bị thứ gì đó đâm trúng vào trái tim, giọng nói khàn khàn đau buồn, ngón tay ông chỉ ra ngoài, "Không cần lâu đâu, sẽ có một số lượng lớn người bị thương được đưa đến đây, sân bay nhỏ thế này cũng không biết có thể gánh nổi bao nhiêu chuyến bay."

Nhìn theo ánh mắt của ông, Hạ Đông Giá hướng mắt ra xa. Trên bãi đáp không lớn, mấy chiếc máy bay xếp hàng, nhóm nhân viên phòng chống động đất đến đây đầu tiên đang ra ra vào vào cửa khoang, vận chuyển không nhiều đồ đạc cho lắm.

Dù là ban đêm, ánh đèn trên cao vẫn chiếu sáng bãi đáp máy bay rõ như ban ngày, các nhân viên dưới ánh đèn thu nhỏ lại thành những đốm trắng đang di chuyển liên tục.

Sau cảm xúc ấy, Tiền Quang Vũ vỗ vỗ vai Hạ Đông Giá: "Đi thôi."

Đi thôi.

Nhìn theo bóng thầy, Hạ Đông Giá vẫn quyết tâm không nói cho thầy biết rằng anh đến đây ngoài việc muốn cứu người ra, thì còn có một nguyện vọng nữa.

Nếu có thể chết ở đây, có lẽ anh sẽ có thể hiểu được tín ngưỡng mà mẹ và Hàng Chu từng nói chăng.

Ở cửa khoang, gió đông nam ẩm ướt phấn tung vạt áo, anh bước xuống bậc thang, bất giác phát hiện ra trời đang đổ mưa, nhìn vai áo nhanh chóng tạo thành một khoảng ướt đẫm, anh ngửa đầu lên, không bất ngờ khi mùi

http://tieulun.hopto.org

nước mưa tanh tanh xộc vào trong mũi.

Nhớ lại trước đây, cảnh tượng anh từng nhìn thấy trong tivi, tim anh tối tăm nguội lạnh, trong đầu xuất hiện từng đống đổ nát, mưa to, bùn đất và cả từng thi thể được đào lên dưới những ngôi nhà sụp đổ.

Nhớ lại cảnh tượng từng rất xa vời với anh, bây giờ sắp hiện ra trước mắt, nói không chừng cuối cùng anh cũng sẽ biến thành một trong những thi thể nằm ngoài kia, anh kẽ ho một tiếng, khép chặt cổ áo lại, sau đó theo nhóm cứu hộ chậm rãi bước vào trong màn mưa.

Tháng Sáu, vốn dĩ là thời tiết ấm áp, dễ chịu nhất trong năm, rời xa Yến Bắc và đến một nơi xa lạ, Hạ Đông Giá không lâu sau đó liền được thông báo một tin tức không tốt lành lắm nhưng lại nằm trong dự liệu – đoạn đường đến khu vực thiên tai bị sạt lở, xe cộ bây giờ không thể đi qua, bắt buộc phải đi bộ.

Tiền Quang Vũ quay lại nhìn học sinh, hỏi: “Được không?”

“Có gì không được ạ?”Hạ Đông Giá mỉm cười trả lời, càng nguy hiểm khó khăn, anh càng cầu mong còn không được.

Sự ra đi của Hạ Đông Giá không hề để lại chút xao động gì nhiều trong Yến Bắc, ngày thứ ba khi anh đi, Đại A tìm đến Xuyên Thiên Tiêu.

“Cậu bảo cậu ấy sao cứ lạ lạ nhỉ?” Xuyên Thiên Tiêu xoa xoa tai, nhìn Đại A đang nói chuyện với vẻ rất “thần kinh”.

“Trần Mạn Mạn, vốn đã lạ rồi, tớ cảm thấy cậu ấy biểu hiện quá ‘bình thường’ đó.”

Đại A chưa nói xong, một đôi tay mát mẻ liền áp lên trán cô. Xuyên Thiên Tiêu lo lắng thử nhiệt độ, cuối cùng liếc bạn: “Không sốt thì đừng nói

bậy bạ, cậu ấy ‘bình thường’ cũng sai sao?”

“Người đi chính là Hạ Đông Giá đó! Lúc Hạ Đông Giá còn ở đây, Trần Mạn Mạnh cũng chưa từng bình thản đi đứng, ăn ngủ, học hành, vệ sinh như thế bao giờ. Trước kia khi cậu ấy đi đại tiện, trong miệng còn lẩm bẩm nhắc tên Hạ Đông Giá đó, chuyện này có phải cậu không biết đâu.”

Ồ, nghe bạn nói thế, Xuyên Thiên Tiêu cũng cảm thấy sự tình có phần khác thường.

“Còn biểu hiện nào khác không?”

Xuyên Thiên Tiêu mới nói xong thì điện thoại trong túi áo Đại A reo vang.

“Tất Ca, chuyện gì? Lẩu á?” Hàng lông mày Đại A dựng lên rồi lập tức giãn ra, “Được được, nấm kim châm, nấm rơm, nửa cân hết nhé, còn gì nữa nhỉ…”

Bla bla bla một hồi về nguyên liệu nấu lẩu, Đại A cúp máy, vẻ mặt càng trở nên lo âu: “Còn nữa, chính là dạ dày không chỉ tốt, mà còn nở rộng ra, đòi ăn lẩu trong phòng nữa.”

Phải là Trần Khinh xưa nay là người chưa từng làm chuyện vi phạm kỉ luật, lần này lại đề xuất ăn lẩu trong phòng, Xuyên Thiên Tiêu cảm thấy trạng thái bây giờ của Trần Khinh đúng là như Đại A nói, bất bình thường.

“Quan sát đã rồi tính, không ổn thì mấy người chúng ta luân phiên theo dõi cậu ấy,” Xuyên Thiên Tiêu nói.

“Cái này không cần cậu nói thì tớ cũng sẽ làm”, Đại A lườm bạn, miệng lẩm bẩm, “Thanh cua, thịt dê, cá viên, bò viên, còn gì nữa nhỉ?”

http://tieulun.hopto.org

Về đêm, ký túc sinh viên vẫn đúng mười một giờ là chìm vào bóng tối.

Tòa nhà trong màn đêm thi thoảng có ánh sáng đèn pin từ một góc cửa sổ nào đó lóe lên.

Phòng nữ sinh 8174.

Đại A giơ đèn pin, cánh tay đã tê nhức từ lâu. Cô không ngừng lắc lắc cánh tay, ánh sáng của chiếc đèn pin cũng dao động thành vòng tròn trên cơ thể người mập mạp trước mặt.

"Trần Mạn mạn, rốt cuộc cậu có làm được không, không được thì để tớ!"

"Đừng giục, sắp xong rồi." Trần Khinh đạp chân lên ghế, miệng nghiêm túc mím lại thành một đường, ngón tay trắng trẻo xuyên qua làn ánh sáng, "Tớ thấy lúc các cậu làm đơn giản quá, chắc không khó, sắp xong rồi…"

Xuyên Thiên Tiêu đứng dưới khoác vai Tất Ca, cười rồi chỉnh lại đèn pin trong tay Đại A: "Trần Mạn Mạn muốn học cách câu điện, đúng là kỳ tích trong nhân gian."

Vừa dứt lời thì ngọn đèn trắng trên trần "bụp" một tiếng, sáng choang. Trần Khinh đứng trên ghế vuốt mồ hôi trên trán, thở phào: "Cuối cùng đã xong."

"Là 'cuối cùng' đã xong, giọng nói cố ý cường điệu phối hợp với điệu bộ giơ tay ra rất khoa trương của Đại A khiến cô có phần buồn cười, "Cậu xuống nhanh đi, lỡ ngã thì sàn nhà vỡ đấy."

Vịn tay Đại A nhảy xuống khỏi ghế, Trần Khinh phủi tay, đang mỉm cười thì nghe Xuyên Thiên Tiêu hỏi cô: "Trần Mạn Mạn, đang yên đang lành tự dựng cậu lại muốn học cách câu trộm điện vậy?"

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ muốn thử thôi”, Trần Khinh ngồi xuống ghế, rất bất ngờ chủ động cầm lấy chai bia, hớp một ngụm, mặt cô dần dần ửng hồng: “Trước kia tớ chỉ nhìn Hạ Đông Giá, nhìn ấy là việc mà tớ làm nhiều nhất khi đi học đại học, bây giờ tớ muốn làm hết một lượt những việc khác mà vốn dĩ tớ nên làm nhưng lại chẳng có thời gian làm.”

Đại A và đám bạn trong phòng nhìn nhau, xúc động khoác vai Trần Khinh: “Cảm ơn trời đất, Trần Mạn Mạn cuối cùng cậu đã nghĩ thông suốt rồi. Đúng đó, trừ cái cây Hạ Đông Giá ra, trên đời này lẽ nào chẳng còn cây cỏ nào tốt hay sao? Tớ không tin đâu!”

“Đại A, thời đại học còn có chuyện gì không làm thì sẽ tiếc nuối? Nói tớ biết.” Trần Khinh lại uống một ngụm bia, thuận tay nhét chai bia vào tay Đại A, “Các cậu cũng nói đi, còn chuyện gì mà nên làm khi học đại học nữa?” Cô nhìn Xuyên Thiên Tiêu và Tất Ca.

“Thi đứng hạng nhất trong khóa,” Tất Ca vì chuyện gia đình mà rầu rĩ ít nói mấy hôm nay, sa sầm mặt lên tiếng, “Tớ không muốn cứ thi đứng thứ hai mãi, tớ muốn đứng hạng nhất.”

“Cậu nói thế không phải là chuyện nên làm, bốn điều cần làm trong đại học là: yêu đương, học lại, thi lại, cúp tiết, ‘mọt sách’ như cậu có hiểu không?” Đại A chỉ vào trán Tất Ca.

Câu này đã chọc tức Tất Ca, cô nàng đang định nổi cáu thì trong tay bỗng xuất hiện một chai bia, do Trần Khinh nhét vào. Tất Ca bĩu môi, rút lại lời định nói, hậm hực uống một ngụm, không nói gì nữa.

“Còn không? Xuyên Thiên Tiêu, cậu muốn làm gì khi học đại học?” Trần Khinh lại hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Câu hỏi này khiến nụ cười trên gương mặt Xuyên Thiên Tiêu đông cứng lại, cô cúi đầu, ngón tay đan vào nhau, mãi sau mới chậm rãi trả lời: “Không có gì, sống cho tốt năm năm đó.”

Cảm xúc cô đơn hiện rõ trong mắt Xuyên Thiên Tiêu dường như cũng chỉ trong tích tắc, Trần Khinh phát hiện ra hình như trong lòng mỗi người ít nhiều cũng đều có bí mật, những bí mật đó có cái mang ra nói được, có cái lại không thể để người khác biết.

Trần Khinh cười rồi nói: “còn một chuyện nữa, không làm thì tiếc lắm.”

“Cái gì? Mọi người đồng thanh hỏi.

“Ăn thịt, uống bia, nói chuyện thâu đêm.

“Có gì mà không được?” Đại A nhướn mày, “Xuyên Thiên Tiêu, mang bia của cậu ra đây, hiếm khi Trần Mạn Mạn nghĩ thông suốt, biết cuộc sống không chỉ có một Hạ Đông Giá, chúng ta còn không chơi tới cùng với cậu ấy.”

“Được thôi”.

Tối đó, mấy cô gái phòng 8174 uống say khướt, có người khóc, có kẻ cười, có người thẫn thờ, Tất Ca giơ thìa cơm lên, khóc lóc gào thét tru tréo.

Ai nói nữ sinh năm nhất không có phiền muộn?

Ba ngày bình lặng trôi qua, đúng lúc bọn Đại A ngỡ rằng Trần Khinh không sao nữa thì sáng sớm hôm đó. Đại A thức dậy định đi rửa ráy thì phát hiện ra, Trần Khinh đã biến mất.

Trên bàn Trần Khinh, một lá thư yên lặng nằm đó.

http://tieulun.hopto.org

Tim Đại A thót lên, mở thư ra xem.

Đai A, Tất Ca, và Xuyên Thiên Tiêu nữa.

Tớ đi đây.

Đừng mắng tớ.

Tớ cảm thấy Hạ Đông Giá đang ấm ức mà đi vào nơi nguy hiểm, bây giờ anh ấy không được lý trí, tớ lo cho anh ấy, muốn đến đó xem sao. Đừng mắng tớ kém cỏi nhé, tớ không kém cỏi về điều này, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh ấy an toàn là được.

Các cậu đừng lo cho tớ, dự định tệ nhất và tốt nhất, tớ đều đã chuẩn bị sẵn cả.

Cuộc sống đại học của tớ tuy mới bắt đầu nhưng tớ quen được những người bạn như các cậu, câu trộm điện, cúp tiết, nếu yêu đơn phương miễn cưỡng được xem như là yêu đương thì tớ cũng yêu rồi, tuy không có cơ hội học lại, thi lại, nhưng những chuyện mà người ta làm trong bốn năm, tớ đã làm hơn một nửa trong chưa đầy một năm, thực ra thế cũng tốt lắm rồi.

Tớ rất muốn lại quay lại, cùng học với các cậu, trải qua hết những chuyện chưa làm, chỉ là tớ cũng không dám chắc có thể có cơ hội này không.

Nhưng các cậu yên tâm, mấy hôm nay tớ đã tra không ít tư liệu bên đó, tớ sẽ gắng sức giữ an toàn cho bản thân.

Đừng lo cho tớ, tớ đi theo tiếng gọi của trái tim, tớ rất vui, thật đó.

Trần Mạn mạn yêu các cậu.

Cuối lá thứ còn ghi ngày tháng và cả một con ốc sên được vẽ rất xấu xí.

http://tieulun.hopto.org

“Vui vẻ cái khỉ ấy!” Đại A giậm chân, chạy đến giường Tất Ca.

Vất vả đi theo nhóm mở đường được một ngày, cuối cùng trước khi bình minh ló dạng ngày hôm sau, Hạ Đông Giá đã đứng trên mảnh đất trung tâm chịu tổn thất nặng nề nhất.

Sương mù buổi sáng sớm hòa vào bùn đất ánh lên màu trắng xanh, phủ trên đống gạch đá đổ nát, một cây chữ thập xiêu vẹo cắm trên nền đất, miễn cưỡng nhận ra nơi đó vốn dĩ là một nhà thờ. Ánh ban mai chiếu trên cây chữ thập, phát ra ánh sáng mờ mờ nửa xám nửa vàng.

Lực lượng cứu hộ ở đây đã cứu ra một vài người trước khi họ tới, Hạ Đông Giá bây giờ phải theo thầy, tham gia công tác chữa trị.

Không phải anh chưa từng thấy người bị thương nặng, nhưng thật sự chữa trị cho người bị thương nặng trong đống đổ nát thì vẫn là lần đầu tiên.

“Thầy, em nhớ trong túi áo màu đen kia có chỉ khâu, túi ở đâu ạ?” Quay về xe lục lọi một hồi cũng không tìm ra thứ anh định tìm, Hạ Đông Giá đành quay về tìm Tiền Quang Vũ.

Tiền Quang Vũ ngồi trong lều bạt sơ sài dựng tạm lên, đang bàn luận công tác phòng bệnh với những nhân viên khác. Lời nói của Hạ Đông Giá khiến ông hơi ngẩn ra rồi nhìn anh với vẻ tức giận: “Em lại định làm gì? Em có sở trường về ngoại khoa không? Đừng quên ngành học của em!”

Sự khiển trách không nể tình khiến mấy vị chuyên gia có mặt đều lần lượt quay sang nhìn, có lẽ họ hiếu kỳ hoặc chế giễu mà quan sát chàng thanh niên “không làm đúng nghề” đó. Không ai ngờ là Hạ Đông Giá bị mắng nhưng không hề tức giận, ngược lại còn đến gần thầy giáo phê bình mình, lấy ra từ trong túi xách rất gần ông một chiếc túi nhỏ trong suốt.

http://tieulun.hopto.org

Tay búng vào chiếc túi, Hạ Đông Giá cười nói: “Thầy, thành tích thực tập năm xưa của học trò cưng của Chủ nhiệm khoa ngoại là hạng hai đó.”

“Thằng nhóc xấu xa, khoác lác ở đây không sợ quay về bị đám người ngoại khoa xẻ thịt hả?”

Cứ quay về được đi đã rồi hãy tính, Hạ Đông Giá lại cười, không nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng, chỉ cầm sợi chỉ, dùng một câu “Em biết rồi” đã đối phó qua loa với lời dặn dò của thầy anh.

Thầy Tiền, em không hề muốn được an toàn.

Nhưng khi anh thực sự bước vào công tác cứu hộ, những tạp niệm trong đầu cũng dần dần biến mất.

Hiện trường vụ động đất thực sự không khác gì với địa ngục.

Hạ Đông Giá cầm chỉ khâu, mới bước vào trung tâm bị phá hoại nặng nề nhất, thậm chí còn chưa suy nghĩ xong bước tiếp theo sẽ chạy đi đâu để giúp đỡ thì đã nghe có tiếng gọi to: “Ở đây có một người bị đè, ai đến phụ một tay giúp đỡ với.”

Tiếng hét xuyên qua đống đổ nát đầy bụi bặm, khàn khàn như bị xé rách. Hạ Đông Giá bất giác nuốt nước bọt, lập tức nhìn theo hướng đó. Trên nền đất, một người đàn ông mặt mũi lem luốc hình như đang gắng hết sức mình, định nhấc tấm vữa màu xanh xám ở trước mặt lên.

Người đàn ông nhỏ bé gầy gò, tấm vữa kia đối với anh ta lại quá to, anh ta vừa ra sức đẩy lên, miệng vẫn lẩm bẩm tìm sự giúp đỡ.

Tình huống khẩn cấp, Hạ Đông Giá không nghĩ nhiều mà chạy lại ngay.

“Chuyện gì thế?” Hạ Đông Giá hỏi.

http://tieulun.hopto.org

“Có trẻ con, bên dưới có trẻ con…” Niềm vui khi cuối cùng đã có người giúp sức khiến gương mặt người đàn ông lấm lem bùn đất cuối cùng đã nở nụ cười, nếp nhăn nơi đuôi mắt càng nhíu chặt hơn, anh ta nheo mắt, muốn vẫy tay với Hạ Đông Giá nhưng bất lực là không thể rút tay ra, đành gật đầu chào, “Này cậu, giúp tôi với, khiêng cái này ra kia, cứu đứa bé ra ngoài.”

Niềm vui của người đàn ông không truyền sang cho Hạ Đông Giá, anh chọn một nơi trông có vẻ chắc chắn để đứng vững, cúi lưng xuống nhìn theo kẽ hở của tấm vữa kia. Tấm gạch đó kẹp với một mặt tường bị đổ, hình thành một góc hẹp, nơi ánh mắt anh chạm tới có thể trông thấy một cậu bé đang thở yếu ớt.

Hạ Đông Giá đứng thẳng dậy, lắc đầu nói với người đàn ông đó. “Phải tìm thêm vài người nữa, chỉ có hai chúng ta thì không khiêng nổi, bên dưới còn dính cả cốt thép nữa.”

“Thế phải làm sao?” Người đàn ông cúi đầu, tính toán, “Hay là cậu chạy đi gọi mấy người nữa, chúng ta cùng khiêng thứ này đi, đợi trễ hơn sợ thằng bé không chịu nổi.”

Hạ Đông Giá gật đầu, quay lại nhìn xung quanh, nhóm cứu hộ đầu tiên mới tới, không đủ người, còn dân địa phương cũng chẳng có mấy người rảnh rỗi.

“Tôi đi tìm người.” Nghĩ ngợi rồi, anh vẫn quyết định chạy tới lều bạt tìm mấy người chỗ thầy nhờ họ giúp đỡ. Mới bước xuống chỗ dốc, chưa kịp chạy ra xa thì liền bị một cơn chấn động từ bên dưới làm cho đứng sững tại chỗ. Âm thanh căn nhà lại sụp đổ lần nữa giống như mười mấy chiếc máy đào đất từ bốn phương tám hướng ập vào tai, cảm giác trời long đất lở khiến anh không còn cả thời gian lúng túng, cơ thể đã ngã nhào xuống đất, trên lưng nhanh chóng bị một tấm gạch từ bên trên sập xuống, đè vào.

http://tieulun.hopto.org

Anh “hự” một tiếng khe khẽ, hai tay cố gắng che lấy đầu.

Thế nào là trời xoay đất chuyển, thế nào là cơ thể không phải của mình, khoảnh khắc đó xem như Hạ Đông Giá đã hiểu được rồi.

Không biết đã trôi qua bao lâu, trận rung chuyển bên dưới cuối cùng đã ngừng lại, trong đầu anh vẫn đang kêu “ù ù”. Khó nhọc đẩy tấm gạch đè trên người ra, Hạ Đông Giá ho sặc sụa, đứng lên.

Nếu không phải giữa đống đổ nát còn đang bốc từng đợt bụi lên, có lẽ anh sẽ cho rằng ban nãy không hề xảy ra dư chấn gì cả, nơi này vẫn là nơi này.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh trợn trừng nhìn về phía xa, người đàn ông ban nãy vẫn đứng tại chỗ, nhưng lồng ngực đã bị một thanh thép đâm vào, đang rỉ máu.

Hơi thở của anh như ngừng lại, nhịp tim cũng thế. Hoàn hồn lại, anh hoảng loạn chạy lên đó, xác nhận người đó đã không còn thở nữa. Máu đang chảy, người đàn ông vẫn giữ động tác khiêng tấm vữa lên. Khoảnh khắc đó Hạ Đông Giá lần đầu cảm thấy sự sống cái chết không hề đơn giản như anh nghĩ trước kia.

Phía sau lưng, có người đang hét to “chú ý an toàn” có người gào khóc tìm người giúp đỡ, Hạ Đông Giá chậm rãi quỳ xuống.

Ánh nắng dần dần sáng rõ chiếu xuống bên dưới tấm gạch, cậu bé nằm dưới kia hình như còn tệ hại hơn. Nhưng lần này Hạ Đông Giá không rời đi như trước đó nữa, anh vừa gọi người vừa nói với cậu bé nằm trong kẽ hở: “Anh tên Hạ Đông giá, là một bác sĩ, bây giờ có lẽ em hơi khó chịu nhưng lát nữa sẽ ổn thôi, đừng lo nhé….”

http://tieulun.hopto.org

Có lẽ chính từ khoảnh khắc đó, Hạ Đông Giá mới thực sự hòa mình vào việc cứu hộ theo đúng ý nghĩa của nó.

Trong vòng bốn ngày ngắn ngủi, anh đã tham gia hai ca phẫu thuật cắt chi.

Lần thứ hai phẫu thuật còn tiến hành ở ngay đống đổ nát, ghép lại thành một bàn mổ, anh là người mổ chính.

Không thể nói rõ tâm trạng sau khi phẫu thuật là thế nào, nhưng nhìn cậu bé mặt mày bùn đất, miệng lẩm bẩm như đang hỏi "chân của em", cảm giác của Hạ Đông Giá không thể là vui vẻ được.

Sau ca mổ, Hạ Đông Giá làm việc liên tục mấy ngày, cuối cùng không đủ sức, chuyển giao lại cho đồng nghiệp khác, anh quay về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Nói là nơi ở nhưng chẳng qua chỉ là lều bạt chắn gió, bên trong xếp vài cái giường và chăn mà thôi.

Tấm chăn hơi ẩm không hề ngăn cản giấc ngủ kéo đến, Hạ Đông Giá kéo chăn ra, nằm vào trong.

Thực sự là quá mệt mỏi, nhắm mắt lại, anh liên bị cơn buồn ngủ mạnh mẽ cuốn vào giấc mơ.

Trong mơ, anh mơ màng nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu lên một tiếng "tít tít".

Ảo giác chăng, nơi này tín hiệu di động đúng là quá kém.

Rất nhanh, cơ thể mỏi mệt cùng với ý thức dần biến mất trong tấm chăn không được ấm áp cho lắm.

http://tieulun.hopto.org

Không biết đã ngủ thiếp đi bao lâu, tiếng ồn ào trong lều đã đánh thức người đang say ngủ.

Lại dư chấn ư? Anh bật dậy theo phản xạ có điều kiện, đang chuẩn bị chạy ra ngoài thì lại bất ngờ phát hiện ra âm thanh đó không phải là dư chấn, mấy thầy trong nhóm phòng bệnh cùng mấy người trong tổ điều trị đang khiêng một người máu me đầy đầu vào trong lều.

Hạ Đông Giá trợn mắt, di chuyển ánh mắt theo đoàn người, kêu lên với vẻ không dám tin: "Thầy Tiền? Thầy bị sao thế này?"

Điều khiến anh bất ngờ là người thầy vốn luôn phản đối anh xông vào tuyến đầu lại tự mình lao vào đó khi nguy hiểm xảy ra.

Khi cứu một cô bé bị vùi trong đống đổ nát, đầu của Tiền Quang Vũ đã bị vật nào đó rơi trúng và bị thương.

"Khâu lại, chắc không nặng chứ?" Nhìn người thầy thở yếu ớt, Hạ Đông Giá không dám chắc, hỏi vị chuyên gia đứng cạnh.

Đối phương gật đầu rồi lại lắc: "Vết thương của thầy Tiền không nặng nhưng chức năng đông máu không biết vì nguyên nhân gì mà rất kém, cần thuốc trợ đông máu."

"Ồ…" Hạ Đông Giá thở phào yên tâm, họ mang theo thuốc đông máu khá đầy đủ, vấn đề không lớn lắm.

Nhưng rốt cuộc vẫn là anh đã quá lạc quan, người đi lấy thuốc nhanh chóng quay lại, mang theo một tin tức không tốt lành cho lắm.

"Ống thuốc cuối cùng đã dùng hết, bên doanh trại không còn nữa, vừa hỏi thăm thì thuốc bổ sung đang trên đường tới đây, nhưng mà…"

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng cái gì? Một người phụ trách phía quân đội đang đóng quân tại đây nghiêm giọng hỏi.

“Tắt đường rồi. Bên đó vừa bị động đất nữa.” Người đến ủ rũ báo cáo tin tức mới nghe được.

“Tìm mấy người đi bộ đến đó, lấy thuốc về trước, thầy Tiền không thể xảy ra chuyện được!” Nhớ lại mấy mệnh lệnh nhận được trước khi cứu viện, sĩ quan quân đội không hề do dự, ra lệnh ngay.

Rất nhanh, mấy người lính nhận lệnh chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ, bỗng một giọng nói bất ngờ vang lên khiến họ dừng bước.

“Tôi cũng đi.”Hạ Đông Giá nhìn thầy anh, rồi kiên định nhìn người sĩ quan đứng trước mặt, “Tôi không làm rối tình hình, bây giờ con đường chắc chắn đã bị tắc nghẽn, trên xe nhiều thuốc, đều mang tới đây thì không thực tế, mang thuốc đông máu về đây trước thì ổn hơn, lính của anh không biết được đâu.”

Sau khi suy nghĩ ngắn gọn, Hạ Đông Giá đã bước chân vào con đường đi lấy thuốc như anh mong muốn.

Đó là quãng đường không dài nhưng vô cùng khó khăn, cũng may binh lính dày dạn kinh nghiệm, nhanh chóng đưa anh đi qua đoạn nguy hiểm nhất, chiếc xe màu xanh lá mang theo vật dụng đã ở ngay trước mắt, anh hưng phấn chạy nhanh đến, nhưng khi đến gần chiếc xe rồi, anh bỗng khựng lại.

Ánh mắt anh đăm đắm nhìn vào bóng dáng quen thuộc đằng xa, có phần không dám tin vào mắt mình.

“Trần Khinh?” bóng dáng mập mạp nghe tiếng thì quay lại, khi chắc chắn đó là gương mặt mũm mĩm quen thuộc, Hạ Đông Giá chỉ thấy cơn giận

bốc lên đỉnh đầu, “Em!”

“Bác sĩ Hạ, chúng ta mau đi lấy thuốc đi.” Người lính phía sau thúc giục.

Chưa kịp nổi nóng, anh đành trừng mắt với Trần Khinh rồi “ừ” một tiếng, lên thùng xe phía sau.

“Sao em lại chạy tới đây?” Anh mở rương thuốc ra rồi đóng lại, cơn giận thấp thoáng trong giọng nói.

“Em…” Trần Khinh mặt mũi lem luốc chậm rãi di chuyển ra sau xe, không biết phải nói thế nào, thầm nghĩ may anh không xảy ra chuyện gì.

“Sao em tới đây?” Lại mở một rương khác, phát hiện ra đó chính là thứ thuốc anh tìm, Hạ Đông Giá chụp lấy hộp rồi quay đi, tiếp tục trừng mắt nhìn Trần Khinh, “Cho dù em đến đây thì lát nữa tôi sẽ sắp xếp cho em quay về.”

Đến cái nơi nguy hiểm này, đúng là xằng bậy.

Nhưng lời trách móc chưa kịp nói thì một cơn chấn động mạnh đã lật đổ chiếc xe ngay sau đó.

Trong sự hỗn loạn,Hạ Đông Giá mất đi ý thức.

Màn kịch nhỏ ngoại truyện

[“Xinh đẹp, vóc dáng thon thả, có vài sở trường, tính cách dịu dàng ngoan hiền…” Một hôm nào đó, Trần Khinh ngồi trong thư phòng của Hạ Đông Giá, lật mở một quyển sổ có nét chữ trẻ con, đọc những câu trong đó rồi hỏi Hạ Đông Giá đó là gì.

“Làm sao anh biết?” Hạ Đông Giá liếc nhìn Trần Khinh rồi lấy lại quyển vở, đầu tiên là ném nó vào thùng rác, mấy phút sau anh dứt khoát mặc áo

vào, xuống lầu để đổ rác. Đi trên cầu thang, anh nhỏ giọng nói một câu “vô tri thật”. #Tiêu chuẩn chọn bạn gái của thiếu niên vô tri.]

Chương 3

Anh có biết không?

"Nếu giữ cách tính cũ thì cuộc đời tôi đã đi hết một phần ba rồi, không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa."

"Thế nên, hẹn hò nhỉ?"

"Không phải, em muốn để anh theo đuổi em xem sao."

"…"

Không biết rốt cuộc đã ngủ bao lâu, đến khi anh mở mắt dậy thì xung quanh đã tối đen như mực. Anh thử vận động cơ thể, nhưng cơ thể anh như bị thứ gì giữ chặt, ngoài tay ra thì không có chỗ nào động đậy được. Cơ thịt trên người như bị cỗ máy nặng nề đè nghiến xuống, cứ nơi nào nhúc nhích thì những chỗ khác cũng sẽ đau đớn theo.

Thử một lúc lâu, phát hiện ra vẫn không thể thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại, anh nằm gục xuống giữa tầng tầng đất đá và hộp giấy như từ bỏ, cười khổ sở: Hạ Đông Giá, lần này thật sự như ý nguyện, sắp chơi đến chết rồi.

Con người có lẽ chỉ khi sắp mất đi một thứ nào đó mới ý thức được sự quý giá của nó, Hạ Đông Giá ôm tư tưởng xem nhẹ cái chết đến đây, lúc này lại nảy sinh sự quyến luyến vô cùng với cuộc sống.

Chỉ là bên ngoài kia rốt cuộc thế nào, anh không biết nữa, có người đến cứu hay không thì anh lại càng không rõ.

Bỗng nhiên anh sực nhớ một chuyện, thần kinh mới thả lỏng vì chấp

nhận vận mệnh lại lần nữa căng ra, anh nhớ tới Trần Khinh ban nãy đang đứng phía ngoài chiếc xe.

Cô nhóc đó đừng xảy ra chuyện nhé!

Đang suy nghĩ, dường như có cảm ứng tâm điện, một giọng nói khe khẽ xuyên qua lớp màn tối tăm bụi bặm, xa xôi nhưng rất rõ ràng truyền vào tai anh: "Hạ Đông Giá, thầy vẫn ổn chứ? Thày có nghe thấy em nói không."

…

Có bé đó không sao… Chậm rãi thở ra một hơi đầy 'bụi' anh lắc đầu, cảm thấy với tình trạng hiện tại của mình mà còn tâm trạng đi lo cho người khác thì đúng là buồn cười.

Anh ngẩng đầu lên, phát hiện ra mình không phân biệt được giọng nói ban nãy vọng đến từ hướng nào, chỉ có thể đoán bừa một hướng mà nói to: "Chưa chết đâu! Đừng gọi tôi như gọi người đang hấp hối được không? Trần Khinh, em không sao chứ?"

"Hạ Đông Giá, thầy chưa chết sao?"

Tiếng nói hưng phấn hòa cùng âm thanh "binh binh" từ trên đỉnh đầu vẳng đến, thi thoảng xen lẫn tiếng "bịch", Hạ Đông Giá gắng sức ngước lên, nhìn trên đỉnh đầu rồi hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao." Trần Khinh lẩm bẩm, tay xòe ra lau máu trên đầu gối, hàng lông mày đen nhánh giật giật, cô nhếch khóe môi, không ngờ lại ngã nặng như vậy, vết thương đau thật đấy!

Nhưng dù là thế thì miệng cô lại nói: "Em không sao, Hạ Đông Giá, xe bị lật rồi, thầy ở bên trong vẫn ổn chứ? Có bị thương chỗ nào không?"

http://tieulun.hopto.org

“Tôi cũng không sao.”Hạ Đông Giá đã yên tâm hoàn toàn, nhìn xung quanh, nắm chặt thuốc trong tay, “Trần Khinh, em xem bên ngoài có chỗ nào vào được không?”

“Không được, xe bị lật rồi, lối ra cũng bị bít kín rồi, Hạ Đông Giá, thầy không ra được thì phải làm sao đây?” Lúc nói, giọng Trần Khinh đã muốn khóc.

“Đừng khóc!” Tiếng khóc của Trần Khinh khiến Hạ Đông Giá rất phiền muộn, anh nhắm mắt, tập trung suy nghĩ rồi bảo, “Em thử xem cửa sổ thông gió có mở được không?”

Kiểu xe vận chuyển này thường sẽ có cửa sổ thông gió, Hạ Đông Giá nhớ ra điều này, nắm chặt túi thuốc, bỗng thấy lóe lên tia hy vọng.

Sức mạnh của hy vọng trở nên to lớn lạ thường sau khi nghe câu trả lời khẳng định của Trần Khinh, anh hơi hào hứng, chỉ huy Trần Khinh ngoài xe: “Có thể thử mở ra được không?”

“Để em thử xem.”

Bám vào khung xe đã biến dạng, Trần Khinh nhón chân lên trèo đến cạnh cửa sổ, gần như lấy hết sức bình sinh, sau một tiếng to rõ “lạch cạch”, thì một góc cửa cuối cùng đã mở được.

Tiếc rằng vì bị hư hỏng nặng nên ô cửa sổ vốn không lớn chỉ có thể mở hé một chút.

Nhưng chính khe hở này đã khiến Hạ Đông Giá nằm trong bóng tối lại lần nữa nhìn thấy ánh sáng.

Anh nhìn khuôn miệng khép lại rồi há ra của Trần Khinh, nhưng không nghe rõ cô đang nói gì.

http://tieulun.hopto.org

Anh giơ tay ra, nhón gót, gắng sức nhét thuốc qua đó.

“Gần đây chắc có quân giải phóng, giao thuốc này cho họ, em cũng theo họ về doanh trại đi, ở đó an toàn hơn,” Anh dặn dò ngắn gọn.

“Nhưng mà…”

“Trần Khinh đây là thuốc có thể cứu được thầy tôi, em phải đảm bảo nó được đưa tới nơi!” Giọng nói kiên định ép cô phải tránh xa nơi này, có trời mới biết ở đây nguy hiểm đến nhường nào, anh muốn cô nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhận ra Trần Khinh vẫn đang do dự, anh nhấn mạnh thêm: “Nghe lời đi…”

Có trời mới biết câu nói “Nghe lời đi” của anh đã khơi dậy biết bao hồi ức trong Trần Khinh, cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Hạ Đông Giá không còn cầm thuốc trong tay nên thấy nhẹ nhõm hẳn, dù sao anh không thể nhúc nhích nên anh dứt khoát chen vào trong đống thùng hộp, nhìn bầu trời qua khe hở trên đỉnh đầu.

Lại đổ mưa, hạt mưa xuyên qua khung cửa sổ rơi vào trong, rơi xuống mặt anh, lạnh ngắt.

Anh nghĩ đến tâm sự trong lòng, không ngờ cái người mới rời đi kia lại quay trở về.

Trần Khinh chống tay lên ô cửa sổ, gương mặt tròn trịa không hề khách sáo mà chặn luôn ánh sáng, cô há miệng ra hét với Hạ Đông Giá: “Em đã giao đồ lại cho họ rồi, lát nữa sẽ có người đến cứu thầy, Hạ Đông Giá, thầy đừng sợ.”

http://tieulun.hopto.org

Ai sợ chứ!

Hạ Đông Giá trừng mắt: “Không phải bảo em đi hay sao! Ở đây nguy hiểm lắm, em không biết hả? Sẽ chết đấy!”

Câu nói sau dọa dẫm, nghiêm khắc hơn câu trước, thế mà nói với Trần Khinh như nước đổ đầu vịt, không có chút hiệu lực nào. Trong ánh sáng lờ mờ, Trần Khinh thay đổi tư thế, đổi sang nằm bò lên cửa sổ, cô nheo mắt nhìn vào trong xe tối đen như mực, trả lời không đâu vào đâu: “Hạ Đông Giá, vì sao thầy lại đến nơi này?”

Tại sao à? Hạ Đông Giá lúng túng quay mặt đi nơi khác.

“Chống động đất, cứu người bị nạn, còn vì sao được?” Anh lúng túng đáp.

“Nói dối”

Bị giọng nói chậm rãi ấy nói trúng tim đen, Hạ Đông Giá phản bác bằng vẻ ngập ngừng và yếu ớt: “Đâu có!”

“Có đó.” Trần Khinh vuốt nước mưa trên mặt, kìm lại để không run lẩy bẩy vì lạnh, “Thầy chính là vì Hàng Chu đi nên mới ấm ức đến đây, thầy cũng muốn học theo cô ấy, thầy muốn tìm đến cái chết phải không?”

Một tiếng sấm rền giáng xuống mảnh đất thê lương này, Hạ Đông Giá trong bóng tối không thể phản bác được lời Trần Khinh.

“Em đi nhanh đi, ở đây lúc nào cũng có thể có dư chấn, hơn nữa xem ra mưa cũng to dần rồi…”Hạ Đông Giá lần đầu nhận ra, nói chuyện với một cô mập với giọng nói nhẹ nhàng như thế mà anh lại là người phải luôn lúng túng.

http://tieulun.hopto.org

“Không đi, em còn có việc phải làm.” Trần Khinh bướng bỉnh nói.

“Ở cái nơi như vậy, em còn có chuyện gì chứ?” Quá tức tối, Hạ Đông Giá lại cảm thấy vô cùng bất lực.

Nhưng lần này Trần Khinh không đáp lời, cô xoay người, ngồi bệt xuống cạnh khung cửa sổ. Khung xe bị cô ngồi xuống quá mạnh nên phát ra âm thành “rầm rầm”, dưới ánh sáng le lói, Hạ Đông Giá thấy chiếc quần đồng phục trường màu xám của Trần Khinh, nghe thấy mấy chữ cô thốt ra từ kẽ răng: “Che mưa cho thầy.”

Hạ Đông Giá lần đầu ý thức được Trần Khinh là một cô gái cố chấp như thế, dù anh nói gì, nói bằng giọng điệu gì, đều không thể lay chuyển suy nghĩ muốn ở lại của cô, cho dù chỉ một chút.

Cuối cùng, ngay cả Hạ Đông Giá với thể lực khá tốt cũng giơ tay đầu hàng, anh rũ rượi dựa người vào chiếc thùng kế bên, vẻ mặt buồn rầu, yếu ớt hỏi: “Trần Khinh, rốt cuộc phải thế nào thì em mới chịu đi? Ở đây thực sự rất nguy hiểm.”

Trần Khinh im lặng hồi lâu, lúc này mới mở miệng như một kì tích, cô chỉ vào trong làn sương mù phía xa, đứng bật dậy: “Hạ Đông Giá, có người đến cứu thầy rồi!”

Được thôi, cuối cùng đã tới.

Nói thật là đến khoảnh khắc được cứu ra khỏi chiếc xe, trong đầu Hạ Đông Giá chỉ nghĩ là xin đừng có dư chấn xảy ra nữa, anh thế nào cũng không sao, nhưng cô mập vẫn còn ở đây.

Nhưng anh không ngờ, đúng lúc anh mới được cứu ra, vẫn còn đang ngồi trên mặt đất bằng phẳng, nhân viên cứu hộ thậm chí còn chưa kịp băng

http://tieulun.hopto.org

bó chống nhiễm trùng vết thương cho anh thì Trần Khinh đã đi thẳng đến chỗ anh, giơ cao tay lên rồi nhắm thẳng vào má anh mà tát một cái.

Hạ Đông Giá khó mà hình dung nổi tâm trạng anh lúc đó đã bàng hoàng thế nào, anh ôm mặt, vẻ mặt sững sờ nhìn Trần Khinh: "Em…"

Anh vẫn không nói tiếp.

Vì anh nhìn thấy Trần Khinh khóc, ban đầu là lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó là nấc nghẹn, vừa khóc cô vừa trách móc "tội lỗi" của Hạ Đông Giá.

"Vì thất tình mà thầy không muốn sống, kém cỏi…"

"Anh không xứng đáng với cha mẹ anh…"

"Anh có lỗi với áo blouse trắng trên người anh…"

Trần Khinh càng khóc dữ dội hơn, những cái tát như mưa không khách sáo mà "chăm sóc" gương mặt trắng trẻo của Hạ Đông Giá.

"Em không muốn thích một con quỷ chết nhát," Lúc Trần Khinh ra sức đánh một cú cuối cùng, nước mắt đã đầm đìa trên mặt. Không còn khống chế được cảm xúc, cô ngồi bệt xuống khóc òa lên rất to.

Hạ Đông Giá lúc đó tuy không hiểu rõ rốt cuộc Trần Khinh khóc vì cái gì, nhưng lần đầu anh cảm thấy anh đã phạm một tội lỗi tày trời.

Có thuốc đông máu, vết thương của Tiền Quang Vũ hồi phục khá tốt sau ca mổ, tiếc rằng ông đang ở một nơi dư chấn không ngớt nên vết thương không thể nào lành lặn tốt được. Sau khi xin chỉ thị của cấp trên, một chiếc xe quân đội đã đưa Tiền Quang Vũ rời khỏi tuyến đầu nguy hiểm nhất.

Trước khi đi, Tiền Quang vũ dặn dò sinh viên của mình rồi bước lên xe,

nhìn cô bé mập mạp đi cùng xe kia, cười tít mắt lên tiếng. “Là bạn của Đông Giá à?”

“Thầy ấy là anh của em ạ”Trần Khinh thong thả trả lời. Ánh mắt của cô rất thấp, từ đầu chí cuối không hề nhìn ra ngoài cửa sổ lấy một cái.

Tiền Quang Vũ nhìn Hạ Đông Giá đứng bên ngoài, mãi không chịu đi, bất giác lặng lẽ cảm phục cô bé có vẻ ngoài không mấy xinh đẹp này, ông hỏi đùa: “Không chỉ là anh chứ?”

“Thầy ấy đã nói xem em như em gái, thầy chính là anh trai em.” Trần Khinh mím môi, đáp.

Cô đến nơi này không phải vì muốn tranh thủ chiếm lấy tình cảm của Hạ Đông Giá, mà là cô đến chỉ vì muốn đánh chàng trai cô thích để anh phải thức tỉnh, cô không muốn anh lâm vào nguy hiểm chỉ vì suy nghĩ không thông suốt, giống như cô chưa bao giờ hy vọng dựa vào việc đeo bám dai dẳng, cùng trải qua hiểm nguy để có được tình cảm của một người.

Như thế không phải là tình cảm chân thật, có lẽ chỉ là cảm xúc phức tạp xen lẫn cảm kích, yêu thích và cả báo đáp mà thôi.

Chiếc xe cuối cùng cũng từ từ lăn bánh, đoạn đường gập ghềnh cũng giống như tâm trạng phức tạp của cô lúc này vậy. Trước khi cô hiểu rõ được tâm tình thực sự của Hạ Đông Giá, cô quyết định từ bỏ.

Hạ Đông Giá, em không muốn tiếp tục thích anh nữa.

Nhưng so với lý tưởng tràn trề thì thực tế lại quá ư là khắc nhiệt.

Cũng giống như Trần Khinh mong muốn bản thân có thể buông bỏ Hạ Đông Giá vậy.

http://tieulun.hopto.org

Giống như sự tự tin về việc kiểm soát tình cảm chính mình của Hạ Đông Giá vậy.

Rõ ràng anh xem cô như em gái mà? Nhưng vì sao nhìn thấy bóng dáng dứt khoát rời đi của cô, trong lòng lại… khó chịu thế này?

Lão Vương nói anh đang mắc phải bệnh thường gặp của đàn ông – hèn hạ.

Lúc nói đến vấn đề này, Hạ Đông Giá đang đứng trên mảnh đất hoang tàn, đang trợ giúp hô hấp cho một phụ nữ trung niên bị tảng đá đè phải, nhịp tim đang đập rất chậm.

Hoàn cảnh giới hạn nên máy trợ hô hấp không thể vận chuyển đến, đối với người cần cung cấp oxy thì chỉ có thể dựa vào sức đôi tay.

Hạ Đông Giá vừa bóp dụng cụ trong tay, vừa nghe lão Vương cằn nhằn bên cạnh.

“Cậu đấy, cũng chỉ có hai khả năng thôi. Một là cậu thật sự có tình cảm với con gái nhà người ta, còn một nữa là cậu không có cảm tình gì, cậu khó chịu chẳng qua vì một cái đuôi đeo bám cậu rất lâu bây giờ bỏ đi, trong lòng cậu trống rỗng, nói trắng ra là hèn.” Lão Vương lúc nói rất thoải mái, nước bọt văng lung tung vào bàn tay đang giơ cao chai thuốc.

Anh ta là người cùng chí hướng ở Yến Bắc, ngồi cùng Trần Khinh một xe đến đây, ngoại hình rất nhỏ nhưng công việc y tá thì anh ta làm rất ổn.

“Bác sĩ Tiểu Hạ, cậu nói xem có phải tôi đã nói trúng tim đen cậu không? Con gái nhà người ta lúc vây quanh cậu thì cậu phớt lờ, bây giờ người ta không cần cậu nữa thì cậu không quen, không chịu nổi, bác sĩ Tiểu Hạ, phong thủy luân chuyển, làm người không thể như thế được.”

http://tieulun.hopto.org

“Giơ chai thuốc cao lên, tốc độ truyền không đủ”. Hạ Đông Giá bị nói trúng tim đen, lạnh lùng bảo, “Còn nữa, lúc đang cứu người, tôi không thích tán chuyện vớ vẩn.”

“Sao lại là tán chuyện vớ vẩn?”, lão Vương nhìn người phụ nữ trung niên bị đè dưới tảng đá, đang chìm trong hôn mê bỗng “phụt” ra một tiếng, “Nói gì mà hy vọng với cổ vũ, không bằng nói với cô ấy là nếu không sống nổi thì cậu sẽ bớt ăn đồ ngon lại, bớt cưa gái đi còn hơn.”

“Kiểu lý lẽ kỳ quặc này đúng là lần đầu nghe thấy”. Hạ Đông Giá lắc đầu vẻ không chấp nhận, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ lời lão Vương nói.

“Dám nói những lời của vợ tôi là lý luận kỳ quặc, cậu muốn chết hả?”. Như kháng nghị, lão Vương giơ nắm đấm lên.

“Cô ấy yên tâm để anh tới đây hả?”

“Không yên tâm cũng đến rồi.” Lão Vương cười hì hì, bỗng dưng yên lặng hẳn, lát sau anh ta lại nói, “Những lời tôi nói chính là những lời cô ấy đã nói khi cứu tôi ra khỏi đống gạch đá, cô ấy nói: ‘Lão Vương à, không phải anh lúc nào cũng chê bai tôi là bà già hay sao? Phải sống thì mới có cơ hội cưa gái trẻ chứ’. Vợ tôi rất hung dữ, đó là lần duy nhất cô ấy nói với tôi dịu dàng như thế.”

“Cô ấy…”

“Mất rồi, cô ấy là một y tá, lôi tôi ra được, rồi đi cứu người khác, sau đó thì không trở về nữa. Thực ra trước kia tôi luôn nói không cần cô ấy nữa là đùa vui thôi, tôi thích dáng vẻ hung dữ của cô ấy.” Lão Vương nói xong sụt sịt mũi, tay giơ cao chai thuốc, “Thế nên bác sĩ Tiểu Hạ này, cứ suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc cậu nghĩ như thế nào về cô bé kia, nếu không có ý gì thì đừng

hãm hại một cô gái tốt như thế."

"Tôi giống kẻ xấu hả?" Lão Vương nói "hãm hại" khiến Hạ Đông Giá thấy khó chịu.

"Bác sĩ Tiểu Hạ, không phải chuyện người tốt kẻ xấu gì, cậu phải biết là trong cuộc đời, người tốt đến mấy cũng rất có khả năng phạm sai lầm trong tình cảm, đùa giỡn một cô gái hoặc bỏ lỡ một người thì có được coi là chuyện tốt không?" Lão Vương chọc trúng tim đen của anh.

Đúng là không coi là chuyện tốt, nhưng anh không muốn đùa giỡn với ai, càng không muốn bỏ lỡ người có duyên phận, chỉ là ai mới đúng là người của anh? Hàng Chu? Hay là cô mập ương bướng kiên trì nhưng lại nói là sẽ bỏ cuộc?

Hạ Đông Giá vò đầu, có phần không hiểu nổi.

Vốn dĩ muốn trò chuyện với Lão Vương vài câu nữa nhưng do người phụ nữ trung niên được họ cứu đã tử vong vì bị thương quá nặng, tâm trạng chuyện trò trong tích tắc cũng bốc hơi đi mất.

Tiếng người ở nơi cứu nạn càng lúc càng ít, thứ mà chỉ dựa vào sức người và máy móc đào ra không còn là những cơ thể vẫn còn nhịp tim nữa. Đất cát phủ lên gương mặt từng thi thể, rồi theo những cơn mưa cứ trút xuống mà chôn vùi dưới đất. Tiếng than thở mệt mỏi hòa cùng tiếng thở dài, tâm trạng Hạ Đông Giá cũng giống như thời tiết, u ám nhiều mưa.

Anh bắt đầu mơ thấy đủ thứ giấc mơ kỳ quặc, mơ thấy mẹ trước khi ra nước ngoài đã thề thốt sẽ "không sao", mơ thấy Hàng Chu và thảo nguyên mênh mông ở Châu Phi, Hàng Chu miệng nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ đi, cô giáo của tôi ở đây, tôi cũng ở đây". Anh còn mơ thấy Trần Khinh, cô mập im lặng, dường như đang dùng hành động để minh chứng cho lời hứa sẽ

không tiếp tục thích anh nữa.

Tinh thần Hạ Đông Giá càng lúc càng tệ, điều đó khiến Lão Vương rất lo lắng, đang định tìm anh để nói chuyện thì Hạ Đông Giá lại trở nên khá hơn như một kỳ tích.

Anh tham gia cứu trợ với sự nhiệt tình hừng hực, cũng tích cực chuyên tâm vào công tác phòng chống bệnh dịch vốn là chuyên môn của anh hơn nữa.

Trải qua gần hai mươi ngày trong sự mệt mỏi cao độ, công tác cứu hộ đã sắp kết thúc, là thành viên trong nhóm y bác sĩ đầu tiên được phái đến đây, cuối cùng Hạ Đông Giá cũng sắp quay về Yến Bắc.

Trước khi đi, Lão Vương đến tiễn anh còn đấm vào ngực anh một cái: "Chưa kịp hỏi cậu, tinh thần sau này của cậu sao lại tốt hơn thế?".

"Không muốn bị họ coi thường".

"Là họ hay là cô ấy?" Lão Vương nheo mắt, hí hửng hỏi đùa.

Câu hỏi này khiến Hạ Đông Giá sững người, anh cũng không nói rõ là vì ai.

"Tóm lại vẫn là câu nói đó, đừng đùa giỡn ai, cũng đừng bỏ lỡ ai". Lão Vương dặn dò.

"Nhiều lời thật đấy." Không muốn nói sâu vào vấn đề này, nhân lúc xe đang nổ máy, Hạ Đông Giá vẫy tay chào Lão Vương, bước lên chuyến xe quay trở về.

Chẳng qua là máy bay lên và xuống một đoạn, mà người từ nơi động đất như chốn địa ngục được đưa về Yến Bắc phong cảnh như hoa.

http://tieulun.hopto.org

Bầu trời xanh ngọc như được tẩy rửa, trời xanh mây trắng, Hạ Đông Giá hưng phấn đi theo đội, đón nhận sự thăm hỏi của lãnh đạo trường. Cuộc hàn huyên không ngắn lắm đã cho anh quan sát kỹ đoàn sinh viên ra nghênh đón ở trước cổng trường.

Sinh viên khoa lâm sàng đến không ít, đều nhiệt tình gọi tên anh, nhưng trong đó không có Trần Khinh.

Anh nhướn mày, thầm nghĩ: Thực sự định chia rõ giới tuyến hay sao?

Giao hành lý cho một đồng nghiệp khá thân thiết, Hạ Đông Giá vô tình cố ý hỏi tình hình gần đây trong trường: "Dạo này có chuyện gì không?"

"Không", ấp úng một lúc, người đồng nghiệp khó xử nói, "Đông Giá, cậu vì bảo vệ người em kia của cậu mà từ bỏ chuyện đi công tác nước ngoài, không biết thế nào mà cậu nhóc kia lại biết chuyện, mà tính cách cậu chàng cũng khá là nóng nảy…".

"Nóng nảy thì sao? Nó đã làm gì?" Hạ Đông Giá ngừng bước, lòng thầm đoán xem Diệp Lý lại làm chuyện gì ghê gớm.

Chỉ là anh không ngờ rằng lại ghê gớm đến vậy.

"Cậu ta tự nộp đống tài liệu photo copy, bảo Ban giám hiệu đuổi học."

Lúc nhận được câu trả lời khẳng định trong mắt đồng nghiệp, Hạ Đông Giá thầm rủa một tiếng "bà nó chứ".

"Nó còn ở trường không?"

"Vẫn chưa đi", đồng nghiệp nhìn Hạ Đông Giá tức tối rời nhóm, muốn nhắc anh ta lát nữa còn có tiệc chúc mừng nữa.

http://tieulun.hopto.org

Cùng lúc đó, Diệp Lý khoác một tay qua vai Trần Khinh, nói: "Đừng có mặt mũi sầu thảm như vậy được không? Tôi đây chỉ không ăn cơm miễn phí, không nợ ai thôi!".

"Như vậy không ổn, Diệp Lý." Nhẹ nhàng đập lên cánh tay đang khoác vai cô rất tự nhiên, Trần Khinh lùi ra một bước, "Vì người khác, lấy cuộc sống của mình ra để đánh cược thì rất ngốc".

Dáng vẻ nghiêm túc của Trần Khinh khiến Diệp Lý lườm một cái, cậu đưa tay ra bóp lấy đôi má mềm mại của cô rồi ra sức nhéo một cái, "Kẻ thích một tên tồi tệ bao năm không có tư cách nói người khác là ngốc đâu."

"Đừng nói Trần Mạn Mạn như vậy, cậu ấy đã hoàn lương rồi", Đại A đứng cạnh bận rộn nãy giờ, quay đầu lại thấy Diệp Lý đang bắt nạt Trần Khinh, cô lao tới kéo tay Diệp Lý ra, "Còn nữa, đừng có lúc nào cũng động tay động chân với con gái, không biết nam nữ khác biệt hả?"

Dường như bó tay với sự hung hăng của Đại A, Diệp Lý đang nhe răng hít hà, ra sức rút tay lại.

"Hung dữ như thế, coi chừng không thằng nào thèm yêu cậu." Xoa xoa tay, cậu làu bàu.

"Cậu…" Đại A đỏ bừng mặt, tức tối giơ tay lên nhưng mãi không ra tay. Diệp Lý hất mũi lên, khinh khỉnh nói: "Muốn đánh tôi hả? Đánh đi? Bà cô hung dữ, không ai thèm".

"Diệp Lý, cậu không được nói Đại A như vậy, cậu ấy đang gắng hết sức giúp cậu lo cho cửa hàng của cậu đó." Trần Khinh chỉ vào gian phòng ngăn ra nhỏ xíu sau lưng, bên trong bày mấy kệ đĩa CD ngăn nắp, Diệp Lý nói đó là thùng vàng đầu tiên mà cậu định đào sau khi bước chân ra khỏi trường.

http://tieulun.hopto.org

“Được rồi được rồi, không nói nữa, đã bảo không nói nữa rồi mà?” Tay cậu giơ ra cuối cùng vẫn không ngăn được Đại A tức tối bỏ đi, Diệp Lý chậm chạp buông tay xuống, “Đã bảo không nói nữa mà.”

Cậu nhìn theo hướng Đại A bỏ đi với dáng vẻ kỳ quặc, cuống quýt nói: “Tôi cũng có nói gì đâu!”

“Cậu còn muốn nói gì nữa?” Trần Khinh thờ dài, hình như cô đã chắc chắn một việc rồi.

Tuy vẫn cưa xác định nhưng cô định nói chuyện với Diệp Lý, mới trong tích tắc quay người lại, cô đã ngớ người.

Haizzz, đã nói không gặp mặt rồi, sao Hạ Đông Giá lại tự tìm đến đây chứ?

Cùng lúc, từ góc của Hạ Đông Giá nhìn thì bóng Diệp Lý và Trần Khinh đang hòa vào nhau, khoảng cách đó có một sự vi diệu không thể nói rõ. Bất giác, anh nheo mắt lại.

Nhưng, người anh gọi lại là Diệp Lý.

“Có khí phách ghê nhỉ!” Chỉ mới rời đi một tháng mà hoa ven đường đã kịp nở rồi tàn, Hạ Đông Giá tiện tay ngắt một cành khô, đi tới trước mặt Diệp Lý mà chỉ trong một giây, vẻ mặt cậu đã chuyển từ nghênh ngang sang ngạo mạn, “Tự lập nghiệp? Không sợ không làm nên thành tích vẻ vang gì à?”.

Ngẩng cao đầu, Diệp Lý hừ một tiếng: “Chút khó khăn đó có là gì, tôi còn trẻ, không muốn nợ ai, đặc biệt là anh”.

“Ồ”, ngón tay Hạ Đông Giá bấm vào cành cây khô trong tay rồi ném đi, anh phủi tay rồi nói, “Nếu đã thế thì cậu hãy tranh thủ thời gian dọn ra khỏi ký túc xá nam sinh đi, thầy quản lý ký túc nói với tôi rằng cậu chưa dọn đi.

http://tieulun.hopto.org

Nếu không phải sinh viên trường thì không được ở trong ký túc, vốn dĩ bên đó nể mặt tôi nên chưa vội bắt cậu dọn đi, nếu cậu không muốn nợ tôi thì dọn đi đi".

Vẻ mặt Diệp Lý có thể nói là thiên biến vạn hóa, cậu mím môi, muốn đáp trả nhưng không tìm ra câu nào thích hợp cả.

"Hay là cậu chịu mượn danh tôi để tiếp tục ở lại ký túc?" Hạ Đông Giá tươi tỉnh nói, ánh mắt bất giác liếc nhìn tay Trần Khinh, bàn tay mũm mĩm đó đang vỗ vỗ Diệp Lý như an ủi.

Xì, anh nói gì đâu, có cần cô an ủi tên nhóc đó không?

"Dọn thì dọn, chả có gì ghê gớm." Như để chứng minh bản thân có khí phách, Diệp Lý ưỡn thẳng người, "Trần Khinh, chúng ta đi."

"Diệp Lý, cậu đi trước đi, tôi còn việc cần nói với thầy Hạ." Trần Khinh khoát tay, ra hiệu cho Diệp Lý đi trước.

"Trần Khinh, cậu và anh ta còn gì để nói nữa?" Diệp Lý trừng mắt với Trần Khinh vẻ không tin, "Chắc cậu không…".

Mấy chữ "tình cũ không rủ cũng tới" mắc nghẹn trong cổ họng.

"Không phải đâu." Trần Khinh đẩy cậu, "Cậu đi trước đi, lát nữa tôi sẽ đến".

Diệp Lý đành bó tay đi trước, cứ đi được hai ba bước lại quay đầu lại nhìn, đến khi không thấy cậu nữa, Trần Khinh mới quay đầu lại, "Thầy Hạ".

Hử? Hạ Đông Giá nhướn mày, "Chuyện gì, muốn nhờ tôi giúp cậu ta?"

"Không phải", Trần Khinh lắc đầu, cô cúi xuống, nhặt cành cây khô ban

nãy Hạ Đông Giá ném đi, "Thầy Hạ, trường có quy định nghiêm cấm phá hoại cây cỏ trong trường, người vi phạm phạt năm mươi tệ, ngoài ra, trường cũng không cho phép vứt rác lung tung, nếu không cũng bị phạt tiền. Thầy thấy em nên giao nộp hộ thầy, hay là tự thầy đi nộp phạt?".

Trần Khinh nói rất nghiêm túc, hoàn toàn phá vỡ dự đoán tiến triển sự việc của Hạ Đông Giá.

Anh "à" lên một tiếng, kinh ngạc nhìn Trần Khinh.

"Không nghe rõ em nói gì sao? Em nói lại, trường nghiêm cấm phá hoại cây cỏ, người vi phạm nộp phạt năm mươi tệ, trường cũng không cho phép vứt rác lung tung, hai điều trên thầy đều vi phạm, là thầy giáo thì phải làm gương trước."

"…"

"Em muốn nói với thầy chuyện này, nếu không thì thầy tự đi nộp tiền vậy, em hơi bận, xin phép đi trước."

Bóng dáng rời đi của Trần Khinh quá nhanh nhẹn và lạnh nhạt, nhất thời khiến Hạ Đông Giá có phần không quen được.

"Bận? Bận cái gì? Bận giúp thằng nhóc Diệp Lý đó à?" Anh hừ một tiếng, bỗng phát hiện ra điện thoại trong túi áo đã đổ chuông rất lâu rồi.

"Alo", anh bắt máy, giọng nói có chút bực bội, "Không sao, không phải không vui, đã nói là không có mà!" Đồng nghiệp của anh thật phiền phức, anh nghĩ ngợi rồi đáp. "Biết rồi."

"Haizzz!" Thở dài, anh ngước lên nhìn bầu trời xanh trên đầu, thời tiết rất đẹp, cuối cùng anh cũng rời khỏi vùng động đất và quay về Yến Bắc rồi, phải vui chứ, đúng không?

http://tieulun.hopto.org

Nhưng sao bỗng dưng lại thấy bức bối? Anh day day huyệt thái dương, phải về tham dự tiệc mừng nữa.

Chưa kịp bước đi thì anh bỗng khựng lại. Không xa đó, một cái tên dán trên bảng thông báo đã thu hút sự chú ý của anh.

Anh cau mày bước lại gần.

Vì lời của Hạ Đông Giá mà Diệp Lý rất ấm ức, ngay hôm đó dọn ra khỏi ký túc xá nam. Hành lý của cậu ta không ít, cùng Trần Khinh dọn dẹp thì rất khó khăn, cậu đang gãi đầu vì không ai giúp sức thì Đại A bực tức bỏ đi lại quay trở lại.

Cô vẫn đanh mặt lại, nhưng tay không khách sáo mà giật lấy một chiếc va li lớn.

"Đi đâu đây?" Cô hung dữ hỏi, dáng vẻ đó cứ như thể nếu Diệp Lý không trả lời ngay thì cô sẽ lập tức quẳng cái va li này vào mặt cậu vậy.

Biết Đại A đang giận, Diệp Lý nuốt nước bọt, chỉ ra cổng trường: "Tôi có đặt phòng ở nhà khách đằng kia, ở tạm một đêm đã rồi tính sau".

Đại A "ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa, cô xách hành lý lên, đi như bay ra khỏi đó.

Diệp Lý muốn gọi cô lại, nhưng nhìn theo bước chân thoăn thoắt đó lại nuốt câu nói vào bụng.

Cái va li đó rất nặng.

"Diệp Lý", Trần Khinh bỗng lên tiếng.

"Sao?"

http://tieulun.hopto.org

“Sau này đừng nói Đại A là cô nàng đàn ông, nữ hán tử hay đại loại thế nữa.”

“Tại sao? Câu này có phải mình tôi nói đâu”, người ta rõ ràng cũng nói thế mà, đâu thấy Đại A giận dỗi gì, tại sao cậu không thể nói.

“Diệp Lý, tôi cảm thấy Đại A…”

Một thứ cảm giác đã tồn tại trong tim Trần Khinh từ lâu, cô chỉ không biết nếu cô nói ra thì có thích hợp hay không, đang lúc do dự thì đằng xa đã vọng đến tiếng gọi của Đại A.

“Các cậu chậm chạp ở đó làm gì? Bà đây xách đồ nặng gần chết rồi!”

Ánh nắng chiếu sáng gương mặt Đại A, vầng trán đẫm mồ hôi của cô phản chiếu ánh sáng, cô cau mày nhìn hai người “bị bỏ lại”, lớn tiếng than vãn.

“Nhìn kìa”, Diệp Lý hất cằm, “Đó không phải nữ hán tử thì là gì?”.

Diệp Lý nhấc va li lên hùng hổ đuổi theo Đại A, Trần Khinh bị bỏ lại đằng sau, cô nhìn theo hai cái bóng dần dần nhập lại, quyết định vẫn không nên nói gì cả.

Cũng may mà phòng của nhà khách cũng đủ rộng, mấy người dọn xong hành lý đã sức cùng lực kiệt, ngồi rũ rượi trên tấm thảm không mấy sạch sẽ.

Diệp Lý nhắm mắt, miệng lẩm bẩm về tương lai trong mơ tưởng của mình: “Tôi sẽ mở cửa hàng bán đĩa CD trước, kiếm chút tiền xong sẽ chuyển nghề, sau này mở một chuỗi cửa hàng, thức ăn Tứ Xuyên gì đó đều làm hết, đến khi đó các cậu muốn ăn gì thì cứ đến cửa hàng của tôi ăn, tôi sẽ miễn phí cho các cậu.”

http://tieulun.hopto.org

Lời Diệp Lý khiến Đại A cười khanh khách, cô trở mình ngồi dậy, lần mò tìm điện thoại, sau khi tìm thấy thì bấm màn hình một hồi rồi đưa đến cạnh miệng Diệp Lý, "Cậu nói lại những lời vừa rồi đi, tôi phải ghi âm làm bằng chứng".

"Không tin tôi hả?!" Diệp Lý hắng giọng rồi nói, "Sau này cửa hàng thức ăn tôi mở sẽ miễn phí cho Đại A và Trần Khinh, miễn phí mãi mãi!".

Không hiểu sao, câu "mãi mãi" của cậu khiến bàn tay cầm điện thoại của Đại A khựng lại, cô ho một tiếng rồi cũng cao giọng: "Diệp Lý, tôi nhớ rồi đó, không được nuốt lời!"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

Diệp Lý nằm trên đất giơ tay lên, đánh vào lòng bàn tay Đại A một cái.

Lúc đó Trần Khinh nhìn thấy nụ cười của Đại A thì bỗng cảm thấy, một số việc cứ thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

"Đúng rồi", Đại A tâm trạng vừa vui vẻ hơn bỗng sực nhớ ra một việc, quay sang nhìn Trần Khinh, "Trần Mạn Mạn, môn thi cậu thiếu bên trường nói sẽ làm sao chưa?".

Trần Khinh lắc đầu, vì chính cô tự tham gia đội cứu trợ nên đã vắng mặt một môn thi kiểu thí nghiệm mà trường đột xuất thêm vào.

"Không sao, chỉ là phòng thí nghiệm môn đó khó sắp xếp, có lẽ đợi một quãng thời gian nữa sẽ có cơ hội thi lại."

Nói thì nhẹ nhàng là thế nhưng Trần Khinh nghe nói phòng thí nghiệm của môn đó thực sự rất khó sắp xếp.

Cuộc sống có lúc là thế, có lẽ bạn cảm thấy chẳng qua chỉ là bỏ lỡ một

khoảnh khắc nào đó, nhưng chính khoảnh khắc đó đã đủ phát sinh rất nhiều sự việc.

Giống như Trần Khinh sau khi quay về, không chỉ phát hiện ra vì thiếu môn thi mà bị điểm danh thông báo, mà trước đó Dân Bản Địa tự yêu cầu rời khỏi phòng lại quay về.

Quan hệ trong phòng vốn bình lặng lại lần nữa trở nên kỳ lạ khó tả.

Hôm đó Trần Khinh ngồi trong phòng đọc sách, Dân Bản Địa nằm trên giường, không biết là thức hay ngủ, Tất Ca và Đại A không có mặt, trong phòng trừ tiếng thở khe khẽ ra thì chỉ có tiếng lật sách của Trần Khinh.

"Gia cảnh của tớ thực ra không giàu có gì."

Trần Khinh buông sách xuống, quay lại nhìn giường của Dân Bản Địa, cô ta vẫn đang nằm nhưng lời nói ban nãy rõ ràng là cô ta nói.

"Ai cũng nói người Yến Bắc giàu có, nhưng tớ sống trong một gia đình bình thường đến không thể bình thường hơn. Các cậu nghĩ các cậu không thể hòa nhập vào cuộc sống của người Yến Bắc, tớ cũng không khá hơn là bao. Tớ hâm mộ và cũng ghen tỵ với các cậu, các cậu nghèo mà có thể nghèo một cách phóng khoáng, tớ lại không làm được. Có biết cảm giác của tớ thế nào khi mỗi lần cẩn thận sưu tầm những chiếc túi xách hàng hiệu kia không? Tớ muốn nói cho các cậu biết rằng tớ khác các cậu, nhưng trong lòng tớ biết tớ không khá hơn các cậu bao nhiêu cả. Tớ hâm mộ các cậu, mà càng ghét các cậu, tớ muốn rời khỏi cái phòng này, nhưng rời đi thì sao, tớ vẫn không thể len lỏi vào giới của dân Yến Bắc."

Giọng Dân Bản Địa gần như muốn khóc.

Trần Khinh lặng lẽ thở dài, gấp sách lại: "Thực ra cuộc sống ấy mà, đơn

giản một chút thì sẽ hạnh phúc hơn, trong đầu nghĩ nhiều như thế thì mệt mỏi lắm.”

Dân Bản Địa cười khổ, đang định nói thì cửa phòng bỗng bị mở toang ra, Tất Ca thở hổn hển lao vào, nói: “Trần Mạn Mạn, có chuyện này liên quan tới cậu, đoán xem là gì nào?”.

Gì là gì? Trần Khinh chớp mắt, tỏ ý không hiểu.

“Có liên quan đến thầy Hạ.” Tất Ca toét miệng cười, “Tớ mới nghe một tin, thầy không làm hướng dẫn cho chúng ta nữa, sau này thầy sẽ không có cơ hội quấy rầy cậu nữa”.

Hả? Trần Khinh ngẩn người.

Gần như cùng lúc đó, điện thoại của cô đổ chuông.

Trên màn hình, mấy chữ “Hạ Đông Giá” lấp lánh vui vẻ.

Tiếng chuông tiếp tục vang lên không mệt mỏi, người gọi điện hình như rất kiên nhẫn và kiên định, tin rằng cuộc gọi này sẽ có người nghe máy.

Tiếng sáo Ireland cứ vang lên từng hồi, Trần Khinh nghiêng đầu nhìn màn hình, hình như đang nghĩ một chuyện rất nghiêm túc.

“Trần Mạn Mạn, cậu nghĩ gì thế?” Tất Ca nhìn chăm chú bạn mình, chỉ sợ cô sẽ dao động vì một cú điện thoại ấy.

Trần Khinh lắc đầu, nói: “Không sao, Tất Ca, giúp tớ chuyện này.”

“Giúp gì?”

“Giúp tớ tắt cuộc gọi này.”

http://tieulun.hopto.org

“Hả?”

Lời Trần Khinh nói nghe rất lạ. Tất Ca nhận lấy điện thoại, vừa làm theo vừa lắc đầu: “Cậu hay lắm, lúc từ chối người ta còn sai bảo tớ, ghê gớm nhỉ”.

“Không phải, chỉ là tớ không nghĩ ra phải làm thế nào để cúp máy.” Trần Khinh thành thật trả lời.

Tất Ca đổ nghiêng người sang một bên với tư thế rất khoa trương, thầm nghĩ Trần Mạn Mạn vẫn còn quan tâm tới Hạ Đông Giá.

Đang suy nghĩ thì cô lại nghe Trần Khinh chậm rãi bảo: “Tiện thể giúp tớ khóa luôn máy, cảm ơn”.

Dường như đã hiểu được lời nói của cô, Tất Ca thò tay, giơ ngón cái lên với bóng lưng Trần Khinh.

Tự hỏi nếu đổi lại là cô, chưa chắc đã có thể dứt khoát buông bỏ được một người.

Có người hâm mộ chủ kiến và lập trường của Trần Khinh, chẳng hạn như Tất Ca lúc này, còn có người vì thái độ của cô mà khổ sở vô cùng, nghe thấy âm thanh tút dài, anh chàng nam sinh cao lớn đến văn phòng hướng dẫn giúp đỡ khó xử đưa trả lại điện thoại.

“Thầy Hạ, cô ấy không nghe máy.”

Hạ Đông Giá ôm trong lòng một đống tài liệu, nghe sinh viên nói thế thì không hề nhướn mí mắt lên: “Không biết gọi lại sao?”.

“…”

Cậu chàng bó tay, đành ngoan ngoãn gọi lại số đó.

http://tieulun.hopto.org

“Thầy Hạ, đối phương khóa máy rồi”.

“…”

Ngớ ra một lúc, Hạ Đông Giá đặt sách xuống đuổi cậu chàng kia ra ngoài.

Cậu ta như thoát khỏi gánh nặng, rời khỏi văn phòng như bỏ trốn, cánh cửa đóng lại, căn phòng chìm vào im lặng, Hạ Đông Giá lặng lẽ nhìn điện thoại nằm trên bàn, giơ tay cầm lấy, nhìn màn hình đang tối dần.

“Khóa máy?”

Hừ một tiếng, anh đặt điện thoại xuống. Mấy giây sau, anh lại cầm lên, nói với vẻ khó tin: “Khóa máy?!”.

Thời gian buổi chiều còn lại, chiếc điện thoại đáng thương bị Hạ Đông Giá cầm lên đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Anh cũng không giải thích rõ được việc làm ấu trĩ mà không có tí ý nghĩa này sao lại cứ phải làm, đến khi mặt trời ngả về phía tây.

“Trần Khinh lại dám cúp điện thoại của mình? Còn khóa máy!”

“Không có tắt máy, là điện thoại của em hết pin.” Không ngờ lại gặp Hạ Đông Giá ở nơi thi lại, Trần Khinh chớp mắt, trả lời câu hỏi của anh.

Hạ Đông Giá nhìn cô, có vẻ không tin sự thật đúng như cô nói, rằng cô không cố ý không nghe điện thoại anh gọi, chỉ là điện thoại hết pin mà thôi.

“Nhưng mà…” Trần Khinh nhìn Hạ Đông Giá, hỏi, “Sao thầy Hạ lại ở đây?”.

Mình đến để thi lại mà, tại sao Hạ Đông Giá cũng có mặt? Cô không

hiểu nổi.

“Tôi có một thí nghiệm cần làm, vừa hay thầy giáo sắp xếp thi lại cho em có việc bận, nhờ tôi đến trông thi.”

“Thật ạ?”

Giả đấy! Hạ Đông Giá thầm “hừ” một tiếng nhưng vẻ mặt anh lại không cảm xúc, chỉ đống dụng cụ trên bàn, “Tranh thủ thời gian, tôi làm thí nghiệm xong sẽ đến xem kết quả của em. Còn nữa…” Anh đã định quay lưng bỏ đi bỗng quay đầu lại: “Tôi đã không còn làm thầy hướng dẫn nữa, đừng gọi tôi là thầy Hạ”.

“Thế gọi là gì?”

“Em không biết tên tôi à?”

Anh trừng mắt nhìn Trần Khinh đã biết còn cố ý hỏi, nghe cô ngoan ngoãn “ồ” một tiếng rồi mới hài lòng quay đi, tiện tay cầm ống nghiệm chữ U ở gần anh nhất.

Đôi tay vô cùng thuần thục thao tác thí nghiệm so sánh đã làm tám trăm lần trong ngành học, khóa mắt thi thoảng liếc nhìn bóng dáng mũm mĩm bên kia phòng, không hiểu tại sao, tâm trạng Hạ Đông Giá lúc này lại bình thản bất ngờ.

Anh không thể giải thích cái thứ đang lặng lẽ chảy qua tim rốt cuộc là gì, tóm lại là một cảm giác tĩnh lặng, dễ chịu, thậm chí khiến anh cảm thấy vô cùng an yên.

Cảm giác đó kéo dài đúng một tiếng đồng hồ, đến khi Trần Khinh làm thí nghiệm xong, buông dụng cụ xuống rồi lên tiếng gọi anh: “Anh trai, em làm xong thí nghiệm rồi”.

http://tieulun.hopto.org

Hạ Đông Giá ngồi trên ghế suýt nữa thì loạng choạng ngã.

“Anh trai, anh không sao chứ?” Trần Khinh hỏi.

“Không sao!” Hạ Đông Giá đá mạnh chân, ban nãy chân đá trúng góc bàn rồi.

“Nếu không sao thì có thể xem giúp em kết quả thí nghiệm không? Em làm xong rồi.”

Trần Khinh ngoan ngoãn đứng sang một bên, để chừa bệ thí nghiệm sau lưng ra.

Lại là buổi chiều, bên ngoài là một áng mây đỏ rực như quả cầu lửa trôi qua, nhuộm đỏ cả gian phòng, Hạ Đông Giá đã khôi phục lại vẻ bình thường, bước tới trước bệ thí nghiệm, ánh mắt quan sát ở mấy điểm quan trọng, sau đó cầm cuốn sổ trên bàn lên ghi nhanh mấy chữ trên đó, rồi đưa cho Trần Khinh nói: “Thành tích của em, tôi còn có việc, phải đi trước đây”.

“Dạ.”

Đưa mắt nhìn theo Hạ Đông Giá, Trần Khinh mở “bảng thành tích” của mình ra, chỉ thấy bên trên viết mấy chữ rắn rỏi:

Kết quả thí nghiệm rất không lý tưởng, quá nhiều lỗi, không thể cho em qua được, có thời gian sẽ xem em làm lại lần nữa. Em gái!

Không biết tại sao, Trần Khinh cứ cảm thấy câu nói có dấu chấm than đó có chút kỳ cục.

“Haizzz…”, lặng lẽ thở dài, tâm trạng cô có phần phức tạp.

Đang suy nghĩ thì tiếng bước chân dồn dập men theo hành lang từ xa

vọng lại, điên cuồng lao đến.

“Trần… Trần Mạn Mạn, không xong rồi!” Tất Ca thở hồng hộc, dựa vào khung cửa, quần áo bẩn thỉu nhàu nát chưa từng thấy.

“Lại làm sao rồi?” Trần Khinh thở dài, lặng lẽ gấp “bảng thành tích” lại, nhét vào túi áo.

“Diệp Lý và Đại A… đánh nhau với người ta, bị bắt rồi!”

“Hả? Sao lại thế này?”

Đại A và Diệp Lý đánh nhau với người ta? Còn bị bắt? Trần Khinh nhéo vào mặt, đúng là hơi đau thật!

Trong trường đại học Yến Bắc có một đồn công an, nối tiếp với khu nhà ký túc số tám màu xanh trắng, ẩn sau đám dây leo xanh rì, Trần Khinh bị Tất Ca kéo xềnh xệch chạy qua ký túc, chưa kịp vào cửa đồn công an thì đã thấy Diệp Lam đứng trước cửa. Bóng cây trên đầu chiếu xuống mặt bà, vẻ mặt u ám của người phụ nữ càng trở nên rõ hơn bao giờ hết.

Bà xoa tay đứng cạnh cửa, đôi chân vì lo lắng mà không ngừng thay đổi tư thế.

Trần Khinh vừa thầm thở dài “đến nhanh thật”, vừa đi nhanh hơn, gần như chạy tới đó.

“Dì à, Diệp Lý chỉ muốn tự lập nghiệp, gặp phải tên khốn mà thôi.” Thuật lại lời Tất Ca vừa nói, Trần Khinh định nói đỡ cho Diệp Lý.

“Trần Khinh, cháu là đứa trẻ ngoan, nhưng tại sao cháu cũng không nói thật, Diệp Lý bị đuổi học từ lúc nào? Tại sao dì không biết, Đông Giá cũng chẳng nói với dì!”

http://tieulun.hopto.org

Không ngờ Diệp Lam lại không biết chuyện Diệp Lý bị đuổi học, Trần Khinh bỗng nghẹn lời.

Ngoài gọi hai chữ "dì ơi" ra, cô không nói nổi nữa.

Gần như cùng lúc, trên bậc thang có tiếng người vọng đến. Giọng Diệp Lý vẫn đang chửi bới: "Rõ ràng là bọn chúng gây sự, muốn thu phí bảo kê, tại sao bây giờ lại bắt tôi đền tiền!".

"Câm miệng!"

Theo âm thanh "ầm" rất mạnh, Diệp Lý loạng choạng lao ra ngoài, cậu bực tức quay đầu lại, định oán trách gì đó, nhưng lại sửng sốt nhận ra người đứng ngoài cửa.

"Mẹ, sao mẹ đến đây?"

Vì lúng túng do làm sai nên giọng Diệp Lý lí nhí rất khẽ. Cậu chột dạ nhìn mẹ đang đi lên bậc thang, thậm chí thời gian trốn tránh cũng chẳng có, liền hứng gọn một cái tát của Diệp Lam.

"Thu dọn hành lý, ngày mai theo mẹ về nhà."

Diệp Lam thật sự quá đau lòng vì con trai, chỉ nói một câu như thế rồi ôm lấy ngực như bị rút cạn sức lực.

Diệp Lý có phần hối hận vì sự manh động bồng bột của mình mà khiến mẹ đau lòng giận dữ như thế, nhưng…

"Con không muốn về!"

Về lại ngôi nhà đó có nghĩa là từ đây cậu sẽ phải chấp nhận mọi sự sắp đặt của gia đình, mất đi toàn bộ tự do, cậu không làm!

http://tieulun.hopto.org

“Không có chỗ để thương lượng!” Câu trả lời của Diệp Lam tỏ rõ thế mạnh hơn Diệp Lý, bà bất lực khoát tay, “Ở lại đây thì con ở đâu? Đừng nói với mẹ những điều nhảm nhí như tự lập nghiệp! Một thằng nhóc như con có tài nghệ gì mẹ biết hết. Chuyện này không có chỗ để thương lượng, về thu dọn hành lý đi, sáng mai mẹ đến đón!”.

“Mẹ… mẹ…”

Dù Diệp Lý giậm chân phản kháng thế nào thì Diệp Lam cũng không hề quay đầu lại mà bỏ đi một mạch.

Tất cả dường như đã được định đoạt, không thể xoay chuyển.

“Tôi không muốn về…” Nhớ đến ngôi nhà gần như không có hơi người, Diệp Lý ảo não vò đầu.

Đại A mở miệng nhưng không biết nên nói gì. Nếu không phải vì đám lưu manh kia động tay động chân với cô thì Diệp Lý cũng không ra tay trước, sự việc cũng sẽ không ra nông nỗi này.

“Diệp Lý…”

Cô định kéo Diệp Lý, nhưng tay giơ ra giữa chừng lại không dám níu giữ.

Đúng lúc mọi người im lặng thì Xuyên Thiên Tiêu mới đá Diệp Lý một cái liền cất khăn giấy lau giày đi, nói: “Cậu thực sự muốn ở lại thì cũng không phải không có cách.”

“Cách gì?” Ánh mắt mọi người đều nhìn sang Xuyên Thiên Tiêu.

Cô hắng giọng, đáp: “Tôi nghe nói bạn cùng phòng Hạ Đông Giá vừa dọn đi!”.

http://tieulun.hopto.org

Diệp Lý câm nín. Bảo cậu đi cầu xin Hạ Đông Giá, mà còn cầu xin Hạ Đông Giá thu nhận cậu? Chi bằng giết cậu đi cho xong!

Không lãng phí thời gian suy nghĩ đến đề nghị của Xuyên Thiên Tiêu, Diệp Lý đã dùng hành động để tỏ rõ thái độ.

Nhìn theo bóng thiếu niên đi xa, Xuyên Thiên Tiêu bĩu môi như đã đoán trước được: "Rời xa cha mẹ thì chả làm nên trò trống gì, mà còn vô cùng tự tin 'lão đây là thiên hạ đệ nhất, mọi lý tưởng đều có thể thực hiện chỉ là thiếu thời cơ, thiếu người giúp đỡ', nhưng lại chưa từng nghĩ rằng thời cơ rất ít, người giúp cũng bận, xì xì…".

Những lời thẳng thừng đó ai cũng biết là cô đang nói Diệp Lý, những lời này không dễ nghe chút nào nhưng lại khiến mọi người chẳng thể phản bác.

Đại A cũng không thể.

Lặng lẽ, Đại A thu tầm mắt lại, đôi môi mím chặt tiết lộ cảm xúc nào đó.

"Đại A…"

Nghe tiếng gọi, Đại A giật mình quay lại nhìn Trần Khinh: "Hử?".

"Diệp Lý theo dì về nhà ở một quãng thời gian, không chừng là chuyện tốt thì sao?"

"Tự dưng lại nói chuyện này với tớ?" Đại A ngượng ngập nhìn Trần Khinh, "Tớ không giúp cậu ấy đâu."

Thật sao? Tốt nhất là thế.

Trần Khinh nhún vai, quay lại, đi về phòng cùng Tất Ca và Xuyên Thiên Tiêu.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh cảm thấy chuyện của Diệp Lý đã vượt quá phạm vi mà bạn bè có thể can thiệp, thử hỏi vào lúc này, ai dám nói rằng Diệp Lý, cậu phải làm thế này, cậu phải làm thế kia?

Không ai có thể đảm bảo tương lai của một người, cũng không ai dám làm chuyện đó.

Sáng sớm hôm sau, vầng mây xám xịt đã bao phủ bầu trời trên tòa nhà ký túc, tiếng sấm vang dội, mơ hồ nhưng bức bối.

Trần Khinh xách đồ, đi giữa đường lại quay về phòng lấy ô.

"Thời tiết này xem ra sắp có mưa to rồi." Dân Bản Địa ôm gối ngồi trên ghế, nhìn qua khe hở cửa sổ, "Hôm nay cậu ta đi à? Thời tiết xấu quá".

"Ừ, mẹ cậu ấy tới đón." Gật đầu, rồi tay Trần Khinh đặt trên cửa bỗng khựng lại, "Dân Bản Địa, cậu không sao chứ?".

Không biết có phải là ảo giác hay không mà Dân Bản Địa từ lúc quay trở lại phòng này luôn khiến người khác nghĩ đến hai chữ "ưu sầu", Trần Khinh có phần lo lắng.

"Tớ thì có chuyện gì được chứ?" Dân Bản Địa khoát tay, "Cậu đi nhanh đi, họ sắp đi rồi đó".

"Ừ."

Trần Khinh quay đầu lại nhìn bạn một cái, cuối cùng chậm rãi khép cửa lại.

Cứ đi tiễn Diệp Lý trước đã, cô nghĩ. Còn về chuyện Dân Bản Địa thì đợi trở về rồi tính sau.

http://tieulun.hopto.org

Diệp Lam đứng cạnh xe, nhìn con trai xách túi hành lý cuối cùng xuống lầu, cuối cùng đã thở phào.

“Lên xe đi.” Bà chỉ cửa sau đang mở.

“Không về không được ạ?” Diệp Lý gục đầu, muốn giở trò để níu lấy cơ hội thương lượng cuối cùng.

“Lên xe”, hoàn toàn không có cơ hội thương lượng, Diệp Lam kéo cổ áo cậu, thô bạo quẳng cả người lẫn hành lý vào trong xe.

Rồi quay lại, sắc mặt bà dịu hơn: “Cảm ơn các cháu quãng thời gian này đã chăm sóc Diệp Lý, dì đưa nó về đây.” Bà còn định nói gì đó với Trần Khinh nhưng cuối cùng không nói, vẫy tay rồi lẳng lặng chui vào trong xe.

Bánh xe Buick màu đen chuyển động, đến chỗ ngã rẽ ở khu nhà ăn chỉ để lại đám khói bụi xoay mòng mòng.

“Đại A, chúng ta đi thôi, Đại A…”

Trần Khinh ngơ ngẩn nhìn Đại A, chợt biết rằng Đại A cũng biết khóc, lúc cô khóc thì bất chấp hình tượng, lớp make up mắt bị nhòe đi cũng mặc kệ, đưa tay lên chùi mặt. “Cậu ấy sẽ không quay lại, đúng không?” Đại A sụt sịt khẽ hỏi.

“Đương nhiên là không phải, cậu ấy sẽ quay lại mà”, Trần Khinh an ủi.

Tình yêu thời thanh xuân là thế, có những lời nói ra nhưng lại không có kết quả, nhưng có những mối tình không có kết quả lại là vì ngại ngùng không dám nói ra. Trần Khinh không biết Đại A xưa nay dũng cảm như vậy tại sao lại không dám bày tỏ tình cảm với Diệp Lý, cô chỉ biết mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Đại A không chủ động chia sẻ thì cô cũng chẳng tìm hiểu sâu làm gì.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng Đại A cũng nín khóc, cô lau khóe mắt, ngượng ngập nhìn Trần Khinh: “Tớ chỉ cảm thấy cậu ấy đi thì hơi tiếc, không có ý gì khác.”

“Ừ”, không muốn vạch trần lời nói dối, Trần Khinh khoác tay Đại A, chỉ vào nhà ăn phía sau, “Nghe nói hôm nay có bánh cà rốt, lâu quá không ăn rồi nhỉ.”

“Ừ.”

Chủ đề làm nóng không khí đổi lại là câu trả lời buồn bã của Đại A, Trần Khinh bất lực “haizzz” một tiếng.

Đại A xem như là thất tình chăng.

Cô đang nghĩ ngợi, chưa kịp cất bước thì sau lưng bỗng truyền đến tiếng ma sát chói tai của bánh xe với mặt đường.

Trần Khinh giật bắn mình, khó hiểu quay đầu lại, kinh ngạc nhận ra là Diệp Lam quay lại.

“Diệp… Diệp Lý… thằng bé đó nó… nhảy khỏi xe chạy mất rồi!”

Nhảy khỏi xe?

Trong đầu thoáng hiện lên những cảnh kinh khủng như nổ bom, nhảy khỏi xe trong phim “X-Men”, Trần Khinh liếm đôi môi khô nẻ, lẩm bẩm “Đúng là tên chết tiệt.”

Diệp Lam nhờ họ giúp chú ý động thái của Diệp Lý, ngoài việc nhận lời, Trần Khinh không nghĩ ra câu trả lời nào khác

Chỉ là có một việc cô không tài nào hiểu nổi.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý không thích anh, cũng không thể tìm đến anh, dì Diệp nhờ anh thì có ý nghĩa gì chứ?” Cô nhìn tay Hạ Đông Giá đang lên sách bỗng dưng run lên, “Em nói không đúng sao? Anh trai?”.

“Kết quả thí nghiệm hôm nay của em vẫn chưa đạt.” Bình thản liếc nhìn ống nghiệm cạnh tay Trần Khinh, Hạ Đông Giá lắc đầu, “Phải cố lên, em gái”.

“Em cảm thấy thí nghiệm em làm không có vấn đề gì.” Đặt đồ xuống, Trần Khinh ngước lên nhìn Hạ Đông Giá, “Anh cố ý soi mói để làm gì chứ? Nếu em nhớ không lầm thì anh từng nói không muốn dính dáng nhiều đến em, bây giờ lại tự dưng chạy tới cho em thi lại, tại sao? Anh trai, có phải anh muốn theo đuổi em?”.

“…”

“Làm sao có thể?” Ngẩn ra một lúc, Hạ Đông Giá nhún vai, nhìn Trần Khinh nói với vẻ mặt “Em đang nói chuyện hoang đường gì vậy?”

“Ồ”, Trần Khinh gật gù, “Em cũng nghĩ thế, em mập như vậy, còn không thông minh, làm sao anh có thể thích em được.”

Hạ Đông Giá mở miệng, lại không biết phải trả lời “đúng” hay “không đúng”.

“Làm người đáng quý ở sự tự tin, em cũng không cần tự sỉ nhục mình như vậy.” Cuối cùng anh nói ra một câu khô khốc, Hạ Đông Giá cũng tự thấy mất hứng. Lời như thế có giống anh nói không?

“Vâng”, Trần Khinh lại gật đầu, “Em sẽ học theo, sống tự tin một chút, cũng hy vọng anh trai có thể giúp em”.

“Giúp thế nào?” Thoáng rung động, Hạ Đông Giá ngẩng lên. Khóe mắt

liếc thấy Trần Khinh đang thong thả sắp xếp lại dụng cụ thí nghiệm, hình như cô đang thẫn thờ vì chuyện gì đó, chưa nói mà đã thở dài.

“Anh, anh có thể nói giúp với thầy môn này là đổi người khác đến trông thi cho em được không? Tuy hiện giờ em đã không còn suy nghĩ gì với anh nữa, nhưng người khác thì không biết, anh đến trông thi thế này em thấy rất phiền muộn”.

Đôi mắt Hạ Đông Giá thoáng nheo lại, nên bây giờ anh đã bị ghét bỏ rồi sao? Nhìn theo Trần Khinh cất những bước thong thả, mạnh mẽ ra khỏi phòng thí nghiệm, Hạ Đông Giá chụp lấy cuốn sách trên bàn, đập vào mặt mình.

Người đầu tiên phát hiện Hạ Đông Giá có gì đó khác lạ chính là ông Hạ lúc đến Yến Bắc thăm con trai.

“Thất tình hả? Bị đá à? Cô gái nào mạnh mẽ thế, làm con trai bố buồn tình thế này?” Ông Hạ đẩy gọng kính dày trên sống mũi, “Nhưng không đúng, bố nghe nói Hàng Chu đã đi được một khoảng thời gian rồi, cho dù thất tình thì cũng đâu đến nỗi mãnh liệt thế này?”.

“Con thất tình á? Bố đùa kiểu gì thế?” Hạ Đông Giá hừ lạnh, cúi đầu cắt thịt bò trong đĩa, miếng bít tết còn hơi đỏ trôi vào miệng, anh không thấy ngon lành gì mà ngược lại còn thấy như miếng xương nghẹn trong cổ họng, bởi vì bố anh đã ung dung nói đến hai người mà anh không muốn nhắc đến nhất.

“Sao con không gọi Trần Khinh cùng đến đây ăn? Bố nghe dì Diệp nói cô bé và Diệp Lý có quan hệ rất tốt, Đông Giá, không phải bố nói con, nhưng tuổi con cũng lớn hơn Diệp Lý khá nhiều, nên chăm sóc nó nhiều hơn mới phải.” Khẽ thở dài, ông Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, Yến Bắc đang bước vào

http://tieulun.hopto.org

mùa mưa phùn, đã mấy ngày rồi không thấy trời xanh, bầu trời âm u như tâm trạng con người, ông Hạ càng lo lắng cho Diệp Lý hơn, còn Hạ Đông Giá lại nghĩ rằng dù anh gọi cô bé kia thì cũng chưa chắc cô chịu tới.

Nghĩ thế, tay cầm dao của anh càng mạnh hơn, cắt vào đĩa sứ trắng phát ra âm thanh "lạch cạch".

Sự lo lắng của ông Hạ không hề dư thừa, vì chỉ mấy hôm sau, một tin tức từ phía cảnh sát truyền đến khiến Diệp Lam vốn đã đứng ngồi không yên bây giờ càng thêm lo lắng.

Có người nói khu vực gần trường đại học Yến Bắc vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông, không nghiêm trọng lắm, đôi bên đều bị thương nhẹ, chuyện này sở dĩ khiến Diệp Lam bồn chồn là vì nghe nói người bị đâm phải có ngoại hình giống Diệp Lý.

"Biết rồi, con sẽ nhờ bạn lưu ý giúp." Hạ Đông Giá cầm điện thoại, nóng nảy ứng phó với ông Hạ, bảo anh lạnh nhạt cũng được, ích kỷ cũng được, chuyện sống chết của Diệp Lý anh thật sự không mấy quan tâm.

Khó khăn lắm mới kết thúc được cuộc gọi này, thì một cuộc gọi khác đã đến ngay sau đó.

"Giáo sư Giang, chuyện trông thi ạ? Không cần người khác, em làm là được. Vâng, thầy yên tâm, cho dù em biết thí sinh đó thì cũng sẽ không cho phép gian lận đâu." Giở trò chây lỳ cũng được, mặt dày cũng xong, tóm lại là Hạ Đông Giá không định buông tha Trần Khinh.

Cúp máy xong, anh đứng trước cửa ký túc, móc chìa khóa ra định mở cửa thì bất thình lình vai bị ai đó chích một phát, anh rùng mình một cái.

Chưa kịp quay đầu lại thì giọng Diệp Lý đã sắc nhọn lọt vào tai anh:

“Sao anh lại có thể không cần thể diện, bắt nạt một cô gái như Trần Khinh được chứ?”

“Chí ít cũng khá hơn một người không có nhà để về, chỉ có thể chạy đến cầu cứu ‘kẻ thù’.” Lạnh lùng hừ một tiếng, Hạ Đông Giá quay sang nhìn góc tối ở hành lang.

Bóng đen của bình cứu hỏa chiếu lên người Diệp Lý, khiến cậu càng trở nên thê thảm.

Cậu mấp máy môi, dường như định phản bác anh nhưng lại không biết nói gì.

Bực bội giậm chân, Diệp Lý sải bước bỏ đi, ấm ức nói: “Không xin thì không xin, dù sao tôi cũng là người từng hôn Trần Khinh, không cúi đầu trước người cô ấy ghét thì tôi có thể làm được điều này!”.

Cũng lạ, sao cậu phải yêu cầu cái tên Hạ Đông Giá máu lạnh lại đáng ghét này chứ? Cái tên này còn mong cậu gặp bất trắc nữa là… Làm sao chịu giúp cậu?

Nhưng điều khiến Diệp Lý không ngờ là cậu chưa kịp bỏ đi thì đã bị Hạ Đông Giá túm lại.

“Để cậu ở lại Yến Bắc, sống cùng tôi cũng không phải không được, nhưng tôi có một điều kiện.”

Điều kiện gì thì khoan không nói tới, Diệp Lý nghi ngờ nhìn Hạ Đông Giá, thầm nghĩ: Trong quả bầu tên này bán chắc không có thuốc gì đó chứ?

Nói xong yêu cầu của anh, Diệp Lý nhìn Hạ Đông Giá vài giây với vẻ mặt “hóa ra là thế”, cuối cùng cậu ngẩng cao đầu, nói: “Được thôi”.

http://tieulun.hopto.org

Cậu chấp nhận lời mời của Hạ Đông Giá, đồng ý ở lại phòng ký túc hơi nhỏ nhưng khá sạch sẽ này.

“Điều kiện của anh tôi đã chấp nhận nên anh cũng phải đáp ứng yêu cầu của tôi, không được can thiệp vào đời sống riêng tư của tôi.”

Vẻ hừng hực khí thế của Diệp Lý khiến Hạ Đông Giá nhướn mày, anh thầm nghĩ một tên nhóc vắt mũi chưa sạch như cậu ta thì có thể làm được chuyện gì xứng đáng cho anh can thiệp chứ?

“Vấn đề cụ thể sẽ phân tích cụ thể, còn về cụ thể đến mức nào thì để tôi hỏi mẹ cậu đã.”

Diệp Lý trợn mắt: “Còn phải hỏi mẹ tôi à?”

“Nếu không thì cậu nghĩ sao?” Liếc nhìn gương mặt cậu, một tiếng hừ khẽ thoát ra từ sâu trong cổ họng Hạ Đông Giá, “Lén mẹ cậu che giấu cậu? Cậu thấy tôi có giống như người không có IQ, có bộ mặt muốn ăn đòn không?”.

Diệp Lý câm nín, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn Hạ Đông Giá cầm điện thoại lên, gọi cho mẹ cậu.

“Mẹ…”

Nửa tiếng sau, dưới khu nhà ký túc của Hạ Đông Giá, Diệp Lý nhìn Diệp Lam đang giận dữ lao đến, tay cậu cuống cuồng đưa lên chặn bà lại nhưng vẫn không tránh được bị Diệp Lam tóm lấy.

Diệp Lam đánh “chát chát” vào người cậu con trai, Diệp Lý hét lên, vẻ mặt đau khổ vô cùng.

Đã nói đánh người ta đừng đánh vào mông, sao cứ kích động là lại quên

http://tieulun.hopto.org

hết?

Mẹ, giữa nơi đông người, đánh vào vị trí này thì mất mặt quá! Diệp Lý thầm nghĩ.

Diệp Lam biết con trai đang nghĩ gì nhưng bà cứ mặc kệ, miệng bà mắng "Thằng nhóc chết tiệt này, biết mày 'giả vờ giả vịt' như thế, mẹ đã nhét mày vào bụng, không sinh ra mày rồi", tay thì càng đánh càng mạnh hơn.

"Có bản lĩnh thì sao bà không nhét tôi vào bụng, không sinh ra nữa đi? Vẫn là không có bản lĩnh." Diệp Lý ngồi trong cửa hàng nhỏ mới khai trương, sờ mông rên rỉ.

Đại A ngồi quay lưng lại, đang sắp xếp đĩa CD trên kệ.

"Mẹ cậu giúp cậu tìm trường mới đó, có tin tức gì chưa?" Đặt chồng đĩa trên tay xuống, Đại A ngừng lại, ngẫm nghĩ rồi hỏi.

"Đừng nói chuyện đó được không? Phiền lắm." Diệp Lý khoát tay, vẻ rất nóng nảy.

Cậu không thích bị ai nói trúng tâm sự nên chuyển đề tài, hỏi: "Chẳng phải cậu tuyệt giao với tôi rồi à? Sao còn tới đây?".

"Tôi?" Đại A tỏ ra lúng túng, "Tôi là người lớn không chấp trẻ con, thấy một mình cậu bận quá nên tội nghiệp thôi".

"Hừ", hừ mũi một tiếng, Diệp Lý miễn cưỡng chấp nhận câu nói của Đại A, "Tôi luôn không hiểu nổi tại sao cậu lại giận, tôi có nói gì quá đáng đâu".

Nhớ lại hôm đó, Diệp Lý vẫn thấy khó hiểu.

"Không có gì, lúc đó tâm trạng cũng không tốt lắm", cúi đầu xuống, Đại

A len lén cắn môi, “Thực ra, Diệp Lý này, cậu có từng nghĩ…”.

Đang nói thì một người đi từ bên ngoài vào cắt ngang những lời Đại A vốn đã chuẩn bị để nói:

Đó là người khách đầu tiên đến đây sau khi cửa hàng của Diệp Lý khai trương, người đó mới bước vào, cậu đã hưng phấn như bị tiêm thuốc kích thích, đi nhanh lại gần: “Anh muốn mua đĩa ạ? Chỗ chúng tôi có đầy đủ cả, bản đầy đủ của ‘Sắc giới’ mới ra, anh thấy thế nào? Bảo đảm là đầy đủ, không cắt xén”.

“Tôi đến để xem thử”, dường như không hề giật mình trước sự nhiệt tình quá đáng của Diệp Lý, người đó đẩy gọng kính trên mũi, quan sát Diệp Lý từ trên xuống dưới.

“Cậu cũng đâu có ốm yếu gì, sao lại bị một người phụ nữ đánh đến khóc cha gọi mẹ thế?”

“… Mua đĩa không mua, không mua thì ra ngoài đi!” Diệp Lý giận dữ đuổi thẳng cổ người đó.

“Quá đáng!” Diệp Lý kết thúc một ngày kinh doanh, quay về ký túc của Hạ Đông Giá, ôm chậu rửa mặt mà chửi bới, chuẩn bị đi rửa ráy. Mới tới cửa thì nghe tiếng hừ khẽ của Hạ Đông Giá.

“Anh hừ cái gì!”, dừng bước, Diệp Lý quay lại, nheo mắt nhìn Hạ Đông Giá, “Nói đi?”.

Bị cậu làm phiền quá mức, Hạ Đông Giá cuối cùng vẫn gấp sách lại, “Nói thế mà cậu đã không chịu nổi? Đó là vì những lời khó nghe hơn chưa nói trước mặt cậu thôi”.

“Nói những gì?”

http://tieulun.hopto.org

“Nói cậu là trai bao, xì xì…” Nhớ lại những lời nói nghe được sau chuyện đó, Hạ Đông Giá chỉ thấy buồn cười.

Nhưng câu này đổi lại là Diệp Lý nghe thì lại có một cảm giác khác.

“Đánh rắm mẹ anh ấy!” Diệp Lý chửi thề.

“Ngại quá, không có kỹ thuật đó, cũng không có hứng thú đó.” Hạ Đông Giá tỉnh bơ trả lời Diệp Lý, vừa thò tay gạt nắm đấm của cậu xuống.

“Xì xì, tôi cứ tưởng cậu bị mẹ đánh là cậu biết hiếu thảo, không đánh trả, bây giờ tôi lại thấy nếu có đánh thật thì cậu cũng chẳng đánh nổi phụ nữ”.

Lời của Hạ Đông Giá rất khiêu khích, khiến mặt Diệp Lý cứ tái rồi lại xanh, cậu “Anh…” một lúc lâu rồi bỗng rụt tay lại, nhìn chằm chằm Hạ Đông Giá, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

“Hạ Đông Giá, anh không thích tôi.”

“Ừ hử, tôi cứ tưởng cậu luôn biết điều đó.”

“Thế vì sao anh lại còn cho tôi ở lại đây? Đừng nói là lương tâm lên tiếng hay thương hại nhé, những thứ đó anh không có đâu.”

Hạ Đông Giá bị hỏi đến nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời thế nào, Diệp Lý lại không buông tha anh mà tiếp tục nói: “Còn điều kiện anh bắt tôi nhận lời nữa, tại sao không thể nói cho Trần Khinh biết tôi từng hôn cô ấy? Hạ Đông Giá, anh có ý với Trần Khinh, đúng không? Đúng không?”

“Không phải…” Hạ Đông Giá nghẹn lời, chột dạ.

Diệp Lý cười cười: “Đó là do chính anh nói anh không có ý với cô ấy nhé, nếu tôi theo đuổi cô ấy thì không tính là kẻ thứ ba chen chân vào chứ,

‘anh trai’?”.

Nói xong, Diệp Lý đắc ý lấy điện thoại ra. Ngón tay cậu lướt nhanh trên bàn phím rồi dùng cổ kẹp điện thoại lại.

Thấy bên kia nghe máy, cậu đắc ý nháy mắt với Hạ Đông Giá: “Này, Trần Khinh, làm bạn gái tôi nhé!”.

Phòng ký túc nữ.

Trần Khinh đến phòng lấy nước mang nước về, đặt ấm nước xuống, bỗng phát hiện ra Đại A ngồi trên ghế của cô, ngón tay đang vẽ trên bàn.

“Đại A, sao vậy? Sao ngẩn người ra thế kia?”

“Về rồi hả?” Đại A rụt tay lại, rồi lại giơ ra, “Ban nãy Diệp Lý gọi điện cho cậu, còn có bạn nữ phòng đối diện tìm cậu”.

“Phòng đối diện?” Trần Khinh sờ đầu, không hiểu nổi mấy cô nàng bản địa bình thường lười nói chuyện với cô nhất lại tìm cô để làm gì.

“Vậy tớ sang đó xem sao”, mở cửa ra, Trần Khinh lại quay đầu lại, “Đại A, tớ lấy nước rồi, nhưng cậu đừng ăn mì gói nữa, không tốt cho dạ dày. Tớ về sẽ đến nhà ăn với cậu, nếu cậu không muốn đi thì tớ sẽ mua về cho”.

“Biết rồi, lắm mồm quá.” Đại A khoát tay, ra hiệu đuổi Trần Khinh đi.

Trần Khinh không ngờ rằng phòng đối diện xưa nay tự cho mình là thanh cao, không muốn qua lại với một thư ký nhóm như cô, lại có việc cần nhờ vả cô.

“Cuộc thi sáng tạo? Nhưng tại sao nhất định phải có mình tham gia?” Cô chỉ vào mình, vẻ mặt băn khoăn.

“Không phải cậu, là bốn người phòng cậu. Trường yêu cầu một lớp bắt buộc phải đăng ký, sáu người một nhóm.”

“Ồ, thế thì mình giúp các cậu đăng ký là được”, Trần Khinh thở phào.

“Không phải, cậu phải tham gia.”

Hả?

Trần Khinh xem như đã biết, đám bạn trường Yến Bắc của cô không hề đoàn kết như trong tưởng tượng, trong một lớp có mười bảy người là dân Yến Bắc, chịu giúp đỡ tham gia thì chỉ có một người.

Cô thở dài, đẩy cửa phòng mình ra: “Đại A…”.

“Ủa?” Nhìn căn phòng trống trải, cô khẽ lẩm bẩm, “Đâu mất rồi?”.

Buổi chiều, Tất Ca kết thúc buổi tự học xong quay về, nghe Trần Khinh nói thế thì do dự một lúc, sau đó vẫn quả quyết lắc đầu.

“Sắp thi cuối kỳ tới nơi rồi, lần này tớ bắt buộc phải được hạng nhất khối, Trần Mạn Mạn, cậu không thể kéo tớ thụt lùi được.”

“Không kéo cậu tụt lùi đâu”, Trần Khinh cũng lắc đầu, “Cậu ấy đã nói chỉ nhờ mấy người bọn mình giúp lập nhóm tham gia thi thôi, hạng mục gì đó do cậu ấy lo hết”.

“Thật không? Cậu chắc chứ?” Tất Ca nhìn Trần Khinh vẻ không tin, cuộc thi đó cô cũng nghe nói, người thắng không chỉ có được một khoản tiền thưởng cho sự sáng tạo mà còn có cơ hội đi giao lưu học tập ở nước ngoài. Chuyện tốt đẹp thế này cô không tin có người lấy ra chia sẻ với người khác đâu.

http://tieulun.hopto.org

Tất Ca nói cho Trần Khinh nghe suy nghĩ thật của mình, lập tức nhận được câu phủ nhận.

Trần Khinh cười, khoát tay: "Không có đâu, cậu ấy chỉ đơn thuần là muốn tham gia cuộc thi này thôi, hơn nữa bao nhiêu người dự thi, chúng ta cơ bản là không có cơ hội thắng đâu."

"Thật hả?" Tất Ca bán tín bán nghi.

Đúng lúc đó Đại A hớn hở từ ngoài chạy về, miệng còn lẩm nhẩm ngân nga bài hát của Scotland. Tất Ca đang băn khoăn liền kéo cô nàng lại, kể hết câu chuyện rồi hỏi: "Tớ không muốn tham gia, nhưng cái cô ngố Trần Mạn Mạn đã nhận lời người ta rồi, làm sao đây, đồng ý hay không?"

Tất Ca nhìn Đại A với vẻ "Đại A là người đại diện cho cậu ấy", cô nàng muốn Đại A cũng giống mình, từ chối phứt cho rồi.

Ngờ đâu Đại A lại vô cùng nhanh nhẹn đáp: "Được thôi".

"Được cái khỉ ấy, cái này là cái quỷ gì đây?" Một ngày sau, Đại A đã tỉnh táo trở lại tiện tay lật đống giấy dày cộp, lặng lẽ nhớ lại, hôm qua cô đã nhận lời Trần Khinh như thế nào nhỉ?

"Nhận lời thì đã nhận rồi, hối hận thì không tốt đâu!" Trần Khinh nói nhỏ.

Từ khi nhận đống tài liệu này từ phòng đối diện, cô cũng cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy.

"Cậu ấy đúng là có nói không cần chúng ta tham dự gì đó mà…" Cô nhìn Đại A, Đại A cũng nhìn lại cô.

"Nhìn tớ làm gì? Tớ xưa nay không giỏi những hoạt động trí thức thế

http://tieulun.hopto.org

này.” Đại A khoát tay, “Bây giờ có hai con đường để cậu chọn”.

“Gì cơ?”

“Rút lui khỏi cuộc thi, hoặc là giao đống này cho cậu ấy để rút lui, chúng ta không có thời gian để giúp cậu ấy làm cái trò này đâu.” Đại A ngáp dài, ra dấu tay số “2”.

Trần Khinh lặng thinh, bỗng nghĩ ra một việc: “Hôm qua cậu bị sao vậy, dạ dày không ổn còn chạy ra ngoài?”.

“Không chạy thì dạ dày sẽ cứ không ổn.” Đại A mím môi, cười rất vui vẻ, “Đúng rồi, Mạn mập, cậu thật sự chắc chắn sẽ từ bỏ Hạ Đông Giá rồi chứ?”

“Sao?”

“Không sao cả! Tớ bây giờ cảm thấy cậu có thể thử xem sao, dù sao thích lâu như thế rồi, từ bỏ cũng tiếc.”

Khóe mắt lướt nhìn Trần Mạn Mạn, tim Đại A bỗng dưng đập mạnh, đó là lần đầu cô ích kỷ, cũng là lần đầu không nói những lời thật lòng với Trần Khinh.

“Này, có nghe tớ nói không đó?”

“Đại A, tớ đang nghĩ…”

“Nghĩ gì?”

“Hay là chúng ta cứ thử làm hạng mục này đi.”

Trần Khinh nghiêm túc nhìn Đại A, nhưng không nghi ngờ gì mà nhận được một cú lườm nguýt của đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Đại A nói Trần Mạn Mạn có một đặc điểm không tốt, đó là sống quá gắng sức, dù là làm gì cũng thích làm hết sức mình, như thế rất dễ bị tổn thương.

Nhưng Trần Khinh cảm thấy, làm việc thì phải trút hết công sức ra thì mới không hối hận.

Giống như lúc này cô đang lặng lẽ tra tìm tư liệu trên cái máy tính bàn cũ kỹ tốc độ chậm như rùa trong phòng máy của trường vậy.

Điện thoại bỗng đổ chuông, cô nhìn màn hình, tay vô thức cầm điện thoại.

"Diệp Lý, gì thế? Ăn cơm á? Đang yên lành mà ăn cơm cái gì?"

Đến khi Diệp Lý cúp máy rồi, Trần Khinh cũng không nghe rõ cậu đang nói gì, chỉ nghe rõ là Diệp Lý định mời cô ăn cơm.

"Tự dưng lại đi ăn cơm gì thế." Vừa nói, cô vừa tắt máy tính.

Nhớ lại tư liệu ban nãy tìm ra, cô lại gọi điện đến phòng ký túc đối diện.

"Ừ, tìm ra một chút, máy tính trong phòng máy chậm quá, tư liệu tìm được không nhiều, được, lát về bọn mình sẽ thống kê lại số liệu."

Kết thúc cuộc gọi, tâm trạng Trần Khinh nhẹ nhõm hơn, chí ít thì mấy cô nàng bản địa Yến Bắc này không đến nỗi không biết gì như trong tưởng tượng.

Dọn dẹp xong mọi thứ, cô ra khỏi phòng máy.

Diệp Lý hẹn cô ăn cơm ở một quán ăn kiểu Trung gần trường.

Tìm được chỗ sau gốc cây xanh mát, Diệp Lý hưng phấn vẫy tay với cô:

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, ở đây này”.

“Ừ”, ôm cái cặp sách nặng chịch, Trần Khinh chậm rãi đi tới đó, đến khi lại gần, cô phát hiện ra Hạ Đông Giá cũng có mặt.

Thầm thở dài, cô ngồi xuống ghế.

“Dì nói chưa cho cậu tiền sinh hoạt mà? Sao phải lãng phí tiền ra đây ăn chứ?”

Vừa dứt lời thì Diệp Lý bỗng đứng lên, đi đến ngồi xuống cạnh cô.

“Không tin tôi tự lực cánh sinh, tự mình kiếm tiền hả?” Vừa nói, cậu vừa đập một cọc tiền xuống bàn, “Món tiền đầu tiên ông đây kiếm được, mời mọi người ăn cơm”.

Nhìn cọc tiền khá nhiều, Trần Khinh chớp mắt, ngước lên hỏi: “Diệp Lý, cậu chạy đi đâu bán thân vậy?”.

“Nói gì thế?” Diệp Lý trừng mắt, khoác vai Trần Khinh.

Sự việc phát triển theo hướng có phần khiến cậu bất ngờ, trận đánh của Diệp Lam đã thu hút không ít người vây quanh theo dõi, Diệp Lý nhận rõ tình thế lúc đó liền mượn cơ hội để kinh doanh, bán được rất nhiều đĩa.

“Sao nào, người đàn ông của cậu lợi hại chứ?” Ôm chặt Trần Khinh như để thị uy, Diệp Lý nghênh ngang nhìn Hạ Đông Giá.

Trần Khinh muốn đẩy cậu ra nhưng sức cậu ta lớn hơn cô, phản kháng thất bại nên cô đành chấp nhận mà từ bỏ.

“Không phải nói là ăn cơm sao?” Hạ Đông Giá cười cười, nhìn rõ hết thái độ của hai người.

http://tieulun.hopto.org

Diệp Lý hậm hực buông tay, làu bàu: “Hai đứa tôi mới quen nhau, cô ấy không quen mà thôi”.

“Thế hả?”

Tiếng cười khẽ của Hạ Đông Giá khiến Diệp Lý rất tức tối, cậu không muốn để Hạ Đông Giá nhận ra mình có cảm xúc đó nên đành vẫy tay: “Phục vụ”.

Một bữa cơm, ba người ba tâm sự khác nhau.

Trần Khinh đang nghĩ xem Diệp Lý đang diễn trò gì, thình lình một miếng thức ăn nướng chín thành màu đỏ đặt vào trong đĩa cô.

Đến khi nhận ra thứ đó là gì, Trần Khinh kỳ dị ngước lên.

Tiếc rằng Hạ Đông Giá gắp miếng đó cho cô lúc này đang chuyên tâm ăn, không hề nhìn cô.

“Ý gì đây?” Trần Khinh nghĩ thầm rồi gắp thứ đó lên, cho vào miệng.

Ôi… đúng là không ngon tí nào.

Ăn xong, Hạ Đông Giá có việc đi trước. Trần Khinh được rảnh rỗi ở riêng với Diệp Lý liền ngẩng lên, hỏi: “Diệp Lý, cậu nói thế là ý gì, cái gì mà người đàn ông của tôi?”.

Cậu thành người đàn ông của tôi từ bao giờ?

Cũng không biết là bị cái gì kích thích mà sắc mặt Diệp Lý bỗng sa sầm, cậu nhìn Trần Khinh rồi bỗng chồm lại gần.

“Diệp Lý, cậu định làm gì vậy?”

http://tieulun.hopto.org

Trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, Trần Khinh nhìn gương mặt dần phóng to, sửng sốt hỏi.

"Đương nhiên là hôn cậu rồi." Diệp Lý có vẻ ảo não, ra lệnh, "Nhắm mắt!".

Trần Khinh làm sao có thể nghe lời cậu, nhưng nhìn gương mặt dần dần áp sát đó, trừ việc lùi lại ra thì cô không nghĩ ra cách gì không làm tổn thương Diệp Lý mà lại có thể tránh khỏi cảnh tượng hoang đường này.

Bỗng nhiên, gương mặt một người lóe lên trong đầu cô, trong tích tắc cô đã nảy ra một ý.

"Chuyện đó, Diệp Lý, tôi đã ăn tỏi, không tin cậu ngửi thử đi." Vừa nói, cô vừa hà hơi ra.

Hừm…

Mùi vị nồng nặc khiến cậu chàng thụt lùi lại.

Nhìn khoảng cách cuối cùng đã an toàn hơn, Trần Khinh thở phào, hỏi: "Diệp Lý, rốt cuộc cậu làm sao vậy?".

Làm sao? Làm sao! Cậu chẳng qua là đánh cược với Hạ Đông Giá, cược cậu có thể hôn Trần Khinh lần nữa không, nếu làm được thì sau này Hạ Đông Giá sẽ không được can thiệp vào cuộc sống của cậu nữa.

Đằng xa, cây thích lá đỏ[4] che khuất bóng một người, cảnh tượng mới xảy ra anh đều thấy hết. Anh buông nhánh cây trong tay, tắt chức năng chụp hình, đáp lại tiếng gọi đằng xa.

[4] Cây phong.

“Đông Giá, đứng đây làm gì thế?”

“Thời tiết rất đẹp, đi vòng vòng chơi.”

Anh giơ tay, phớt lờ đám mây đen nặng nề trên đầu.

Tối hôm đó, Hạ Đông Giá nhận được điện thoại bố anh gọi. Nói chuyện xong, anh nhìn về phía phòng ngủ, cách một lớp cửa, Diệp Lý đang cực lực đề cử cái máy laptop của cậu cho Trần Khinh, nói là tốt hơn máy của trường không biết bao nhiêu lần, giọng nói to tới nỗi đủ để anh nghe thấy.

Hạ Đông Giá không biết rằng nếu bây giờ bước vào báo với Diệp Lý là không có trường nào chịu nhận cậu, thì cậu ta sẽ tỏ thái độ thế nào.

Sẽ hối hận chăng?

Hay là không hề quan tâm?

Có những thứ chỉ khi mất đi rồi mới biết tiếc nuối, cũng may những thứ Hạ Đông Giá trân trọng vẫn có cơ hội níu giữ.

“Đờ ra gì thế, chưa từng thấy trai đẹp hả?” Diệp Lý nói chuyện điện thoại xong, tâm trạng vui vẻ, huýt sáo vào lấy khăn bông, khi cậu phát hiện ra Hạ Đông Giá nhìn mình bằng vẻ mặt trầm tư thì một niềm vui vì được quan tâm khiến cậu đắc ý nói, “Hay là vì anh nghe thấy tôi và Trần Khinh gọi điện, biết cô ấy đồng ý nhận ý tốt của tôi, dùng laptop của tôi nên thấy ghen tỵ? Nói cho anh biết, đừng ghen tỵ với tôi, một chàng trai bẩm sinh đẹp trai, thông minh tuyệt đỉnh như tôi có lẽ rất khó tìm ra người thứ hai đấy. Nên tôi và trò cá cược kia của anh vẫn chưa kết thúc đâu, Hạ Đông Giá”.

Theo sự hiểu biết của cậu về Hạ Đông Giá thì lúc này, cho dù anh không trả miếng thì chí ít cũng sẽ ngạo mạn đáp lại một tiếng “hừ”.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng kỳ quặc là Hạ Đông Giá lần này không nói gì, ngay cả tiếng "hừ" thường thấy cũng không.

"Anh không sao chứ?" Ngớ ra một lúc sau, Diệp Lý cầm khăn bông định lại gần xem xét, nhưng giữa chừng lại lắc đầu từ bỏ, "Anh là đồ đáng ghét, không phải tôi quan tâm anh đâu, đừng hiểu lầm".

Giải thích làm cậu có một cảm giác càng nói càng lộ, vẽ rắn thêm chân, cậu gãi đầu, quyết định vẫn nên đi tắm trước đã.

"Diệp Lý."

Mới đi tới cửa thì sau lưng bỗng nghe có tiếng gọi.

"Gì thế?" Cậu quay lại, nghi ngờ nhìn Hạ Đông Giá, "Không phải anh thực sự thấy không khỏe chứ? Cho dù không khỏe thì tôi cũng không đưa anh đi bệnh viện đâu, tôi và anh…"

Không nỡ để cậu tiếp tục tự mình đa tình mà lải nhải nữa, Hạ Đông Giá khoát tay, cắt ngang: "Nếu sau này cậu không thể quay về trường nữa thì cậu có hối hận không?"

"Hối hận?" Lặp lại hai chữ này xong, Diệp Lý bỗng cười to: "Hối hận? Làm sao tôi hối hận được? Đó là chuyện mà người kém cỏi mới làm, tôi không thèm, hơn nữa tôi thông minh như thế, nếu đi học mà bất cẩn học lên tới tiến sĩ thì mất mặt lắm chứ?".

Mất mặt à? Hạ Đông Giá cười bất lực, nhìn Diệp Lý hất tấm khăn bông ra sau vai rồi ra khỏi phòng, lại ngân nga bài hát. Anh chưa kịp có hành động gì thêm thì nhìn thấy Diệp Lý quay lại, dựa vào cửa, vẻ mặt không mấy tự nhiên.

"Có phải mẹ tôi lại có tin gì không? Điện thoại ban nãy là bà gọi? Nếu

không thì tự dưng anh lại hỏi tôi chuyện này làm gì? Anh không giống người hay lo chuyện thiên hạ."

"Là bạn tôi gọi, bên mẹ cậu chưa có tin gì. Hỏi chỉ đơn thuần vì buồn chán mà thôi."

Câu trả lời nhẹ nhàng của Hạ Đông Giá đổi lại bằng tiếng la hét của Diệp Lý, hét xong cậu lại hất khăn ra sau vai, chui vào nhà tắm.

Tiếng hát loáng thoáng phát ra từ nhà tắm, so với trước đó thì bài hát lần này vui vẻ hơn nhiều.

Diệp Lý cảm thấy vận may đúng là đến từng lúc từng lúc một, giống như cậu thấy, chữ "xui xẻo" đợt trước gần đây lại biến mất tăm, Diệp Lam không còn quấy rầy cậu, chuyện kinh doanh cửa hàng nhỏ cũng tốt đến bất ngờ.

"Ông chủ, có trọn bộ Phùng Tiểu Cương không?"

"Tìm ở hàng thứ ba. Dừng lại, chỗ này sao kỳ cục thế!" Nhận tiền của khách đưa, đầu ngón tay Diệp Lý không quên chỉ vào màn hình máy tính, "Phương án này làm theo cách làm của cậu mà được chọn mới lạ!"

"Thế cậu bảo phải làm sao?" Trần Khinh ấm ức nhìn Diệp Lý.

Cô cũng biết cô ngốc, nhưng sự thật này cô không thể nào thay đổi được.

Bóc lớp vỏ giấy của cây kẹo mút, Diệp Lý đẩy Trần Khinh ra, "Để tôi".

Đừng nói chứ, sau mấy lượt điều chỉnh của Diệp Lý, phương án này đúng là đã tốt hơn trước nhiều.

Tối đó, Trần Khinh làm xong bản demo phương án, hưng phấn quay về khu ký túc, gõ cửa phòng ký túc đối diện.

http://tieulun.hopto.org

“Mình làm được kha khá rồi, cậu xem thử đi.” Cô lau mồ hôi trán, nhìn cô bạn đang dùng tay vuốt phẳng mặt nạ trên mặt.

Mấy phút sau.

“Không được, cái này quá khác so với những gì mình vạch ra, Trần Khinh, sao cậu lại tùy tiện sửa đổi sườn bài của mình?”

Lớp mặt nạ giấy hơi nhăn lại, Trần Khinh hiểu được cơn giận sau lớp mặt nạ đó.

“Nhưng sửa thế này hợp lý hơn, độ thực thi cũng cao hơn.” Cô thử giải thích, ngặt nỗi đối phương không thèm nghe.

Cuối cùng, chia tay mà chẳng vui vẻ gì.

Thật sự là cô ngốc, cô làm không tốt sao? Trần Khinh bỗng thấy mệt mỏi, quay về phòng mình.

Mới đẩy cửa ra thì một tiếng hét bên trong đã làm cô giật bắn mình.

Đại A khoa chân múa tay nhảy đến trước mặt cô: “Surprise!”.

Trần Khinh nhìn chiếc laptop mới toanh trên bàn Đại A, nghe Đại A liến thoắng nói bên tai cô “Xem tớ cổ vũ công việc của cậu ghê chưa, đặc biệt mua vì cậu đó, khỏi lo cậu không có máy dùng”, Trần Khinh chỉ đáp lại bằng nụ cười khổ sở.

“Đại A, cảm ơn cậu, nhưng cậu ấy tìm được đồng đội mới rồi, không cần tớ nữa.”

“Haizzz…” Khẽ thở dài, Trần Khinh vẫn cảm thấy bị shock.

Nghe nói cô bạn kia cuối cùng đã thuyết phục được mấy người bạn trong

lớp cùng lập nhóm tham gia cuộc thi, thế nên Trần Khinh bây giờ trở thành người bị bỏ rơi.

Thật sự khó khăn lắm mới kéo được Đại A lại, không để cô đi tính sổ với cô bạn phòng đối diện, Trần Khinh cố gắng mở mắt, cuối cùng khi chắc chắn Đại A sẽ không tìm phòng đối diện để cãi nhau, cô mới nặng nhọc ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Trần Khinh tỉnh giấc trong tiếng ồn ào, cô ngồi bật dậy, chợt nhận ra tiếng ồn phát ra từ bên ngoài, có cả giọng Đại A nữa.

Cô thầm kêu "hỏng rồi", loạng choạng xuống giường.

Ngoài cửa, Đại A đỏ bừng mặt, đang lý luận với người ta.

Phát hiện ra không phải nữ sinh phòng đối diện, Trần Khinh thở phào, bước tới kéo Đại A lại rồi hỏi: "Sao vậy?"

"Trần Khinh…"

Đến khi nhìn rõ người mới tới, Đại A hoảng hốt, tờ giấy trong tay cũng bất giác giấu ra sau lưng.

"… Không có gì…"

"Sao mà không có gì?" Trần Khinh không tin trò này của Đại A.

"Trần Khinh, có người dán tờ giấy ngoài kia, nói cậu bị anh chàng thôi học kia lấy ra để đánh cược bao nuôi, phải vậy không?"

Cái gì?

Trần Khinh đờ người, nhưng tay lại theo bản năng chìa ra với Đại A

http://tieulun.hopto.org

“Đưa tớ xem xem.”

“Mạn mập…”

Ánh mắt bình tĩnh nhưng kiên trì đến cùng của cô vẫn khiến Đại A từ bỏ, cô nàng đành đưa ra, còn không quên nói: “Cũng không biết là ai nói linh tinh nữa”.

Là giấy do ai dán căn bản không phải là mấu chốt mà!

Trần Khinh cúi đầu, đọc từng chữ từng chữ nội dung trên tờ giấy trắng.

Không ngờ, một tờ giấy nho nhỏ đã khiến cuộc sống của Diệp Lý đảo lộn hoàn toàn.

Ngay khi nhận được tin, cậu liền chạy đến ký túc xá nữ.

Đứng ở góc tường ký túc chỗ Trần Khinh, Diệp Lý đập chết một con muỗi to đã cắn cậu, tủi thân nói: “Trần Khinh, có cần nhỏ mọn thế không? Cậu còn muốn tôi xin lỗi bao lần nữa mới chịu tha lỗi hả”.

Nói đến mức khô lưỡi rát họng, cậu ho mấy tiếng. Đúng lúc đó thì rèm cửa sổ phòng ký túc vén lên một góc, ánh đèn sáng trắng chiếu lên mặt cậu, sau đó là một ly nước trà tạt xuống khiến cậu thấy lạnh vô cùng.

Diệp Lý lau mặt, đứng bật dậy, giậm chân đầy phẫn nỗ: “Họ Tất kia, tại sao cậu tạt nước tôi?”.

“Hả?” Tất Ca nhìn Diệp Lý với vẻ kinh ngạc, chậm chạp tháo tai nghe ra khỏi tai, “Diệp Lý, cậu ngồi ở đây từ bao giờ vậy, phòng chúng tôi đang nghe Anh văn, không phát hiện ra cậu”.

Ngước lên nhìn vào trong, cô gái mập kia quả nhiên ngồi trên ghế của

http://tieulun.hopto.org

mình, hai sợi dây tai nghe màu trắng đong đưa trước ngực.

Cậu nuốt nước bọt, ảo não giậm chân, nãy giờ rồi, những gì cậu nói người kia hoàn toàn không nghe thấy!

Sau khi buồn bực, cậu bất lực nói: "Không thể gọi Trần Khinh ra sao? Tôi có chuyện muốn nói với cậu ấy".

"Không được. Bây giờ là thời gian nghe tiếng Anh thống nhất trong phòng", Tất Ca chìa tay, thuận tiện kéo rèm cửa sổ lại.

Rèm cửa sổ hoa văn đong đưa một lúc rồi ngừng lại trước mặt Diệp Lý. Cậu siết nắm tay, cuối cùng phát ra tiếng "shit".

Lừa ai thế?

Tập thể luyện nghe không cho đi đâu? Mười giờ sáng mà kéo rèm? Nói là không biết cậu ở đây, tưởng cậu không nhìn thấy đèn báo trên máy CD của Trần Khinh không hề sáng hay sao.

"Giận thì giận đi, bản thiếu gia không phải là chưa chịu xuống nước, là do cậu không chịu đấy nhé." Làu bàu xong, Diệp Lý dựa vào chân tường, chậm chạp rời đi.

Trong phòng, Tất Ca luôn chú ý động tĩnh bên ngoài phát hiện cậu ta đã đi rồi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng chịu đi rồi. Trần Mạn Mạn, cậu khiến tớ ngưỡng mộ đó, chuyện này đúng là không thể tha cho Diệp Lý dễ dàng được." Đến cạnh bàn Trần Khinh, Tất Ca tháo tai nghe của cô ra, "Cái tên Diệp Lý kia lần này quá đáng thật".

Trần Khinh muốn lấy lại tai nghe nhưng không được đành ngước lên:

“Diệp Lý là ai?”.

“Hơ!” Tất Ca thốt lên, lại giơ ngón cái lên với cô, “Ác hơn tớ nghĩ đó”.

“Cái gì mà ác với không ác? Tai nghe tớ bị hư, lấy tai nghe điện thoại ra thay thế, học xong mấy cái này Xuyên Thiên Tiêu còn đến tìm tớ có việc đó”.

Dáng vẻ nghiêm túc của Trần Khinh khiến Tất Ca xuýt xoa, cái cô Trần Mạn Mạn này, cách thức giận dữ còn cao hơn người khác, người ta giận thì la hét om xòm, bản thân thì khó chịu, còn cô nàng giận dữ thì không nói năng gì, người khó chịu lại là đối phương.

Thật là… Cô xoa tay, nếu Đại A ở đây vào lúc này thì Tất Ca tuyệt đối sẽ buôn chuyện với bạn, tiếc rằng sau khi xảy ra chuyện vào sáng nay thì Đại A cũng như Dân Bản Địa, đều biến mất rồi.

Hạ Đông Giá khi biết chuyện là lúc anh đang định rời khỏi ký túc đến học viện.

Trước đó thầy hướng dẫn sắp xếp anh học lâm sàng sớm, vì chuyện của trường mà chậm trễ, mấy hôm nay thầy lại thúc giục, Hạ Đông Giá đành chuẩn bị đi đăng ký.

Chìa khóa còn chưa rút khỏi ổ thì phía sau liền vang lên tiếng bước chân hối hả.

Âm thanh đến gần, anh quay lại, nhìn thấy Diệp Lý với vẻ mặt tức tối.

“Cửa hàng bị đập phá hả?” Anh rút chìa khóa lại, chùm chìa khóa kêu “leng keng” hòa cùng tiếng cười trộm vui vẻ.

Ngước lên trừng mắt với Hạ Đông Giá, Diệp Lý “hừ” một tiếng, không định nói nhiều. Hạ Đông Giá cũng không có hứng hỏi, quay lưng chuẩn bị đi.

http://tieulun.hopto.org

“Này”, người sau lưng đổi ý, gọi anh lại.

“Gì thế?” Hạ Đông Giá quay đầu lại.

“Trần Khinh biết chuyện tôi và anh đánh cược rồi. Cô ấy đã mặc kệ tôi rồi, anh đoán cô ấy sẽ đối xử với anh thế nào đây?”

Ngớ ra một lúc, Hạ Đông Giá nhún vai: “Cậu muốn cược với ai thì liên quan gì đến tôi?”.

“Thật hả?” Nhớ lại hành động sáng nay của Trần Khinh, Diệp Lý lắc đầu, sự việc sẽ phát triển thế nào thì còn chưa biết.

Không biết vì nguyên do gì mà mấy ngày sau đó, Hạ Đông Giá không hề quay về ký túc, thậm chí cũng không xuất hiện trong trường.

Thứ Năm, Hạ Đông Giá đang thay quần áo trong phòng thay đồ, anh thấy vai nặng trĩu, quay đầu lại thì thấy người đồng nghiệp đang nháy mắt ra hiệu với mình.

“Tiểu Hạ, ngoài kia có nữ sinh tìm cậu kìa.”

“Mập à?”

“Không gầy.” Người đồng nghiệp suy nghĩ rồi trả lời, gật gù, “Ngoại hình cũng bình thường, nếu không muốn gặp thì tôi sẽ từ chối cho cậu.”

“Không cần.”

Cầm quần áo mới thay ra, Hạ Đông Giá lại mặc vào, soi gương rồi chỉnh lại mái tóc, sau đó anh mới hài lòng mà ra ngoài.

Ngoài hành lang, cô nữ sinh mập mạp yên lặng ngồi đợi trên hàng ghế, cửa sổ sáng rực chiếu vào nửa mặt tròn trịa của cô. Hàng lông mi chớp nhẹ,

cô ngẩng lên, phát hiện người đang đến gần.

Cô đứng lên: "Hạ Đông Giá…".

Nhìn đi, anh đã nói mà, không liên quan đến anh, Hạ Đông Giá mừng thầm.

"Tìm tôi có việc à?" Anh ngẩng đầu, rất đắc ý.

"Mấy hôm nay anh không đến trường?"

"Bên này bận quá." Anh nhún vai, "Có chuyện gì không?".

"Em chuẩn bị thí nghiệm kha khá rồi, khi nào anh xem thử, em nghĩ lần này chắc có thể qua được."

Dáng vẻ Trần Khinh cúi đầu nói chuyện khiến Hạ Đông Giá cảm thấy có gì đó sai sai, anh ho khan một tiếng, "Mấy hôm này e là không có thời gian, để vài ngày nữa đi".

"Em muốn hoàn thành nhanh."

"…"

"Hơn nữa, nếu anh còn không cho em qua thì em sẽ xin thầy khác đến trông thi." Cô ngẩng lên, "Chuyện lấy người khác ra cá cược rất tệ hại. Em không muốn qua lại với người tệ hại như vậy."

Hạ Đông Giá lúc đó bỗng nhớ lại một câu nói: Ông trời làm sao tha cho ai.

Cô mập cũng biết giận.

"Được thôi." Vô cùng bình tĩnh chấp nhận yêu cầu của Trần Khinh, Hạ

http://tieulun.hopto.org

Đông Giá giũ giũ vạt áo, “Tôi sẽ sắp xếp.”

Câu trả lời quá nhanh gọn khiến Trần Khinh ngẩn người, im lặng một lúc rồi cô gật đầu.

Anh bình thường, cô cũng thế.

Nhưng ai nói cho cô biết tại sao mấy hôm sau thi lại, thầy trông thi cho cô vẫn là Hạ Đông Giá?

Là Hạ Đông Giá thì cũng không phải vấn đề, vấn đề là Hạ Đông Giá lại lần nữa đánh trượt cô.

“Làm gì có lý đó, một người đàn ông sao lại có thể làm khó một cô gái như vậy, Trần Khinh, tớ ủng hộ cậu phản ánh lên cấp trên, không thể để Hạ Đông Giá tiếp tục giở trò như vậy!” Trên đường đi học, Đại A huơ sách trong tay, giận dữ nói.

Tối qua trời mưa nên đường đi ngập nước, đi vòng qua một vũng nước, Trần Khinh gục đầu ủ rũ, nhặt một chiếc lá rơi trên vai cô, buồn bã nói: “Không được”.

Khoan hãy nói thầy Trương có thể đến trông thi, nhưng vợ thầy lại sinh con, cần thầy chăm sóc, cũng không nói đến thầy Lý có việc nhà, cần nghỉ hai tiếng đồng hồ, chỉ nói đến đợt thí nghiệm mà cô hoàn thành này thôi thì vốn cũng chẳng qua được.

“Sao? Cậu làm Hạ Đông Giá bị thương hả?” Đại A khựng lại, “Bị thương có nặng không? Chắc anh ta không nằm viện chứ?”.

“Không có.”

Nhưng ngẫm lại những lời sâu xa mà Hạ Đông Giá nói với cô, Trần

Khinh bất giác ấn vào trán.

“Làm thí nghiệm mà căng thẳng là bình thường, em muốn thay thầy trông thi tôi cũng có thể hiểu được, nhưng em thấy đó, em và tôi quen thân như vậy mà làm thí nghiệm còn tệ thế này thì đổi sang thầy cô khác, em có khả năng qua được không?”

Cô khẽ thở dài, hơi đau đầu.

Điều khiến người ta bất ngờ là, chuyện khiến cô đau đầu hơn nữa lại bất ngờ xảy ra khi sắp tan học.

“Trần Khinh, làm ơn làm ơn, mình cũng thực sự hết cách rồi!”

Cô gái chắp hai tay, ngồi cạnh cô, thái độ vô cùng chân thành.

“Nhưng cậu có bạn rồi mà? Hơn nữa phương án của mình cậu cũng bỏ rồi.” Trần Khinh nhìn cô bạn, không muốn nhận việc khổ sở vào người nữa.

“Họ không ổn, hơn nữa mình nghĩ lại rồi, cảm thấy phương án của cậu thật sự rất được, sửa lại một chút là chắc chắn ổn.” Cứ như diễn phim Hàn Quốc, cô gái phòng đối diện xoa tay van nài.

Nhưng dù cô ta nói thế nào thì câu trả lời của Trần Khinh vẫn như cũ, “Xin lỗi, gần đây mình có việc, không rảnh”.

Cuối cùng bóng dáng lúng túng xấu hổ kia đã khuất xa tầm mắt, tiếng chuông tan học vang lên, Trần Khinh hưởng thụ sự khen ngợi của bạn bè.

“Thực ra cũng không phải viện cớ, tớ có việc thật.” Cô cúi đầu, một bên mặt không biết có phải vì xấu hổ hay không mà đỏ hồng lên.

“Hiểu, lời nói dối không được vạch trần hả?”

http://tieulun.hopto.org

Phát hiện ra ngay cả Xuyên Thiên Tiêu cũng đoán chắc là cô đang viện cớ để từ chối, Trần Khinh đành rũ vai, chấp nhận sự thật.

Phải giải thích thế nào với bạn bè cô rằng cô phải đi làm trợ lý một tháng cho Hạ Đông Giá đã vì cô mà bị thương đây?

Gió thoang thoảng, tấm màn màu xanh lay động bay lên như cánh buồm.

Trần Khinh đứng ở cửa rất lâu, cuối cùng thở dài, quay về văn phòng.

Hạ Đông Giá rốt cuộc muốn làm gì đây? Cô chống cằm, ngồi sau bàn làm việc.

Từ sau khi đến bệnh viện, chưa nói gì đến công việc trợ lý không có, mà ngay cả bản thân Hạ Đông Giá, cô cũng chỉ gặp được mấy lần.

Không hiểu nổi anh đang nghĩ gì, cô dứt khoát lấy vở ra, ôn bài của mình.

Hạ Đông Giá đi kiểm tra một lượt vừa quay về, đứng dựa cửa nhìn người trong phòng, nhất thời tâm tư thay đổi phức tạp.

Cô vẫn là cô, vẫn mập mạp như xưa, vẫn cứng đầu như xưa, nhưng anh cảm thấy cô bây giờ và cô bé hồi xưa bưng đĩa móng giò đến gần anh đã có gì đó khác rồi.

“Bác sĩ Hạ, bệnh nhân giường 6 phòng 5 bị sốt, anh có thể tới đó xem sao không?”

Đằng xa có tiếng gọi to, dường như lo sẽ làm kinh động đến người đang yên lặng đọc sách trong phòng, anh ra dấu rồi đi theo cô y tá.

Trần Khinh cảm thấy cô đã đọc sách rất lâu rồi, nhưng khi vặn người,

http://tieulun.hopto.org

nhìn xuống số trang mới phát hiện ra cô mới đọc được có hai trang mỏng dính mà thôi.

Haizzz… phải thừa nhận là ở đây, cô biểu hiện không mấy bình thản như cô đã dự định.

Phải làm sao đây? Xoa cái cằm mềm mại, cô suy nghĩ về tương lai, bỗng nhiên những tiếng người ồn ào gấp gáp từ ngoài của truyền đến.

"Khẩu trang, khẩu trang!"

Trần Khinh ngẩng lên, khó hiểu nhìn người mới tới, anh ta lục tung tủ tiêu độc một hồi rồi làu bàu: "Sao chỉ có một cái thế này?".

"Cô…" Anh bác sĩ phát hiện ra Trần Khinh, chỉ vào cô, "Đến quầy y tá lấy khẩu trang, mang đến phòng bệnh số 5. Thật chưa từng thấy bệnh nhân nào vớ vẩn như vậy, xé khẩu trang bác sĩ rồi còn xé áo người ta nữa. Nhanh lên, còn ngẩn ra đó làm gì? Bác sĩ Hạ chưa có khẩu trang đấy."

Hả?

Nhớ đến Hạ Đông Giá, Trần Khinh hoàn hồn, "Vâng" một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Sự căng thẳng trước cửa phòng bệnh số 5 đã lan ra khắp xung quanh, còn cách một đoạn nữa, Trần Khinh nới lỏng bước chân, sau khi nhìn kỹ Hạ Đông Giá đang chỉnh sửa quần áo và gương mặt thê thảm của anh, cô lại lập tức đi nhanh lại gần.

"Hạ Đông Giá, khẩu trang." Chạy đến gần, cô giơ khẩu trang, thở hổn hển.

Ban đêm, ánh trăng sáng rực xuyên qua cửa sổ chiếu vào hành lang, Hạ

Đông Giá nhìn cô, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang phẫn nộ: “Ai bảo em tới đây? Về đi về đi!”.

Động tác thô lỗ của anh đẩy Trần Khinh lùi lại liên tục, loạng choạng mấy bước mới đứng vững lại được, thậm chí ngay cả thời gian chửi thề cũng không có, Hạ Đông Giá quay lưng đi thẳng vào phòng bệnh.

Ý gì đây chứ!

Cảm giác chua xót lan từ mũi lên đến hốc mắt, Trần Khinh cắn chặt môi.

Người bắt tôi đến làm trợ lý là anh, người không cần trợ lý này cũng là anh, đưa khẩu trang cho anh, không cảm ơn thì thôi, sao còn mắng người ta!

Túm chặt vạt áo, Trần Khinh lẳng lặng quay đi. Cô không bao giờ muốn có vướng mắc với Hạ Đông Giá nữa, cho dù anh thực sự cho cô thi rớt. Cô cũng không làm!

Bước chân kiên định như quyết tâm của cô, về lại văn phòng cầm túi xách lên, Trần Khinh đi nhanh xuống lầu.

Bậc thang ngắn đã kéo dài đường về, đi một lúc, cô bỗng thở hổn hển mà dừng bước.

Dưới bậc thang là một người đang ngồi, cơ thể còn mập mạp hơn cô, chắn luôn đường đi.

“Khụ khụ”, cô ho khẽ, “Có thể nhường đường không? Tôi không qua được”.

Người đó quay lại, đôi mắt nhỏ ngây thơ quan sát Trần Khinh: “Chị nặng bao nhiêu thế”.

http://tieulun.hopto.org

Sau một hồi đấu tranh tâm lý dữ đội, Trần Khinh cũng nói cho cậu bệnh nhân mười bốn tuổi biết cân nặng của mình.

“Nặng thế!” Cậu bé nhìn Trần Khinh, xuýt xoa, “Nặng hơn em những hai lạng”.

“Có thể bỏ hai lạng đó đi, không tính vào không?” Trần Khinh xoa đầu, có vẻ khó xử, “Chị đã nói cân nặng cho em biết rồi, có thể cho chị đi qua không?”

“Không phải chị là bác sĩ ở đây sao? Em chưa từng thấy chị.”

Trả lời chẳng đúng câu hỏi, cậu không có ý định nhường đường cho cô.

“… Không phải.” Bất lực trả lời, Trần Khinh quay lưng định quay về, nhưng cậu bé bệnh nhân đã kéo cô lại.

“Chị mập, nói chuyện với em đi, người ở đây không phải bác sĩ thì cũng là y tá, hỏi em toàn là đau chỗ nào, rồi uống thuốc chưa, phiền lắm.”

Cậu bé tủi thân, chớp mắt nhìn Trần Khinh

“Em cũng bị bệnh hả? Bệnh gì?”

“Bên này của em mọc ra một thứ, là gì thì chính em cũng không biết, họ cũng không nói em nghe. Còn chị thì sao?” Cậu bé sờ mũi, nhịn để không hắt hơi, “Chị cũng bị bệnh hả?”.

“Bệnh chứ, bệnh không hề nhẹ.”Nhớ đến việc mình đến đây vì Hạ Đông Giá, đi cũng vì Hạ Đông Giá, cô chu môi, nói.

“Hả? Đó là bệnh gì thế?” Từ bất mãn đến đồng cảm, cậu bé không cần đến một giây đã hoàn thành việc thay đổi một loạt vẻ mặt.

http://tieulun.hopto.org

Bệnh gì à? Ngốc chứ gì nữa. Trần Khinh bĩu môi, đang không biết phải giải thích thế nào thì cầu thang bên trên bỗng vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất gấp gáp, rồi dừng lại ở ngã rẽ.

Cô y tá nhìn thấy cậu bé bệnh nhân ở đó thì thở phào nhẹ nhõm.

“Chung Mạo, em không ở trong phòng bệnh mà lại chạy lung tung. Bác sĩ đã đặc biệt dặn dò chị là không được để em chạy đi đâu, bệnh cúm của em sẽ lây sang cho người khác.”

… Bệnh cúm?

Trần Khinh ngơ ngác nhìn cậu bé, thầm nghĩ: Chuyện gì thế này, không phải trong ngực mọc ra thứ gì sao?

Chưa kịp hỏi thì y tá đã kéo cậu bé lên lầu. Đi được mấy bước, cô y tá như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn Trần Khinh: “Bác sĩ Hạ hình như đang tìm cô đó”.

“Bảo anh ấy đi tìm quỷ đi.” Trần Khinh liên tiếp bị hai người bắt nạt, lừa gạt nên rất tức giận, giậm chân rồi đi “đùng đùng” xuống cầu thang, mặc kệ tiếng gọi của cô y tá.

Những chuyện phiền lòng hình như một khi đã bắt đầu là không bao giờ chấm dứt.

Sáng hôm sau, Trần Khinh bị gọi đến văn phòng. Cô không ngờ là cô bạn học của mình lại giỏi như thế, có thể khiến thầy giáo bắt ép cô tham gia cuộc thi cô vốn đã từ chối.

“Thầy ơi, năng lực của em không đủ.” Cúi đầu, cô nói khẽ, nhưng rất cố chấp.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, đừng nói thế, bạn Tô đã cho thầy xem bản nháp phương án của em, rất tốt, sửa một chút là hoàn toàn có khả năng lãnh giải.”

“Nhưng mà…”

“Đừng có nhưng nhị nữa, trong khoa cũng mong các em có được thành tích tốt.”

Đang lúng túng thì cánh cửa bỗng nhiên bị ai đó từ bên ngoài đẩy bật ra.

Hạ Đông Giá vội vàng bước vào, không nói năng gì mà đến trước mặt Trần Khinh: “Hôm qua em gặp một cậu bé ở bệnh viện hả?”.

“Vâng” Sao vậy?

“Thầy chủ nhiệm, bạn sinh viên này đã tiếp xúc với bệnh nhân mắc bệnh cúm mới, em phải đưa bạn ấy về để tiến hành cách ly.”

“Hả?” Sắc mặt chủ nhiệm thay đổi, “Còn thầy? Thầy đã tiếp xúc với bạn này, có cần cách ly luôn không?”.

“Thầy không cần, em đưa bạn này về kiểm tra trước đã.”

Hạ Đông Giá vội vàng nói, cũng mặc kệ thầy chủ nhiệm định nói gì thêm, anh cúi lưng, vác Trần Khinh ra khỏi cửa.

Máu dồn xuống đầu khó chịu quá, Trần Khinh nằm bò trên lưng Hạ Đông Giá, mơ hồ hỏi: “Tuy em chỉ nói mấy câu với chủ nhiệm nhưng nếu phải cách ly thì tốt nhất là có cả thầy ấy chứ”.

Hạ Đông Giá đang bước đi nhanh bỗng dừng lại, thở hổn hển: “Ai bảo hôm qua em chạy đi làm gì?”.

“Còn không phải vì anh…”

http://tieulun.hopto.org

Chưa dứt lời, Trần Khinh đã nghe âm thanh "rắc" một cái.

"Cái gì kêu thế?"

"Lưng… lưng của tôi." Hạ Đông Giá nghiến răng lên tiếng, thầm nghĩ anh thật sự đã đánh giá thấp cân nặng của Trần Khinh rồi.

"Bác sĩ, có bác sĩ ở đây không?"

Giọng nói căng thẳng kích động như cơn gió thổi qua làm lay động rèm cửa khiến mọi người ngẩng đầu lên nhìn, đến khi bác sĩ lớn tuổi của trường nhìn rõ cảnh đã xảy ra thì chiếc cốc sứ Thanh Hoa trong tay suýt thì rơi vỡ.

"Chuyện gì thế? Không phải, ý tôi hỏi bị thương chỗ nào?" Run rẩy đặt chiếc cốc xuống, ông đứng lên với vẻ kính sợ.

"Lưng." Người kia thở hổn hển, nuốt nước bọt, "Ban nãy anh ấy cứ đòi cõng cháu, lưng đã bị thương rồi".

Quan sát cơ thể người đó một lúc, bác sĩ lắc đầu: "Cậu ta cõng cháu là tự tìm đường chết, cháu lại dùng tư thế này vác cậu ta tới chỗ tôi chính là diệt cỏ diệt tận gốc, bắt cậu ta phải chết mới được rồi".

"Hả?" Trần Khinh ngớ ra, nghe thấy người trên vai nói bằng tiếng nghiến răng kèn kẹt: "Còn không mau cho tôi xuống? Gãy thật rồi…".

"À… vâng!"

"Hạ Đông Giá, nếu anh tàn phế thật, em sẽ chăm sóc anh."

Canh ba buổi sáng, trong phòng y tế ánh nắng sáng rực, Trần Khinh đứng sau bức bình phong, căng thẳng xoa tay, lặp đi lặp lại câu nói này.

Cô nghiêm túc thật, cho dù biết Hạ Đông Giá không có tình yêu với cô,

cô cũng đã có dự định chăm sóc anh cả đời này.

Nhưng ai có thể giải thích với cô rằng sau sự cố, người bị hại chẳng phải đều truy cứu trách nhiệm hay sao, tại sao anh không chỉ phớt lờ cô, thậm chí còn đuổi cô ra ngoài cửa?

"Tớ nghĩ, chắc thầy ấy vì bị thương quá nặng, không muốn gây áp lực cho cậu?" Đại A cắn kẹo mút, ngửa đầu lên mát-xa vùng mắt, "Hoặc là thầy ấy đang tự xấu hổ, không muốn gặp người ngoài. Phải biết là vùng lưng của đàn ông đối với họ rất quan trọng đó".

Mấy lý do đó nghe cũng có lý, nhưng cái nào cũng khiến Trần Khinh lạnh người.

Chỉ tại mình, cô cúi đầu tự nhủ.

Tất Ca nhận ra tâm trạng cô khác lạ nên buông sách xuống, ra dấu tay với Đại A: "Chưa chắc đã nghiêm trọng như thế, chính thầy ấy là bác sĩ, hơn nữa nếu thật sự có chuyện thì liệu thầy có giấu cậu không?".

"Nhưng mà…"

"Trần Mạn Mạn, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, là lúc cậu thích thầy ấy thầy ấy lại không thích cậu, là thầy đem cậu ra cá cược, là cậu nói với bọn tớ là sẽ không bao giờ qua lại với thầy, cậu đừng có quên." Gạt tay Tất Ca ra, Xuyên Thiên Tiêu lao vào như gió, đứng chống nạnh trước mặt Trần Khinh.

Khẽ thở dài, Trần Khinh gật đầu: "Không quên".

"Thế thì tốt."

Hài lòng gật đầu, Xuyên Thiên Tiêu ném mấy cuốn vở xuống, nói: "Thấy tớ tình nghĩa không, phòng các cậu không ai đi lấy, tớ giúp lấy về đây,

một phần là ba mươi tệ".

Nhận lấy tiền của mọi người, nghe Tất Ca than vãn chuyện thu phí lung tung, Xuyên Thiên Tiêu hỏi: "Dân Bản Địa không ở đây hả?".

"Mấy hôm nay cậu ấy đi suốt." Trần Khinh cúi đầu, quyết định nghe lời bạn bè, không nhúng chân vào vũng bùn Hạ Đông Giá nữa.

Nhưng lời thề và quyết tâm hình như bẩm sinh đã phản bội lẫn nhau, giống như một ngày sau khi tin vết thương Hạ Đông Giá trở nặng, Trần Khinh gần như không nghĩ ngợi nhiều, liền chạy đến ký túc của anh.

Nhìn bóng dáng mập mạp run rẩy khuất sau bóng cây xanh mướt, Đại A lắc đầu: "Đó chính là khắc tinh của cậu ấy".

"Trước kia cậu có tin chuyện này đâu." Sửng sốt trước chuyển biến của bạn, Tất Ca ngẩng mặt lên khỏi đống sách.

"Có hả?" Đại A lắc lắc cổ, sắc mặt có vẻ thiếu tự nhiên.

Chạy một mạch đến ký túc xá của tiến sĩ, Trần Khinh thở hổn hển. Đăng ký tên ở cửa xong, cô định vào trong thì bị ông bảo vệ cửa gọi lại.

"Nghe nói lưng của Tiểu Hạ là do cháu ngồi xuống rồi gãy, cô gái còn trẻ trung thế kia, đánh nhau cũng không nhẹ tay, lưng là thứ có thể tùy tiện ngồi được à? Huống hồ là cháu nặng cả tấn, ngồi xuống người Tiểu Hạ gầy ốm, làm sao cậu ấy chịu nổi?"

"Rốt cuộc anh ấy bị thương nặng thế nào ạ?"

"Rất nặng, bác thấy cậu ấy đi đứng cũng không thẳng lưng lên nổi."

Buồn rầu và khổ sở lại khiến cô thở dài, thậm chí quên cả giải thích vết

thương đó không phải do ngồi xuống mà bị, Trần Khinh liền co chân chạy lên cầu thang.

Điều khiến cô bất ngờ là, khi cô đứng bên ngoài phòng của Hạ Đông Giá thì cửa phòng anh lại khóa kín cửa im ỉm.

“Anh ấy không muốn gặp tôi?”

“Ừ”. Diệp Lý ngoáy mũi, miễn cưỡng kìm nén tâm trạng, “Thực ra anh ta không bị nặng lắm, Trần Khinh à, cậu cũng đừng lo lắng cho anh ta làm gì.”

“Diệp Lý.”

“Gì thế?”

“Cậu không được nói xấu người ta chỉ vì cậu không thích người đó, như thế rất không tốt, huống hồ anh ấy còn đang bị thương.” Trần Khinh há miệng, cuối cùng nuốt xuống những lời chưa kịp nói.

“Tôi sẽ quay lại sau.” Cô ấp úng nói xong, gục đầu ủ rũ rời đi.

Diệp Lý xách ấm nước sôi về phòng, tâm trạng cũng không vui vẻ hơn Trần Khinh là bao, đặt ấm nước xuống, cậu hậm hực nhìn Hạ Đông Giá đang ngồi ở bàn chơi máy tính.

“Bộ dạng anh thế này đâu có giống người bị thương ở lưng? Đồ lừa bịp.”

“Cậu có thể vạch trần mà.” Thờ ơ lắc đầu, Hạ Đông Giá chăm chú nhìn màn hình, “Thực ra không cần tôi nhắc nhở, ban nãy chắc cậu đã từng thử làm chuyện đó, kết quả sao rồi?”.

Anh khẽ cười, màn hình chiếu sáng khóe môi đang cong lên.

http://tieulun.hopto.org

“Anh…”

“Tôi thế nào? Diệp Lý, nếu đổi lại tôi là cậu, tôi sẽ không chọn vạch trần vào lúc này. Chẳng phải cô ấy cũng đã lâu rồi không nói chuyện với cậu đó thôi? Nhờ phúc của tôi, lần này làm hòa rồi chứ?”

Cậu nghẹn lời, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng từ bỏ chuyện đấu khẩu, tiếp tục rót nước.

Về mặt giở mưu tính kế, so với Hạ Đông Giá, quả thực cậu tự thấy không bì được.

Trần Khinh không biết những việc này, trong lòng chỉ mải nghĩ tới vết thương của Hạ Đông Giá.

Hạ Đông Giá không gặp cô, không sao, cô mua ít đồ, nhờ bác quản lý ký túc mang lên lầu giúp cô vậy.

Đêm mùa hạ gió to, trong trường cát vàng bay loạn xa, phủ lên mặt Trần Khinh một lớp mỏng. Cô “phụt” một tiếng, nhổ một hạt to vướng trong kẽ răng ra, bên tai văng vẳng tiếng gọi.

“Trần Khinh, cậu đứng lại cho tôi.”

Cô quay đầu, nhìn thấy Diệp Lý từ xa đang đuổi theo.

“Cậu nói đi, rốt cuộc tôi có chỗ nào không bằng Hạ Đông Giá, mà cậu lại đối xử với hai chúng tôi khác biệt như vậy?”

“Hả?”

“Rõ ràng là tôi đối xử tốt với cậu hơn anh ta, anh ta toàn tỏ ra lạnh lùng với cậu, cho dù tôi không thích cậu nhưng tôi cũng thật lòng xem cậu là bạn

http://tieulun.hopto.org

bè, dựa vào đâu mà tôi và anh ta cùng phạm lỗi mà cậu phớt lờ tôi, còn anh ta giả bộ đáng thương là cậu vừa thăm hỏi vừa tặng quà? Phải biết là tôi với cậu từng có quan hệ thân mật hơn mà!"

"Cậu nói cái gì thế? Quan hệ gì cơ?" Cô không hiểu.

"Chính là lần tôi ở trên sân thượng muốn nhảy lầu đó…" Ký ức khiến cậu xấu hổ không dám nói ra, Diệp Lý đỏ bừng mặt, khoa chân múa tay, dường như muốn dựa vào nắm tay siết chặt để cổ vũ bản thân.

Trên sân thượng thì sao? Bộ dạng cậu khiến Trần Khinh cuống quýt. Gió cát rất lớn, mắt khô đến đau nhói, cô lại nghe thấy có một giọng nói từ khu nhà trước mặt truyền đến.

"Trần Khinh, thứ em tặng tôi là cái quái quỷ gì vậy?" Hạ Đông Giá vang lên cùng một tiếng kêu thảm thiết "úi da", anh đi quá nhanh nên "phần lưng bị thương không nặng lắm" lại bị đụng đến.

"Thế là, cậu thật sự tặng cho Hạ Đông Giá một hộp 'lộc tiên[5]' hả?" Tất Ca trợn mắt, bịt miệng, khi nhận được cái gật đầu của Trần Khinh thì suýt cười đến tắt thở.

[5] Lộc tiên: bộ phận sinh dục của hươu đực.

"Tớ làm sao biết được là bổ cái đó chứ?" Trần Khinh cúi đầu, màu đỏ ửng lan từ mặt xuống tận cổ, "Tớ đi siêu thị nói là muốn mua thực phẩm bổ dưỡng, nhân viên hỏi tớ mua cho nam hay nữ, tớ bảo mua cho nam, thế là cô ta đề cử cái này, tớ thật sự không biết mà".

Nếu biết thì có đánh chết cô cũng không tặng thứ đó.

"Nhưng tớ không hiểu nổi Diệp Lý định nói gì với tớ." Chống cằm, cô lại trầm tư suy nghĩ. Lần đó sau khi Hạ Đông Giá xuất hiện thì Diệp Lý cũng

chẳng mở miệng nhắc về "chuyện trên sân thượng" nữa.

Là chuyện gì nhỉ.

"Đại A, cậu sao thế? Sắc mặt sao khói coi vậy?" Tất Ca nhàm chán quay đầu lại thì vừa hay nhìn thấy Đại A đang thẫn thờ.

"Á" một tiếng giật mình, tay của Đại A lật đổ ly nước hoạt hình màu gạo trên bàn, mấy người vội lo "cứu nạn" nên không còn thời gian tiếp tục chủ đề này nữa.

Cuối tuần nhanh chứ chớp. Thư viện trở thành nơi "hot" nhất trong trường, Trần Khinh thì lại không ôm sách đến tham gia cùng bọn Tất Ca, con đường thẳng từ ký túc nữ sang ký túc nam trở thành con đường mà mỗi ngày cô đều phải đi qua.

"Giúp tôi lấy ly nước, tôi khát." Đối với chuyện sai bảo Trần Khinh, Hạ Đông Giá cơ bản đã xem như thuần thục. Nhân lúc Trần Khinh đứng lên, anh liếc nhìn quyển vở trên bàn, phì cười một tiếng.

"Trần Khinh, trong đầu em rốt cuộc là nuôi bao nhiêu cá vậy, sao lại ngốc đến thế, đề đơn giản như vậy cũng làm sai được?"

"Chê em ngốc thì em tìm người thông minh hơn đến chăm sóc anh nhé?" Nghe anh mỉa mai, Trần Khinh cũng đã quen rồi, cũng phản bác lại theo thói quen. Cô biết Hạ Đông Giá sẽ không chịu, y như rằng anh đã lắc đầu từ chối.

"Là em hại tôi bị thương, không phải người khác."

"Hạ Đông Giá, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh mở miệng định nói thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra.

Diệp Lý lau mồ hôi trên trán, đi nhanh vào trong.

“Trần Khinh, mau cảm ơn tôi đi!”

Cảm ơn cậu cái gì? Cô không hiểu, nhưng lại có dự cảm không lành.

Quả nhiên…

“Tôi đang bán đĩa thì gặp một bạn trong ký túc của cậu, nhắc đến cuộc thi sáng tạo lần trước ấy, hình như họ muốn rút lui. Tôi thầm nghĩ: Đừng mà, phương án tôi và cậu làm hay biết bao nhiêu.”

“Sau đó thì sao…” Giọng nói hơi run vì lo âu, Trần Khinh không dám nhìn thẳng vào Diệp Lý nữa.

“Sau đó tôi đã đăng ký lại tên cho cậu, tôi thấy mình đúng là quá vĩ đại, không chỉ cứu vãn một phương án tốt mà còn cứu luôn cả mấy người bạn của cậu.”

“Diệp Lý, cậu không hiểu rồi…” Cô khó nhọc lên tiếng, không muốn nói ra là cô không muốn cứu ai cả.

Gần cuối tuần, những việc chồng chất lên nhau khiến cô hoảng loạn, Hạ Đông Giá nhìn cô, hỏi: “Em vừa định hỏi tôi vấn đề gì?”

Thẫn thờ một lúc, Trần Khinh nhớ lại vấn đề đó: Hạ Đông Giá, anh quậy phá thế này, sao cứ cho em cái ảo giác là anh đang muốn theo đuổi em nhỉ?

Nhưng bây giờ mà hỏi câu đó thì thật sự không đúng lúc.

Trần Khinh chớp mắt, nhìn Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

“Rốt cuộc là vấn đề gì?” Hạ Đông Giá lại hỏi.

“Trần Khinh, cậu muốn hỏi anh ta cái gì?” Diệp Lý cũng nhìn cô.

Ngoại truyện nhỏ đi kèm

[Có người hỏi Hạ Đông Giá: “Tại sao lại chọn khoa nghiên cứu bệnh truyền nhiễm?”. Bác sĩ Hạ ngẩng lên, liếc nhìn Trần Khinh:

“Một số virus quá điên cuồng, vì hòa bình thế giới, tôi muốn tiêu diệt chúng.” Đối phương vỗ tay: “Bây giờ mơ ước đã thực hiện chưa?”. Hạ Đông Giá: “Tôi bị virus tấn công rồi”. Phóng viên: “…” #Về nghề nghiệp.]

http://tieulun.hopto.org

Chương 4

Vội vàng bước qua

Chúng ta không phải là chưa từng gặp nhau, chỉ là khi em gặp anh, anh đang bận gặp gỡ một người khác.

"Em muốn hỏi…"Ánh mắt lướt nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở ly nước cô mới đưa cho anh, hít một hơi rồi nhẹ nhàng chỉ vào bàn tay đang nắm chặt ly nước, "Em muốn hỏi anh là không thấy bỏng tay hả?"

Em rót nước sôi đó!

Cô xoa bàn tay bị nóng, nhìn Hạ Đông Giá chớp mắt một cái, sau đó anh ung dung đặt ly nước xuống.

"Cũng tạm." Hạ Đông Giá cũng xoa tay, ban nãy sự chú ý không ở đây nên không phát hiện ra ly nước nóng như thế. Lại xoa mấy cái, anh nhìn lòng bàn tay đỏ ửng, lẩm bẩm, "Đúng là nóng quá".

Câu hỏi khiến người ta đứng ngồi không yên đã bị nuốt vào bụng, cứ lo bị phát hiện ra, nên Trần Khinh chỉ ngồi một lúc rồi ôm sách đi trước.

"Hạ Đông Giá", nhìn theo cô rời đi, Diệp Lý xoa mặt, bỗng mở lời, "Ban nãy rốt cuộc cô ấy định hỏi anh chuyện gì? Đừng nói là nước quá nóng gì đó nhé, tôi không tin đâu".

"Tôi cũng không tin."

Tay cầm khăn bông khựng lại giữa chừng, Diệp Lý mở to đôi mắt còn ướt đẫm, tầm nhìn mờ nhòa hướng về phía Hạ Đông Giá, "Biết cô ấy định

hỏi anh cái gì không?”.

“Đoán ra đại khái.” Nhìn màu hồng ở lòng bàn tay nhạt đi, ánh mắt Hạ Đông Giá cũng thu lại. Anh mím môi, nhìn Diệp Lý vẻ hứng thú, “Hiểu sự tò mò của cậu, có điều tôi không định thỏa mãn cậu đâu.”

Đó là bí mật của chúng tôi, không thèm chia sẻ với đồ quỷ đáng ghét. Hừ một tiếng, anh giơ lấy sách trên giường, nghiêm túc đọc. Tâm trạng anh vui vẻ, đến nỗi sách viết gì anh cũng hoàn toàn không chú ý.

Sự bình tĩnh vui vẻ của anh trong mắt Diệp Lý chính là sự khoe khoang trần trụi. Hậm hực ném khăn bông đi, cậu cũng hừ một tiếng.

“Chỉ là quen biết cô ấy sớm hơn tôi vài năm mà, có gì ghê gớm chứ? Cái kiểu làm việc che đậy lén lút như anh, lúc nào cũng coi trọng thể diện đầu tiên, cho dù thật sự muốn theo đuổi Trần Khinh thì cũng chưa chắc cưa được cô ấy!”

“Tôi nói muốn theo đuổi cô ấy từ lúc nào?” Cười lạnh một tiếng, trong đầu Hạ Đông Giá ngừng lại một giây. Anh không quan tâm đến cô mập ư? Nếu không quan tâm thì mọi thứ anh làm hiện giờ lại là vì điều gì?

Bực tức ném sách đi, anh đứng lên vào nhà vệ sinh, nhưng cửa nhà vệ sinh vẫn không ngăn được giọng nói gian xảo của Diệp Lý: “Cái kiểu của anh, với cô gái thì không chừng còn có thể, còn với Trần Khinh thì, khó lắm! Cô ấy ghét nhất là vòng vo tam quốc, cô ấy thích kiểu thẳng thắn giống tôi”.

“Thích cậu? Đùa kiểu gì vậy?” Hạ Đông Giá hừ một tiếng, lấy điện thoại trong túi ra định nhắn tin cho Trần Khinh.

Ngày hai mươi tháng này là sinh nhật anh, có lẽ chọn ngày đó để nói ra suy nghĩ của anh thì thích hợp hơn chăng.

http://tieulun.hopto.org

Tỏ tình? Chưa từng nghĩ rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm khác lạ với Trần Khinh, anh cười tự giễu, tin nhắn này phải viết thế nào đây?

"Ngày hai mươi là sinh nhật tôi, em đến dự cho tôi, phải có quà, ngoài ra tôi có lời muốn nói với em."

Nghĩ lại, anh sửa thành *"Ngày hai mươi là sinh nhật tôi, em đến mừng với tôi, không cần quà cáp"*.

Không nói "có lời muốn nói" thì liệu có ổn hơn không? Anh lắc đầu, tự phủ định kiểu nói đó, không tặng quà thì có phải là sinh nhật không? Ý của câu "cơn say của người không phải vì rượu" vẫn nên là đừng biểu hiện quá rõ ràng.

Hoặc đổi thành *"Ngày hai mươi em đến mừng sinh nhật với tôi?"*Sến quá, con gái mới nói kiểu đó. Nổi hết cả da gà trên người, anh nhìn mấy chữ đơn giản ngắn gọn trên màn hình, hài lòng gật gù.

Anh không biết là trong thời gian anh ngồi nhà vệ sinh thì Diệp Lý đã hí hửng chạy sang phòng kế bên mượn thuốc xổ, len lén đặt trước cửa nhà vệ sinh, anh cũng không biết rằng tin nhắn "Ngày hai mươi, sáu giờ tối đến ký túc tìm tôi" của anh chỉ được Trần Khinh đọc trong hai giây, "sinh nhật" "có chuyện"… những từ quan trọng đã bay qua đầu cô trong tích tắc.

Gió mát thoảng qua, cát vàng bao phủ mấy hôm nay cũng không còn nhiều, màu trời xanh lam như được gột rửa, Trần Khinh vung vẩy tay đi trên con đường lát đá, nhất thời cũng thấy dao động.

Phải đến mừng sinh nhật này với anh sao? Hơn nữa tin nhắn này cô không chắc có phải là của Hạ Đông Giá gửi hay không, dù sao hôm nay mới mùng hai mà…

Nhờ phúc của Diệp Lý mà tháng Bảy của Trần Khinh trôi qua vô cùng bận rộn, trừ việc ứng phó với thi cuối kỳ ra, cô còn bất đắc dĩ phải tham dự cuộc thi sáng tạo mà đợt trước đã từng từ bỏ.

“Tham gia thì tham gia nhưng họ không cố gắng thì tớ cũng chẳng tích cực làm gì, có thể lười biếng được” Ngồi trong thư viện, Trần Khinh lặng lẽ thở dài với Xuyên Thiên Tiêu.

Cô không hiểu họ nghĩ thế nào, không phải họ nên tích cực mới đúng sao?

Phớt lờ cái “like” của Xuyên Thiên Tiêu và Tất Ca, Trần Khinh lẩm nhẩm đọc đề mục trong tay: “Giá trị của biểu thức này. Là mấy nhỉ? Mấy nhỉ?”.

Số học đối với cô mà nói, chính là một tai họa.

Viết vẽ mãi trên tờ nháp mà vẫn không rõ, cô hơi đau đầu, mà cơn đau này không chỉ lấy ngón tay ấn vào là hết được.

Cô ngước lên, nhìn Tất Ca với ánh mắt mong chờ, đang định nói thì bỗng ngẩn ra.

Mắt cô hoa chăng? Sao cô lại nhìn thấy Đại A chạy ngang qua cửa sổ, mà hình như còn khóc nữa?

“Sao vậy? Lại không biết làm à? Đưa đây tớ xem nào.” Chẳng nói chẳng rằng, Tất Ca lấy quyển đề của Trần Khinh, mắt chỉ liếc nhìn một cái đã nói, “Heo, đề này rất dễ mà!”.

Cô ngẩng đầu lên, nhưng phát hiện ra “heo” đã chạy mất rồi.

“Này, cậu đi đâu thế?”

http://tieulun.hopto.org

Dù cô gọi thế nào thì Trần Khinh vẫn mặc kệ mà chạy ra khỏi thư viện, không quay đầu lại.

“Chuyện gì thế?” Tất Ca hỏi Xuyên Thiên Tiêu.

“Không biết nữa!” Xuyên Thiên Tiêu cũng ù ù cạc cạc.

Hai người ở lại đưa mắt nhìn nhau, do dự không biết có nên đuổi theo không. Trong lúc họ còn ngồi ngần ngại thì Trần Khinh đã chạy ra khỏi cửa, biến mất tăm!

Trần Khinh chạy rất xa, cuối cùng đã đuổi kịp Đại A ở bãi cỏ bên ngoài khu nhà thí nghiệm.

Nhìn Đại A đứng dựa lưng đằng sau gốc cây to, Trần Khinh do dự một chút rồi tiến lại: “Đại A, cậu sao vậy? Sao lại khóc?”.

Tiếng của cô khiến Đại A bất ngờ, hoảng hốt chùi mắt rồi quay đầu lại: “Không phải cậu ôn tập ở thư viện hả? Sao lại đến đây?”.

“Tớ nhìn thấy cậu khóc.” Cô chỉ vào đôi mắt đỏ hoe của Đại A, “Sao vậy?”.

“Tớ đã tỏ tình với cậu ấy rồi.”

“Ai… Diệp Lý hả?”

Trần Khinh chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình, ngoài Diệp Lý ra thì Đại A còn tỏ tình với ai nữa? Nhưng sự hiểu biết của cô lại khiến Đại A hoảng loạn, cô mở to mắt hỏi: “Cậu biết tớ thích cậu ấy?”

Phải là đồ ngốc IQ quá thấp mới không nhận ra. Trần Khinh thở dài, hỏi: “Cậu ấy không đồng ý?”.

http://tieulun.hopto.org

“Nào chỉ có không đồng ý”, nhớ lại vẻ mặt sửng sốt của Diệp Lý lúc đó, mắt Đại A lại cay cay, “Cậu ấy bảo tớ đừng dọa cậu ấy. Tớ biết tớ không nữ tính, còn thích động tay động chân, nhưng tớ thực sự thích cậu ấy, làm sao lại thành dọa được?”.

Trần Khinh không nghĩ ra phải an ủi bạn thế nào, nghiêng đầu nghĩ ngợi, thầm mắng Diệp Lý cả ngàn lần.

“Mạn mập, nhận lời tớ một việc được không?”

“Cậu nói đi.”

“Đừng hẹn hò với Diệp Lý, chí ít trước khi tớ quên cậu ấy, đừng ở cạnh cậu ấy.”

“Đại A, cậu nói gì thế? Diệp Lý đối với tớ không phải là…”

“Trần Mạn Mạn, là bạn tớ thì nhận lời đi.”

Biết yêu cầu của mình rất vô lý nhưng Đại A vẫn cố chấp nhìn Trần Khinh, đến khi Trần Khinh gật đầu, cô mới thở phào, ôm chặt bạn.

“Đại A, tớ và Diệp Lý chỉ là bạn bè.”

Cho dù Trần Khinh nói thế nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ vẫn mách bảo Đại A rằng tình cảm Diệp Lý dành cho Trần Khinh vượt qua sự đơn thuần mà Trần Khinh vẫn tưởng.

Nhắm mắt lại, cô muốn quên đi những lời Diệp Lý đã nói, cả ánh mắt hoảng loạn, luống cuống khi cậu nói những lời đó.

Diệp Lý, cậu là đồ khốn.

Vì Đại A mà Trần Khinh tạm thời tránh gặp mặt Diệp Lý, sau vài lần từ

chối lời hẹn, Diệp Lý cũng không còn quấy rầy cô như trước.

Thi cuối kỳ như pháo nổ liên hoàn, nổ dày, đặc trong một tuần rồi cuối cùng cũng kết thúc.

Trần Khinh ra khỏi phòng thi, trong đầu vẫn toàn là đủ mọi công thức bay lượn.

Tất Ca và các bạn đang thảo luận đáp án, Trần Khinh lấy điện thoại ra, phát hiện ra lịch trình trên màn hình đang nhắc: Đi gặp Hạ Đông Giá.

Vỗ mạnh lên trán, cô sực nhớ ra hôm nay chính là ngày hai mươi.

Vội vàng chào các bạn, cô hộc tốc chạy ra ngoài trường. Cho dù vạch rõ giới hạn thì vẫn phải chuẩn bị quà mới được.

Nghĩ như vậy, cô lại nhớ đến Diệp Lý, cô đã mấy ngày rồi không đến ký túc của Hạ Đông Giá.

Không ngờ lại trùng hợp gặp Dân Bản Địa ở cửa hàng quà lưu niệm nổi tiếng, Dân Bản Địa chọn ít môn học nên đã thi xong từ lâu.

“Trần Khinh, sao cậu đến đây? Đây là cửa hàng bán đồ nam giới.” Dân Bản Địa hỏi vẻ sửng sốt.

Nhìn Dân Bản Địa mặc đồng phục nhân viên, Trần Khinh gãi đầu: “Sinh nhật bạn, tớ muốn chọn món quà cho anh ấy, hóa ra cậu làm thêm ở đây”.

Không muốn nói nhiều về công việc của mình, Dân Bản Địa chỉ vài món đồ phù hợp giá tiền cho Trần Khinh.

“Mấy món này đều ổn đó”, Dân Bản Địa cúi đầu, không còn huênh hoang kiêu căng như trước.

http://tieulun.hopto.org

Chọn được một cái cặp nút áo mắt mèo, Trần Khinh thanh toán tiền, rồi quay đầu lại thì thấy Dân Bản Địa đang tiếp khách khác rồi.

Mỗi người đều có cuộc sống riêng, cô đang thầm khen ngợi trạng thái của Dân Bản Địa hiện giờ đã tốt hơn trước kia bao nhiêu, điện thoại trong túi bất ngờ vang lên.

"Trần Khinh, tôi gặp phiền phức rồi, cứu tôi!"

Mấy chữ đơn giản, tin nhắn đến từ Diệp Lý.

Cái tên này giở trò quỷ gì đây? Trần Khinh vốn không tin nhưng sau mấy lần do dự, cô vẫn gọi điện thoại cho Diệp Lý, nhưng cậu đã tắt máy.

Chắc không gặp phiền phức thật chứ? Nghĩ ngợi một lúc, cô chạy ra ngoài.

Không ngờ là mới đi ra đã bị người ta túm lấy.

"Chà chà, để tôi nhìn xem, đây là cái cô nàng không có lương tâm, trốn tôi mấy ngày trời, còn biết hôm nay là sinh nhật tôi cơ đấy." Siết chặt tay, Diệp Lý giữ chặt Trần Khinh, vừa lấy đi túi quà trong tay cô, "Tôi nhìn thấy rồi, cũng nghe thấy rồi, cặp nút mắt mèo, màu xanh lam, tiếc rằng tôi không thích mặc sơ mi".

"Diệp Lý, cái đó không phải tặng cậu." Trần Khinh mở miệng, cảm thấy đau đầu vì tình huống này.

"Không phải tặng tôi thì tặng ai? Quà sinh nhật, ngoài tôi ra, còn có ai sinh nhật ngày mười ba tháng sáu âm lịch?" Diệp Lý nhướn mày, "Nể tình cậu tích cực mừng sinh nhật tôi như thế, sinh nhật này tôi sẽ đãi một mình cậu."

http://tieulun.hopto.org

Chẳng nói chẳng rằng, cậu lôi cô đi.

Sáu giờ mười lăm phút tối, rời ánh mắt khỏi đồng hồ treo tường, Hạ Đông Giá đứng lên đến trước cửa sổ.

Ráng chiều đang nóng, nhuộm đỏ gương mặt anh.

"Trần Khinh, tốt nhất là em nên khống chế thời gian đến trễ trong vòng mười sáu phút." Mới nói dứt, kim phút đồng hồ lại dịch chuyển.

Hàng lông mày anh run run: "Trần Khinh, tốt nhất là em nên khống chế thời gian đến trễ trong vòng mười bảy phút".

"Diệp Lý, khoan đã, chậm lại đi, Diệp Lý!" Cổ tay bị nắm chặt, đau như lửa đốt, Trần Khinh thử mấy lần, cuối cùng đã kéo anh chàng mạo phạm kia lại ở gần một quán nước. Cô thở hổn hển, ngay cả lườm cậu cũng phải dùng hết sức sau mấy lần há miệng thở.

"Không thể để tôi nói hết hay sao?"

"Được thôi, cậu nói đi, dù sao chúng ta cũng tới nơi rồi.", rụt tay về, Diệp Lý tỏ vẻ đắc ý.

"Quà đó không phải tặng cậu. Hôm nay là sinh nhật Hạ Đông Giá, anh ấy mừng sinh nhật dương lịch, quà là mua cho anh ấy. Chuyện của cậu và Đại A…" Cô nuốt nước bọt, bỗng cảm thấy rất khó mở lời, nhưng dù có khó thì sao chứ. Cô nhắm mắt, liều mạng, buột miệng nói ra: "Tôi bây giờ không thể gần gũi với cậu quá".

Nhân lúc cậu ngớ người, cô rút tay lại. Xoa xoa cổ tay, câu chất vấn của cậu mang đầy sự khó hiểu: "Nhưng tại sao? Chỉ vì tôi không thích bạn cậu nên cậu tuyệt giao với tôi? Trần Khinh, tôi không phải bạn cậu hả? Hay là từ đầu chí cuối chỉ là tôi đa tình?" Diệp Lý trừng mắt, trong mắt đã vằn lên tia

máu.

“Không phải đâu…”

Cô cũng không biết phải giải thích thế nào, vì Đại A là con gái, cần được chăm sóc cảm xúc hơn? Hoặc là trong lòng cô, Đại A vốn thân thiết hơn Diệp Lý?

“Tôi cũng không thể nói rõ…” Cô buồn bã túm tóc, nghe thấy tiếng quát lớn nổ ra từ cổ họng cậu.

“Được được được, cậu đi đi, còn cả món quà chết tiệt đó nữa, mang đi luôn đi, thích tặng ai thì tặng!” Cặp nút áo bị dúi mạnh vào tay, kim đâm vào lòng bàn tay cô, cô cau mày, muốn gọi tên cậu nhưng lại bị cậu đẩy ra.

“Cậu đi đi, tôi không thèm sự thương hại của người khác.”

Diệp Lý quay lưng đi, tay áo T-shirt co cứng theo cảm xúc. Lặng lẽ thở dài, Trần Khinh không còn cách nào khác nên đành đến gần cậu, nhận lỗi: “Xin lỗi, tôi sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

“Không nên xa cách cậu vì Đại A, Diệp Lý à, cậu cũng là bạn tôi, nhưng cậu cũng biết Đại A là con gái, cảm xúc so với cậu…”

“Điều này pass[6] trước đi”, xoa mũi, Diệp Lý quay lại, “Cậu còn chưa nói ‘sinh nhật vui vẻ’ với tôi”.

[6] Bỏ qua

“…Sinh nhật vui vẻ.” Trần Khinh bất lực đành làm theo. Tay cô bỗng trống trải, ngước lên thì cặp nút áo lại nằm trong tay Diệp Lý rồi. Nhanh nhẹn

gỡ bỏ lớp gói bên ngoài, Diệp Lý cầm cặp nút, quan sát tỉ mỉ: "Đừng nói chứ, mắt thẩm mỹ của cậu khá đó, màu này rất hợp với tôi".

"Đó là cho…" Trần Khinh chưa nói hết thì bị ánh mắt sắc nhọn lườm nguýt, phải im bặt. Diệp Lý không lườm cô nữa, móc điện thoại ra, chụp "tách" một tiếng.

"Đeo trên người tôi là của tôi." Cậu hừ hừ, bỗng cười gian tà, "Hạ Đông Giá, lần này anh không tức chết đi?"

Mấy giây sau đó thì Hạ Đông Giá sẽ nhìn thấy tấm hình cậu gửi, nghĩ đến gương mặt tức tối có thể sẽ xuất hiện, Diệp Lý cười to. Nhưng cười xong, cậu bỗng im lặng.

"Trước kia mừng sinh nhật, mẹ tôi đều đặt một cái bánh kem to, tuy tôi không thích ăn thứ đó, tuy hai mẹ con không ăn hết, nhưng năm nay ngay cả bánh kem cũng chẳng có, thấy trong lòng cứ trống vắng thế nào ấy." Cậu liếm môi, hỏi, "Trần Khinh, có phải cậu không có bố?".

"Tôi không có ý gì khác, tôi nghe nói bố cậu đã qua đời, nhưng thấy cậu vui vẻ hạnh phúc như thế, tôi có chút ngưỡng mộ." Đá đá chân, rồi hất tóc, cậu nhìn lên trời vẻ thờ ơ, "Bố tôi chưa chết, nhưng còn không bằng chết."

Chuyện của Diệp Lý hơi dài, Trần Khinh nghe xong sờ soạng khắp người, tìm ra tờ năm tệ.

"Diệp Lý, tôi chỉ còn năm tệ thôi, không mua nổi bánh kem, mua bánh mì xem như mừng sinh nhật cậu được không?"

"Phụt" một tiếng, Diệp Lý phì cười nhìn Trần Khinh, "Cậu thật đúng là…".

Cậu dang hai tay, cái ôm quá bất ngờ và đột ngột. Đờ ra trong một giây,

Trần Khinh khuỵu người xuống, luồn ra khỏi vòng tay cậu, lập tức nhảy ra xa.

"Chẳng qua chỉ là một cái ôm, có cần sợ đến mức mặt trắng bệch thế không?" Gãi gãi đầu, cậu lại cười, "Hơn nữa hôn thì cũng hôn rồi".

Tư duy bay xa dần, rồi lại bị tiếng chuông tin nhắn kéo về.

Nội dung trên màn hình khiến cậu không kìm được nhảy chồm lên: "Hàng nhái cao cấp của Taobao, cái thứ hai mười tệ một cặp, ba mươi tệ hai cặp đó thì có gì đáng để khoa khoang chứ?".

Hạ Đông Giá, anh đúng là không ăn nho được thì chê nho chua.

Trần Khinh lần đầu có cảm giác chột dạ, cô thấp thỏm bất an đi trên đường, bất ngờ thấy vai nặng trĩu.

"Hạ Đông Giá." Cô nhìn người đó, mãi mới định thần lại. "Sao anh ở đây?".

"Quà của tôi đâu?" Bàn tay trắng thon thả lắc lắc trước mặt cô, cô đang lúng túng thì bức hình trên màn hình lập tức xuất hiện trước mặt, "Tặng nó rồi? Đó là quà của tôi đúng không?".

"Cậu ấy đáng thương hơn anh, năm nay không ai mừng sinh nhật, cậu ấy còn không có bố."

"Tôi cũng không có mẹ mà." Hừ một tiếng, anh hạ giọng, "Kẻ không có bố thì có thể ôm em? Thế thì người không có mẹ có phải là cũng được?".

"Hạ Đông Giá…" Cô đờ đẫn nhìn anh, "Anh bị sao vậy?".

"Mấy hôm trước ở trong phòng tôi, em định hỏi tôi có phải muốn theo

http://tieulun.hopto.org

đuổi em? Phải.”

“Hả?” Có lẽ là “niềm vui bất ngờ” trong hôm nay quá nhiều nên Trần Khinh cảm thấy đầu cô sắp không đủ sử dụng rồi.

“Tôi muốn theo đuổi em, muốn theo đuổi em, muốn theo đuổi em! Lần này nghe rõ rồi chứ?” Nói một hơi hết những điều này, như thể đã trải qua chuyện mất mặt nhất nhưng lại xứng đáng mất mặt nhất trong đời, Hạ Đông Giá ngẩng cao đầu, đỏ bừng mặt.

“Có được hay không thì nói đi.”

“Không được.”

Ừ. Ử? Hử!

Hạ Đông Giá ngây ra nhìn Trần Khinh, nghe cô nói: “Muốn em nhận lời anh cũng được, nói ra một trăm lý do thích em đi!”.

Một trăm cái?! Quan sát Trần Khinh một lúc, Hạ Đông Giá thầm nuốt nước bọt, cái này… hình như hơi khó.

“Anh xem, anh cũng không nói ra được chứ gì. Hạ Đông Giá, tuy lời anh vừa nói là thứ mà em nằm mơ cũng muốn nghe, nhưng em vẫn không thể chấp nhận.” Trần Khinh cúi đầu, cảm thấy mình giả tạo muốn chết, cô luôn mong chờ ngày này, nghĩ đến chuyện Hạ Đông Giá cũng thích cô, nhưng cô thấy Hạ Đông Giá hiện tại đối với cô không phải là thích.

“Anh đã quen với việc em theo đuổi anh, bây giờ em bỗng nhiên không theo đuổi nữa nên anh hụt hẫng.” Cô lắc đầu, “Đó không phải là thích. Em còn có việc phải suy nghĩ, anh đừng đi theo em, còn nữa, sinh nhật vui vẻ!”.

Cúi đầu, quay lưng, bỏ đi, làm xong một loạt động tác, trái tim Trần

Khinh vừa nhẹ nhõm vừa đau nhói, những lời mà cô muốn nói nhưng lại không dám nói bây giờ xem như cũng nói ra được rồi.

Chuyện tiếp theo thì… muốn thế nào thì thế đó đi.

Bóng dáng cao ráo của đàn ông dần dần bị bỏ lại phía sau, cô bước đi lúc nhanh lúc chậm, vừa muốn nhanh chóng rời khỏi đây, lại thầm ôm chút mơ mộng, hy vọng sẽ được níu kéo.

Tiếc rằng gái mập vẫn là gái mập, mặc định là sẽ chẳng có ai quan tâm đến suy nghĩ và cảm nhận của cô, Hạ Đông Giá căn bản không hề đuổi theo.

Cô thầm nghĩ thôi, cứ thế đi, thì Hạ Đông Giá lại gọi điện đến.

"Nói trước nhé, tôi không đi theo em, tôi chỉ muốn hỏi em một việc."

Giọng anh mang vẻ kiêu ngạo xưa nay vốn thế, không cần mặt đối mặt cũng có thể tưởng tượng ra là biểu cảm nào. Bị cậu nói "tôi không đuổi theo em" chọc cười, Trần Khinh bất lực trả lời: "Anh nói đi".

"Em định xử lý chuyện Diệp Lý và cô bạn của em thế nào?"

"Cái gì mà xử lý thế nào?" Chuyện Diệp Lý và Đại A làm sao là chuyện cô có thể can thiệp được.

"Theo sự hiểu biết của tôi về con gái, một khi cô A gì đó biết em và Diệp Lý chưa vạch rõ giới hạn, thậm chí còn ôm nhau, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Theo sự hiểu biết của tôi về em, em chắc chắn sẽ ngốc nghếch chạy đi chủ động khai thật với cô A gì đó để được khoan hồng, cái EQ lúc cao lúc thấp của em rất có khả năng sẽ ảnh hưởng tới tình bạn buồn cười giữa nữ sinh các em, đừng có không tin chứ, cô bé đó không thể nào không để bụng… Này, Trần Khinh, em có đang nghe không? Alo?"

http://tieulun.hopto.org

Bên kia kịp thời truyền đến câu trả lời: “Tút tút tút tút…”

Người gì thế này? Chuyện này làm sao cô không nói với Đại A được?

Tiếng chuông tin nhắn lại vang lên.

“Trần Khinh, em cúp máy tôi!”

“Ding dang”, lại một tin nữa.

“Tôi nói thật đấy, lúc này khai thật không bằng che giấu, phụ nữ đều có lòng đố kỵ, giữa bạn bè thân cũng vậy, huống hồ là liên quan đến đàn ông, cái cô ta không có dựa vào đâu mà em có được?”

Trước đây sao cô không nhận ra Hạ Đông Giá có thể lảm nhảm phát phiền thế này, đã nói không muốn dính líu, anh còn định làm gì?!

Đầu ngón tay bấm mấy lượt trên màn hình, có suy nghĩ xem có nên cho số điện thoại này vào danh sách đen hay không.

“Em chặn tôi thử xem? Em nhớ được số của tôi, tôi cũng có thể đổi sim khác liên lạc với em, chặn cũng không có ý nghĩa gì đâu.”

Tiếp đó lại một tiếng “ding dang” vang lên, mặt Trần Khinh hoàn toàn đen xì, cố gắng nhẫn nhịn lần cuối, cô trả lời Hạ Đông Giá…

“Anh muốn thế nào đây?”

“Cho tôi chút thời gian, để tôi tìm ra đáp án cho câu hỏi của em. Trước khi tôi chắc chắn tôi đối với em chỉ là thói quen, em không có quyền tước đoạt quyền lợi được trao đổi trò chuyện của tôi và em, đừng quên, em còn gọi tôi là anh trai.”

“…”

http://tieulun.hopto.org

Được thôi, cô chấp nhận, tắt luôn điện thoại.

Chuyện với Diệp Lý, cuối cùng cũng như Hạ Đông Giá mong muốn, cô không nói cho Đại A biết, vì một tin bất ngờ đã cắt ngang cảm xúc ban đầu của cô.

Ai có thể nói cô biết, phương án về cơ bản chưa tiến hành sửa chữa lần hai của cô làm sao lại lọt vào vòng trong cuộc thi không?

Là do cô rất mạnh ư?

"Là những đội khác quá yếu." Anh sỉ nhục cô.

Trần Khinh đóng điện thoại, coi tin nhắn mới nhận được là không khí. Cô xưa nay không hề biết Hạ Đông Giá lại như vậy, đúng là vô lại.

Nhưng cái tên vô lại cứ có một lý do rất đường hoàng là: Không qua lại với em thì làm sao có bằng chứng để phán đoán xem cảm giác của tôi với em vẫn là giả chứ?

"Haizzz…" Theo tiếng thở dài của Trần Khinh, kỳ nghỉ hè đã đến, các bạn về nhà, trong ký túc bỗng trống vắng, Đại A vốn nói rằng sẽ ở lại cùng cô đã đột ngột theo gia đình đi du lịch, Trần Khinh cảm thấy trong đó mười phần thì đến tám, chín phần là trốn tránh Diệp Lý.

Trường cho nghỉ, cửa hàng bán đĩa của Diệp Lý cũng lao đao theo, cậu dứt khoát đóng cửa hàng, tìm cơ hội kinh doanh mới.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ.

"Làm cho tốt bản kế hoạch đi, nghe nói tiền thưởng không ít đâu."

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ.

http://tieulun.hopto.org

“Nhà ăn có phải đã nghỉ? Bây giờ mỗi ngày em ăn gì? Đừng ăn mì gói gì nữa, không có dinh dưỡng lại còn dễ phát phì, mập hơn nữa là đừng nói đến quần áo, ngay cả giường cũng không có cái nào phù hợp đâu.”

Lúc đọc tin nhắn này, Trần Khinh đang đứng dưới ánh nắng mùa hạ gay gắt, phát phiếu thăm dò. Mập? Cô cúi nhìn quần áo trên người, cứ cảm thấy quần áo sao rộng rãi hơn trước đây nhỉ?

Là ảo giác chăng?

Đang suy nghĩ thì tin nhắn tiếp theo đã tới.

“Ngày mai cùng đi ăn cơm nhé, không có ý gì khác, tôi là anh trai em mà.”

Xì, bây giờ anh lại rất biết sử dụng từ này.

Cất điện thoại đi, cô nhận lấy phiếu thăm dò từ người đi đường trả lại.

Hôm sau, Hạ Đông Giá không hề đến tìm cô như đã nói.

Ban đầu Trần Khinh không để ý.

Nhưng lại một ngày nữa trôi qua, điện thoại im ắng bất thường bỗng khiến cô cảm thấy bất an.

Bệnh viện Yến Bắc, khoa bệnh truyền nhiễm.

Chẳng qua chỉ mấy giây ngắn ngủi mà nắm tay của Hạ Đông Giá đã mấy lần siết chặt rồi thả lỏng.

Lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, anh hơi căng thẳng nhưng vẫn kiên quyết giữ lập trường: “Em muốn ở lại”.

http://tieulun.hopto.org

“Không được”, Chủ nhiệm không buồn đếm xỉa đến anh, bắt đầu xử lý công việc. Căn bệnh đến quá đột ngột vi rút mà bệnh nhân mang đến phải chữa trị thế nào, ngay cả Chủ nhiệm cũng không dám chắc, mà lúc này đây, thông báo từ cấp trên nói rằng chuyên gia của thủ đô đang trên đường tới đây, “Tôi phải sắp xếp nơi ở cho các chuyên qua, còn phải vạch ra phương án, Hạ Đông Giá, cậu có thể đừng làm tôi rối thêm không?”.

“Được. Cho em ở lại, tham gia cuộc điều trị lần này.”

“Cậu…” Anh chàng bướng bỉnh khiến chủ nhiệm đau đầu, ông ấn huyệt thái dương, cầm hồ sơ trên bàn lên nhìn qua, “Cậu tưởng những người ở lại là đang nghỉ hè hay sao? Nói cho cậu biết, vi rút này không chừng sẽ gây chết người đấy.

“Chủ nhiệm.” Hạ Đông Giá tháo khẩu trang trên mặt xuống, để lộ gương mặt sạch sẽ và cương nghị, “Chủ nhiệm, học chuyên ngành này của chúng ta, có người nào lại không chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho ngày này? Thầy nói ưu tiên cho người chưa kết hôn, ưu tiên cho người không có cha mẹ già cả, em có gì không phù hợp? Đừng nói đến bố em, ông ấy có người chăm sóc rồi”.

“Đông Giá, sao cậu lại không biết nghe lời vậy? Nếu cậu có chuyện gì xảy ra, làm sao tôi ăn nói với mẹ cậu ở dưới suối vàng đây?”

“Nếu thầy không cho em tham gia thì càng khó nói với mẹ em hơn.” Hạ Đông Giá hậm hực, tư thế đó hiện rõ quyết tâm sắt đá.

Kiên trì vô hiệu, Chủ nhiệm đành nhượng bố: “Thế thì được, nhưng trước đó cậu phải gọi điện cho gia đình”.

“Em biết rồi ạ.”

Hành lang mới được phun thuốc khử trùng nên mùi rất nồng nặc. Tiện

tay đóng cánh cửa sau lưng lại, Hạ Đông Giá ngước nhìn trần nhà, miệng lẩm bẩm: Gọi cho ai đây?

Anh gọi cho ông già trước.

"Ông già, bố đang ở đâu? Đi nước ngoài với dì Diệp rồi sao? Không sao, bố chơi vui nhé, thật sự không có gì, con lừa bố làm gì? Không có gì thì con cúp máy trước đây." Có lẽ đây là lần cuối anh gọi điện cho ông già, có thể không phải, nhưng dù là gì thì anh cũng không quen tạm biệt bằng phương thức sến súa tình cảm.

Cầm điện thoại, anh suy nghĩ xem có phải gọi tiếp cho ai không.

Gọi cho cô ấy? Cô nàng chắc sẽ khóc ròng chăng?

"Chắc chắn rồi! Anh bước nhanh về phía văn phòng, vừa đi vừa lắc đầu, "Phiền nhất là con gái khóc lóc ỉ ôi, không gọi thì hơn. Nhưng mình đã nói đi ăn cơm với cô bé, chắc sẽ không cho rằng mình nhỏ mọn không muốn trả tiền nên mới không tìm cô ấy chứ? Không được, hay là gửi tin nhắn đi. Ủa, sao không có sóng?".

Không còn thời gian để lẩm bẩm nữa, ICU[7] đã xuất hiện, anh buông điện thoại, vẻ mặt trầm trọng bước vào trong.

[7] Từ viết tắt của "Intensive Care Unit" tạm dịch là các đơn vị Hồi sức cấp cứu, Điều trị tích cực, Chăm sóc đặc biệt…

Có lẽ, trong lòng anh cũng không chắc chắn Trần Khinh có thực sự đang nhớ đến anh không, dù sao cô là một cô mập quật cường vượt ngoài tưởng tượng của anh.

Trần Khinh đương nhiên là đang nhớ anh, hơn nữa bắt đầu từ lúc cô ý thức được Hạ Đông Giá đã rất lâu không quấy rối cô, cô đã suy nghĩ suốt một

tiếng đồng hồ rồi.

“Trần Khinh, không phải chứ? Là tôi đã cứu cậu ra khỏi dầu sôi lửa bỏng, đưa cậu đi ăn đồ ngon, trong đầu cậu chắc là đang nghĩ rằng ‘Diệp Lý quá tuyệt’, ‘Diệp Lý quá tuyệt’ đó chứ?”

“Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ, bây giờ mặt cậu sắp hiện rõ là cậu đang nhớ Hạ Đông Giá rồi đấy!”

Diệp Lý tức tối giậm chân, cậu mong cảm xúc của mình ít nhiều có thể đổi lấy sự chú ý của người đối diện, nhưng dù cậu làm gì thì hình như đều phí công. Trần Khinh chỉ hơi ngước lên, nhìn cậu một cái như nói “Diệp Lý, cậu đừng quậy phá nữa, tôi có thể đi ăn cơm với cậu đã là nể mặt lắm rồi, tôi và cậu bây giờ đang là ‘thời kì nhạy cảm’ mà”.

Cậu càng nổi nóng.

Đang định chứng minh cho cô thấy quan hệ của họ không liên quan đến Đại A như thế nào thì Trần Khinh ngồi đối diện bỗng đứng phắt dậy.

Chỉ vào chiếc tivi trong quán, giọng cô run run: “Diệp Lý, cậu nhìn xem đó có phải là Hạ Đông Giá không?”

“Cái gì mà Hạ Đông Giá? Cậu hoa mắt rồi, làm sao anh ta lên tivi được?”

Diệp Lý ngẩn người rồi quay lại, vội vã lướt qua dòng tiêu đề chạy trong tivi, cậu liền cao giọng gọi: “Ông chủ, đổi kênh khác đi, đến ăn cơm mà lại phát chuyện trong bệnh viện, ăn cơm cũng chả còn tâm trạng nữa”.

“Đổi kênh cũng thế thôi, Yến Bắc vì bệnh nhân này mà trở thành tiêu

điểm của toàn quốc rồi.”

Cười khan hai tiếng, vẻ mặt Diệp Lý vô cùng thiếu tự nhiên: “Không phải chỉ là viêm phổi dạng mới hay sao? Có cần khoa trương thế không?”.

“Viêm phổi?! Sẽ chết người đó! Nghe nói bác sĩ trong bệnh viện đều bị lây rồi!” Cứng nhắc đặt món ăn xuống, ông chủ nhìn Diệp Lý như nhìn quái vật, thầm nghĩ bọn thanh niên bây giờ thật không hiểu biết gì cả.

“Làm gì mà dễ dàng chết người như vậy?” Diệp Lý cúi đầu lẩm bẩm, giọng nói rõ ràng đã yếu đi nhiều.

“Cậu biết bệnh này?” Trần Khinh đã hoàn hồn lại sau cơn bàng hoàng, hỏi Diệp Lý, trong phòng không có mạng internet, cô bị mù thông tin nên không biết bên ngoài lại xảy ra chuyện lớn như thế

“Biết… biết chứ.”

“Cho nên Hạ Đông Giá thực sự đang tham gia công tác phòng và chữa bệnh? Mà cậu còn biết chuyện này?” Cô nhìn Diệp Lý vẻ khó tin, không tin rằng cái người mà giây trước đó còn ép buộc cô không được nhớ tới Hạ Đông Giá mà lại biết anh đang tham gia vào công việc nguy hiểm như vậy, “Diệp Lý, làm sao cậu có thể như thế được?”.

“Tôi cũng không biết sớm hơn cậu bao lâu đâu, hơn nữa, bệnh đó cũng không nghiêm trọng, nghe nói nước ngoài chưa tới mười người chết mà…” Diệp Lý định giải thích nhưng phát hiện ra càng giải thích thì càng tồi tệ, vì Trần Khinh nói một câu.

“Diệp Lý, làm người sao có thể lạnh lùng, ích kỷ như thế được?”

Khẽ thở dài một tiếng, cô quay lưng bỏ đi, “Tôi không muốn gặp cậu nữa”.

http://tieulun.hopto.org

Không muốn gặp cậu nữa? Ngẩn ra một lúc, Diệp Lý bỗng giậm chân như bùng nổ: “Tôi đã làm gì sai mà cậu không gặp tôi? Cậu nói cậu xem tôi là bạn, vì bạn trong phòng mà vạch rõ giới hạn với tôi, bây giờ vì Hạ Đông Giá mà cậu lại nói không muốn gặp tôi! Trần Khinh, họ là bạn bè quan trọng của cậu, chẳng lẽ tôi không phải bạn cậu hay sao?”.

Cậu là nam tử hán, nhưng nam tử hán cũng có cảm xúc, cũng mong có người quan tâm đến cậu, cậu cũng biết tủi thân chứ.

Nhìn đôi chân kia dừng lại, hy vọng sắp dập tắt lại cháy lên, cậu không dám lơ là mà nhìn chằm chằm bóng dáng ấy, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nào đó.

“Diệp Lý.”

“Gì… gì hả?” Cậu nuốt nước bọt, căng thẳng mà không biết nguyên do.

“Làm người nghĩ cho bản thân trước là không sai, tôi cũng thế thôi.” Ngừng một chút, dùng từ ngữ thế nào hình như đã khiến cô khó xử, “Nhưng mà, không thể chỉ nghĩ cho bản thân được”.

Trần Khinh vẫn bỏ đi, để lại Diệp Lý một mình. Gió bỗng lạnh bất ngờ, thổi khô những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cậu, cậu ngửa đầu lên nhìn trời: “Nhưng trừ bản thân tôi ra, còn có ai vui vẻ cho tôi nhớ đến đâu?”.

Thế giới lớn như vậy, nhưng lại chẳng nơi nào cần cậu.

Đi rất xa rồi, Trần Khinh thấy bình tĩnh hơn, quay đầu lại nhìn, cạnh tán cây khô đang khua xào xạc, sớm không còn bóng dáng Diệp Lý nữa.

“Diệp Lý… cậu đó…”

http://tieulun.hopto.org

Người bạn này lúc nào cũng khiến cô vừa bất lực vừa khó xử.

Gửi tin nhắn cho cậu xong, Trần Khinh quay lưng đi về ký túc.

Lúc này cho dù lo lắng thế nào thì cô cũng không thể chạy đến bệnh viện tìm Hạ Đông Giá. Cái mà cô có thể nghĩ được chính là ngồi đợi trong phòng, nghe tivi phát lại thông báo tin tức phòng bệnh.

Cuối cùng, khi có tin nhân viên y tế bị lây nhiễm, thì cô không ngồi yên nữa.

Tay cô cầm điện thoại, không phải là chưa từng bấm số gọi anh, nhưng mỗi lần bấm xong dãy số đó, lý trí lại mách bảo cô không thể gọi được.

"Mặc áo bảo hộ dày như thế làm sao tiện nghe điện thoại? Chắc chắn là không thể." Tự hỏi tự trả lời, cô nghĩ: Gửi tin nhắn chắc là được chứ?

Không biết chỉnh sửa nội dung bao nhiêu lần, cuối cùng cô cũng chắc chắn rồi gửi đi.

Hạ Đông Giá, nhất định anh phải bình an nhé.

Lại làm việc liên tục gần hai mươi tiếng đồng hồ nữa, về đến phòng nghỉ, cởi bộ quần áo bảo hộ dày nặng ra, Hạ Đông Giá sức lực cạn kiệt cố gắng làm công tác khử trùng toàn bộ cơ thể.

Cuối cùng, anh giống như lết ra khỏi bồn nước khử trùng, nằm rũ rượi trên sô pha trong phòng nghỉ.

Căn phòng yên tĩnh đáng sợ, thi thoảng có đồng nghiệp ra vào cũng gần như không phát ra âm thanh. Anh nhắm mắt, nhớ đến người đồng nghiệp mới bị xác nhận là lây nhiễm đã bị đẩy luôn vào phòng cách ly mà ngay cả thời gian gọi điện cho người nhà cũng không có. Vi rút này nguy hiểm khó lường,

http://tieulun.hopto.org

anh sợ, đồng nghiệp anh cũng sợ, nhưng lúc này đây họ bắt buộc phải làm.

Không ai dám chắc liệu còn có người bị lây nhiễm hay không. Hoặc là người bị lây nhiễm tiếp theo sẽ là anh.

Mệt mỏi day huyệt thái dương, anh chuẩn bị nghỉ ngơi. Trước đó, nhớ ra mấy ngày rồi không đụng tới điện thoại, anh thoáng suy nghĩ rồi lục tìm trong tủ đồ.

Rất nhiều cuộc gọi nhỡ, có người nhà, bạn bè, chỉ mỗi ông già nhà anh đã năm mươi mấy cuộc. Anh lắc đầu, thầm nghĩ, vẫn bị ông già biết được rồi.

Tin nhắn chưa đọc thì gần như làm cháy cả hộp thư, mở ra xem, tin đầu tiên anh nhìn thấy là của cô.

Nhớ đến cô mập đó, anh hơi buồn cười, thế mà còn nói quyết định không thích anh nữa? Rõ ràng là đang lo lắng cho anh cơ mà?

Mở ra, mặt anh bỗng nặng nề hẳn.

Trước kia cô mập hỏi anh, anh đã đối với cô rốt cuộc là không quen mất đi, hay là thích.

Anh vốn tưởng đáp án đã rõ, nhưng nhìn tin nhắn dày đặc năm mươi trang, đáp án kia lại trở nên mơ hồ.

Anh nghiến răng trả lời lại, nhưng đã kiềm chế được trước khi gửi đi.

Cô xem anh là gì? Hừ một tiếng, anh trả lời lại từ đầu.

Trần Khinh ngồi trong ký túc, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trời xanh như thế, mà tâm trạng của cô lại không được tốt. Tin tức mới trong tivi đang lặp lại, nhưng vẫn không nói tên bác sĩ bị lây bệnh.

http://tieulun.hopto.org

Chắc không phải là Hạ Đông Giá chứ?

Chắc chắn không phải anh.

Đang suy nghĩ thì điện thoại rung lên.

Là tin nhắn trả lời của Hạ Đông Giá. Tâm trạng thấp thỏm mấy ngày nay cuối cùng cũng bình ổn, nhưng đến khi cô đọc rõ nội dung tin nhắn thì cô lại cau mày.

Cô chỉ copy lại cho anh xem quá trình khử trùng phòng bệnh, rửa tay thế nào, làm sao khử trùng phần mặt… cho anh xem lại thôi mà? Có cần trừng phạt cô không?

Thở dài xong, cô thầm nói: "Cũng may là không có chuyện gì".

"Quá trình khử trùng có mười lăm chỗ sai, tìm ra chúng đồng thời hoàn thành việc chép lại và học thuộc… 100 lần."

Thủ đoạn trừng phạt hà khắc mà biến thái này chỉ có Hạ Đông Giá mới nghĩ ra.

Thẫn thờ nhìn tin nhắn một phút, chưa phát hiện ra chỗ nào sai, cô đành chọn tạm thời bỏ cuộc, cầm cặp sách lên, cô đi ra ngoài chuẩn bị đến văn phòng để tiến hành kết nối mạng internet cho phòng.

Nhưng khi đứng trong văn phòng, nhìn bảng giá bị đè dưới tấm kính, cô vẫn choáng váng: "Đắt thế?".

Sờ ví tiền lép kẹp, cô bỗng vô cùng khao khát lúc này đây trong ví sẽ xuất hiện nhiều tờ tiền hơn.

Hay là thôi vậy, cô ủ rũ nhìn lại, trong lòng lại có phần không cam tâm,

http://tieulun.hopto.org

có mạng băng thông rộng thì tư liệu làm bài của cô sẽ tiện tra cứu hơn, còn có thể liên lạc với bạn trên mạng, cô có thể đọc được những tin tức cô thích, tuy tin tức về bệnh viện không được tính là loại cô thích đọc.

Thở dài, cô vò đầu, thế giới đang tốt đẹp, tự dưng lại phải có cái thứ như bệnh truyền nhiễm làm gì?

Không lắp đặt được mạng băng thông rộng, đành quay về ký túc xá.

Buổi chiều yên tĩnh, đài phát thanh xen lẫn những tạp âm đang phát to ở cạnh chân, Trần Khinh nằm trên giường, thẫn thờ nhìn điện thoại di động.

Tin tức cô nghe thấy không thể khiến người ta lạc quan được, thuốc có thể kháng lại bệnh dịch vẫn còn đang nghiên cứu, mà tình trạng của bệnh nhân đã không lạc quan từ lâu rồi.

Cảm giác như hô hấp ngừng lại…

Cô nhắm mắt, không muốn nhớ lại nữa.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, cô ngồi dậy, nghĩ lúc này làm sao dì quản lý lại tới chứ.

Trần Khinh đáp lại "Đến ngay đây", cô bò xuống cầu thang, đi ra mở cửa. Nhưng khi nhìn rõ người mới tới, cô ngẩn người.

"Cháu chỉ đi xem, chưa nộp tiền, làm sao lại đến lắp mạng cho cháu được?" Cô gãi đầu, "Sư phụ, chắc bên chú không nhầm lẫn chứ?".

"Nhầm lẫn?" Ông chú giọng ồm ồm đưa mắt nhìn cánh cửa: "8174, không sai, chính là đây. Tiền mạng đã nộp, cấp trên bảo chúng tôi đến làm. Cô bé à, đừng rề rà ở đây nữa, làm xong chỗ này còn một nhà nữa đang đợi chúng tôi đấy".

http://tieulun.hopto.org

“Nhưng mà….” Cô vẫn định giải thích nhưng ông chủ đã bước thẳng vào trong, cầm dây lên bắt đầu làm việc. Trần Khinh đứng cạnh luýnh quýnh, chỉ có thể nhìn được dây mạng từ trên trời rơi xuống bỗng dưng được kéo vào phòng cô.

Nhưng, cô chưa đóng tiền mà… Sờ túi áo, cô lại chắc chắn tiền không phải do cô bỏ ra.

Là ai nhỉ?

Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Diệp Lý.

Quay một vòng trước cửa hàng bán đĩa đóng kín cửa, Trần Khinh không có thu hoạch gì nên định rời đi thì đúng lúc đó, bà bác bán trà sữa kế bên đi ra đổ nước bẩn, nhìn thấy Trần Khinh liền khoát tay: “Đến tìm thằng nhóc đó hả? Cậu ta đi Tân Cương rồi”.

“Tân Cương?” Trần Khinh ngớ người, “Đi lúc nào thế ạ?”.

“Không nhớ, mấy hôm trước tức tối quay về, thu dọn đồ đạc, còn đặc biệt chạy tới nói với bác là nếu có người đến tìm thì bảo là cậu ta đi Tân Cương rồi.”

Cái tên này, sao lại chạy đi Tân Cương làm gì? Sau khi lo lắng một chút, một sự nghi ngờ lớn hơn bắt đầu bủa vây cô.

Không phải Diệp Lý, thế thì là ai?

Câu hỏi không được giải đáp cứ nhạt dần từng ngày, Trần Khinh thi thoảng lúc thẫn thờ xem tin tức, cô mới suy nghĩ xem là người tốt bụng nào đã giúp cô chi trả số tiền này, để cô nhanh chóng nhìn thấy tin tức về Hạ Đông Giá, tin tức khiến cô lo âu.

http://tieulun.hopto.org

Bệnh nhân bị nhiễm vi rút đầu tiên cứu chữa vô hiệu, sáng sớm nay đã qua đời. Sự việc không hề kết thúc, trong quá trình điều trị, có hai nhân viên y tế bị lây nhiễm, mà tệ hại hơn là trong thành phố đã có người xuất hiện triệu chứng bệnh giống với người bị lây nhiễm.

Các kênh thông tin công cộng đều phát đi phát lại thông báo phòng bệnh nhàm chán khô khan, khiến người ta khủng hoảng, trường học ở trạng thái nửa khép kín, ra vào phải có thẻ sinh viên, thông báo kéo dài việc quay lại trường vừa đăng trên trang web nhà trường mới được một tiếng đồng hồ mà điện thoại Trần Khinh đã "nổ tung" rồi.

Đại A nói muốn quay lại với cô, nhưng bố mẹ sống chết không đồng ý. Tất Ca còn đang ở quê, dặn cô bớt ra ngoài, khi quay lại trường sẽ mang đặc sản quê hương cho cô. Xuyên Thiên Tiêu càng thẳng thừng hơn, phái tài xế gia đình mang đến cho cô rất nhiều thức ăn vặt.

Trần Khinh lúc này đang ngồi trong phòng, tay cầm lạp xưởng Xuyên Thiên Tiêu gửi, nhìn màn hình máy tính mà đầu óc trống rỗng.

Tin mới nhất: Việc điều trị cho bác sĩ tham gia điều trị đầu tiên bị lây nhiễm vô hiệu, đã qua đời.

Hạ Đông Giá lúc này đang làm gì nhỉ? Vẫn đang bận chăng? Biết thông tin này sớm hơn cô, chắc chắn anh sẽ rất đau buồn.

Hạ Đông Giá đúng là rất đau buồn.

Đây là lần đầu anh đối diện với chuyện sinh tử của người xung quanh từ khi học Y tới nay.

Bác sĩ đã chết ở khoa kế bên, anh nhớ đó là một người anh trai rất thích cười, vai rộng eo to, cơ thể vạm vỡ, lúc chọn ở lại, họ đứng trong gian phòng

này, anh còn nghe thấy người anh đó cười đùa rằng: “Với vóc dáng này của tôi, vi rút nào mà tấn công nổi?”.

Nhưng chính một người như thế, khi liên tục làm việc mấy chục tiếng đồng hồ sau đã không may bị lây bệnh.

Rõ ràng họ đã nghiêm túc làm hết công việc khử trùng, rõ ràng đã cẩn thận, nhưng vẫn bị lây nhiễm.

Trước đây khi mẹ đi cứu trợ Châu Phi, anh cảm thấy đó là kiểu cố tỏ ra mạnh mẽ, muốn làm anh hùng.

Bây giờ, anh và đồng nghiệp cùng tham gia chữa trị, đối mặt với vi rút nguy hiểm chết người chưa rõ này, điều anh muốn không phải là chiến thắng bệnh tật, trở thành anh hùng, mà anh chỉ muốn những người anh quen hoặc không quen đều sống sót.

Phải sống!

Nhưng người đồng nghiệp lúc này nằm trên giường bệnh không thể sống lại được nữa.

Sự im lặng đáng sợ nuốt trọn căn phòng, anh biết phía sau đang có rất đông đồng nghiệp, nhưng không hề cảm nhận được chút tiếng người nào. Gian phòng bị quá nhiều cảm xúc dồn ứ càng trở nên nhỏ hẹp, chật chội. Hạ Đông Giá không biết đồng nghiệp của anh đang nghĩ gì, ngoài việc thấy tiếc nuối ra, những thứ khác anh lại thấy rất bình tĩnh.

Ngày trước anh sợ cái chết, nhưng bây giờ một chút cũng không thấy sợ.

Đúng lúc thay phiên nhau nghỉ ngơi, người thầy vỗ vai anh đang trầm tư, giọng nói xuyên qua mấy lớp khẩu trang, nhắc anh đi nghỉ.

http://tieulun.hopto.org

“Vâng”, anh trả lời.

Trong phòng nghỉ không chỉ có một mình anh, mấy người đồng nghiệp khác đang dựa vào ghế hoặc nằm hoặc ngồi, anh bước tới tủ quần áo, lấy điện thoại ra, bất ngờ nhìn thấy một tin nhắn trong đó: “Quy tắc khử trùng em đã đọc nhầm 43 lần, tiếc là mới tìm thấy bảy chỗ sai thôi”.

Nhìn tin nhắn đơn giản này, Hạ Đông Giá mỉm cười. Mới cởi bộ quần áo bảo hộ ra, trán anh đã lấm tấm mồ hôi, anh lấy khăn bông vừa lau vừa trả lời tin nhắn: “Phải là mười lăm chỗ, trình độ này còn muốn tôi cho em đậu môn thí nghiệm, đùa hay sao?”.

Nghĩ ngợi rồi anh xóa đi những lời đó, lại viết: “Chính xác mười lăm chỗ, lúc ra tôi sẽ kiểm tra”.

Anh không muốn nói những lời sến súa như anh sẽ bảo trọng, anh chỉ muốn thông qua câu này để nói cô biết, anh vẫn đang ổn.

Bệnh viện không phải chiến trường, nhưng lại y hệt chiến trường, cuộc sống căng thẳng không cho phép anh tốn tâm tư để viết câu chữ, chỉ có thể dùng những lời ngắn gọn để nói cô biết rằng, anh vẫn còn sống.

Điều này đối với Trần Khinh là đã đủ lắm rồi.

Trần Khinh bỗng có một suy nghĩ bồng bột rằng cô cũng nên làm gì đó, Hạ Đông Giá nỗ lực như vậy, cô không thể bị anh bỏ quá xa.

Nhưng hạng mục tham dự cuộc thi khó làm hơn cô nghĩ, quan trọng nhất là cô không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nghĩ ngợi rồi, cô đi đến thư viện.

Cũng may thư viện vẫn mở cửa trong kỳ nghỉ hè, chỉ là không mở điều

http://tieulun.hopto.org

hòa, mùi gỗ từ sách hòa vào nhau khiến người ta thấy nóng bức, khó thở.

Cầm quạt giấy trong tay quạt quạt phành phạch mà vẫn không mát, cô dứt khoát đặt xuống, tiếp tục lật mục lục sách.

Sách cô mang đến khá nhiều, nhưng lại không sử dụng được bao nhiêu.

Cô tìm được một chương trong mục lục tham khảo của một quyển sách, thầm nghĩ có lẽ là dùng được.

Nhiều sách thế này, tìm mãi vẫn không tìm ra, cô hơi buồn bã quay về chỗ ngồi, kinh ngạc phát hiện ra trên bàn đang có một quyển sách đã làm cô tìm mãi, không chỉ thế mà bên cạnh đó còn có thêm một chai nước khoáng lạnh.

Ai để đó nhỉ?

Cô nhìn ngó xung quanh, phát hiện ra ngoài cô thì không có ai khác.

Cô lẩm bẩm "Lạ quá", cầm sách lên đến quầy để đăng ký, còn chai nước khoáng thì cô không có thói quen lấy đồ không phải của mình.

Khi đã chắc chắn sách có thể mượn được, cô rời khỏi thư viện.

Gần chạng vạng, trời bỗng u ám. Trần Khinh chạy chậm mấy bước nhưng vẫn gặp mưa to trước khi về tới ký túc.

Nước mưa "ào ào ào" men theo mái nhà rơi xuống, Trần Khinh đứng trong siêu thị nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẩm tính xem cơn mưa này còn kéo dài bao lâu. Trong siêu thị có ô, nhưng cô lại không muốn mua, cô có ô, nhưng nó ở trong phòng mà thôi.

Chủ cửa hàng hút thuốc đã "bla bla" dụ dỗ cô mua ô ba lần rồi, cô lắc

http://tieulun.hopto.org

đầu, trong lòng có phần ngượng ngập, không thể tiếp tục tránh mưa ở đây được nữa.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa kính của siêu thị mở "cạch" một tiếng, rồi âm thanh "cộc" vang lên, một chiếc ô rơi xuống cạnh chân cô. Mảnh giấy bị mưa thấm ướt dính trên cán ô, dòng chữ xiêu vẹo viết: "Cho Trần Khinh".

Cô cầm lấy, ngớ ra một lúc rồi lập tức chạy ra ngoài.

"Diệp Lý! Diệp Lý, cậu đứng lại!"

Bóng người mới rời đi chạy rất nhanh, bỏ cô lại tít đằng xa. Cô cố gắng đuổi theo, nhưng bất lực là cơ thể quá nặng nề, đường trơn mưa to, chạy được mấy trăm mét, cuối cùng cô mệt quá phải dừng lại.

"Diệp Lý, cậu đi theo tôi không phải là muốn tôi phát hiện ra cậu hả? Tôi phát hiện ra rồi, đừng chạy nữa, ra đi!"

Con đường phía trước trống trải, hạt mưa to rơi xuống, làm bắn những giọt nước dưới đường, trời đất yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng mưa.

Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức Trần Khinh tưởng là ban nãy cô nhìn lầm, tưởng rằng người đó không phải là Diệp Lý, thì nam sinh kỳ cục đó cuối cùng cũng bước ra từ sau gốc cây. Nước mưa thấm ướt tóc tai quần áo cậu, cậu ngẩng cao đầu nhìn Trần Khinh, trong ánh mắt "kiêu ngạo" còn có chút thê thảm: "Cuối cùng biết là tôi rồi hả?".

Cậu làm nhiều như thế, lắp mạng cho cô, ngồi xổm dưới chân tường phòng ký túc của cô mà huýt sáo, giúp cô tìm sách, mang nước cho cô, mà cô lại chẳng phát hiện ra cậu!

"Bà chủ quán trà sữa nói cậu đi Tân Cương rồi." Trần Khinh bất lực giải thích, còn về tiếng huýt sáo, cô cứ nghĩ là côn trùng gì đó sao mà kêu khó

nghe quá.

“Bà ấy nói gì thì cậu tin cái đó hả? Tiền đã giúp cậu lắp mạng rồi, tôi làm gì còn tiền đi Tân Cương nữa!”

Chưa từng thấy ai thật thà như vậy, Diệp Lý nhìn Trần Khinh, cơn giận ôm trong bụng mấy ngày này lại chẳng thể nào phát tác được.

“Trần Khinh, cho dù tôi làm sai điều gì, cậu cũng không được nói những lời như không muốn gặp tôi nữa!”

“Ừ”, sau chuyện đó cô cũng hối hận, đi tìm cậu, chỉ là cậu bỏ đi trước rồi.

“Họ là bạn cậu, tôi cũng là bạn cậu, tôi muốn được đối xử bình đẳng.”

“Ừ”, chỉ là bên Đại A hơi khó, cô phải làm sao đây.

Đang suy nghĩ thì cô nghe thấy Diệp Lý nói tiếp: “Huống hồ là quan hệ của tôi và cậu chắc là hơn bạn bè một chút, dù sao cậu cũng là đối tượng trao nụ hôn đầu của tôi”.

…..

Sự ngượng ngập chầm chậm phát tán theo bầu không khí im lặng, cuối cùng bị tiếng ho khẽ phá tan.

Trần Khinh sờ miệng: “Cái này… không thể nào đâu?”.

“Làm sao không thể?” Trần Khinh phủ nhận khiến Diệp Lý nổi cáu, cậu nhảy chồm lên, chỉ vào miệng, “Chỗ này, tôi dùng chỗ này để hôn cậu đấy”.

“Biết rồi…” Trần Khinh khoát tay, hôn mà, chắc chắn là dùng miệng rồi, cũng không đến nỗi dùng mông chứ.

http://tieulun.hopto.org

“Thế nên Trần Khinh này, nếu cậu cần tôi chịu trách nhiệm với cậu, tôi không phải… ừ, không phải là không thể suy xét.” Diệp Lý ấp úng nói, không muốn Trần Khinh lại dễ dàng trả lời về chuyện mà cậu đã băn khoăn trong lòng bấy lâu nay.

Khoát tay, Trần Khinh lắc đầu lia lịa: “Không cần không cần, của tôi cũng chẳng phải là nụ hôn đầu, không cần cậu chịu trách nhiệm đâu”.

Cơn mưa trút từng hạt nặng nề xuống mặt đường, Diệp Lý bị Trần Khinh kéo đi tránh mưa, trong đầu cậu mù mờ, cô… không phải là nụ hôn đầu?

“Cậu cho ai hả? Hạ Đông Giá à?” Cậu mở to mắt, không tin điều mình nghe thấy.

“Không phải, cậu ấy họ Hoàng, không phải họ Hạ.” Như nhớ lại một chuyện thú vị, nụ cười xuất hiện trên khóe môi cô.

“Hả?” Lại không phải là Hạ Đông Giá. Cứ nghĩ đến chuyện cậu không phải là nụ hôn đầu của Trần Khinh là Diệp Lý lại thấy buồn bã trong giây lát, nhưng nghĩ đến Hạ Đông Giá thì cậu lại thấy vui.

“Diệp Lý, sao bỗng dưng cậu vui vẻ thế?”

“Không có gì”, cậu nín cười, sống chết cũng không nói là cậu vui vì sự công bằng hiếm có này.

Trần Khinh vốn có ý muốn cậu đừng để tâm đến chuyện nụ hôn đầu này bỗng dưng có phần không hiểu nổi nữa.

“Diệp Lý, có thể cười khẽ được không? Hơi đáng sợ đó.”

“Ha ha ha, không thể…” Theo đó là tiếng cười không thể kiềm chế, rồi một tiếng hắt xì to rõ buột ra, “Hắt xì!”

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý, cậu không sao chứ?”

“Không sao, thể chất tôi rất khỏe mà!” Chỉ vào cơ bắp trên tay, cậu nháy mắt vẻ khoa trương.

Nhưng có lẽ ngay cả Diệp Lý cũng không ngờ rằng vào buổi tối hôm đó, cậu sốt cao 39 độ 6, bị Trần Khinh ép đến bệnh viện để xét nghiệm.

Cậu không thích không khí bệnh viện, đặc biệt là không khí lúc này, mỗi một người đi qua đều mang khẩu trang, không ai nói chuyện, cho dù nói cũng rất ngắn gọn, đơn giản.

“Trần Khinh đâu?” Từ lúc vào bệnh viện, Trần Khinh đã bị đưa đi, cậu vỗ mép bàn, chất vấn. Đối phương lại như không nghe thấy, rồi bỗng dưng hỏi: “Gần đây đã đi đến những nơi nào, ngoài sốt ra còn có biểu hiện nào khác không?”.

“Tôi hỏi chị cô gái đưa tôi vào đây đâu?! Chị có nghe thấy không?”

“Sốt thế này mà còn có sức gào thét, cũng khỏe đó chứ. Ở lại bệnh viện quan sát một ngày, đợi kết quả xét nghiệm ra rồi tính, đừng chạy lung tung, cũng không được rời khỏi phòng quan sát.”

“Tôi chỉ mắc mưa một chút nên sốt mà thôi, các anh chị dựa vào đâu mà giam giữ tôi?” Diệp Lý tức đến mức mắt tối sầm lại, cậu tưởng lần này vẫn như mấy lần trước, bị người ta phớt lờ, ngờ đâu bác sĩ lại ngẩng lên và trả lời cậu.

“Dựa vào đâu à? Lúc dịch Sars xảy ra, bao nhiêu bệnh nhân bị sốt như cậu cũng mắng chúng tôi bằng những lời lẽ giống cậu, kết quả thì sao? Chết hàng trăm người. Nếu cậu cho rằng chết mấy trăm người không nhiều thì tôi nói cậu biết, vì đưa cậu đến đây mà bạn cậu bây giờ cũng đang phải xét

http://tieulun.hopto.org

nghiệm, vì điều trị hóa nghiệm cho cậu mà những người "dựa vào đâu giam giữ cậu" là chúng tôi có khả năng sẽ bị sốt đấy. Bệnh viện không phải ngục tù, càng không có ai rảnh rỗi trông chừng cậu, nếu những lời tôi vừa nói cậu nghe lọt một câu thì đứng lên ngay cho tôi, đến phòng quan sát ngoan ngoãn đợi ở đó, chưa đến giờ thì đừng ra ngoài."

Diệp Lý bị nói đến á khẩu, ngớ người rồi rụt rè đứng lên: "Có phải là bác sĩ nào cũng hung dữ thế không?".

Cậu nhớ đến Hạ Đông Giá, trong lòng đã hiểu nguyên nhân trước đây Trần Khinh tức giận, nhưng lại không muốn thừa nhận rằng Hạ Đông Giá cũng là một người vĩ đại.

Không khí trong phòng quan sát không tốt hơn lúc nãy là bao, gian phòng độc lập tuy không bức bối khó chịu, nhưng cậu vẫn không muốn ở lại đây.

Cầm điện thoại, cậu nhắn tin cho Trần Khinh. Tin trả lời đến rất nhanh, giọng Trần Khinh nhẹ nhõm, thoải mái hơn cậu nghĩ.

"Không sao là tốt." Cậu bấm bàn phím rất nhanh, "Trần Khinh, họ nói tôi có khả năng lây cho cậu, đúng không?".

"Không phải đâu, tôi không sốt, chỉ là đề phòng thôi, cần quan sát để chắc chắn hơn."

Cậu yên lòng, nhưng lập tức lại căng thẳng: "Nếu lỡ như?"

"Nếu có chuyện đó thì bác sĩ của chúng ta rất cừ, bệnh khó chữa thế nào cũng chữa được."

Nhắc đến bác sĩ, Diệp Lý bĩu môi, tiếp tục nhắn tin: "Cậu không biết cô bác sĩ lúc nãy hung dữ thế nào đâu."

http://tieulun.hopto.org

Bên kia im lặng hồi lâu.

“Trần Khinh, sao không nói gì nữa, bị sốt rồi hả? Hay là khó chịu trong người?”

“Không phải. Diệp Lý, tôi cũng mới biết là cô bác sĩ khám cho cậu, chồng cô ấy là đồng nghiệp của Hạ Đông Giá, vừa mới qua đời.”

Diệp Lý bỗng không biết phải trả lời thế nào.

Trước kia Diệp Lam nói cậu ấu trĩ, cậu không thấy thế, Trần Khinh nói cậu ích kỷ, cậu cũng không thừa nhận, nhưng lúc này cậu cảm thấy những điều họ nói đều là sự thật, cậu thực sự có phần không hiểu chuyện.

Đàn ông mà khóc thì đúng là khó tin, nhưng cậu muốn khóc rồi.

Thời gian quan sát trở nên dài dằng dặc vì cảm xúc này, cuối cùng khi buổi ban mai nữa lại ló dạng, cậu rời khỏi phòng cách ly.

Trần Khinh đứng đằng xa, giọng nói nghe xa vời: “Còn sốt không?”

“Không sốt nữa.” Cậu lắc đầu, “Trần Khinh này, đợi họ Hạ kia được ra ngoài, tôi quyết định sẽ đối xử tốt với anh ta.”

“Hả?”

Cô nhìn Diệp Lý, sửng sốt vì chuyển biến này của cậu, Diệp Lý thế này chắc chắn là không bị sốt cao đó chứ?

Cô lắc đầu.

Ngày tháng Diệp Lý trông đợi Hạ Đông Giá xong việc cuối cùng cũng không tới nhanh như mong muốn, bệnh dịch khó xử lý hơn tưởng tượng rất

http://tieulun.hopto.org

nhiều.

Lại làm việc liên tục gần mười bảy tiếng đồng hồ nữa, Hạ Đông Giá cất bước nặng nề quay về phòng nghỉ.

Đúng ngày hôm nay, lại một đồng nghiệp bị chẩn đoán lây nhiễm, đã vào phòng bệnh rồi.

Người đồng nghiệp từng sánh vai cùng anh chiến đấu đã thành bệnh nhân mà anh phải cứu chữa, cảm giác đó thê lương, bất lực vô cùng.

Anh bước đi loạng choạng, sức cùng lực kiệt ngồi xuống sô pha, mệt mỏi lấy điện thoại ra, hộp tin nhắn vẫn đầy ắp đủ mọi loại tin hỏi han quan tâm, anh lại không có hứng thú trả lời, bao gồm cả Trần Khinh.

"Bên phòng thí nghiệm đang nghiên cứu thuốc kháng bệnh, hơn nữa đã mấy ngày rồi không có người chết." Anh nhắm mắt lẩm bẩm, "Không có người chết" đối với anh là tin tốt duy nhất có thể giúp anh gắng gượng tiếp tục.

Nhưng người học y đều biết, những người còn sống trong dịch bệnh Sars thì cơ thể lại chịu đủ mọi hành hạ của hậu di chứng, đối với họ thì sống không bằng chết.

Anh cũng sẽ bị lây nhiễm chăng?

Anh cũng sẽ nằm trên giường bệnh, nhìn các đồng nghiệp đeo khẩu trang, mặc quần áo bảo hộ đi qua đi lại trước mặt, cho anh sử dụng đủ mọi loại thuốc tiêm phòng không biết có có hiệu quả hay không ư?

Một ngày nào đó, anh cũng sẽ nhìn đồng nghiệp bất lực lắc đầu với anh, bảo anh lặng lẽ chờ chết sao?

http://tieulun.hopto.org

Suy nghĩ quá nhiều, đầu óc rối loạn chiếm lấy anh.

Anh vò đầu, thầm nghĩ: Nghĩ nhiều thế làm gì? Bây giờ chẳng phải còn sống hay sao? Còn sống thì phải tiếp tục làm nữa chứ.

Mỉm cười, anh lại cầm điện thoại lên. Trong hộp tin nhắn tìm thấy mục của Trần Khinh, khi bấm vài chữ ngắn gọn xong, anh nhắm mắt ngủ, thực sự là quá mệt mỏi rồi.

Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên một lúc rồi mà Trần Khinh vẫn đờ đẫn nhìn điện thoại.

"Anh ta chết rồi hả? Hay là bị lây bệnh rồi?" Chờ đợi trong mấy ngày, thần kinh của Diệp Lý cũng không còn thô như trước nữa, cậu giật lấy điện thoại, đến khi nhìn kỹ nội dung tin nhắn thì bỗng nổi giận, "Cứ tưởng thế nào chứ, hóa ra là nhắc cậu còn bao nhiêu lần đọc nhầm quy tắc khử trùng mà? Sao làm như mất hồn vậy? Dọa chết ông đây này".

"Anh ấy nói tôi còn thiếu hai mươi ba lần nữa."

"Thế hả, rồi sao?" Diệp Lý chớp mắt, tỏ ra không hiểu vì vẻ mặt sắp chết của Trần Khinh.

"Mấy hôm trước tôi nói với anh ấy là đã đọc nhầm xong hết rồi."

"... Không chừng là anh ta nhớ nhầm thì sao?"

"Cậu nghĩ anh ấy là kiểu người dễ dàng nhớ nhầm hay sao?"

Nhớ đến bộ dạng xấu xa khi nói năng bình thường của Hạ Đông Giá, Diệp Lý lắc đầu: "Thật sự không giống".

Thế nên anh ấy bây giờ nhất định là rất mệt mỏi, rất khó khăn. Nhưng cô

tin mọi thứ sẽ tốt đẹp, Hạ Đông Giá cũng sẽ bình an vô sự.

Niềm tin là thứ mà có lúc thật sự rất quan trọng, đã không nhớ rõ là ngày thứ bao nhiêu bị phong tỏa để kháng bệnh rồi, cuối cùng thuốc kháng vi rút đã được nghiên cứu thành công, khi xác nhận xong bệnh nhân nhiễm bệnh cuối cùng trong khu đã ổn định, Hạ Đông Giá nhận được thông báo rằng lệnh cách ly đã hủy bỏ, có thể về nhà rồi.

"Cuối cùng" là cảm giác gì nhỉ?

Đại khái chính là không cần ngắm bầu trời xanh qua ô cửa sổ nữa, ngửi được hương vị của gió, nhìn thấy cây cối hoa lá đang bay lượn trong không trung.

Đứng ở cổng bệnh viện, anh vẫy vẫy tay với cô mập đứng ở đằng xa, tiếp đó là cau mày.

"Không phải em nói đã tuyệt giao với cậu ta rồi sao?" Chỉ vào Diệp Lý đứng cạnh Trần Khinh, Hạ Đông Giá hừ mũi hỏi.

Diệp Lý vốn đang suy nghĩ xem có nên nói mấy câu tán dương Hạ Đông Giá hay không, nghe anh nói thế thì lập tức trở mặt ngay.

Học theo bộ dạng của Hạ Đông Giá, cậu hừ mũi: "Anh không hy sinh anh hùng trong đó hả?".

"Không phải đã hứa sẽ sống với nhau yên ổn à?" Trần Khinh day day huyệt thái dương, cảm thấy đau đầu.

"Tôi chưa bao giờ nói nhé!"

Hạ Đông Giá nhìn Diệp Lý đang nhảy chồm chồm lên, gật đầu thấu hiểu: "Tôi tin cậu là dạng người nói một đằng làm một nẻo".

http://tieulun.hopto.org

“Anh...”

Mặc kệ Diệp Lý, Hạ Đông Giá quay sang nhìn Trần Khinh: “Còn nhớ câu hỏi trước đây em hỏi tôi không?”.

Dự cảm bỗng nhiên trở nên không tốt lành khiến tim Trần Khinh bắt đầu đập nhanh, nhưng cô vẫn lắc đầu: “Quên rồi”.

“Không sao, tôi nhớ. Em hỏi tôi là sự yêu mến của tôi với em là thật sự yêu mến hay chỉ là thói quen, lúc đó tôi không trả lời được, bây giờ tôi vẫn không trả lời được.”

Tim cô hơi trùng xuống, cảm thấy hụt hẫng.

Cúi đầu, cô “Ừm” một tiếng.

“Tôi đối với em không thể nào là tình yêu sét đánh, khi tôi sống một cuộc sống bình ổn, mỗi lần em xuất hiện trong giấc mơ của tôi đều là ngô nghê ngốc nghếch đuổi theo tôi, tôi rất không thích em như thế, rất phiền, khiến tôi rất khổ sở, là người đàn ông bình thường thì đều mong muốn bạn gái mình xinh đẹp thon thả, chí ít cũng không giống như em. Tôi từng không chỉ một lần mong muốn em biến mất khỏi cuộc đời tôi, tôi tưởng như thế tôi sẽ không thấy phiền nữa. Nhưng chính trong những ngày bị cách ly điều trị, tôi lại cứ nhớ đến em, nghĩ đến sự kiên trì của em, nghĩ đến sự cố chấp của em, cho dù em có tin hay không, chính em là người đã cổ vũ tôi đi đến ngày hôm nay. Thế nên, tôi muốn nói gì, em đã hiểu rồi chứ?”

Nói hơi nhiều nên gương mặt Hạ Đông Giá hơi ửng đỏ.

“Vâng, hiểu. Ý anh là anh đã hiểu ra anh cũng quan tâm, cũng thích em, phải không?”

“Coi như là thế.” Đá bay hòn đá cạnh chân, Hạ Đông Giá nhìn trời, “Thế

nên, ở cạnh nhau nhé, thế nào?”.

Chưa bao giờ nghĩ sự việc sẽ phát triển theo hướng này nên Diệp Lý đỏ bừng mặt, không biết phải ngăn cản thế nào,Trần Khinh làm sao có thể hẹn hò với Hạ Đông Giá chứ? Cô phải là của cậu, nụ hôn đầu của cô cũng là của cậu mà.

Sau đó nhớ ngay đến chuyện nụ hôn đầu của cô không phải là cậu, Diệp Lý nghiến răng, có lẽ nói chuyện này ra cũng có thể chọc tức được Hạ Đông Giá.

Cậu đang định nói thì không ngờ Trần Khinh đã lên tiếng trước một bước: “Không được đâu”.

“Tại sao?”

Hạ Đông Giá và Diệp Lý cùng nhìn Trần Khinh.

“Bố em đã nói, con người là bình đẳng, em theo đuổi anh lâu như thế, em cũng muốn được bình đẳng.”

“Kiểu bình đẳng này là thế nào?” Suy nghĩ một lúc Hạ Đông Giá vẫn không dám chắc chắn.

“Ý cô ấy là cô ấy theo đuổi anh lâu như vậy, bây giờ anh cũng phải theo đuổi cô ấy, như thế mới công bằng.” Diệp Lý trừng mắt nhìn Hạ Đông Giá, thầm nghĩ người này đang hiểu rõ mà giả vờ hồ đồ hay sao? Ý đơn giản như thế mà không hiểu? Cùng lúc, cậu cũng cảm thấy một người khác khiến cậu không vui. “Trần Khinh, anh ta có chỗ nào tốt? Chỗ nào tốt hơn tôi chứ?”.

Trần Khinh gãi đầu, không biết trả lời từ đâu.

Gió thổi tung, cắt ngang suy nghĩ của cả hai. Giọng Hạ Đông Giá lẫn trong gió: “Nhưng mà... theo đuổi thế nào?” Xưa nay đều là người ta theo

đuổi Hạ Đông Giá, dù là Hàng Chu thì anh cũng chưa từng vắt cạn tâm tư để nghĩ xem theo đuổi thế nào.

Theo đuổi con gái thì anh không hiểu, anh luôn cho rằng anh không cần hiểu.

Ba giây sau, trong đám bụi bay mờ mịt, Diệp Lý cười lăn ra đất, tay đấm xuống đất không giữ chút hình tượng nào, miệng còn kêu gào vui vẻ trên nỗi đau kẻ khác: "Hạ Đông Giá, không phải chứ...".

Không phải là chưa từng theo đuổi ai chứ?

Ai mà không có lần đầu tiên?

Không biết thì có thể học mà?

Nhìn Diệp Lý như bị lên cơn, Hạ Đông Giá hơi nhíu mày, ấm ức ném ra mấy chữ: "Chưa từng theo đuổi dù sao cũng tốt hơn là theo đuổi người ta mà không được".

Đến khi Hạ Đông Giá đi xa rồi, Diệp Lý mới phản ứng kịp, hóa ra là Hạ Đông Giá nói cậu.

"Shit, tôi đối với Trần Khinh căn bản là chưa từng nghiêm túc theo đuổi mà?"

Cậu bực nhất là bị Hạ Đông Giá so sánh, đang tức đến nỗi bốc khói thì lại nghe thấy giọng nói u ám phía sau lưng của Trần Khinh: "Ồ...".

Câu nói đó rất sâu xa, cậu thấy sống lưng run lẩy bẩy.

"Hạ Đông Giá, anh chính là khắc tinh của tôi." Hòn đá vụn ven đường liên tục bị đá bay, làm bốc lên những làn bụi nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Cậu cúi đầu, hậm hực không vui nhìn xuống chân, thầm nhớ lại trước đây sao lại nảy sinh suy nghĩ sẽ đối xử tốt trở lại với Hạ Đông Giá nhỉ?

Về đêm, ánh đèn đường kéo dài bóng người,theo bước chân lảo đảo, sau lưng Diệp Lý là một khoảng tối nặng nề.

Mới nãy đây, cậu về phòng ký túc lại cãi nhau mấy câu với Hạ Đông Giá, ấm ức chạy ra ngoài.

"Chỉ là một nơi để ở thôi mà? Không có anh, chả lẽ ngay cả một nơi ở mà tôi cũng không có?" Khó chịu nhất là bộ dạng xấu xa xem như mọi chuyện là nghiễm nhiên của Hạ Đông Giá, Diệp Lý định tối nay sẽ đến cửa hàng đĩa ở tạm một đêm.

Mới đi vòng qua căn nhà hai tầng xây bằng gạch đỏ của nhà tắm công cộng, thậm chí còn chưa nhìn thấy tấm bạt phủ màu vàng của cửa hàng đĩa, những tiếng cãi nhau ồn ào đã khiến cậu dừng bước.

Ánh đèn đường vàng vọt, yếu ớt chiếu vào con đường nhỏ đầy cỏ dại. Gần đó, hai bóng dáng mờ nhòa đang chửi mắng nhau ồn ào không dứt.

Quan sát kỹ một lúc, cậu nhận ra giọng nữ trong đó lại là người mà cậu quen biết.

"Đại A, cái thằng này muốn làm gì?" Chạy lại gần, đứng che chắn trước mặt Đại A, Diệp Lý nheo mắt quan sát người đối diện, ánh sáng quá yếu, chỉ nhìn rõ là một gương mặt con trai.

Đối phương cũng nhận ra sự cố ý của Diệp Lý nên ngừng quấy phá. Người đó tay chống nạnh, cằm hất về phía Diệp Lý, hỏi Đại A: "Người này là ai?".

"Không liên quan đến cậu."

http://tieulun.hopto.org

Sợ Diệp Lý bị cuốn vào, Đại A đẩy Diệp Lý mấy cái liên tiếp, muốn đuổi cậu đi nhưng ngặt nỗi Diệp Lý cứng đầu đã đoán chắc là Đại A gặp phiền phức, sống chết cũng không chịu đi.

"Nếu đã không liên quan thì còn không mau đi đi." Nóng nảy làm động tác xua đuổi, anh chàng kia không đếm xỉa tới Diệp Lý nữa, quay sang trừng nhìn Đại A, "Sao, lúc cuối tuần tôi hỏi em có muốn làm bạn gái tôi không, bây giờ phải có câu trả lời rồi chứ?".

Hình xăm sọ người trên cổ tay anh ta trở nên đáng sợ dưới bóng đèn và bóng cây nhập nhòa, trong tích tắc, Đại A gần như đã buông xuôi mà đồng ý, với điều kiện là không có Diệp Lý ở đó.

"Cô ấy không thể làm bạn gái anh được", Diệp Lý hừ một tiếng.

"Tại sao?" Giọng đàn ông bị phản ứng bất ngờ lập tức cao hẳn, xương ngón tay bị bẻ "lắc rắc", anh ta thậm chí còn tiến lên một bước dọa dẫm, khí thế đàn áp Diệp Lý.

"Không tại sao cả", Diệp Lý không biết sợ là gì, gân cổ lên "Trước kia cô ấy từng tỏ tình với tôi, tôi đang suy nghĩ, quyết định đồng ý rồi".

Vì câu này mà bốn bề im ắng, Đại A cúi đầu, bàn tay siết chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

Rất đau.

Không phải mơ.

Thậm chí cô không biết mình đã được kéo ra chỗ sáng như thế nào, trong đầu chỉ có câu nói "Tôi quyết định đồng ý" của Diệp Lý.

http://tieulun.hopto.org

Còn nhớ lần đầu làm quen với cậu, vẫn là lần Trần Khinh cấp cứu cho người ta, suýt thì bị đuổi học, cô đã đánh nhau với Diêm Sảng vì dám nói xấu Trần Khinh, cúp học đi tìm bạn, trên đường thì gặp Diệp Lý đang cãi nhau với bố.

Khoảnh khắc đó, cô đã quên mất Trần Khinh, chạy về phía Diệp Lý.

Đã từng có lúc, cô hối hận vì sự dũng cảm ban đầu, nếu cô không dũng cảm chạy tới, có lẽ sẽ không chia sẻ bí mật của Diệp Lý, có lẽ sẽ không rung động.

Bây giờ cô lại mừng thầm vì cô đã chạy tới đó, vì nếu không có dũng khí ấy thì sẽ không có giây phút này.

"Diệp Lý, cậu nói thật chứ?" Cô cúi đầu, gắng sức để giọng nói dịu dàng thêm. Tiếc rằng kết quả sự việc không hề như cô nghĩ, mọi viễn cảnh tươi đẹp của cô lại lần nữa bị dập tắt trong một câu nói nhẹ bẫng của Diệp Lý.

"Đương nhiên là không phải, tôi đã nói là không thích cậu rồi mà? Nhưng nếu không nói thế thì tên kia làm sao bỏ đi..."

Một cái tát rõ kêu, rồi cô gái bỏ chạy, để lại anh chàng đứng ôm mặt, cảm giác gò má nóng rát.

"Sao lại đánh tôi chứ!" Diệp Lý không hiểu nổi cô nàng kia đang nghĩ gì, nhổ ra một cái, nước bọt lẫn máu tươi rơi xuống cạnh chân.

Có lẽ cô nàng vốn không cần cậu giúp? Là cậu lo chuyện thiên hạ?

Càng nghĩ càng thấy mình ngu ngốc, cậu đi mấy vòng liền, cuối cùng bực tức đi tới cửa hàng nhỏ ở gần đó.

Cậu cho rằng Đại A là cô gái phức tạp, thần kinh, thậm chí bất thường,

điều mà cậu không hiểu chính là cảm xúc của Đại A là phản ứng bình thường của bất kỳ cô gái nào đang rơi vào lưới tình nhưng không thể có được.

Trần Khinh ngồi trên ghế, làm thống kê số liệu. Phần mềm Excel này cô nhìn thấy Đại A từng làm, rõ ràng chỉ mấy thao tác đơn giản là có thể có được số liệu thống kê cần có, nhưng sao đến lượt cô làm thì không được?

Đang gãi đầu thì cửa "ầm" một tiếng như bị ai đó đâm sầm vào.

"Đại A?" Chưa kịp mừng vì bạn quay lại thì hàng nước mắt trên mặt Đại A đã làm cô im bặt.

"Sao thế, Đại A, có người bắt nạt cậu hả? Hay là cãi nhau với ai?"

"Trần Mạn Mạn…"Mắt Đại A đỏ hoe, nấc nghẹn, "Diệp Lý là kẻ khốn nạn nhất thế giới, khốn nạn nhất nhất!".

Trần Khinh thấy da đầu tê liệt, mắt bất giác liếc nhìn máy tính. Đường dây mạng màu xám đi theo mép giường ra ngoài cửa sổ, cô đang đấu tranh tâm lý dữ dội xem có nên nói cho Đại A biết không.

Nuốt nước bọt, cô kéo Đại A ngồi xuống, hỏi: "Cậu ấy sao lại chọc giận cậu nữa?".

Đại A chỉ khóc nức nở, không nói cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trần Khinh đoán bừa mãi cuối cùng cũng không có được kết luận, đành ôm lấy Đại A, lặng lẽ vỗ về.

Sự trở về của Đại A cuối cùng đã kết thúc kỳ nghỉ cô đơn của Trần Khinh, nhưng vẫn không ai nói chuyện với cô.

Đêm tối yên tĩnh, Trần Khinh nhìn lên trần nhà, cô biết Đại A chưa ngủ nhưng lại không dám lên tiếng phá tan sự im lặng này.

http://tieulun.hopto.org

Điện thoại cạnh gối sáng lên, cô cầm lên xem, tư thế nằm thẳng mà đọc thế này khiến mắt cô cay nhức, cô chớp mắt, trong tầm nhìn mơ hồ, ngôn ngữ của Hạ Đông Giá vẫn bỡn cợt như trước: "Cô bạn cùng phòng của em về rồi? Gặp mặt Diệp Lý rồi? Nói những gì mà làm thằng nhóc đó nửa đêm quay về như lên cơn, muốn ngủ cũng không được?".

Có thể tưởng tượng ra Hạ Đông Giá đang nhắn tin với bộ dạng cau mày nhăn mặt thế nào, cô chớp mắt, giữa Đại A và Diệp Lý xảy ra chuyện gì cũng là điều mà cô muốn biết mà.

Nhất thời không biết trả lời ra sao, cô đành thẫn thờ nhìn màn hình.

Không ngờ là tin nhắn thứ hai lại tới nhanh như thế.

"Có những chuyện, không nói ra thì tốt hơn, không muốn cắt đứt tình bạn với Đại A gì đó thì đừng làm chuyện ngốc nghếch, hễ có tâm tư là cái gì cũng nói ra."

Cô hiểu ý anh, đó cũng là điểm khiến cô băn khoăn, quãng thời gian nghỉ hè cô không cắt đứt qua lại với Diệp Lý như Đại A nói, nhưng cô không nghĩ rằng điều này là phạm lỗi lầm gì lớn.

"Bạn em không nhỏ mọn như thế đâu", cô trả lời, lại hơi tức giận vì những lời Hạ Đông Giá nói.

"Tùy em." Nhắn tin xong, Hạ Đông Giá mấp máy môi: "Ngốc nghếch."

Đó vốn là chỗ tiến thoái lưỡng nan, nói và không nói đều có ưu điểm riêng, chỉ là nhỏ hay lớn mà thôi. Người con gái rộng lượng đến mấy cũng có lúc hẹp hòi, anh nghĩ che giấu thì sẽ là lựa chọn tốt hơn.

Nhưng mặc kệ, xảy ra chuyện thì anh cũng sẽ đứng ở cạnh cô.

http://tieulun.hopto.org

“Diệp Lý, không phải cậu nói cậu đi sai hướng hả? Chẳng phải cậu không muốn về phòng hay sao? Thế thì tại sao lại chiếm phòng tắm hai tiếng đồng hồ?”

Không ai trả lời.

Hừ một tiếng, Hạ Đông Giá lại tập trung sự chú ý vào màn hình máy tính. Trên một diễn đàn nào đó, vấn đề anh hỏi rất nhanh đã có hồi đáp.

Nickname “Tôi là một con gà nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ” trả lời: “Trời, đầu của chủ topic không bị hỏng chứ? Một đứa mập tám mươi ký căn bản là không nên hỏi theo đuổi thế nào, con gái mập thì phải tránh thật xa chứ?”.

Nickname “Lương tâm ăn một vạn bát mì năm tệ bảo đảm sẽ là sợi mì sống” trả lời: “Chủ topic dám đăng hình lên không? Tuyệt đối là một đứa xấu xí”.

Nickname “Thằng què không ăn cơm” trả lời: “Nếu chủ topic có ngoại hình bình thường thì cô nàng này phải theo đuổi mới đúng chứ?”.

Màn hình tinh thể sáng lóa chiếu vào mí mắt giật giật của anh, đọc thêm mấy câu nữa, anh dứt khoát tắt máy.

Anh nghĩ thế nào mà lại đi hỏi những người đó chứ?

Vẫn là tự ra tay thì cơm no áo ấm, tự nghĩ ra cách là tốt nhất.

Yến Bắc đã thoát khỏi bệnh dịch, ga tàu trạm xe đều đông nghẹt người.

Trần Khinh tay giơ tấm bảng, đứng ở cửa ga đón sinh viên năm nhất nhập học muộn. Thời gian trôi qua như chớp mắt, cô đã lên năm hai rồi. Cứ như chỉ mới hôm qua, cô vác hành lý đến Yến Bắc, để theo đuổi Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

Nhắc đến Hạ Đông Giá, khóe môi cô liền thoáng nở nụ cười.

Cô muốn để Hạ Đông Giá theo đuổi cô, nhưng mấy hôm vừa qua bên đó chẳng có ý tứ gì cả. Cô không phải là lo anh sẽ không tới, chỉ tò mò Hạ Đông Giá sẽ theo đuổi thế nào.

Đang suy nghĩ thì từ đằng xa, hành khách đã lũ lượt từ cổng đi ra.

Rất nhanh, có mấy bạn xách hành lý nhìn thấy tấm bảng trong tay Trần Khinh, liền chạy nhanh đến chỗ cô.

Trần Khinh lại giơ cao tấm bảng hơn, muốn để nhiều người nữa nhìn thấy. Không ngờ tay chưa kịp cầm chắc chắn thì tấm bảng đã vuột khỏi tay.

Cô quay lại nhìn nam sinh đi cùng, nhìn tấm bảng trong tay cậu ta, nghe cậu ta nói: “Bác sĩ Hạ đã nói, không được để cậu giơ tấm bảng quá hai phút, không được giơ quá cao, sẽ mệt, bác sĩ Hạ nói, hành lý sinh viên mới không được để cậu cầm, thầy còn nói...”.

“Đừng nói nữa!”

Cậu bạn thực sự không nói gì nữa.

Vì đã làm hết.

Trần Khinh muốn giúp sinh viên mới xách hành lý thì lúc nào cũng có người giành lấy trước, đi nhanh đến nỗi không cho cô cơ hội đuổi theo.

Cô muốn chỉ dẫn mọi người, đưa sinh viên mới đến chiếc xe lớn của trường, thì lại có người giành dẫn các em gái đi trước, nhìn mọi người bận rộn, cô rất hụt hẫng.

Đúng lúc đó có người ôm một thùng nước khoáng đến, Trần Khinh phấn

http://tieulun.hopto.org

chấn: “Để mình phát nước cho”.

Thời tiết nóng nực, đứng dưới ánh nắng rất dễ bị say nắng. Vừa cảm phục trường thu xếp chu đáo, cô vừa cầm hai chai nước lên.

“Cậu làm gì vậy?” Bạn học ngăn cô lại.

“Phát nước”, cô chớp mắt, thầm nghĩ phát nước thì cũng không mệt đến chết, Hạ Đông Giá không đến nỗi cả việc này cũng hạn chế cô chứ?

“Không phải, không phải”, bạn học lắc đầu lia lịa, “Nước này không phải để phát đâu”.

“Thế thì để làm gì?”

“Cho cậu uống đó. Thầy Hạ mua, nói là cô mập đặc biệt dễ bị say nắng, bảo tôi trông chừng cậu uống.”

Say nắng? Nhìn thùng nước khoáng Nông Phu mười hai chai, Trần Khinh thật sự có cảm giác váng vất như bị say nắng.

Hạ Đông Giá, anh nghĩ thế nào vậy?

Không thể nói là toàn trường, nhưng ít nhất cả khoa lâm sàng đều biết là Hạ Đông Giá đang theo đuổi Trần Khinh.

Cô gái mập chưa từng được ai chú ý nhất thời nổi tiếng, đi đến đâu cũng để lại sau lưng vô số ánh mắt theo dõi.

Điều đó khiến cô rất khó thích ứng.

Các bạn cô thì lại rất vui mừng.

Tất Ca ngồi trong phòng, chia cho bạn bè đặc sản quê nhà cô mang đến,

http://tieulun.hopto.org

gương mặt khó che giấu nụ cười, trong đó có sự khâm phục Trần Khinh, mà cũng có niềm vui nữa. Lúc còn ở quê, thành tích thi cuối kỳ đã được công bố trên trang web của trường, Tất Ca với thành tích đứng đầu ba môn đã đứng hạng nhất toàn khóa.

"Tuy là so ngang hàng nhưng tớ có tự tin là lần sau tuyệt đối sẽ được hạng nhất đúng nghĩa", đưa một quả dưa có hình thù quái lạ ra, Tất Ca lại rút trong túi áo ra ba trăm tệ, "Này, cho cậu".

"Gì thế?" Trần Khinh đang khổ sở vì chuyện đón tân sinh viên buổi sáng, ủ rũ ngồi dựa vào ghế, nhìn Tất Ca và tiền trong tay cô với vẻ không hiểu.

"Tiền lắp mạng ấy." Tất Ca làu bàu, "Nói cho cậu biết, Trần Mạn Mạn, cậu có bao tiền bọn tớ biết, tớ và Đại A đã bàn bạc rồi, dù sao một sợi dây mạng cả phòng đều dùng, tiền mạng chia đều, còn máy tính thì học kỳ này nhà tớ sẽ mua tạm thời cứ sử dụng ké của Đại A. Còn cậu ấy..." Ánh mắt liếc nhìn chỗ của Dân Bản Địa, Tất Ca lắc đầu, "Không thể chơi chung với cậu ấy nổi, cứ tính ba chúng ta thôi".

Tất Ca đương nhiên không biết tiền lắp mạng là của Diệp Lý, Trần Khinh thì biết.

Nghĩ ngợi một lúc, cô nhận tiền, nói, "Được".

Trận bệnh dịch đã khiến thời gian nhập học kéo dài đến cuối tháng Chín, thời tiết chưa kịp chuyển sang mát mẻ, tiếng ve sầu kêu rỉ rả ngoài cửa sổ như đang gào thét "Nóng quá nóng quá", Trần Khinh cầm tiền của Tất Ca, định đưa cho Diệp Lý.

Tiện thể, cô cũng muốn nói chuyện với Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

Bóng cây lay động trên con đường râm mát, bước chân cô bỗng khựng lại, nhìn hai người đang khoác tay, sánh vai nhau từ đằng xa, cô ngẩn người, hỏi Đại A: "Đại A, cậu ấy là ai vậy?".

"Trần Mạn Mạn, cậu lại đây." Đại A cười tươi như hoa, chỉ vào nam sinh bên cạnh: "Đây là Trình Dã, bạn trai tớ".

Hả? Nhìn Đại A rồi lại nhìn người đứng cạnh cô nàng, Trần Khinh nhìn nam sinh có làn da sạm đen, thầm nghĩ sắp biến thiên rồi chăng? Mới mấy ngày thôi, Đại A đã có bạn trai rồi sao? Hơn nữa cậu bạn trai này là người cô chưa từng gặp.

"Em không hỏi bạn em là người đó từ đâu chui ra hả?" Nửa tiếng sau, Hạ Đông Giá mặc áo blouse trắng cầm hai ly nước, đi đến chiếc ghế dài cạnh bãi cỏ.

Gió thoang thoảng, mùi thuốc sát trùng rất nhẹ trên người Hạ Đông Giá vẫn khá dễ ngửi.

Trần Khinh đón lấy ly nước, gật đầu: "Muốn hỏi lắm nhưng cậu ấy nói họ còn có việc, bỏ mặc em mà đi trước rồi".

"Ồ. Trần Khinh này, em thích anh bao lâu rồi?"

Chủ đề xoay chuyển hơi nhanh, Trần Khinh chớp mắt, gò má đỏ ửng.

"Hơn hai... hai năm...", cô ấp úng.

"Trong lúc đó, có phải anh chưa từng gật đầu? Không cần trả lời, anh đúng là chưa từng gật đầu." Anh ngửa mặt lên, vẻ mặt hà khắc nhưng lại không thể ghét nổi, "Nhưng em vẫn kiên trì lâu như thế. Điều đó có nghĩa là gì? Con gái ngốc nghếch thì có, nhưng ngốc như em thì lại chẳng có mấy người".

http://tieulun.hopto.org

Nói gì thế, anh đang định nói gì? Ngọn lửa nho nhỏ trong lòng Trần Khinh bùng cháy, cô ghét nhất là nhắc lại chuyện cũ. Chưa kịp mở miệng nói thì đã bị lòng bàn tay rất lớn bịt lại.Giọng nói sâu cay lại vang lên: "Nhưng cô gái nào có tâm lý, sinh lý bình thường một khi đã nảy sinh tình cảm với một chàng trai thì nhất thời sẽ không buông bỏ được, người bạn chung phòng của em chắc là mọi mặt đều bình thường chứ?".

"Tất nhiên rồi."

"Thế nên, cô bạn ấy không thể từ bỏ Diệp Lý nhanh như vậy được, làm thế đa phần là do ấm ức thôi, trẻ con quá!"

Anh gần như cùng một suy nghĩ với cô, Trần Khinh bỗng trầm tư, vậy thì phải làm sao?

"Ban nãy em đi tìm Diệp Lý để làm gì?"

"Trả tiền." Nói đến đây, Trần Khinh sờ tiền trong túi, Diệp Lý không có mặt, đương nhiên tiền cũng không trả được.

"Đưa tiền cho anh đi."Hạ Đông Giá chìa tay, ngón tay ngoắc ngoắc cô.

"Để làm gì?"

"Làm gì hả? Bây giờ anh đang theo đuổi em, đổi lại là anh, anh qua lại với một nữ sinh từng có ý với anh, em sẽ làm thế nào? Đương nhiên là cắt đứt mọi cơ hội gặp mặt của anh và cô ta mà không cần lý do rồi."

Trên đời này làm gì có nhiều sự đương nhiên như vậy, nhưng Hạ Đông Giá nói gì, làm gì, cô cũng cảm thấy đương nhiên phải thế, rằng Hạ Đông Giá nên làm thế.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên là không bao gồm chuyện anh mang nước cho cô ở khắp nơi, cả lúc đi học.

“Được thôi, anh sẽ kiềm chế.”Anh nói.

Chỉ là sau đó Trần Khinh biết được Hạ Đông Giá cầm tiền cô trả cho Diệp Lý, lại mua một đống đĩa “trả”cho cậu, thì cô làm sao có thể trông mong Hạ Đông Giá sẽ “kiềm chế” chứ?

Hạ Đông Giá nói, thanh niên tinh lực dồi dào, tìm chút việc để làm thì sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa, bán đĩa là chuyện chính, đưa cậu tiền thì cậu sẽ tiêu xài phung phí, cưa gái, không tốt đâu.

Nghĩ ngợi xong, Trần Khinh đành nói “Được thôi”.

Nhưng cô không biết phải ứng phó với chuyện của Đại A thế nào.

Trước kỳ nghỉ Quốc khánh là sinh nhật của Đại A, Trần Khinh vốn tưởng cô nàng sẽ mừng sinh nhật với Trình Dã nên định đến thư viện tự học, nhưng lại bất ngờ nhận được điện thoại của Đại A.

Qua điện thoại một giọng đàn ông quát to thô lỗ với Trần Khinh mấy lần, lúc này cô mới nghe rõ đối phương là bảo vệ quán bar, Đại A uống say, không những đập đồ trong quán người ta mà còn đánh nhau nữa.

“Vâng, vâng, tôi sẽ đến đó ngay.” Đáp một tiếng xong, cô cúp máy. Lúc chạy ra ngoài, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô: “Ông chủ quán bar này thật là tốt, đổi lại trong tình huống này, Đại A có lẽ không bị bắt vào đồn cảnh sát thì cũng bị đánh một trận rồi”.

Suy nghĩ thế nên cô càng chạy nhanh hơn.

Bảng hiệu quán bar “Lam môi chi dạ” sáng lên không mấy nổi bật trên

con phố đầy quán bar đèn xanh đèn đỏ, nhìn mấy chiếc xe sang đậu khiêm tốn trước cửa, bước chân Trần Khinh ngập ngừng trong giây lát, nhưng rồi ngay sau đó, cô lại đi nhanh hơn.

Nơi quán bar tốt xấu lẫn lộn nhất này thì sao chứ? Cô không sợ.

Nói là không sợ nhưng môi đã bị cắn đến đau điếng rồi.

Cô chưa từng đến những nơi kiểu này, lúc nào cũng có một cảm giác sợ hãi với những chỗ như vậy.

Tay đặt trên nắm đấm cửa đỏ đậm, chưa kịp đẩy ra thì chiếc cửa xoay đã mở ra từ bên trong.

Trần Khinh loạng choạng lùi lại mấy bước, kinh ngạc nhìn người đó.

"Đại A? Dân Bản Địa?"

Gió đêm lạnh lẽo, dưới ánh đèn chao nghiêng, Dân Bản Địa dìu Đại A đang ngủ thiêm thiếp, miễn cưỡng đứng thẳng. Nhìn thấy Trần Khinh, vẻ mặt Dân Bản Địa bình tĩnh lạ thường: "Đến nhanh nhỉ, mau giúp một tay, cậu ấy nặng hơn tớ nghĩ".

"Hả? À." Trần Khinh vội vàng đến giúp đỡ.

"Ừ", cô gật gù, rất nặng.

Hai người dìu Đại A chậm rãi đi về phía trường. Con đường không dài lắm nhưng vì sức nặng mà vô cùng khó đi. Một lúc sau, Trần Khinh đã hết hơi, nhìn cửa hàng tiện lợi ở gần đó, cô ngước lên: "Chúng ta nghỉ một lát đi".

Trên quầy cạnh cửa tự động, món oden[8] đang tỏa mùi thơm phức từ bát

nước dùng màu nâu. Ngửa cổ uống cạn chai nước khoáng, Trần Khinh thở dài một hơi: “Là cậu giúp Đại A hả? Cảm ơn cậu nhé”.

[8] 0den: món ăn xuất phát từ vùng Kanto của Nhật Bản, nguyên liệu thông thường gồm trứng, cà rốt, khoai tây, rong biển, cá viên v.v... bỏ dần dần từng món vào một cái thố nhỏ để nấu trên lửa riu riu cho đến khi chín thì ăn được, có người ăn nguyên vị, có người chấm với các loại tương.

“Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ nhặt thôi.”

Nói rất nhẹ nhàng là thế, nhưng Trần Khinh biết chuyện nhỏ nhặt này không hề dễ dàng như vậy.

Cô do dự một lúc rồi vẫn hỏi: “Sao cậu lại ở đó?”.

“Bán rượu”, Dân Bản Địa cười, vỗ vai Trần Khinh, “Chỉ là bán rượu mà thôi, người mà cậu ấy đánh lại là khách của tớ, có quan hệ cũng khá tốt, huống hồ vết thương không nặng nên bỏ qua”.

“Nhưng ở đó... ừm, làm việc, có tốt không?”

“Không tốt”, Dân Bản Địa cười giễu, “Nhưng có cách gì khác đâu, tớ không muốn cứ sống mãi trong cảnh nghèo khổ, tớ muốn có đồng hồ đeo tay hàng hiệu, túi xách hàng hiệu thì phải kiếm tiền thôi. Dựa vào nhà tớ thì sẽ chết đói”.

“Có thể dựa vào bản thân mà, đợi chúng ta tốt nghiệp rồi sẽ tự mình kiếm được tiền.”

“Trần Khinh, đừng đùa nữa. Cậu cũng trải qua không ít chuyện, biết người học y sẽ gặp tình huống gì, thân phận nói ra thì vinh quang, thực ra chỉ là để người ngoài nhìn vào, cho dù tốt nghiệp suôn sẻ thì sao? Ngành này khó kiếm việc, mười người học y thì chín người học lên cao, thạc sĩ không được

thì phải học tiếp tiến sĩ, tốt nghiệp rồi, làm việc rồi thì sẽ có một đống tiền sao? Hơn nữa ngành chúng ta vốn đã nguy hiểm, mỗi ngày ứng phó với đám bệnh nhân tố cáo đã đủ mất hết bát cơm rồi. Nói thực là không phải gia đình bắt tớ học y thì tớ còn lâu mới học. Vả lại đợi đến khi tớ kiếm đủ tiền, nói không chừng còn nghỉ học nữa, học cũng vô ích thôi"

Nghỉ học? Trần Khinh run rẩy, cô nghĩ tới Diệp Lý. Cô định nói nữa nhưng Dân Bản Địa đã giơ tay cắt ngang: "Tớ không thể ở đây lâu với cậu, còn chưa xong việc, tối nay vì cậu ấy mà tớ bị trừ tiền rồi, còn bị trừ nữa thì tháng này công cốc".

Không đợi Trần Khinh trả lời, Dân Bản Địa đứng lên, đi nhanh ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Nhìn qua cánh cửa sổ trong suốt, cô gái mặc váy ngắn màu vàng thiên nga đi dưới ánh đèn đường, lấy từ túi xách ra một điếu thuốc, điêu luyện ngậm lấy, châm thuốc.

Khoảnh khắc đó, dáng vẻ cô nàng mờ nhòa dưới ánh đèn, không chân thực tựa như bọn họ ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Haizzz... *",* cô thở dài.

"Trần Mạn Mạn, tại sao cậu lừa dối tớ?" Bỗng một giọng nói vang lên, Đại A đang nằm ngủ trên bàn, cô nàng đang nhắm mắt, câu nói nửa tỉnh nửa mơ khiến Trần Khinh thấy tim đập loạn.

"Đại A, tớ không lừa cậu, cậu nói tớ và cậu ấy phải vạch rõ giới hạn, tớ muốn lắm nhưng hôm đó cậu ấy tới tìm tớ, nói là sinh nhật cậu ấy. Quà là tớ mua cho Hạ Đông Giá, cũng bị cậu ấy giật mất. Cậu ấy đối với tớ không phải thích, mà là do quá cô đơn, muốn có một người bạn. Còn về mạng Internet thì cũng do tự cậu ấy làm, lúc đó tớ vốn không hề biết. Cậu cũng biết là cậu ấy

không thích Hạ Đông Giá, cứ muốn đối đầu với anh ấy, tớ nghĩ chính vì điều này mà cậu ấy cứ tìm đến tớ. Diệp Lý nói một câu mà tớ cảm thấy cũng có lý, cậu là bạn thân của tớ, Diệp Lý cũng là bạn tớ, nếu tớ vì cậu mà không qua lại với cậu ấy thì không công bằng với cậu ấy. Nhưng là lỗi của tớ, tớ nên nói cậu biết sớm." Trần Khinh lẩm bẩm, đá vào đám bùn trên đất, tiếng ma sát "loạt xoạt" vang lên bên tai, cô cúi đầu, giải thích quá nhiều cũng không bằng một câu xin lỗi.

"Xin lỗi, Đại A, cậu đừng giận."

"Trần Mạn Mạn, cậu là kẻ lừa gạt."

Toi rồi, Trần Khinh nhắm mắt, thầm nghĩ Đại A không tha thứ cho cô sao?

"Còn nói trí nhớ cậu không tốt, thi môn lịch sử cận đại còn cao hơn tớ quá nhiều, đồ lừa gạt."

Ủa...

Nhìn Đại A đang nói lảm nhảm trong mơ, Trần Khinh bất lực ôm trán.

"Thế nên là?"

Sáng sớm, trong phòng thí nghiệm của tòa nhà, Hạ Đông Giá lật tờ báo, liếc nhìn Trần Khinh đang yên lặng làm thí nghiệm, "Em cứ ngốc nghếch mà nói hết ra hả?".

"Cậu ấy uống nhiều nên say khướt rồi, căn bản không nhớ em đã nói gì." Trần Khinh bĩu môi, vẻ mặt ủ rũ, "Em lại mong cậu ấy không say, nghe hết những gì em nói là được".

"Tại sao lại nghĩ thế, thật sự nghĩ là em lừa dối bạn bè à? Ngây thơ!"

http://tieulun.hopto.org

Không nể nang gì mà tặng ngay cho cô hai chữ "ngây thơ", Hạ Đông Giá buông tờ báo xuống, đứng lên đi tới bệ thí nghiệm: "Nói cho em biết, khoan chưa nói đến tửu lượng cô bạn em thế nào, có say hay không, thì cho dù say thật, trong tình huống người ta đang say, chức năng đại não vẫn đang vận hành hoàn toàn, thế nên dù cô ấy say thật thì đại não cũng đã tiếp nhận mọi tin tức em đã nói".

"Nếu không say thì sao?"

"Không say thì tất nhiên là càng nghe rõ những lời ngốc nghếch của em rồi."

"À..." Nhìn Trần Khinh vẫn tỏ ra buồn bã, Hạ Đông Giá cau mày, "Vẫn không vui, là vì bạn em biết những việc này sẽ buồn à? Thế thì anh nói lại là trong hình huống người ta đang say, tế bào đại não đang trong tình trạng nghỉ ngơi, thế nên em nói gì thì chắc chắn cô ấy không nghe thấy. Còn nếu mà chưa say...".

Chống cằm, người đàn ông tập trung suy nghĩ vấn đề nan giải mà tự anh chuốc lấy, mãi sau, anh tự nhận thất bại, vỗ tay một cái: "Dù sao thì em cũng nói sáng nay phản ứng cô ấy vẫn bình thường mà? Có nghĩa là cô ấy không quan tâm, chuyện mà người ta đã không quan tâm thì em còn để ý làm gì?".

Anh nhìn Trần Khinh, Trần Khinh cũng nhìn anh.

"Thế nên những lý luận anh vừa nói đều là nói bậy thôi hả?"

"Trong tâm lý học, đó không phải là nói bậy, mà là ám thị tâm lý, có thể khiến người ta thoải mái hơn, thế nào, bây giờ thoải mái hơn chưa?"

Lại nhìn vẻ mặt Trần Khinh, rõ ràng là không thoải mái, anh mở to mắt: "Thế thì em định làm gì? Không phải là định khai thật lần nữa với cô Đại A

gì đó chứ? Cô mập à, khai một lần là thẳng thắn, khai quá nhiều thì là giả tạo, sẽ khiến người ta phát bực đó".

Biết anh nói có lý nhưng trong lòng cô vẫn có một gánh nặng, vẻ mặt khi nói câu ấy của Đại A tối qua vẫn còn đó, cô vò đầu, cảm thấy rối bời.

"Để em suy nghĩ đã, làm xong thí nghiệm rồi, anh xem thử lần này chắc là qua được chứ?" Cô đã làm đi làm lại bao nhiêu lần, kẻ ngốc đến mấy cũng phải qua mới đúng.

Ngờ đâu vẫn không qua.

"Cô mập à, em đúng là ngốc, phải biết là bây giờ anh đang theo đuổi em, làm sao có thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào để ở cạnh em?" Hạ Đông Giá tuyên bố cô lại thi trượt, nói với vẻ đương nhiên.

Haizzz... cách thức theo đuổi của Hạ Đông Giá đúng là khiến cô không tiêu hóa nổi.

Gục đầu ủ rũ đi trên đường, cô không hề có cảm giác hạnh phúc khi đang yêu hoặc được người ta theo đuổi tí nào.

Tình yêu không phải là thế. Cô cũng hoang mang có phải là cô và Hạ Đông Giá thực sự không hợp nhau?

Vấn đề về Hạ Đông Giá cô chưa nghĩ ra thì một vấn đề nóng bỏng hơn đã bày ra trước mặt ngay sau đó, khiến người ta trở tay không kịp.

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu từ cửa sổ phía Tây vào nền nhà trong phòng ký túc, Trần Khinh xoa trán, đóng cửa phòng lại. Lời của bạn học bên ngoài loáng thoáng vọng đến: "Cậu không biết cậu ấy lợi hại thế nào đâu, mười tổ tham gia thi trong trường ta chỉ còn lại hai, có một tổ của cậu ấy".

http://tieulun.hopto.org

“Thì thế, không thấy cố vấn của người ta là ai hả?”

Tựa lưng vào cửa, Trần Khinh lặng lẽ thở dài, cô cũng không biết sự việc sao lại phát triển thành như hôm nay, rõ ràng cô chỉ là bị người ta kéo vào tham gia thi cho đủ quân số, sao lại mơ mơ hồ hồ xông vào trận chung kết thế này?

“Cũng không phải mơ hồ đâu, tớ lên trang web xem đề tài của những đội khác, đề tài của chúng ta tuy không xuất sắc nhưng tớ nghe nói mấy tổ khác có những tổ bị phát hiện sao chép, loại họ ra thì còn lại tổ của bọn mình xuất chúng cũng là bình thường.” Tất Ca bẻ tay đếm, “Bốn tổ, có bốn tổ sao chép tài liệu!”.

Xuyên Thiên Tiêu nhìn Tất Ca, khẽ cười: “Thành ‘bọn mình’ nhanh thế, tớ nhớ lúc đăng ký tuy bốn người phòng các cậu đều tham gia, nhưng luôn chỉ có một mình Trần Khinh bận rộn mà?”.

Tất Ca nghẹn lời: “Đó là... lúc đó tớ...”

“Biết rồi biết rồi, đang bận thi cuối kỳ chứ gì, không cần giải thích gì với tớ, tớ chỉ cảm thấy nếu các cậu còn kén chọn thế này thì chỉ khiến một mình Trần Khinh vất vả, có phải nên gánh vác chút gì gọi là ‘bọn mình’ không?” Ngón tay mới được sơn lấp lánh sáng, Xuyên Thiên Tiêu trừng mắt với Trần Khinh, “Đừng cứ làm người tốt mãi, cậu không thấy mệt thì tớ cũng thấy mệt thay cậu đó”.

“Thực ra cũng ổn mà.” Cô không thấy mình làm nhiều nhặn gì cả, hơn nữa mấy người trong phòng đều là bạn thân của cô, cô chưa từng có cảm giác bị người ta lợi dụng.

“Tớ cũng có nói là không làm đâu.” Nhìn Xuyên Thiên Tiêu tức tối bỏ đi, Tất Ca bĩu môi, “Còn nói bọn mình nữa chứ, không chừng cậu ta vì không

có cơ hội tham gia nên mới xỉa xói bọn mình đó".

"Xuyên Thiên Tiêu không phải loại người đó đâu, đừng nói thế." Đối với chút mâu thuẫn giữa bạn bè, Trần Khinh lúc nào cũng thấy bất lực, cô không khéo miệng, chỉ có thể lặng lẽ dùng hành động để khiến bạn bè thoải mái hơn thôi.

Cầm tài liệu mới in ra, cô đưa cho Tất Ca: "Cái này là ý kiến Hạ Đông Giá đề nghị với tớ, trong báo cáo có những chỗ cần sửa, có mấy chỗ cậu giỏi hơn tớ, Tất Ca nếu có thời gian thì cậu xem giúp tớ nhé".

"Được." Cầm lấy tài liệu, Tất Ca liếc nhìn mấy cái rồi ngẩng lên: 'Trần Mạn Mạn, ban nãy những lời họ nói chính là nói Hạ Đông Giá nhà cậu chỉ dẫn cho cậu, cậu đang lợi dụng thầy ấy, cậu không để bụng sao?".

"Đúng là tớ lợi dụng mà, cái này là sự thật, tớ không thể bịt miệng người khác không cho họ nói chứ?" Cô trả lời bình thản.

Cô không ngốc, hiểu được tâm trạng của họ lúc này, hoặc nói là cô đã "mèo mù vớ cá rán", hoặc có thể nói là cô có được sức mạnh trợ giúp, nhưng cô biết dù là mèo mù vớ cá rán hay được trợ giúp thì đều là một phần trên con đường sống của cô, cô sẽ không cảm thấy hổ thẹn vì sự cầu mà không được của kẻ khác.

"Đây chính là 'không lấy lỗi lầm của kẻ khác để trừng phạt mình' trong truyền thuyết sao?" Tất Ca khâm phục gật gù, tự hổ thẹn không bằng bạn.

"Đại A đâu?" Cầm tư liệu trong tay, Trần Khinh nhìn ra ngoài cửa sổ, lạ thật, người ấy rõ ràng đã nói sẽ giúp đỡ mà.

Mới nói xong thì cửa bị đẩy ra.

"Đến đây đến đây, tớ đi chuẩn bị lương khô, không phải nói hôm nay

phải làm một trận hả?”

Đại A ôm túi to túi nhỏ đứng ở cửa, mũ trên đầu xiêu vẹo, mặt bị gió thổi đỏ bừng, bộ dạng như dân nghèo đi tị nạn.

Trần Khinh mơ hồ cảm thấy Đại A lại quay trở về với dáng vẻ ban đầu rồi.

Thậm chí còn hoạt bát hơn trước, còn ồn hơn trước đây nữa.

Đại A trong quá khứ lúc nào cũng tỏ ra bất bình thay Trần Khinh, đối phó với người bắt nạt Trần Khinh, cô đều lập tức mắng mỏ đáp trả, bây giờ thì nói hai ba câu không được là động tay chân liền.

Trần Khinh cảm thấy cô nàng đã thay đổi, nhưng không thể nói rõ là thay đổi chỗ nào.

Bạn trai của Đại A thỉnh thoảng cũng ghen, nói là Đại A tốt với Trần Khinh còn hơn với cậu ta. Đại A lại thản nhiên nói: “Đó là lẽ tất nhiên, Trần Khinh là bạn thân của em, bọn em sẽ là bạn thân cả đời này”.

Lời nói của cô khiến Trần Khinh có chút chột dạ.

“Chột dạ cái gì?” Trên sân bóng rổ trong nhà thể thao, Hạ Đông Giá đứng sau chiếc bàn, nhìn danh sách trong tay, “Kiểm tra thể chất toàn trường, mỗi lớp yêu cầu phải có mặt đầy đủ, lớp các em tại sao phải được ưu tiên?”.

“Có một bạn xin nghỉ phép về nhà, một bạn còn đang trên đường tới.” Trần Khinh nhíu mày nhìn Hạ Đông Giá, “Hạ Đông Giá, em cảm thấy chúng ta hiện giờ có vấn đề”.

“Vấn đề gì? Rõ ràng anh rất bình thường.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh nói vì muốn gia tăng thời gian ở cạnh nhau mà tiếp tục làm giám thị trông thi cho em, bắt em thi lại, còn đặc biệt chạy tới tham gia kiểm tra thể chất bọn em, đây là gia tăng thời gian ở cạnh nhau của chúng ta, nhưng em không cảm nhận được anh có chút gì thích em cả, anh vẫn luôn là tự mình hành động, cao ngạo, anh càng muốn gần gũi em, thì cảm giác này càng mãnh liệt.” Cô xoa đầu, “Em không biết có phải em sai hay không, có lẽ anh không thích em, em cũng không cần anh ‘thích’ em nữa. Em nói thật đó”.

Như sợ anh không tin, câu cuối của cô còn nhấn mạnh thêm.

Lời nói thẳng thắn bất ngờ khiến anh trở tay không kịp, dù là Hạ Đông Giá cũng nhất thời không biết phản ứng thế nào.

“Thế nên, ý em là?” Anh nhìn cô.

“Em không muốn một người vốn không thích em lại theo đuổi em. Em không thiếu thốn gì so với anh, em cũng không muốn chấp nhận sự cao ngạo của anh nữa.”

Sự im lặng như thủy triều ập đến Hạ Đông Giá, anh nhìn theo bóng Trần Khinh rời đi, không rõ trong lòng là vui hay buồn.

Anh rất cao ngạo ư? Anh tự hỏi lòng.

Không phải là không có đáp án, chỉ là có chút mơ hồ mà thôi.

Họ không phải bạn bè đơn thuần, có quan hệ chưa đến mức người yêu, cảm giác muốn nắm lấy nhưng do dự khiến anh bức bối không yên, khoát tay, anh nói với sư đệ đứng cạnh: “Tôi đi trước đây”

“Sư huynh, mới đến đã đi liền à?” Sư đệ không hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng bất mãn vì cậu ta phí công sức lập bảng kiểm tra từ bác sĩ cho Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đi qua bóng dáng mập mạp đó, bước chân vốn định chậm lại nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định của đối phương, anh lại thay đổi.

Có lẽ đúng là anh phải nghiêm túc suy nghĩ thật rồi.

Đến khi Hạ Đông Giá đi xa rồi, Đại A mới huých vào Trần Khinh, hỏi: "Sao vậy? Không phải bảo là theo đuổi cậu sao? Sao phản ứng đột nhiên lạnh nhạt thế?".

"Tớ đã nói rõ với anh ấy rồi."

"Rõ cái gì cơ?" Sau một lúc nghi hoặc, Đại A bịt miệng, nhìn Trần Khinh vẻ không tin nổi: "Trần Mạn Mạn, không phải chứ? Cậu lại chủ động từ bỏ anh ta hả? Đó là người mà cậu đã thích rất lâu đó!".

Phải rồi, bao năm đã trôi qua...

Nhưng không từ bỏ thì có thể làm gì? Tiếp tục thì e là không có kết quả gì. Cô cúi đầu, ngầm thừa nhận lời Đại A nói.

"Thôi bỏ đi. Chẳng qua là một người đàn ông chả ra gì, không cần thì bỏ thôi." Đại A đẩy cô đi tiếp, hình như muốn dùng giọng điệu thờ ơ đó để xóa nhòa cảm xúc của Trần Khinh.

"Anh ấy không phải người đàn ông chẳng ra sao, không thể vì anh ấy không thích tớ mà phủ nhận được, chỉ là ưu điểm của anh ấy không thuộc về tớ mà thôi." Trần Khinh cúi đầu, chủ đề câu chuyện tạm thời dừng lại khi cô bước lên cân. Nhưng mà...

"Thưa thầy, thầy nói cân nặng của bạn ấy là bao nhiêu?" Đại A túm chặt tay áo thầy thể dục, không chịu buông.

http://tieulun.hopto.org

“Bảy mươi chín ký rưỡi, thế thì sao, cân nặng này đáng kiêu ngạo lắm hả? Mới còn nhỏ tuổi đã gan nhiễm mỡ, không sợ sau này đầy bệnh à? Mau về mà giảm cân đi.”

“Báo cáo thầy!” Tay Đại A giơ cao như chào cờ.

“Cái gì?”

“Bọn em đã đang trên đường giảm cân rồi ạ.”

Từ tám mươi tư ký xuống còn bảy mươi chín ký rưỡi, bốn ký rưỡi, nhưng với Trần Khinh thì lại không có dấu hiệu gầy đi rõ ràng.

“Hình như là có.” Trong phòng, Trần Khinh cúi đầu, chỉ vào ngực cô, “Chỗ này hình như nhỏ đi.”

Tất Ca đang uống nước bỗng phun hết ra.

Đón lấy tờ giấy từ tay Đại A, Tất Ca lau miệng, nói: “Nhưng nói thật là so với chuyện ngực cậu bé đi thì tớ thà tin là cân bị hỏng”.

“Ừ. Ca, tư liệu tớ nhờ cậu thu thập thế nào rồi?” Trần Khinh không hề phiền lòng vì lời trêu chọc của bạn, lật tư liệu cạnh đó, mặc kệ bao nhiêu người nói cô được chọn vì mèo mù vớ cá rán, cái cô cần chỉ là nghiêm túc hoàn thành cuộc thi.

Chủ đề xoay chuyển quá nhanh nên tư duy chưa theo kịp, Tất Ca chớp mắt, vỗ đầu một cái rồi sau đó quay lại, lục tìm cuống quýt: “Tớ làm xong rồi, nhưng phần của Dân Bản Địa hình như chưa xong”.

“Tại sao lại chia cho cậu ấy làm?” Đại A lườm một cái, không hề che giấu sự khó chịu với Dân Bản Địa.

http://tieulun.hopto.org

“Là tớ đó.” Nhận lấy tư liệu của Tất Ca, Trần Khinh lật xem, thậm chí đầu không buồn ngẩng lên, “Nói gì thì cậu ấy cũng là một thành viên trong phòng chúng ta, hơn nữa trong danh sách thi cũng có tên cậu ấy”.

Được thôi...

Không biết có phải là ảo giác hay không mà Trần Khinh cứ cảm thấy Đại A dạo gần đây càng bám dính lấy cô, cũng càng không thích Dân Bản Địa hơn, còn về nguyên nhân là gì thì cô không nghĩ ra.

“Có gì mà không nghĩ ra, không phải cậu nói là Dân Bản Địa nhìn thấy cậu ấy uống say hả? Nếu là tôi, bị một người không thích nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình thì tôi cũng sẽ rất ghét, còn cậu, hai cậu vốn là bạn bè thân thiết mà?” Vì chạy quá nhanh nên trán Diệp Lý lấm tấm mồ hôi, ngồi phịch xuống cạnh Trần Khinh, cầm ly nước lên uống ừng ực.

“Đó là ly của tôi mà.” Trần Khinh hơi nhíu mày.

“Của cậu cũng là của tôi mà? Tôi cần phải khách sáo với cậu à?” Vừa nói, cậu vừa uống tiếp, đắc ý nhướn mày lên.

Trần Khinh tự nhận không thể vô lại như vậy đành dọn dẹp đồ đạc, đứng lên định rời đi.

“Sao lại đi? Tôi mới tới mà cậu đi ngay hả?”

“Diệp Lý...” Trần Khinh bị giữ chặt, không đi nổi nên đành bất lực quay đầu lại, “Không phải là cậu không biết vì sao Đại A say rượu, cho dù Đại A đơn phương, cậu không có ý gì với cậu ấy, nhưng thờ ơ như thế thì thật là...”

Thật là khiến người khác không dễ chịu tí nào.

“Nhưng không liên quan gì đến tôi mà...” Diệp Lý làu bàu, cuối cùng

khoát tay vẻ không vui, “Được rồi, tôi thừa nhận là tôi không muốn thừa nhận cậu ấy vì tôi nên mới thay đổi như thế, nhưng tôi không biết phải đối xử với cậu ấy thế nào, cậu ấy không thèm quan tâm đến tôi mà”.

Quan tâm cái thứ ngốc nghếch, không hiểu lòng người như cậu mới lạ đó, Trần Khinh thầm kỳ thị.

Trần Khinh bình tĩnh lại, cuối cùng không giằng co với cậu nữa, cô ngoan ngoãn ngồi xuống, hỏi: “Cậu muốn làm lành với Đại A không? Nếu muốn thì tôi giúp cậu”.

“Nói gì mà làm lành, nghe sến quá.” Cậu chàng đỏ mặt, quay đi, nhớ lại hôm nay đến đây là có mục đích khác nên hỏi: “Đúng rồi, mấy hôm nay có ai nói xấu cậu không?”.

Nói xấu?

Cô cười ngây ngô: “Hình như luôn có thì phải”.

Cô không hiểu nổi, rõ ràng cô quá mức bình thường, sao lại có người để ý đến cô? Trước kia có người nói cô mập, về sau lại có người nói đến cuộc thi, gần đây nhiều nhất là nói cô cuối cùng cũng bị Hạ Đông Giá đá rồi.

“Mấy hôm nay nói ít hơn đó, có lẽ là nói đến chán rồi.” Cô chìa tay ra.

“Ồ”, Diệp Lý cắn môi, nghĩ ngợi rồi vẫn không định nói sự thật cho Trần Khinh nghe. Ai mà biết Hạ Đông Giá lại chủ động nói với người ta là anh bị đá chứ, rốt cuộc là muốn giúp Trần Khinh, hay là có ý định quỷ quái gì? Cậu không tin Hạ Đông Giá tốt bụng như thế.

“Nói ra thì mấy hôm nay Hạ Đông Giá có vẻ kỳ quặc.” Cậu ngửa đầu lên nhớ lại, phía xa bỗng truyền đến tiếng người gọi to.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, không xong rồi”, Tất Ca thở hổn hển chạy tới, tay chống xuống bàn, “Lớp khác phao tin phòng chúng ta có người mang thai!”.

Nói bậy bạ gì thế?

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều chuyện bậy bạ như thế, huống hồ là ai lại rảnh rỗi mà đi chọn một sinh viên trong trường đại học để mà nói bậy bạ?

Về đến phòng, đẩy cửa ra, căn phòng bừa bộn kinh khủng khiến Trần Khinh đứng hình tại chỗ. Cô nhìn các thầy cô đang xì xào bàn tán không ngớt, không nhịn được kéo tay Tất ca: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Nói là phòng chúng ta có kết quả hóa nghiệm xảy ra vấn đề, nhưng nhãn đính trên đó thì bị người ta gắn nhầm.”

“Thế phải làm sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Khinh thấy Tất Ca bất lực lắc đầu: “Họ bắt chúng ta làm lại lần nữa”.

Dựa vào đâu chứ? Không chừng là làm sai thì sao? Trần Khinh lần đầu thấy tức giận.

Chuyện này không chỉ có một kết quả hóa nghiệm mà thôi, đó là một sự mạo phạm!

“Đều phải xét nghiệm lại hết, trường rất nghiêm vụ này, không cho phép chuyện này xảy ra!” Nhận ra tâm trạng Trần Khinh, cô giáo vụ trẻ hơn đẩy cặp kính trên sống mũi, ánh mắt sáng sắc nhọn chiếu vào Trần Khinh qua cặp kính.

Ánh mắt đó khiến người ta rất khó chịu, Trần Khinh định phản bác

nhưng Tất Ca đã kéo cô lại.

“Đại A và Dân Bản Địa đều không có mặt, chúng ta cứ đợi họ về rồi tính.”

Câu nói của Tất Ca đã nhắc nhở Trần Khinh, cô nhìn xung quanh, phát hiện ra không chỉ Dân Bản Địa mà ngay cả Đại A cũng biến mất.

Lúc này Đại A đi đâu được nhỉ?

Chờ đợi luôn là chuyện khiến người ta lo lắng, buồn bực, huống hồ là chuyện thế này, cũng may bên phía nhà trường rất thiếu kiên nhẫn, không đợi được lâu, cô chủ nhiệm dáng vẻ thông thái, sáng suốt quẳng lại một câu nghiêm khắc rồi cùng mọi người rời đi.

Trong tích tắc cửa đóng lại, Tất Ca khẽ hỏi: “Tớ nghĩ là Dân Bản Địa”.

Tuy không nói ra nhưng trong lòng Trần Khinh lại tán thành.

Nhưng vấn đề là, cả một ngày đã trôi qua mà Đại A và Dân Bản Địa lại chẳng một ai về phòng.

Hai người này rốt cuộc đã đi đâu nhỉ?

Lo lắng suốt một đêm, sáng sớm hôm sau bên học viện đã ra thông báo, bắt sinh viên phòng 8174 phải đi xét nghiệm một lần nữa.

Thờ dài,Trần Khinh đành cùng Tất Ca đi đến đó. Cô đã sẵn sàng tâm lý để đấu tranh, nhưng trong lòng lại hoảng loạn kỳ lạ.

Cuối cùng cũng khó thoát khỏi chuyện này, dù họ không muốn nhưng phía trường cũng sẽ có cách ép họ làm cái xét nghiệm chiết tiệt đó thôi.

Nghĩ như vậy nên chút bướng bỉnh trong Trần Khinh cũng đã “xì hơi”

nhanh chóng.

Vẫn chưa ra khỏi khu ký túc thì ở ngã rẽ hành lang, một bóng người hiện ra khiến Trần Khinh dừng bước. Gương mặt tái nhợt của Đại A xuất hiện trong bóng tối hành lang, trở nên đáng sợ kỳ lạ.

"Đại A, hôm qua cậu đi đâu vậy? Kết quả xét nghiệm có vấn đề, mấy ông thầy bà cô ngốc nghếch bên trường nói trong số chúng ta có người có thai, buồn cười quá!" Tất Ca chìa tay, vẻ mặt bất lực cùng cực.

Trần Khinh lại phát giác ra sự kỳ quặc của Đại A, cô kéo tay bạn: "Cậu sao vậy?".

"Trần Khinh, tớ..."

Vẻ ngập ngừng của cô nàng khiến người khác cảm thấy không ổn, Trần Khinh dè dặt lại gần: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Các cậu đi gặp thầy hả?" Đại A hỏi.

Trần Khinh gật đầu: "Phải, rốt cuộc là sao?".

"Tớ..."

Đại A tỏ ra băn khoăn khiến cô cuống lên, giậm chân định nói thì bên kia hành lang bỗng vang lên tiếng hét: "Trần Mạn Mạn, Dân Bản Địa đến phòng chủ nhiệm rồi!".

Xuyên Thiên Tiêu thở hồng hộc, chạy lại gần: "Là cậu ta... là cậu ta".

Rất khó tưởng tượng rằng phải can đảm biết bao mới dám một mình đối mặt với bao nhiêu thầy cô như vậy.

"Tớ không dám nghĩ nữa."

http://tieulun.hopto.org

Nắm chặt chai nước cam trong tay, Tất Ca lắc mạnh đến mức kêu lên "rào rào". Tép cam màu vàng trong chai nổi lên, gương mặt phía sau chai thì không ngừng lắc đầu.

"Đừng lắc nữa." Giữ tay Tất Ca lại, tâm tư của Trần Khinh chỉ xoay quanh hai chuyện.

Dân Bản Địa sẽ thế nào?

Đại A gặp chuyện gì?

Nghĩ đến vẻ bất thường của Đại A, dự cảm không lành ngày càng lan rộng, cô càng nghĩ càng thấy không ổn, càng nghĩ càng thấy sợ, đến khi phát hiện ra trong vô thức, cô đã đứng lên đi ra cửa rồi.

"Đại A nói cậu ấy đi đâu?"

"Cậu ấy nói muốn uống nước mà? Chắc là ở siêu thị rồi." Hiếm khi thấy động tác của Trần Khinh nhanh nhẹn như thế, Tất Ca giật mình gãi đầu, cô hỏi với vẻ thắc mắc: "Sao thế?".

"Không có gì."

Trần Khinh nhanh chóng biến mất nơi ngã rẽ hành lang.

Cô vừa đi vừa gọi điện cho Đại A.

Chuông reo mấy tiếng thì bên kia vẳng đến giọng nói khàn khàn: "Trần Mạn Mạn, chuyện gì vậy?".

"Đại A, cậu đang ở đâu?"

"Ở ngoài, có gì hả?"

http://tieulun.hopto.org

Giọng nói uể oải khác hẳn với Đại A thường ngày, Trần Khinh hít một hơi thật sâu: “Đại A, có phải cậu gặp rắc rối gì không?”.

Sau một lúc im lặng, giọng nói nghẹn ngào từ bên kia vang lên: “Trần Khinh, cậu có thể đến đây với tớ không?”.

“Được.”

Hỏi rõ địa chỉ xong, Trần Khinh đi nhanh ra cổng Bắc của trường.

Không ngờ một sự cố giữa chừng lại ngăn cản hành trình của cô.

Chưa đến cổng trường, ánh mắt của Trần Khinh đã bị hai người đang đánh nhau thu hút, cô nín thở, chạy lại gần hét to: “Cậu làm gì thế hả, Diệp Lý!”.

Người đang mải đánh nhau không có nhiều tâm tư để ứng phó với cô, chỉ hơi liếc nhìn về phía cô mà sống mũi của Diệp Lý đã ăn một đấm. Diệp Lý “úi da” một tiếng, ôm mũi ngã lăn ra đất.

Đánh nhau mà bị thua trước mặt con gái là một chuyện rất mất mặt với con trai, cho dù mũi chảy máu nhưng Diệp Lý cũng chỉ chùi qua loa rồi bò dậy, vẫn tiếp tục định đánh nữa.

“Tóm lại cậu định làm gì hả?” Trần Khinh lao lên, hỏi.

“Tên này đồn đại lung tung!” Diệp Lý chỉ vào nam sinh cũng mặt mũi sưng húp, giận dữ nói.

“Tôi nói Trần Khinh bị người ta chơi, phải mang thai, cậu là Trần Khinh à?”

“Tôi là Trần Khinh...” Cô đã hiểu ra nguyên nhân nhưng bỗng không

giận nổi, chỉ vào bụng rồi nói, “Chỗ này chỉ là hơi nhiều mỡ thôi, không có cái khác”.

Lần này đến lượt đối phương nghẹn lời.

“Không sao, ai mà chả có lúc buồn tình rảnh rỗi đồn đại lung tung chứ? Con gái bọn tôi cũng có tật đó.” Trần Khinh tỏ vẻ thờ ơ, khoát tay nói, cứ như không phát hiện ra sắc mặt đối phương đã biến sắc từ nãy. Cô nhìn gương mặt bị thương của Diệp Lý, nhíu mày hỏi“Có đau không?”.

“Đau.”

“Thế thì tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé.”

“Được.” Vịn vào tay Trần Khinh, Diệp Lý tập tễnh đứng lên, tâm trạng trong tích tắc lại vui vẻ. Quay đầu lại, cậu nhìn nam sinh vẫn đang sa sầm mặt, giơ nắm đấm lên như uy hiếp: “Đàn ông tốt là tao không đấu với ‘nữ’ nhé”.

“Mày!”

“Mày cái gì mà mày.” Diệp Lý vừa hừ mũi vừa tỏ vẻ đắc thắng, rồi bỏ đi cùng Trần Khinh.

“Cô mập này, thật không nhìn ra đấy, cậu biết sỉ nhục kẻ khác ghê nhỉ, giết người không dao, tuyệt!”

“Đầu cậu không đau hả? Chảy máu kìa.”

Nghe thế, Diệp Lý cũng cảm thấy bắt đầu chóng mặt thật.

“Haizzz…” Nhìn Diệp Lý đổ ập xuống đất, Trần Khinh khổ sở, cô chẳng qua chỉ nói thế thôi, sao lại ngất đi thật? Đại A còn đang chờ cô mà…

http://tieulun.hopto.org

“Alo, Đại A, cậu đang ở đâu?”, trên hành lang ngoài phòng y tế trường, Trần Khinh đứng gần cửa sổ cố nói thật khẽ.

“Ừ, có chút việc nên bị muộn, có thể đợi tớ một lát không? Không cần tớ đến nữa hả? Không, thực ra tớ muốn hỏi cậu, hôm nay cứ thấy tâm trạng cậu khác thường nên hơi lo. Hả? Biết rồi, thế lát nữa chúng ta nói chuyện sau.”

Cúp máy xong, tâm trạng Trần Khinh khá nhẹ nhõm, nhưng lại có phần nặng nề. Cô không ngờ tâm trạng của Đại A không ổn là vì hôn nhân tan vỡ của cha mẹ, cô tự trách mình sao lại nghĩ về bạn thân như vậy chứ.

Đang túm tóc thì sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Tóc đã ít rồi, không sợ túm hói đầu hay sao?”.

“Hạ...” Cô quay lại, nhìn thấy người đàn ông bóng dáng cao ráo, gương mặt lại có phần tiều tụy, bỗng không biết phải nói gì. Nghĩ ngợi một lúc sau, cô cúi đầu khẽ hỏi, “Sao anh đến đây?”

“Sao anh không thể tới? Em từ chối anh, không cho anh theo đuổi, không theo đuổi thì thôi. Nhưng em gái bị bắt nạt, người làm anh như anh không thể bỏ mặc chứ? Đừng nói anh không phải anh trai em, em đã gọi như thế trước mặt bao nhiêu người rồi.”

Lần này đến lượt Trần Khinh nghẹn lời.

Có thể đừng vô lại như thế không?

“Được thôi, nhưng anh đến muộn rồi, người bắt nạt em đã đi rồi.” Chìa tay ra, vẻ mặt cô bất lực, “Thế nên bên này em không cần anh giúp nữa, anh trai à”.

Cách xưng hô nhấn mạnh không khiến Hạ Đông Giá ngượng ngập, anh lắc đầu: “Anh có phải chỉ là anh trai của em không đâu, Diệp Lý cũng bị

thương mà? Nó đang ở đâu?”.

Trần Khinh nhìn Hạ Đông Giá, bỗng dưng cảm thấy anh bây giờ có chỗ nào đó khang khác, mặt dày hơn trước nhiều rồi.

Không muốn tìm hiểu sâu hơn vì sao anh lại thay đổi như thế, cô cúi đầu đi vào phòng bệnh.

Bó tay thôi, ai bảo anh đến tìm Diệp Lý làm gì?

Nhưng từ bao giờ mà Hạ Đông Giá thừa nhận anh là anh trai của Diệp Lý chứ? Cô kỳ quặc quay đầu lại, người đàn ông sau lưng hơi cúi đầu, không nhìn cô.

“Cái gì? Họ thật sự sắp kết hôn hả?” Lớp băng quấn trên đầu suýt rách toạc vì kích động, Diệp Lý bấu tay vào drap giường, đôi mắt trợn tròn nhìn Hạ Đông Giá.

“Tôi cũng mong là giả.” Hạ Đông Giá cũng nhìn Diệp Lý vẻ chê bai, liếc nhìn drap giường, tìm một chỗ bằng phẳng để ngồi xuống, “Cậu tưởng tôi muốn có thêm một thằng em trai đầu óc chưa phát triển hết hả? Đừng nhìn tôi như vậy, kẻ làm việc chỉ dựa vào manh động thì không có tư cách nhìn tôi”.

“Ai manh động làm việc hả?”

“Ồ... Thế thì ai tìm đến một phóng viên không có đạo đức nghề nghiệp, không cứu mà còn chuyên hất nước bẩn vào người khác? Rồi đứa nào tưởng là đánh nhau thì giải quyết được vấn đề, nhưng lại không dùng đầu để nghĩ xem trên đời này có mấy câu ‘thẹn quá hóa giận’ và ‘giấy khó gói được lửa’? Còn muốn tôi nói tiếp không?”

Chỉ mấy câu đơn giản đã dập tắt lửa giận đang bừng bừng của Diệp Lý, cậu như một con cá bị ném lên bờ, sau vài lần quằn quại chống cự đã nằm im

bất động.

“Có phải lúc nào tôi cũng làm hỏng chuyện không?”

“Thường là thế.”

“Bọn nó lại nói Trần Khinh gì à?”

“Trừ phi cậu cho rằng cậu có thể đập tan mồm miệng của chúng.”

Há miệng ra, nhưng ngặt nỗi không thể nói được một câu biện hộ, cuối cùng cậu chỉ ngẩng đầu lên, xin lỗi người mà cậu luôn nhiệt tình giúp đỡ nhưng lại luôn “chữa lợn lành thành lợn què”.

“Xin lỗi nhé, Trần Khinh.”

“Cô ấy không muốn ở lại đây với tôi nên đã ra ngoài từ nãy giờ rồi.”

Diệp Lý kinh ngạc nhìn Hạ Đông Giá, không ngờ anh lại biết thân biết phận như vậy.

“Thực ra, tôi thấy Trần Khinh rất tốt.” Diệp Lý ngượng ngập gãi đầu, không thể nói rõ vì sao cậu lại nói vậy, cứ cảm thấy kỳ lạ thế nào ấy.

Hạ Đông Giá cười cười, “Tôi chưa hề nói là cô ấy không tốt”.

Cô lương thiện, cố chấp, có sự kiên trì và bướng bỉnh mà anh không có, nhưng giống như cô nói, tình cảm của anh đối với cô không thể nói là “thích” như những người đang yêu.

Mấy hôm bị “đá”, anh đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh đối với cô thật sự không phải “thích”?

Không thích thì cũng có thể làm “anh em” mà, huống hồ cô rất ngây

ngô, lỡ gặp phải chuyện gì thì "anh trai" là anh cũng dễ giúp đỡ.

"Cô ấy là em gái tôi, cậu... miễn cưỡng cũng là em trai tôi." Bĩu môi vẻ thiếu tự nhiên, Hạ Đông Giá đứng lên.

Ánh nắng chiếu vào phòng qua ô cửa gắn song sắt, chiếu sáng một bên mặt của anh, hàng lông mi chớp chớp, buột miệng thốt ra một câu nói khiến người ta dở khóc dở cười: "Anh em với nhau, các cô cậu phải chú ý mức độ tình cảm, không được loạn luân".

Diệp Lý đang nuốt nước bọt suýt thì sặc chết. Loạn luân? Thế mà anh cũng nghĩ ra được.

Lúc này Trần Khinh đã ra khỏi bệnh viện, đứng bên ngoài, bãi cỏ cạnh chân đã xuất hiện dấu hiệu úa tàn. Cô dời bước, cảm giác cỏ khô lướt qua chân, ngưa ngứa. Chỉ mới nãy thôi, Đại A lại nhắn tin là cô nàng ở gần đây, đang chạy tới.

Bóng cây lay động phía xa, một bóng dáng mảnh mai từ từ tiến lại. Trần Khinh nheo mắt, đến khi nhìn rõ thì huơ tay gọi: "Đại A, tớ ở bên này".

Trần Khinh tưởng Đại A sẽ trách móc cô tiếp tục qua lại với Diệp Lý, ai ngờ sự việc lại không phát triển theo hướng cô nghĩ.

"Cậu muốn làm lành với Diệp Lý hả?" Trần Khinh sửng sốt hỏi.

"Đúng vậy. Chẳng phải chỉ là không thể trở thành người yêu thôi sao? Tớ nghĩ thông suốt rồi, cũng không thể đến mức bạn bè cũng không làm được."

Trần Khinh không biết vì sao Đại A lại có sự chuyển biến đó, điều duy nhất cô chắc chắn là sự chuyển biến này của Đại A là một chuyện tốt lành.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu ấy ở trên lầu, cậu muốn đi thăm hả?”

“Ừ”, Đại A gật đầu, “Đúng rồi, Trần Mạn Mạn, tớ đã nghe lời cậu, chia tay với người đó rồi”.

“Thật à?” Nhưng tại sao? Chẳng qua chỉ mới một ngày, điều gì đã khiến Đại A có sự chuyển biến lớn như thế?

Như hiểu rõ sự ngờ vực của cô, Đại A mỉm cười: “Vì cậu là bạn thân nhất của tớ, cậu muốn tốt cho tớ, đương nhiên là tớ phải nghe theo cậu rồi. Huống hồ người đó không phải là người tớ thích”.

“Ừ!” Trần Khinh gật mạnh đầu, hòn đá nặng trong lòng cuối cùng đã buông bỏ được.

Nhìn Đại A đi lên lầu, Trần Khinh như nhớ ra gì đó, đuổi theo gọi: “Hạ Đông Giá cũng ở trên đó”.

“Có thì sao, tớ cũng có làm gì anh ta đâu.”

“Ừ.”

Đại A lên chưa được bao lâu thì Hạ Đông Giá cũng xuống dưới ngay. Nhìn Trần Khinh đứng nấp xa xa, anh cau mày, gọi: “Trần Khinh, em lại đây”.

Ngoại truyện nho nhỏ

[Lần nọ sau khi cãi nhau, Trần Khinh chạy ra quán bar uống rượu, vừa uống vừa làu bàu: “Ai bảo em không có bạn trai cũ! Bạn trai cũ của em là Hạ Đông Giá, Hạ Đông Giá, Hạ Đông Giá”. Hạ Đông Giá chạy đến đó sau cô, sợ cô gây ra chuyện nên kéo cô ra ngoài, vừa đi vừa bực bội nói: “Anh ta lên

chức rồi, anh ta lên chức rồi". #bàn về người cũ]

Chương 5

Auld lang Syne

Em từng nghĩ rằng chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau, có thể đắp chung một tấm chăn, cùng uống một chai nước khoáng, chia sẻ mọi bí mật, mãi đến sau này em mới nhận ra, thanh xuân chính là những năm tháng mà ta có thể ước mơ bao nhiêu điều, rồi sau đó đập vỡ từng chút một.

"Làm gì thế?"

Bộ dạng lề mề của cô thật đáng giận, Hạ Đông Giá không kiên nhẫn nổi, bước lên đứng trước mặt cô, tay tiện thể cốc lên vầng trán trơn nhẵn của cô một cái, "Làm gì thế? Anh là hổ hả? Hay là em vẫn chưa quyết tâm vạch rõ giới hạn với anh?"

"Kế khích tướng…", cô cúi đầu, lẩm bẩm.

"Ừ, là khích đấy, có chút hiệu quả đi được không?"

"Được."

Trần Khinh ngẩng lên nhìn Hạ Đông Giá, đôi đồng tử đen nhánh như đá mã não trong veo, ánh mắt dừng lại trước mặt anh chỉ có mấy giây mà yết hầu anh bỗng động đậy, lập tức quay đầu sang phía khác.

"Nói gì với cô bạn cùng phòng em vậy?"

"Cho dù là anh trai thì cũng không được hỏi đời tư của em gái mà."

"Ừ, ông anh này khá chuyên quyền." Hạ Đông Giá nhướn môi cười rồi tự nói tiếp, "Anh nhìn thấy cô bé lên lầu, cô ấy biết là Diệp Lý có ở trên đó

không?”

“Biết mà.” Trần Khinh từ bỏ “kháng cự”, xuôi vai xuống, dứt khoát ngồi xuống đất. Gió thu phớt qua, một cao một thấp, một ngồi một đứng, đây là khoảng cách lớn nhất mà cô có thể kéo giãn ra với anh ngay lúc này. Mặt vùi vào vai, cô buồn bực nói: “Đại A nghĩ thông suốt rồi, cậu ấy muốn làm lành với Diệp Lý”.

“Thế cậu bạn trai của cô ta thì sao?”

“Chia tay rồi”, nghĩ đến việc Đại A cuối cùng đã kết thúc chuyện tình hoang đường đó, Trần Khinh thở phào nhẹ nhõm. Cô thật lòng mừng vì bạn đã quay đầu, cũng vì lời của Hạ Đông Giá nói mà cảm thấy bất ngờ và phản cảm.

“Phụ nữ đều cố chấp, chuyện gì đã nhắm chuẩn rồi thì trừ phi bị shock nặng, nếu không sẽ khó mà thay đổi, em nghĩ cô bạn của em từ bỏ chấp niệm vì những lời khuyên nhủ của em, lập địa thành Phật hả?”

“Anh có ý gì?”

“Em chưa từng nghĩ đến chuyện cô nàng đó thích Diệp Lý, nhưng Diệp Lý lại không thích cô ta, mà em lại gần gũi với tên nhóc xấu xa đó, liệu cô ta sẽ có cảm xúc gì?” Khoảng cách một cao một thấp khiến Hạ Đông Giá thấy không tiện nên anh cũng ngồi xuống luôn, “Thứ mà ta yêu thương nhưng không có được lại bị bạn thân của mình dễ dàng có được, sẽ dễ dàng nảy sinh cảm xúc không tốt đấy”.

Nhìn Trần Khinh đang đờ ra, Hạ Đông Giá bất lực lắc đầu: “Ý anh nói là đố kỵ”.

“Đại A không có đâu!”

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh lần đầu cảm thấy Hạ Đông Giá là người đáng ghét như thế.

Cô cau mày, giơ tay đẩy mạnh người anh một cái. Cô chỉ muốn để Hạ Đông Giá cách xa mình ra, nhưng lại quên tư thế của cô không hề vững vàng, vừa đẩy một cái là cơ thể cô đã không khống chế được mà ngã nhào ra đằng sau.

"Úi da", cô xoa mông, ngã đau thật!

Hạ Đông Giá cũng ngã, tư thế không đẹp hơn cô là bao, khác biệt chỉ là đỡ thê thảm hơn cô một chút mà thôi.

Chống tay xuống rồi đứng lên, anh từ trên cao nhìn xuống cô: "Có học tâm lý chưa? Trong tình hình này cô ta rất dễ nghĩ không thông suốt, phong cách làm việc bỗng dưng thay đổi là báo trước cho việc nảy sinh tâm lý méo mó…"

"Chưa từng học, cũng không muốn học. Anh nói Đại A như thế mới là tâm lý méo mó đó!"

Từ lúc sinh ra tới nay, lần đầu cô phản bác Hạ Đông Giá thẳng thừng như thế, Trần Khinh lại không chút hối hận. Đại A là bạn tốt nhất của cô, là bạn thì nên toàn tâm tin tưởng.

Trừng mắt nhìn Hạ Đông Giá, Trần Khinh phủi bụi trên quần, đứng lên đi vào tòa nhà bệnh viện của trường: "Không muốn gặp anh nữa".

"Không muốn gặp tôi nữa hả?" Nhìn theo bóng dáng nặng nề đó đi vào trong tòa nhà, Hạ Đông Giá mãi sau mới hừ một tiếng, "Muốn tốt cho em mà em không chịu hiểu, mai mốt em thua thiệt thì sẽ biết những lời tôi nói là đúng đắn".

Trùng hợp lúc đó có bạn thân gọi đến, anh đang có cảm xúc nặng nề,

vừa nghe máy đã hừ một tiếng với đối phương.

“Tôi không phải tâm trạng không vui, không có không có, đã nói không có rồi mà! Được thôi, có…” Nói chuyện với chuyên gia tâm lý học chưa đầy mấy giây mà anh đã phải đầu hàng, ngoan ngoãn kể chuyện vừa xảy ra.

“Tôi nói quá tàn nhẫn? Tàn nhẫn chỗ nào? Chỗ nào tàn nhẫn! Được thôi, có chút tàn nhẫn…”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ Đông Giá suy nghĩ lại toàn bộ hành vi gần đây của mình, anh là người tốt bụng, miệng anh hơi “hèn”, hơi tàn nhẫn.

Nhưng làm sao đây?

Chỉ có đợi cô vấp ngã rồi anh hãy xuất hiện vậy. Haizzz, nghĩ đến dáng vẻ cô mập đó lúc bỏ đi, anh lẩm bẩm: “Không ngờ, cũng cứng đầu phết”.

Trần Khinh không nghĩ mình cứng đầu, cô chỉ cảm thấy Hạ Đông Giá không tôn trọng bạn cô, nghĩ quá xấu cho bạn cô. Suy nghĩ này vẫn tiếp tục cho đến khi cô lên lầu, nhìn thấy Đại A và Diệp Lý đang hục hặc thì tâm trạng mới dần chuyển biến tốt.

“Các cậu sau này đừng giận dỗi nhau nữa, không làm người yêu được thì làm bạn bè cũng được mà?” Cô lại gần, khoác tay Đại A đong đưa.

“Làm bạn? Tôi thì không vấn đề gì, chỉ cần ai kia đừng nhớ nhung tôi mỗi ngày thôi.” Diệp Lý quay đầu sang, trên sống mũi bị thương có băng dính, vẻ mặt kiêu ngạo mà buồn cười.

“Tưởng tôi không có cậu là không được hả? Còn đắc ý nữa coi chừng tôi chém cậu!” Đại A huơ nắm đấm.

“Nhìn đi nhìn đi, hung dữ như thế ai dám cần?” Mới nói dứt thì cậu đã

kéo Trần Khinh đứng chặn trước giường, “Trần Khinh, bảo vệ tôi, sắp chết người rồi!”

“Kéo tấm bia ra đỡ đạn cũng vô dụng, hôm nay tôi phải xử lý cậu!”

Trần Khinh bị hai người níu kéo bỗng quên hết những điều không vui ban nãy, vì Đại A và Diệp Lý cuối cùng cũng làm lành rồi.

Tâm trạng quá vui vẻ gần như khiến người ta quên đi một thành viên khác trong phòng đang gặp phải rắc rối không nhỏ, đến khi Trần Khinh và Đại A khoát tay nhau quay về ký túc, nhìn thấy Tất Ca một mình ngồi trên ghế vuông, đọc sách dưới ánh đèn, thì họ mới nhận ra là Dân Bản Địa vẫn chưa quay lại.

“Nhà cậu ấy biết rồi, bảo cậu ta làm mất mặt nên chẳng đến trường một chuyến nào.” Tất Ca gấp sách lại vẻ dửng dưng, hình dạng của dao phẫu thuật trên bìa sách như đang lấp lánh ánh sáng sắc lạnh dưới ánh đèn vàng vọt.

“Đứa con là của ai, có biết chưa?” Giật mình trước tác phong của gia đình Dân Bản Địa, Trần Khinh đứng đờ ở cửa, thậm chí quên mất Đại A đứng sau lưng.

Đại A đẩy cô ra làm cơ thể cô chao đảo, Đại A vào phòng, nói: “Tóm lại không phải đại gia thì là kẻ không ra gì, có là người tốt nổi đâu?”

Không thể nói thế được… Trần Khinh nhìn Đại A đã quay về bàn thu dọn đồ đạc, muốn nói nhưng không nói nổi.

Làm sao có thể yêu cầu hai người vốn có thành kiến với nhau lại nảy sinh sự đồng cảm khi đứng trước khó khăn đây? Tuy Đại A không liên quan đến việc của Dân Bản Địa, tuy rằng lời của Đại A quá là tàn nhẫn.

http://tieulun.hopto.org

Tất Ca lắc đầu, “Tớ nghe người ta nói cô giáo hỏi cậu ấy, cậu ấy sống chết không nói, cô bảo cậu ấy phá thì cậu ấy cũng sống chết không đồng ý. Ngoài thừa nhận mang thai ra, cậu ấy không nói một câu nào cả”.

Làm sao lại như vậy?

“Chúng ta có cần đi thăm cậu ấy không?”

Lời đề nghị của Trần Khinh khiến bầu không khí trầm lặng, hình như không ai tán thành.

“Trần Khinh, cậu cũng đừng làm người tốt mãi như thế, cho dù bây giờ cậu đi thăm cậu ta, với tính cách cậu ta thì có hiểu được tình cảm đó không?” Ném mạnh quyển sách xuống bàn, Đại A trừng mắt nhìn Trần Khinh.

Trần Khinh mở miệng, định giải thích gì đó nhưng lại nhận ra không biết nói từ đâu.

Không khí ngượng ngập như sắp lan tỏa khắp căn phòng, Tất Ca nhớ ra gì đó nên cầm mấy tờ giấy trên bàn lên, nhảy lên đưa cho Trần Khinh.

“Trần Mạn Mạn, kết quả khám sức khỏe của cậu đây, cân nặng sụt mất ba ký đó!”

Hả? Trần Khinh miễn cưỡng giữ lấy Tất Ca đang đeo bám trên người cô, cảm giác một bàn tay thon mảnh đang từ cằm cô trượt xuống phía dưới.

Gầy ư? Sao cô không cảm thấy gì cả?

Tối đó, Trần Khinh nằm trằn trọc, ngủ mơ cả đêm.

Giấc mơ rối rắm đến đáng sợ, đến khi cô toát mồ hôi định dậy thì ánh trăng ngoài cửa sổ đang sáng vằng vặc.

http://tieulun.hopto.org

“Haizzz…”, cô thở dài, Đại A quên kéo rèm cửa sổ rồi.

Cô đi theo cầu thang xuống dưới, mắt không quen với bóng đêm nên cô phải lần mò một lúc lâu mới tìm thấy dép lê.

Đi dép xong cô đến cửa sổ, đang định kéo rèm thì bỗng nhìn thấy trên sân thể dục nhỏ phía xa có một người đang đứng trong ánh trăng, cầm điện thoại, trông dáng vẻ hình như đang cố kìm nén để không khóc to lên.

“Dân Bản Địa?” Cô nheo mắt nhìn kỹ một lúc rồi xác nhận.

Cứ lo rằng khi cô chạy ra ngoài rồi, Dân Bản Địa sẽ không còn ở đó nữa, cũng may mà…

Nhìn Dân Bản Địa cô độc đứng dưới ánh trăng, cầm điện thoại mà khóc, Trần Khinh bỗng không biết phải nói thế nào nữa.

Có lẽ trừ câu “Cậu không sao chứ”, cô cũng không nghĩ ra những lời hỏi han nào thích hợp hơn trong tình huống này.

Nghe tiếng nói, Dân Bản Địa lau nước mắt, “Là cậu à?”.

“Cậu…”

“Tớ không sao, thầy cô bên trường đã sắp xếp phẫu thuật, mai tớ sẽ đi.”

Hả?

Trần Khinh không rõ sao Dân Bản Địa thay đổi nhanh như vậy, không phải cô nàng rất kiên trì đòi giữ đứa bé hay sao?

“Có phải các cậu đều nghĩ rằng tớ là gái hư, đứa trẻ là do tớ ăn chơi mới có?” Dân Bản Địa cười khổ, cúi đầu dịu dàng xoa bụng: “Tớ yêu anh ấy, nhưng anh ấy không muốn có đứa bé này”.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, tớ không có bạn bè, ca mổ ngày mai cậu có thể đi cùng tớ không?” Trước khi về phòng, Dân Bản Địa van nài.

“Ừ.” Trần Khinh khẽ khàng gật đầu.

Có lẽ cả đời này, Trần Khinh cũng không quên được vẻ bi thương trên khuôn mặt Dân Bản Địa khi bị đẩy vào phòng mổ.

“Giờ tớ mới biết, nhìn người không thể chỉ dùng đôi mắt, phải dùng cả trái tim. Đúng là tớ đã mù rồi.” Trước khi vào, Dân Bản Địa nói.

Trần Khinh không biết câu nói đó là Dân Bản Địa nói cho cô nghe, hay là cho chính mình.

Có lẽ ông trời vẫn còn giữ chút thương xót, không dễ dàng ép người ta vào đường cùng, chí ít đối với Dân Bản Địa là thế.

Cuối tháng, bản thông báo vốn chuẩn bị dán ở phòng giáo vụ đã bị một tờ poster quảng cáo to hơn thay thế, cảnh đại dương bao la màu xanh thẫm, đường nét khơi gợi cảm xúc dẫn dắt tư duy, thế nên tin Dân Bản Địa bị đuổi học đã biến mất hút trong mắt mọi người.

“Thật hả?”

“Ừ.”

Dân Bản Địa ngồi trong phòng, cúi đầu xếp quần áo trong tay, vẻ mặt quá mức bình tĩnh như thể chuyện mới nghe thấy không liên quan gì đến mình.

Trần Khinh gãi đầu: “Có phải tớ phản ứng hơi quá không?”

“Cậu nghĩ sao?” Dân Bản Địa ngẩng lên nhìn Trần Khinh, trong đôi mắt

dài hẹp toát ra vẻ "chính thế đấy". Trần Khinh túm vạt áo, lắc lắc tay vẻ ngượng ngùng: "Nhưng thật lòng vui thay cậu đó. Tớ đã mua ít táo chỗ bà chị bán trái cây, mang cho cậu hai quả, cậu còn yếu, ăn để bồi bổ đi".

Lại gần, chọn ra hai quả đỏ nhất tròn nhất trong túi rồi đặt lên bàn, Trần Khinh quay về chỗ, thấy Dân Bản Địa vẫn không có phản ứng gì, nói gì thêm cũng là vô ích nên cô dứt khoát ngồi xuống trước bàn Đại A, mở máy tính, tiếp tục hoàn thiện đề tài tranh giải của cô.

Cô phát hiện ra khi con người thực sự chuyên tâm vào việc gì đó thì không còn nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung nữa.

Đã rất lâu không nhớ đến Hạ Đông Giá rồi, cô ấn vào khóe mắt.

"Hạng mục của các cậu tiến triển thuận lợi không?"

Dân Bản Địa đang ngồi thẫn thờ bỗng lên tiếng hỏi, Trần Khinh ngớ người rồi rầu rĩ nói: "Hơi khó, họ đều rất mạnh, tớ nghĩ bọn tớ không có hy vọng gì lớn".

"Tớ thấy cậu và các bạn phòng đối diện bây giờ khá vui vẻ với nhau."

"Ai?" Vỗ vào đầu, cô nhận ra là Dân Bản Địa đang nói đến các cô bạn đã mời cô dự thi cùng, "Không thể nói là vui vẻ, nhưng tốt hơn trước đây nhiều".

"Gia cảnh cậu ta rất tốt, mắt nhìn người cao hơn trời, rất khó mà thích ai được."

Giọng nói nhàn nhạt có chút kỳ quặc, Trần Khinh quay lại, phát hiện ra Dân Bản Địa đang ngây người.

"Tớ nghĩ là khái niệm dân bản địa dân tỉnh lẻ chính là do bản thân tự đặt

ra, chứ thực sự bọn họ cũng khá hòa đồng.”

“Có lẽ thế. Trần Khinh!”

“Hử?”

“Thực ra tớ rất…”

Cô đang chờ câu tiếp theo của Dân Bản Địa thì ngoài cửa sổ bỗng vọng đến một tiếng gào thét rất to.

Cách thảm cỏ khô vàng úa, Diệp Lý đang nhảy chồm chồm trên con đường nhỏ bên ngoài cửa sổ: “Trần Khinh, mau ra đây”.

“Gì thế?” Cô đứng lên, đến cạnh cửa sổ.

“Gì hả? Đương nhiên là đi ăn rồi? Đồ ngốc, mấy giờ rồi hả, cậu không đói à?”

Sờ phần bụng hóp lại, Trần Khinh mới sực nhớ ra trưa nay cô vẫn chưa ăn gì.

“Lát nữa tự tớ đi mua gì đó được rồi.” Nghĩ lại báo cáo chưa làm xong, cô muốn từ chối.

“Đừng lề mề nữa, Đại A đã chọn sẵn đồ ăn ở quán, đợi chúng ta tới đấy, cậu nhanh lên đi.”

“Được rồi”, thấy có vẻ không thể nào từ chối, cô đành thỏa hiệp.

Lấy áo khoác vắt trên ghế, cô mặc vào rồi ra ngoài.

Tới cửa, cô lại quay đầu, hỏi: “Dân Bản Địa, cậu đi cùng bọn tớ không?”

Dân Bản Địa lắc đầu: “Tớ không đi đâu”.

http://tieulun.hopto.org

Thấy kiên trì mãi cũng không có ý nghĩa nên Trần Khinh mở cửa, ra ngoài.

Trong gian phòng yên tĩnh chỉ còn lại hơi thở của một người, người đó đứng lên đi đến bàn của Đại A. Trên màn hình máy tính, file còn chưa đóng, cô ngồi xuống, nhìn màn hình một lúc, tay đặt lên phím "Back Space".

"Cạch cạch cạch".

Trần Khinh bị Diệp Lý lôi đến quán ăn, gió hất tung vạt áo kêu "loạt xoạt". Cô thở hổn hển, đến khi đứng trước cửa quán.

Màn sáo lay động, Diệp Lý đang định vào trong thì không ngờ đâm sầm vào một người đang định đi ra.

"Là chị?"

"Trùng hợp quá." Nói là trùng hợp nhưng trên gương mặt Hàng Chu lại không có vẻ gì là "trùng hợp" cả. Ánh mắt xuyên qua Diệp Lý, cô ta nói với Trần Khinh đứng sau lưng, "Trần Khinh, lâu quá không gặp."

Thực ra là chưa lâu lắm, từ khi cô ta đi đến khi trở về vẫn chưa đầy nửa năm.

Trần Khinh ngớ người rồi gọi: "Cô Hàng".

Hàng Chu hình như hơi hụt hẫng, nhưng không kiên nhẫn nói chuyện với Trần Khinh, liền chào từ biệt rồi bỏ đi.

"Không phải chị ta đi châu Phi à? Sao lại quay về rồi?" Diệp Lý bĩu môi, "Chắc vì hối hận đã bỏ đi nên quay về tìm Hạ Đông Giá chứ gì? Trần Khinh, cậu sao vậy? Đợi tôi với."

http://tieulun.hopto.org

Đuổi theo Trần Khinh, cậu theo vào trong quán ăn.

Ở chỗ gần cửa sổ, Đại A đang nhìn ra ngoài, thấy Trần Khinh bước vào, ánh mắt cô nàng cũng rời đi.

"Thấy Hàng Chu rồi hả?", Đại A hỏi.

"Ừ", Trần Khinh gật đầu.

"Ban nãy cô ta đang chờ người đó", cầm ly thủy tinh trên bàn lên, mặt Đại A ẩn sau lớp thủy tinh màu vàng cam, giọng nói cũng như khuôn mặt đều trở nên méo mó, "Tớ thấy mười phần thì đến tám, chín phần là cô ta đang chờ Hạ Đông Giá".

"Ừ", đợi thì đợi thôi, không liên quan đến cô, Trần Khinh nghĩ thầm. Cô cúi đầu, muốn hỏi Đại A đã chọn món nào, ai ngờ câu nói của cô nàng đã khiến cô sửng sốt.

"Trần Khinh, nếu cậu quyết định không thích Hạ Đông Giá nữa thì có suy nghĩ đến Diệp Lý chưa? Tớ thấy hai cậu rất hợp đó."

"Nói cái gì vậy? Đại A!" Như nghe thấy chuyện hoang đường nhất, Trần Khinh không dám tin chắc câu này là do Đại A nói.

Đại A là bạn thân của cô, quan trọng là Đại A từng thích Diệp Lý.

Đại A làm sao lại đùa như thế được?

"Cậu đang nói đùa đó hả?" Trần Khinh hỏi vẻ khó tin.

"Tất nhiên rồi, phải biết là đến giờ tớ vẫn chưa hết tình cảm với Diệp Lý đâu, sao lại ngu ngốc gán ghép hai cậu chứ?" Đại A cười nói.

Vỗ vỗ ngực, Trần Khinh yên tâm hơn. Một người khác lại không vui vẻ

mấy: “Này Trần Khinh, vẻ mặt đó của cậu là sao vậy, thành một đôi với ông đây thì cậu thua thiệt hả? Còn cậu nữa, Đại A, nói là làm anh em với nhau tôi mới dám nói chuyện với cậu, ông đây rất quyến rũ nhé, đừng có tình cảm chưa cạn gì đấy”. Vẻ mặt cậu “tôi có tiết tháo” cộng thêm động tác khép vạt áo lại đã chọc cười Trần Khinh, đến nỗi cô không nhận ra vẻ khác lạ lúc đó của Đại A.

Trần Khinh là người cố chấp, giống như ban đầu cô một lòng một dạ theo đuổi Hạ Đông Giá, thì bây giờ định buông bỏ sẽ thực sự không muốn nghĩ, không muốn nhìn.

Thế nên, chạng vạng hôm đó, khi cô ôm giỏ quần áo từ nhà tắm quay về ký túc, nhìn thấy Hàng Chu đứng đợi bên ngoài tòa nhà thì vẫn có phần bất ngờ.

“Cô Hàng”, cô lúng túng chào.

“Trần Khinh, mấy tháng không gặp, em gầy đi nhiều đó!”

Cô sờ mặt, chỉ xem như Hàng Chu đang khách sáo.

“Cô, cô tìm em có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn tìm Đông Giá, nhưng gọi cho anh ấy thì không nghe máy, nhắn tin cũng không trả lời, tôi muốn hỏi em có thể giúp tôi liên lạc với anh ấy không?”

Trần Khinh cười khổ, nói: “Cô Hàng, ký túc của anh ấy ở ngay bên kia, hơn nữa đối với sự hiểu biết của em về anh ấy thì anh ấy sẽ không đến nỗi không nghe điện thoại của cô.”

“Trần Khinh, em rất thông minh. Được rồi, tôi thừa nhận là chúng tôi đã gặp nhau. Tôi gặp phải một số chuyện ở châu Phi nên chọn về nước, quãng

thời gian này tôi đã nghĩ rất nhiều, có lẽ là tôi quá ngây thơ, nghĩ mình quá vĩ đại nên bây giờ tôi hối hận rồi, nhưng lại không biết anh ấy có cho tôi cơ hội quay lại hay không."

"Ý cô là..."

"Trần Khinh!"

Cô đang thấy phức tạp trong lòng thì đằng xa vang lên một giọng nói, cô nhìn thấy Hạ Đông Giá đang chạy lại chỗ họ, trông rất "phong trần".

"Hạ Đông Giá..."

Cô định nói gì đó nhưng lại bị anh cắt ngang lần nữa: "Đề tài thi đấu làm xong chưa? Chưa xong mà còn có tâm trạng chuyện trò ở đây à? Tóc ướt đẫm thế kia không sợ bị cảm lạnh hả? Mau về lau khô tóc, làm đề tài đi. Còn ngớ ra đó làm gì? Đi đi".

"À."

Lúng túng rời đi, cô bất giác quay đầu lại nhìn.

Ánh tịch dương vàng óng ánh chiếu lên hai người đang đứng đối diện nhau, một vẻ hài hòa khó tả như len lỏi vào giữa. Trần Khinh không nghĩ ra là tại sao, nhưng cô cảm nhận được trong khoảng thời gian ở châu Phi, nhất định Hàng Chu đã xảy ra chuyện gì đó, để đến nỗi khiến cô ta thay đổi một suy nghĩ nào đó trước kia.

Thôi bỏ đi, thu lại cảm xúc, cô không muốn nghĩ đến những chuyện đó, dù sao cũng chẳng liên quan tới cô.

Trong phòng không có ai, Đại A, Dân Bản Địa và Tất Ca không biết đã đi đâu. Nhớ lại lời Hạ Đông Giá, Trần Khinh cầm khăn bông lên, ngồi xuống

bàn, nhân lúc mở máy mà lau bừa mái tóc.

Mới lau một nửa thì có người gõ cửa. Cô gọi to "vào đi", rồi nhìn thấy người ở phòng đối diện hào hứng chạy vào, sau đó "ối mẹ ơi" một tiếng.

"Chó sư tử chuyển thế hả, Trần Khinh?" Nữ sinh vỗ vỗ ngực, vẻ mặt kinh hãi.

Trần Khinh cười hề hề, hỏi: "Tư liệu cậu làm xong rồi hả?"

"Làm xong rồi, mình đến đây tập hợp với của cậu đây."

"Mình còn thiếu chút nữa, nhưng cũng nhanh thôi."

Đón lấy USB cô bạn đưa, Trần Khinh vắt khăn bông lên cổ. Bàn tay rảnh rỗi đặt lên con chuột, cô bấm mở file trên màn hình, lập tức "ủa" một tiếng.

Nhiệt độ xuống thấp, tầng mây trong vắt lan rộng trên bầu trời, bóng mây chiếu xuống đám cây cỏ khô, để lại từng mảng tối. Khó khăn lắm mới thu ánh mắt lại, Trần Khinh không nhịn được lại buồn rầu nhéo cằm: "Haizzz... lần này phải làm sao đây?"

Cô không nghĩ ra rõ ràng báo cáo đã làm xong sao bỗng dưng lại thiếu mất nửa đoạn sau, phần khó xử lý nhất đi đâu mất rồi? Nghĩ lại người bạn cô mới đuổi đi, cô cảm thấy đỏ mặt vì lời nói dối mình vừa bịa ra.

"Trần Khinh à, mày giỏi thật."

Nhìn bóng người mờ mờ trên màn hình hiển thị, cô lắc đầu, không còn muốn suy nghĩ về chuyện tự dưng tài liệu bị mất đi một nửa.

"'Che giấu bệnh tật' là nói cậu đó." Xuyên Thiên Tiêu cắn ống hút, chất

lỏng màu cà phê để lại vết trên mép rồi bị cô liếm nhanh, “Cậu đã đoán ra là ai làm, đúng không?”

“Tớ không nhìn thấy ai làm.” Trần Khinh tỏ ra hoang mang.

“Nói thừa, nếu bị cậu nhìn thấy thì cậu ta còn có cơ hội làm chuyện xấu không?” Xuyên Thiên Tiêu lườm cô, tay giơ cao không khách sáo cốc mạnh vào trán cô một cái.

“Đau...”, Trần Khinh nghiến răng, xoa xoa trán, chỗ mà tay cô ấn vào càng lúc càng đỏ.

“Chuyện này ngoài cậu ta ra thì còn ai? Phòng các cậu người ngoài không thể vào, trừ phi cậu nghi ngờ Tất Ca và Đại A.”

“Làm sao có thể được?”

“Cậu cũng biết là không thể, trừ họ ra, là ai làm thì còn cần tớ nói không?”

Trần Khinh không còn gì để nói, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất.

“Gọi cậu ra không phải bảo cậu nói những lời này, giúp tớ nghĩ xem phải làm sao đi? Tớ đã nói với phòng đối diện là có một số tư liệu chưa hoàn thành, cho tớ thêm bốn ngày nữa.”

“Bốn ngày? Cậu làm cái thứ đó mất bao lâu?”

“Nửa tháng”, Trần Khinh thật thà đáp.

Bộ dạng thành thật của cô khiến Xuyên Tiêu Thiên câm nín, cô nàng thở dài rồi nói: “Còn làm gì được? Cũng may là cậu đã từng làm, tư liệu là có sẵn, làm lại thì không khó”.

"... Tư liệu cũng không thấy đâu nữa."

"..."

Xuyên Thiên Tiêu muốn đánh người, dù là Trần Khinh hay Dân Bản Địa thì đều muốn đánh cả.

Sau đó, Đại A và Tất Ca biết chuyện này cũng nổi điên lên.

"Thứ gì vậy, tớ sẽ đi tìm cậu ta", Tất Ca nhảy dựng lên đầu tiên, cuộc thi này Tất Ca cũng bỏ công sức khá nhiều, tức giận là điều ai cũng biết.

"Tìm cậu ta thì làm gì được? Cứ nên tranh thủ thời gian chỉnh sửa tài liệu còn hơn."

Lời nói của Đại A khiến mọi người trố mắt, Tất Ca đẩy cặp kính trên mũi, tỉ mỉ quan sát Đại A ba giây: "Cậu bị thứ gì nhập vào hả? Chuyện này người dễ kích động nhất là cậu mà?"

Vặn vẹo người vẻ thiếu tự nhiên, Đại A quay đầu đi, nói: "Đó là do trước kia tớ nghĩ không thông, có rất nhiều cách thực tế, có hiệu quả hơn là nổi giận, đánh nhau".

Phải nói rằng Đại A đã thay đổi, câu này rất có lý.

Tâm trạng dần bình tĩnh lại, Trần Khinh gõ những gì còn nhớ được vào máy tính, rồi chia cho bạn bè cùng xử lý.

Trải qua ba ngày địa ngục.

Một con chim bên ngoài bay vụt qua, đậu dưới gờ cửa sổ, tiếng kêu "cúc cúc" đánh thức người đang nằm ngủ gục trên bàn, giật mình tỉnh giấc, Trần Khinh mở mắt ra, nhìn thấy bản báo cáo trên màn hình vẫn chưa xong mới

http://tieulun.hopto.org

sực nhớ ra bây giờ là lúc nào.

Vội làm báo cáo được ba ngày, thì cũng đã hai ngày Dân Bản Địa không xuất hiện trong phòng.

Họ nói cô ta có tật giật mình, ban đầu Trần Khinh không tin, nhưng bây giờ...

Haizzz...

Dụi dụi mắt, cô định tiếp tục làm báo cáo thì Đại A bỗng đẩy cửa đi vào: "Trần Mạn Mạn, Diệp Lý tìm cậu, đang đợi ở ngoài đó."

"Hả?" Diệp Lý tìm cô, sao lại là Đại A gọi cô chứ?

"Tối nay ở nhà thi đấu thể thao có buổi vũ hội, tớ thấy tên đó vì chuyện gia đình mà không vui nên hỏi cậu ấy có muốn đi chơi không. Vũ hội phải đưa bạn nhảy theo, cậu ấy muốn tìm cậu."

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng nhị gì nữa, tớ thấy cậu ấy bỗng dưng có thêm một người bố cộng thêm một người anh trai, có vẻ đáng thương nên mới đề nghị, tớ đã không còn ý gì với cậu ấy nữa. Cậu đi nhanh đi, với cái tính khí nóng nảy đó thì chắc cậu ấy đã chờ sốt ruột, sắp nổi cáu rồi đó."

"Đại A, cậu thực sự..."

"Tớ không quan tâm đâu, cậu mà còn lề mề nói nhiều nữa thì cậu ấy không cuống, tớ cũng đá cậu ra ngoài!" Đại A giơ chân lên, làm động tác sắp đá, cuối cùng đã đẩy Trần Khinh ra ngoài như ý nguyện.

Trong khoảnh khắc cửa đóng lại, khóe môi miễn cưỡng nhếch lên cuối

http://tieulun.hopto.org

cùng cũng méo xệch xuống, Đại A dựa vào lưng ghế, ủ rũ gục đầu.

Làm sao cô không quan tâm? Nhưng quan tâm thì làm gì được? Trong mắt Diệp Lý mãi mãi không có cô, cho dù là người yêu, hay là bạn bè tri kỷ, thì cũng không có cô.

Còn nhớ lần đầu nhìn thấy bộ dạng thê thảm cùng cực của cậu, cậu đang cãi nhau với một người đàn ông ở giữa phố lớn, một người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc sang chảnh đứng cạnh nhìn họ, như đang xem kịch hay.

Lần đó cô lấy hết tiền mình có, chỉ để giúp cậu bồi thường vì làm xước hỏng xe người ta.

Cũng vì chuyện đó mà cô biết hóa ra Diệp Lý cũng giống cô, đều có một thân phận không thể bước ra ngoài ánh sáng – con riêng.

Diệp Lý nói tình hình của cô tốt hơn của cậu, chí ít cô có một gia đình "hoàn chỉnh", cô không nghĩ thế, chỉ đáp lại một câu "ấm lạnh tự biết".

Niềm yêu mến ban đầu đã bắt nguồn từ bí mật không thể nói ra, trong vô thức, tình cảm cô dành cho cậu càng lúc càng sâu đậm.

Tình cảm bộc phát, cô thích hung dữ với cậu, nhưng lại không chịu mở lời tỏ tình.

Cô tưởng cậu dần dần sẽ phát hiện ra, cô không ngờ cậu lại gần gũi với bạn thân của cô như vậy. Cô thừa nhận mình đã ghen tỵ, mâu thuẫn, cũng từng thấu hiểu, vì sau cơn say ở quán bar, những lời Trần Khinh nói cô đã nghe thấy hết.

Có lẽ, cô và cậu đã mặc định là sẽ không có kết quả.

Siết chặt nắm tay như để tự cổ vũ bản thân, cô đứng thẳng lên, đến trước

máy tính.

“Nhảy à...” Trần Khinh khó xử nhíu mày, “Nhưng tôi không biết...”

“Không biết thì có thể học, tôi cũng không biết.” Diệp Lý có vẻ rất hào hứng.

“Cậu cũng không biết? Tôi cũng không biết thì chúng ta học ai?” Trần Khinh lắc đầu, không dám đồng ý.

Diệp Lý đứng hình trước câu hỏi này, nhất thời nghẹn lời, lắp bắp mãi mới gãi đầu: “Vũ hội không cần thiết phải nhảy, có thể nhìn người ta nhảy mà, Đại A nói mấy hôm nay cậu vì báo cáo mà ăn không ngon ngủ không yên, phải thả lỏng bản thân chứ”.

Trần Khinh còn do dự thì Diệp Lý đã nói: “Hơn nữa tôi cũng mệt rồi, cũng muốn thoải mái một chút, một mình tôi đi cũng ngại, cậu đi cùng tôi nhé”.

“Đại A cũng được mà”.

“Không cần cậu ấy.” Diệp Lý trả lời chắc như đinh đóng cột, lúc này trong đầu lặp đi lặp lại một giọng nói: Tôi đâu dám gọi cậu ấy?

Trần Khinh câm nín nhìn Diệp Lý, bị sự kiên trì trong mắt cậu làm dao động từng chút một, nhớ lại biến cố trong gia đình cậu nên cuối cùng cô đành thỏa hiệp: “Thế cũng được, mấy giờ?”

“Sáu giờ tối, nhà thi đấu, không gặp không về.”

“Ừ.”

Diệp Lý thỏa mãn đi nhanh như bay rời khỏi ký túc nữ, cậu hí hửng

http://tieulun.hopto.org

nghĩ: “Có tính là hẹn hò không? Không biết Hạ Đông Giá nhìn thấy Trần Khinh và mình ở cạnh nhau thì sắc mặt liệu có vui vẻ không?

Cậu đắc ý nghĩ, bất giác có chút mong chờ buổi vũ hội sắp tới.

Vào thu, trời tối rất sớm, đồng hồ treo tường ở sảnh khu giảng đường trung tâm mới gõ sáu tiếng thì ánh đèn bật sáng khiến nhà thi đấu đã trở nên vô cùng nổi bật giữa màn đêm bao la.

Một ánh đèn từ cửa sổ lọt ra, chiếu vào phần chân đang nóng nảy gõ xuống đất.

“Diệp Lý, cậu đừng gõ nữa được không? Mới đúng giờ thôi mà.” Nhìn đồng hồ, Đại A mím môi quay sang nhìn Diệp Lý.

“Tôi... giày tôi có cát.” Không muốn thừa nhận bản thân đang sốt ruột, Diệp Lý giả bộ tháo giày ra, dốc ngược xuống.

Cậu không nhìn Đại A, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào người đứng dưới gốc cây ở đằng xa.

Tối nay Hàng Chu mặc không quá nhiều, một chiếc váy vải bố màu trắng kiểu đơn giản khiến vóc dáng vốn thon gầy của cô ta càng trở nên mỏng manh, cô ta không phát hiện ra có người đang nhìn, trừ lúc thỉnh thoảng đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay ra, thời gian còn lại cô ta đều chăm chú nhìn về phía xa.

Cô ta cũng đang chờ đợi.

Còn đợi ai thì đáp án không cần nói cũng biết.

Dần dần, những người xung quanh lần lượt xếp hàng vào trong, khoảng không bên ngoài được ánh đèn chiếu sáng càng lúc càng trống vắng, Hàng

http://tieulun.hopto.org

Chu ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng phát hiện ra họ.

Cô ta mở miệng như đang định nói gì thì đằng xa bỗng truyền đến tiếng gọi cuống quýt.

"Đại A, Diệp Lý, chúng ta vào trước đi, Trần Khinh chắc không đến được rồi." Tất Ca chạy lại gần, nháy mắt với họ, "Có người nhìn thấy thầy Hạ đưa Trần Mạn Mạn đi rồi. Hai người này có phải là có gì không? Gần đây sao không nghe Mạn Mạn nói đến, ai ngờ con bé này lại lù đù vác cái lu chạy như thế? Diệp Lý, có thể bỏ cái bộ mặt như người chết của cậu đi không? Cậu tưởng cậu đang theo đuổi Trần Mạn Mạn đó hả? Ủa, Đại A, cậu bị sao vậy?"

Tiếng nhạc trong nhà thi đấu vang lên, bầu không khí huyên náo nóng bỏng khiến mấy người đứng bên ngoài càng trở nên cô đơn, lẻ bóng.

Những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Hàng Chu đã bỏ đi.

Ánh trăng dần len lỏi vào giữa những cành cây, rọi vào màn cửa sổ màu trắng trong phòng nghỉ, xếp chồng lên nhau thành những cái bóng kỳ dị.

Giọng nói ở cửa đã thu hút sự chú ý của Trần Khinh, cô ngước lên, tay lập tức níu chặt drap giường. Nhìn "Dân Bản Địa" đã mất tích mấy ngày nay, môi cô mấp máy do dự: "Là cậu hả?"

Giọng nói khô khan có vẻ nhút nhát e sợ, cô sợ nghe thấy câu trả lời khẳng định của đối phương, nhưng lại không tin sự chối bỏ có thể sẽ xảy ra.

Bỗng trán cô bị đối phương cốc một cái đau điếng, cô xoa trán, thắc mắc nhìn "Dân Bản Địa": "Sao lại đánh tớ?"

"Không được đánh hả? Vất vả lắm, lấy hết sức lực mới dìu em đến đây được, em hỏi anh 'là anh hả', chính là anh đây!"[9]

http://tieulun.hopto.org

[9] Trong tiếng Trung ngôi thứ 2 có thể là anh/em/bạn/cậu... giống "you" trong tiếng Anh chứ không phải phân rõ từng trường hợp như trong tiếng Việt nên Hạ Đông Giá hiểu lầm.

Giọng nói của đối phương thoáng giận dữ khiến Trần Khinh không nhịn được rùng mình ớn lạnh, cuối cùng cô cũng mở mắt ra.

"Hạ Đông Giá, sao anh lại ở đây?"

"Tại sao anh không ở đây được, anh không ở đây thì em chết chắc rồi! Hạ đường huyết, thiếu dinh dưỡng, lại còn thiếu máu!" Người đàn ông cao giọng, "Không nghĩ ra với thể tích này của em làm sao lại bị thiếu máu đấy! Trần Khinh, sao em lại không thể chăm sóc tốt bản thân hả?"

Cô không sợ sự hờ hững của Hạ Đông Giá, cũng không sợ anh mắng cô, hung dữ với cô, nhưng cô không chịu nổi anh bỗng dưng hạ giọng hỏi cô như vậy - "Sao em lại không thể chăm sóc tốt bản thân hả?"

Cô khỏe hay không khỏe, anh quan tâm ư? Bĩu môi, cô cúi đầu, lặng lẽ không nói gì.

Lúc này ngọt ngào, lúc khác lại tàn nhẫn, đối với Hạ Đông Giá, người mà cô đã cố chấp theo đuổi bấy lâu, cô muốn đối xử thản nhiên với anh, nhưng lại phát hiện ra vẫn hơi khó thực hiện.

Cũng may Hạ Đông Giá không hỏi nhiều về vấn đề này, anh tiện tay vung tờ giấy trong tay: "Chắc em không giảm cân chứ? Cân nặng giảm một chút, nhưng vẫn là cô mập thôi, bế em tới đây xem như anh phải mất sức trâu bò lắm đấy."

"Ban nãy em... ngất đi thật hả?"

"Anh thề với trời là không phải anh đánh em ngất xỉu."

"..."

Sự lúng túng của cô khiến anh bỗng không còn muốn tiếp tục sỉ nhục nữa, anh hắng giọng rồi ngồi xuống chiếc ghế mây đối diện Trần Khinh, hỏi với vẻ không tin nổi: "Đang giảm cân?"

"Không có."

"Thế sao lại gầy đi, theo anh biết thì cân nặng của em rất ổn định mà."

Thái độ bức cung khiến người ta mất tự tin, cô chớp mắt, gục đầu ủ rũ nói: "Báo cáo xảy ra vấn đề, mấy hôm nay em bận cứu chữa nó nên ngủ ít đi, có thể là do mệt thôi".

"Cơm nước cũng không ăn uống tử tế hả?"

Nhớ lại hôm nay đúng là chỉ ăn một bữa, cô gật đầu, càng cúi xuống thấp hơn.

Cô chột dạ, sợ bị mắng. Sợ xong cô lại bắt đầu nghĩ lại, sao phải sợ chứ?

Cũng may Hạ Đông Giá không hỏi nhiều, ném lại một câu "cũng may mà em mập" xong, anh liền chuyển chú ý sang "vấn đề" mà cô nói.

"Xảy ra vấn đề gì?"

"Mất file, có vài thứ cần làm lại."

"Em quên ăn quên ngủ như thế thì chắc là làm xong rồi?"

"Còn thiếu một chút."

"Một chút?"

http://tieulun.hopto.org

Cổ họng nghẹn lại, cô đành khai thật: “Còn thiếu không ít”.

Hạ Đông Giá không nói gì, chỉ sáp lại gần, vạch mí mắt của cô lên.

“Ừ, xem ra thần trí vẫn khá tỉnh táo, không ngất nữa phải không? Nếu vậy thì đi thôi.”

Anh rất khỏe, động tác không dịu dàng khiến mí mắt Trần Khinh đau nhói, cô dụi dụi mắt, “vâng” một tiếng rồi bước xuống giường.

Ra ngoài hành lang, cô mới nhận ra ban nãy là trong phòng y tế của trường, điều này khiến cô rất mất tự nhiên, có trời mới biết là Hạ Đông Giá đã chiếm địa bàn của người ta để chăm sóc cô như thế nào.

Cô đứng trên bậc tam cấp ngoài cửa, không quay đầu lại, chỉ nói: “Vậy em về ký túc đây”.

“Về đi.”

“Vâng.”

Mới đi mấy bước, cô quay lại và phát hiện ra Hạ Đông Giá vốn phải đi đường khác lại cứ theo sau cô ở khoảng cách không xa không gần.

Cô bất giác đi nhanh hơn, quay đầu lại và phát hiện ra anh vẫn đang theo sau.

“Ký túc của anh ở bên kia.” Cô chỉ về một hướng, nói.

“Anh biết. Nhưng ký túc của em bên đó.” Chỉ về một hướng khác, anh đáp.

“Em đã khỏe rồi, không cần anh đưa em về.”

http://tieulun.hopto.org

“Anh không đưa em về, chỉ đến đó làm chút chuyện.”

Được thôi, Trần Khinh không còn gì để nói, đành quay lưng lại, tiếp tục đi thẳng.

Đến khi về đến ký túc, cô liền tự tin rằng Hạ Đông Giá không còn gì để giải thích vì sao anh lại theo vào, nhưng bà dì quản lý lại cho phép anh đường hoàng vào trong.

“Anh muốn làm gì hả?” Nhìn chằm chằm Hạ Đông Giá đang thản nhiên ngồi xuống ghế của Đại A và mở máy tính, Trần Khinh dường như nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của đám bạn học ngoài hành lang.

“Không làm gì hết, dì lo lắng con gái quá mệt nhọc, không có đủ sức khỏe, cần anh giúp chăm sóc thôi mà.”

“Anh gọi điện cho mẹ em hả?” Trần Khinh mở to mắt, nhìn Hạ Đông Giá vẻ khó tin, sao anh có thể nói với mẹ cô? Cô không muốn mẹ lo lắng mà.

Đúng như cô lo ngại, Hạ Động Giá gật đầu thừa nhận.

“Không chừng lát nữa dì sẽ gọi cho em đó.” Mới nói dứt, điện thoại trên bàn liền reo vang “ding dang”. Nhìn cái tên lấp lánh trên màn hình, Trần Khinh đành phải chấp nhận sự thật.

Cầm điện thoại, cô “alo” một tiếng: “Mẹ, con không sao, thật mà”.

Nỗi nhớ nhà khiến sống mũi Trần Khinh cay cay, cô “vâng, vâng” gật đầu lia lịa, nhìn Hạ Đông Giá đã mở file và đang gõ như bay trên bàn phím.

“Biết rồi ạ, mẹ...” Cúp máy với tâm trạng cực kỳ phức tạp, Trần Khinh suy nghĩ rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

“Anh không thích em, đó chính là cảm giác anh mang lại cho em, cho dù em biết cách điều chỉnh tâm trạng mình thế nào đi nữa, cho dù trái tim em cũng rộng rãi như cơ thể của em, nhưng em cũng cần có thời gian để điều chỉnh bản thân, Hạ Đông Giá, Hàng Chu đã quay lại, anh không thể giữ khoảng cách với em hả? Cầu xin anh đó.”

Lúc nói những lời này, miệng Hạ Đông Giá vẫn đang lẩm bẩm không ngừng: “Phương án này nội dung rất tốt, chỉ là chi tiết còn hơi vụng, đặc biệt là phần thứ ba...”

Giọng nói của anh mỗi lúc một lớn, lấn át cả Trần Khinh, đến khi cô nói ra câu “cầu xin anh đó” một cách đáng thương, cuối cùng anh không gồng nổi, ngậm miệng lại.

“Anh cũng không biết bản thân thế nào nữa, trước kia rõ ràng là nằm mơ cũng muốn em đừng đeo bám anh.” Anh vươn tay ra nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, Hạ Đông Giá đang định nói thì cửa phòng bỗng bị đẩy ra, anh ngẩng lên, nhìn thấy Đại A và Tất Ca đang mắt chữ O miệng chữ A.

Không nhớ Hạ Đông Giá đã rời khỏi phòng thế nào, trước khi đi giải thích những gì, hoặc căn bản là không hề giải thích, Trần Khinh ngẩn ra trong phút chốc rồi cúi đầu, giải thích: “Tớ ngất xỉu, anh ấy đưa đến bệnh viện trường.”

“Mạn Mạn, nơi này không phải là bệnh viện trường.” Tất Ca lại gần, huých vào người cô, nháy mắt trêu chọc.

“Anh ấy cứ đòi giúp chúng ta làm báo cáo”, câu trả lời thành thật rõ ràng là không được bạn bè tin tưởng, Trần Khinh dứt khoát không giải thích nữa, cô lại gần máy tính, nhìn bản báo cáo đã làm xong không chỉ là một ít, trong lòng vô cùng phức tạp.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Mạn Mạn, Diệp Lý cứ đợi cậu đến khi buổi vũ hội bắt đầu được nửa tiếng đó.” Không biết tự lúc nào, Đại A đứng sau lưng cô ủ rũ lên tiếng.

“Hả?” Trần Khinh sực nhớ tới cô đã quên bẵng mất Diệp Lý.

“Này Trần mập, tôi bị tổn thương sâu sắc rồi!” Tối đó, Diệp Lý đứng trên sân thể thao, giậm chân gào to rất lâu.

“Xin lỗi mà, Diệp Lý, tôi sai rồi.” Trần Khinh cũng xin lỗi rất lâu.

Những tháng ngày vui tươi ồn ào bất giác đã trôi qua mấy ngày, cuối cùng báo cáo đã xong, giao cho bên tổ chức cuộc thi, trên đường về, Tất Ca hưng phấn nói về những giải thưởng.

“Nếu chúng ta vào được vòng chung kết thì sẽ có cơ hội ra nước ngoài giao lưu, chỉ mỗi giấy chứng nhận thôi cũng đủ để sau này có thêm cơ hội tìm việc rồi. Trần Mạn Mạn, cậu nói có phải không?”

“Những nhóm khác cũng rất xuất sắc.” Trần Khinh bình thản nói.

“Nói gì mà tiêu cực vậy, chúng ta rõ ràng là xuất sắc hơn mà, huống hồ còn có thầy Hạ nhà cậu vung đao giúp đỡ, chúng ta thắng chắc rồi, Đại A, cậu nói xem phải không?”

Đại A bị hỏi, bất ngờ dừng lại, vẻ mặt kỳ quặc nhìn Trần Khinh.

“Trần Mạn Mạn, cậu không thể giỏi giang hơn một tý, mà cứ phải treo cổ chết trên cái cây đó sao?”

“Tớ không có mà.” Trần Khinh có phần ấm ức.

“Phải rồi, Trần Mạn Mạn đã nói rồi mà, là cậu ấy ngất xỉu, thầy Hạ đưa về, tiện thể điều chỉnh lại báo cáo cho chúng ta.”

http://tieulun.hopto.org

Bị giọng điệu nghiêm túc của Đại A làm cho mơ hồ, nụ cười trên gương mặt Tất Ca cũng dần dần biến mất: "Đại A, cậu không sao chứ, cũng đâu phải xảy ra chuyện gì to tát, sao lại nói năng hung hăng như vậy?"

"Tớ!" Mặt Đại A hết tái lại đỏ, cuối cùng khoát tay như xì hết hơn, "Thôi, chuyện của cậu tớ lo nghĩ làm gì, về nhà thôi, đói chết rồi, phải ăn vặt mới được."

Thức ăn vặt đã hóa giải thành công bầu không khí nặng nề, Trần Khinh theo sau Đại A, nghĩ ngợi về mọi hành vi mấy hôm nay của cô.

Rất nhanh đã vào đến hành lang, đứng trước cửa phòng 8174, Đại A đứng phía trước cầm chìa khóa "lách cách", không ngờ cửa đã tự mở ra.

Dân Bản Địa mấy hôm không về phòng đang đứng bên trong nhìn họ.

"Về rồi hả?" Dân Bản Địa cười nói.

Nhìn Dân Bản Địa cười nói bình thản, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra, Trần Khinh ngẩn ra một lúc rồi hoàn hồn, nhưng lại chẳng biết phải phản ứng thế nào.

"Cậu…" Cô há miệng ra nhìn nụ cười của Dân Bản Địa, lại cảm thấy nếu so về mặt khí thế thì cô lại cực giống cái người làm chuyện sai trái nên chột dạ.

Tất Ca đẩy cô ra, sau đó đẩy mạnh Dân Bản Địa đang đứng chặn ở cửa, một câu "Bọn này không được về à" đã đẩy bầu không khí vào cảnh ngượng ngập vô cùng.

"Dân Bản Địa, tớ có chuyện muốn hỏi cậu." Nội tâm trải qua tranh đấu dữ dội, Trần Khinh sải bước vào phòng. Cánh cửa khép hờ ngăn cách hai người, Trần Khinh nhìn Dân Bản Địa, "Báo cáo trước đây trong máy bỗng

dưng mất đi một nửa nội dung gần nhất, cậu biết là chuyện gì không?”.

“Cậu dễ tính quá đấy.”

Vai trĩu xuống, Trần Khinh quay sang nhìn thấy Đại A đứng cạnh, vẻ mặt cô nàng rất khó chịu. Tay Đại A nhanh chóng rụt lại, đổi thành xoa nắm đấm, “Cậu nên hỏi cậu ta, tại sao lại xấu tính như thế, xóa hết bản báo cáo người khác đã vất vả làm xong mới đúng.”

Sự thẳng thừng của Đại A đổi lại tiếng thở dài bất lực của Trần Khinh.

Làm sao cô lại không biết đối tượng tình nghi lớn nhất trong chuyện này là Dân Bản Địa? Nhưng mọi người cùng sống chung một phòng, nếu vạch mặt nhau thì quá khó xử, cô không phải người nhát gan sợ gặp chuyện, vì cô không nghĩ rằng Dân Bản Địa là người có ác ý, cô không quen biểu hiện hung dữ, bức người trước một người không quá xấu tính.

Nhưng Đại A hỏi như thế, cô cũng đành chấp nhận.

Vốn dĩ tưởng sẽ chối bỏ, ngờ đâu Dân Bản Địa lại gật đầu bình tĩnh: “Là do tớ làm.”

“Ha, có gan thừa nhận! Không tồi!” Đại A cười lạnh, huơ nắm đấm, Trần Khinh thấy tình hình không ổn, định kéo Tất Ca đến khuyên giải, bất ngờ là cô nhận ra cánh tay mình lại bị Tất Ca giữ chặt từ lúc nào không biết.

“Cũng phải dạy dỗ cậu ta chứ, Mạn Mạn, chuyện này chúng ta đừng quản, Đại A biết giới hạn.” Tất Ca khuyên cô.

Giới hạn gì chứ, Đại A làm việc luôn bồng bột nhất thời, hễ hứng lên là bất chấp tất cả. Trần Khinh giậm chân, Tất Ca cũng kiên định giữ chặt lấy tay cô.

http://tieulun.hopto.org

Khung cảnh trở nên mất kiểm soát.

Đang thầm kêu khổ thì Dân Bản Địa bỗng lên tiếng: “Nhưng tớ không phải là cố ý.”

“Cậu không cố ý hả?” Đại A không tin, sấn sổ lại gần, “Nói xem thế nào là không cố ý? Tính cách tớ thế nào cậu biết rõ, có lý lẽ thì chẳng có chuyện gì cả, còn không thì...” Sau hai tiếng cười lạnh lẽo, Đại A siết chặt nắm tay, “Đó là thứ mà Trần Mạn Mạn đã bận rộn suốt hai tháng trời.”

“Biết là Trần Khinh bận hai tháng, nhưng có mình cậu ấy bận đâu, tớ và Tất Ca có ai mà không giúp? Đừng quên là tớ cũng giúp làm một số thứ, tuy không nhiều. Tớ không phải kẻ ngốc, tớ cũng muốn được giải.”

Lời qua tiếng lại, căn phòng vốn tràn ngập mùi thuốc súng bỗng chốc nhiệt độ giảm hẳn xuống.

“Rốt cuộc sao lại như vậy?” Trần Khinh chớp mắt, nhớ lại câu hỏi chưa được giải thích.

“Tớ muốn chỉnh sửa một chút, còn chưa làm xong thì phòng chúng ta đã cúp điện, file chưa kịp lưu lại.” Chìa tay ra, Dân Bản Địa bày ra bộ mặt “cô nàng vô tội”.

“Tự dưng lại bị cúp điện?” Đại A không tin.

“Phòng bị cúp điện, sau đó tớ đã đi đóng tiền điện, còn dán hóa đơn sau cửa, các cậu có thể xem.”

Lại gần cánh cửa, quả nhiên đúng như lời Dân Bản Địa nói, Trần Khinh tìm thấy hóa đơn ghi rõ đã thu tiền điện.

Cầm tờ giấy nhỏ trong tay, Trần Khinh vỡ lẽ: “Giải thích rõ rồi thì thôi,

http://tieulun.hopto.org

nhưng mấy hôm nay cậu đi đâu vậy, Dân Bản Địa?"

"Nhà tớ có việc."

Lời giải thích của cô nàng quá ngắn gọn khiến người ta không tài nào hỏi tiếp được nữa.

Kéo Đại A và Tất Ca đang ngượng ngập, Trần Khinh nói nhỏ: "Giải thích cũng giải thích rồi, chuyện này thôi cho qua đi, sau này đừng nhắc chuyện này nữa."

Đại A vẫn cố chấp định nói gì đó nữa, cuối cùng lại bị lời khuyên của Trần Khinh trấn áp.

"Lát nữa tớ sẽ cài mật khẩu cho máy." Đại A bực dọc nói, giọng cô không nhỏ, không ngại bị Dân Bản Địa nghe thấy.

Dân Bản Địa thản nhiên nhún vai, "Tùy cậu, nếu cậu nghĩ làm thế là an toàn".

"Đương nhiên", Đại A sửng cồ đáp lại.

E rằng chẳng có gì khiến người ta đau khổ hơn là mấy người cùng sống chung một mái nhà lại đề phòng, cảnh giác lẫn nhau.

Quãng thời gian đó của mấy cô nữ sinh phòng 8174 là như vậy, thậm chí Trần Khinh còn đau khổ hơn, ngoài việc xử lý quan hệ bạn bè bị đóng băng, cô còn phải chuẩn bị vòng chung kết cuộc thi sắp tới ngay đó, còn phải ứng phó với Diệp Lý, thậm chí là cả Hàng Chu.

Hôm đó là cuối tuần, cuối cùng đã làm xong toàn bộ PowerPoint cho bài dự thi, Trần Khinh thở phào nhẹ nhõm, chỉ đợi trận thi đấu ngày mai nữa là xong.

http://tieulun.hopto.org

Cô ra khỏi tòa nhà ký túc, nhớ đến cuộc hẹn trước đó với Diệp Lý, thế là từ bỏ ý định đến nhà ăn mà quay lưng đi về tòa nhà ký túc của Hạ Đông Giá.

Cô hơi buồn bực, vì Diệp Lý vẫn còn giận dỗi chuyện "thất hẹn" của cô hôm vũ hội.

"Cậu phải thành tâm thành ý xin lỗi tôi, thì tôi mới suy xét chuyện tha thứ cho cậu."

Nhớ đến yêu cầu của Diệp Lý, cô liền thấy đau đầu, không phải cô thực sự thất hứa, cô đã giải thích vì mình ngất đi, Hạ Đông Giá đưa cô đến bệnh viện trường nên không đi được, mà cho dù là thế thì Diệp Lý vẫn không buông tha.

Tất Ca từng nói, một thiếu gia chưa trưởng thành như Diệp Lý, chưa trải qua thất bại, khó khăn thì sẽ mãi mãi cho là mặt trời quay quanh cậu ta. Trần Khinh tán thành cách nói đó của Tất Ca, nhưng lại không muốn vì vậy mà mặc kệ cậu.

Cậu đã chẳng còn bạn bè gì, huống hồ chưa trưởng thành tính ra thì cũng không phải là lỗi lầm gì.

Mỗi lần nghĩ thế, Trần Khinh lại không nỡ xa rời Diệp Lý.

Trong tòa nhà ký túc, mới gõ mấy cái mà cửa đã mở ra.

Tay đặt trên tay nắm cửa, Diệp Lý hất cằm, quan sát Trần Khinh: "Quà đâu? Xin lỗi cũng phải chuẩn bị sẵn quà chứ?".

"Diệp Lý, tôi đến để nói với cậu là hôm đó tôi không muốn thất hẹn, tôi ngất xỉu mà may lúc đó Hạ Đông Giá có mặt, anh ấy đưa tôi đến bệnh viện. Tôi không thấy tôi làm sai chỗ nào, tôi chỉ muốn đến nói với cậu một lần, có hiểu hay không là tùy ở cậu, những gì cần nói tôi đã nói rồi."

http://tieulun.hopto.org

Vẻ đắc ý đông cứng trên gương mặt khi câu nói cuối của Trần Khinh vừa dứt, Diệp Lý đầu tiên cảm thấy khó hiểu, sau đó liền luống cuống kéo Trần Khinh lại: "Cậu làm gì vậy? Cậu đừng đi, Trần Khinh, có phải cậu cũng chê tôi phiền phức, không muốn làm bạn với tôi nữa?"

"Diệp Lý, tôi chưa từng nghĩ thế, nhưng…" Cô thật không biết phải hình dung cảm giác và suy nghĩ của cô với Diệp Lý như thế nào nữa.

Trong lúc cô đang tìm kiếm từ ngữ để miêu tả trong đầu thì cánh tay cô bỗng bị một ngoại lực kéo mạnh, thậm chí cô còn không có thời gian chống cự thì đã bị Diệp Lý lôi vào trong phòng.

"Cậu muốn làm gì thế hả?" Trần Khinh kêu to.

"Suỵt!" Diệp Lý ra dấu tay im lặng, rồi lập tức áp sát mặt vào Trần Khinh.

Khoảng cách thực sự rất gần rất gần, gần đến độ Trần Khinh có thể nhìn rõ số lông mi của cậu.

Vốn nghĩ rằng ngoài Hạ Đông Giá ra, không ai có thể khiến nhịp tim cô đập nhanh, Trần Khinh lặng lẽ nuốt nước bọt.

Đẩy cậu ra, Trần Khinh hơi tức giận, xoay lưng mở cửa.

"Diệp Lý, làm bạn cũng không thể bậy bạ như vậy, cậu còn như thế thì tôi thật sự không dám làm bạn với cậu nữa."

Thò tay vặn nắm cửa, cô định mở ra thì không ngờ cửa chưa mở mà tay đã bị Diệp Lý túm chặt.

"Không có…", cảm thấy không thỏa đáng, Diệp Lý rụt tay lại như bị

http://tieulun.hopto.org

điện giật, cậu cuống quýt gãi đầu, dường như chỉ làm thế mới có thể không ngượng ngập nữa.

"Ôi trời, nếu cậu muốn thấy cái bà điên Hàng Chu kia thì cậu cứ mở cửa, tôi không quản cậu đâu!" Cảm xúc khiến cậu bất giác cao giọng.

"Hàng Chu…"

Trong lúc Trần Khinh ngớ người thì ngoài cửa đúng là vang lên giọng nói của Hàng Chu.

"Đông Giá, không phải anh thật sự thích Trần Khinh rồi chứ, trước kia là em sai, em ngỡ có thể làm như cô giáo, nhưng đến Châu Phi rồi em mới phát hiện ra là không phải, anh mở cửa đi, chúng ta nói chuyện được không?"

Trần Khinh há hốc miệng, không tưởng tượng nổi cô Hàng kiêu ngạo lại có ngày nói như vậy.

Cô quay lại nhìn Diệp Lý, bàn tay nắm chặt nắm cửa dần dần buông lỏng.

"Mấy hôm rồi, chị ta cứ đến chặn đường Hạ Đông Giá, cái tên đó cũng ác lắm, không chịu về đây, bỏ lại một mình tôi chịu khổ." Dường như không muốn làm to chuyện khiến Trần Khinh sợ hãi, Diệp Lý lập tức khoát tay, "Nhưng chẳng sao, lát nữa là bỏ đi thôi".

Thế ư?

Trần Khinh cảm thấy đầu óc cô bắt đầu không đủ sử dụng, mới mấy tháng, sao Hàng Chu lại thay đổi lớn như vậy?

Đang suy nghĩ thì bên ngoài vang lên một tiếng "cộp".

http://tieulun.hopto.org

“Tiếng gì thế?” Trần Khinh hỏi.

“Không biết nữa”, Diệp Lý lắc đầu, “Chắc chắn là giở trò gì rồi, mặc kệ chị ta. Trần Khinh, nói chuyện của chúng ta đi, ban nãy…”.

Cậu đang định nói chuyện cho ra lẽ với Trần Khinh, nhưng ý định đó đã bị cánh cửa mở tung kia biến thành bong bóng xà phòng.

“Cậu không thể làm thế…”

“Cô Hàng, cô sao vậy?”

Nhìn Trần Khinh đỡ Hàng Chu nằm dưới đất dậy, mọi động tác của Diệp Lý cũng ngừng lại, cậu nghĩ: Cái chị này đang làm trò gì đây?

“Diệp Lý, cậu lại đây.”

“Gì thế?” Đá đá chân vẻ hoài nghi, cậu e dè chưa dám di chuyển.

Thái độ bang quan khiến người ta bực mình, Trần Khinh phải kêu to: “Cậu lại đây, cô Hàng có gì đó không ổn”.

“Chị ta thì không ổn chỗ nào?” Diệp Lý định kéo cô lại nên đến gần nhìn, lập tức giật mình, “Chị ta bị sao vậy?”.

“Tôi cũng không biết nữa.” Trần Khinh cúi thấp xuống, gắng sức đỡ Hàng Chu dậy. Trên trán cô ta cứ tuôn mồ hôi lạnh, đôi tay ôm chặt cơ thể vẫn không ngừng run rẩy, bộ dạng đáng sợ đến mức khiến Trần Khinh mất đi khả năng phản ứng, sau mấy giây, cuối cùng cô đã nói được, kéo tay Hàng Chu lên, gọi to với Diệp Lý đang đứng sau lưng: “Diệp Lý, cậu gọi điện cho Hạ Đông Giá đi”.

“Tôi không gọi cho anh ta đâu!” Diệp Lý từ chối rất thẳng thừng, cậu

http://tieulun.hopto.org

không muốn gọi điện cho Hạ Đông Giá mà.

"Được thôi", Trần Khinh chấp nhận sự thật, hất mạnh vai lên, tỏ ý muốn đưa Hàng Chu đã mềm nhũn ra cho Diệp Lý, "Thế thì cậu đưa cô Hàng xuống dưới, để tôi gọi điện thoại".

"Thôi để tôi gọi vậy", so sánh hai thứ thì Hạ Đông Giá ở cạnh cậu chí ít thì cậu cũng quen rồi, Diệp Lý làu bàu vẻ không cam tâm, vừa theo Trần Khinh đi về thang máy, vừa gọi cho Hạ Đông Giá.

Nghe tiếng máy reo mãi, cậu giơ điện thoại trong tay lên: "Tôi gọi rồi, không nghe".

Cái tên Diệp Lý này, không nghe máy thì gọi tiếp, Trần Khinh đang cuống quýt, hận không có thuật phân thân.

Đúng lúc này, cửa thang máy gần đó bỗng mở ra. Từ bên trong, một người đi nhanh lại gần, người đó đến trước mặt Trần Khinh, giơ tay đưa lên mũi Hàng Chu, bắt mạch trên tay.

"Giao cô ấy cho anh." Trong lúc đó, Hạ Đông Giá đã chẳng nói chẳng rằng bế thốc Hàng Chu lên, bỏ đi.

Lúc cửa thang máy khép lại, Trần Khinh nghe thấy Hàng Chu yếu ớt nhưng mừng rỡ kêu lên một tiếng: "Đông Giá, anh đến rồi".

Có lẽ, đúng như đám bạn đã nói, cô là một chiếc đồng hồ đếm ngược khi Hạ Đông Giá đang thất tình thất ý, bây giờ nữ chính thật sự đã trở về, cô không còn phải tồn tại nữa chăng.

Lại lần nữa đối mặt với tình cảnh khó xử này, Trần Khinh tỏ vẻ bình thản hơn nhiều so với tưởng tưởng.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, cậu thực sự không buồn hả?” Diệp Lý cầm hai chai nước khoáng, chạy chậm về chỗ ngồi, nhưng phát hiện ra Tất Ca và Đại A không biết từ lúc nào đã ngồi cạnh Trần Khinh.

Sắp đến giờ ăn trưa, trong nhà ăn số hai càng lúc càng đông người, tiếng người ồn ào khiến bầu không khí ở bàn này trở nên kỳ quặc.

“Tôi chỉ mua hai chai, muốn uống thì các cậu tự đi mua đi.” Cảnh giác nhìn Tất Ca, Diệp Lý mở chai nước trong tay trước, uống ực một hơi. Cậu không muốn thừa nhận rằng trong túi không có nhiều tiền để mua nước uống cho bọn Đại A.

Cậu biết tình cảnh khốn khó của mình, nhưng người khác lại không biết, Tất Ca bĩu môi lầm bầm: “Nhỏ mọn”.

“Khát thì uống của tớ này.” Trần Khinh rộng rãi mở chai nước của mình.

“Trần Khinh, khát rồi hả, uống nước đi.” Diệp Lý đưa chai nước của mình cho Trần Khinh.

Sự đãi ngộ quá khác biệt này của cậu khiến Trần Khinh nhíu mày khó chịu: “Tất Ca, chúng ta về phòng đi, để tiện bàn bạc phần thuyết trình cuối cùng trong cuộc thi”.

“Trần Khinh, nước tôi mua cậu không uống hả? Nước cam đó!” Diệp Lý trợn mắt, không dám tin lòng tốt của mình lại bị phớt lờ như vậy.

Tiếng kêu quả nhiên làm đối phương chú ý, Trần Khinh khựng lại nhưng không quay đầu: “Diệp Lý, tôi thật sự rất cảm ơn cậu đã xem tôi là bạn, nhưng cậu nên quen với những người bạn khác nữa”.

Là ý gì đây? Sao cậu lại không có bạn?

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, cậu đứng lại cho tôi, cậu nói thế là ý gì hả?” Bước tới chặn trước mặt những người sắp bỏ đi, cậu tức tối trừng mắt, “Cậu tưởng ngoài cậu ra tôi không còn bạn bè nào hả?”.

“Cậu có à?” Bị chặn đường, Trần Khinh đành dừng bước, cô cúi đầu, do dự nhưng rồi vẫn nói ra những lời luôn bị kìm nén bấy lâu, “Cậu nói cậu sẽ cố gắng sống, thế tiệm đĩa của cậu mấy ngày không mở cửa rồi? Cậu nói cậu có bạn, nếu có thì tại sao không đi tìm họ? Tôi phải đi học, còn phải chuẩn bị thi cử, lại còn phải nói chuyện cùng cậu, chăm sóc cảm xúc của cậu. Mỗi người đều có nỗi khổ, nhưng nỗi khổ không phải là lý do để sống như vậy. Tôi không ngại chăm sóc bạn bè, nhưng lúc nào cũng phải chăm sóc mọi thứ cảm xúc của một người, tôi cũng thấy mệt rồi”.

“… Cậu… cậu thực sự thấy thế?”

“Thật.” Nói ra những lời này giống như vứt bỏ gánh nặng đè trong tim bấy lâu, cuối cùng Trần Khinh thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không biết đã rất lâu trước đó cô không nói ra, tại sao lại chọn thời điểm này để nói, có lẽ cô thực sự mệt rồi chăng.

Bốn ngày trước kỳ thi, cô và Diệp Lý “chia tay”.

Cách cuộc thi còn hai ngày, cô nghe thấy tin đầu tiên liên quan đến Hạ Đông Giá, Hàng Chu hình như mắc phải bệnh gì đó ở Châu Phi, hiện tại đang phải tiếp nhận điều trị, anh ở cùng cô ta.

Còn một ngày là thi, suốt đêm cô không ngủ, không nói rõ là tại sao.

Hôm thi chung kết, cô và những thành viên khác trong nhóm ngồi xe của trường, chuẩn bị đến tòa nhà Kim Quan nằm ở trung tâm thành phố, cuộc thi tổ chức tại đó.

http://tieulun.hopto.org

Cô quay sang nhìn bóng người mờ mờ trên cửa kính, nghĩ đến chuyện thú vị xảy ra ban sáng.

Cô lại gầy đi hai ký. Mập khiến người ta phiền não, phiền não cũng khiến cô gầy đi một chút chút.

Phải thừa nhận là, cô có chút để tâm đến Hạ Đông Giá, chỉ một chút chút.

Thôi mặc kệ anh, cứ thi cho tốt đã. Cửa xe phản chiếu một cô nữ sinh mặt tròn giơ nắm đấm lên, tự cổ vũ chính mình.

Trần Khinh chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày, cô đứng trong một hội trường rộng lớn có đông người đến vậy, bản thân là người thuyết trình chính, đại diện cho nhóm mình tham dự cuộc thi này.

Nếu là trước kia, đây là chuyện cô không dám mơ tới.

Xuyên Thiên Tiêu nắm tay cô, hỏi: "Căng thẳng không?"

"Một chút."

"Không sao, trước kia tham gia cuộc thi thuyết trình mẹ tớ bảo rằng, xem những người bên dưới kia là khoai tây thì sẽ không căng thẳng nữa. Lát nữa cậu lên sân khấu, hãy xem bọn tớ là khoai tây, cậu sẽ hết căng thẳng ngay."

"Ừ", miễn cưỡng cười với bạn, Trần Khinh cúi đầu. Ngoài căng thẳng ra, Xuyên Thiên Tiêu không biết trong lòng cô lúc này còn có một cảm xúc khác.

Còn mấy phút nữa thì sẽ đến lượt cô lên thi, nhưng Hạ Đông Giá chưa tới.

http://tieulun.hopto.org

Haizzz… đừng mơ mộng viển vông gì nữa, anh ấy không thích mày, càng không quan tâm đến mày, cô tự nhủ.

Đầu cúi xuống lại ngẩng lên, cô nhìn sân khấu không xa kia, cảm thấy lần này cô thực sự buông bỏ rồi.

Thích một người là chuyện hạnh phúc, quên một người giống như tróc một bộ phận vốn thuộc về cơ thể ra từng chút một, nhìn bản thân máu chảy đầm đìa nhưng lại không thể làm gì khác được.

Cười tự giễu bản thân, cô nghe thấy MC đã đọc đến tên cô.

“Trần Khinh, Hạ Đông Giá không phải là tất cả trong cuộc đời mày, còn có những thứ có ý nghĩa xứng đáng để mày nỗ lực.”

Hít một hơi thật sâu, cô rời khỏi ghế ngồi, tiến lên sân khấu.

Cuộc đời là thế, khi bạn cảm thấy đắc ý thuận lợi, mọi thứ như đang ở trên mây, khi bạn nghèo khổ thất bại, mọi thứ xảy ra xung quanh dường như đã bàn bạc trước với nhau sẽ cùng xuất hiện, Trần Khinh nhìn vào màn hình máy tính trên bàn, lại bấm đúp vào biểu tượng lần nữa với vẻ khó tin.

Một tiếng “ding” rất to, ô nhỏ màu xám của hệ thống cảnh báo file đã bị phá hoại khiến cô sợ hãi, mồ hôi lạnh thi nhau tuôn ra.

“Không thể nào, mở được mà, không bị hỏng đâu.” Tay siết chặt lại rồi buông lỏng, cô muốn tiếp tục thử lại thì bỗng phần mềm diệt virút bật lên, chỉ trong một giây, file đã biến mất khỏi màn hình.

“Khoan đã!” Cô gần như hét lên thành tiếng, nhưng vẫn thế, file đã thực sự biến mất.

Nước mắt tủi thân rưng rưng, cô không dám ngẩng lên nhìn những người

bạn đã vất vả cùng cô mấy tháng trời, phải nói với họ thế nào đây?

Âm thanh dưới khán đài càng lúc càng ồn ào, cô biết chuyện ban nãy đã được chiếu lên thông qua màn hình lớn, các thầy cô cũng đã chạy lên sân khấu, cô bị đẩy sang một bên, nhìn mấy cái bóng và vô số "khoai tây" đảo qua đảo lại trước mắt.

"Thưa thầy…", cuối cùng, cô cũng tìm lại được giọng nói của chính mình.

Không ai quan tâm đến cô.

"Em muốn thử tự mình thuyết trình mà không có PowerPoint." Tuy làm thế rất thiệt thòi nhưng cô muốn thử, cô không muốn bỏ cuộc.

"Cái gì?"

Cuối cùng, có người nghe thấy cô nói mà quay đầu lại: "Em muốn làm gì?".

"Em muốn tiếp tục tham gia cuộc thi."

Không có hình ảnh, chỉ một người thuyết trình, đối với cuộc thi quy mô lớn như này mà nói, thiệt thòi là chắc chắn, nhưng trừ việc này ra thì cô không còn cách nào khác.

"Thế… được thôi."

Trần Khinh được cho phép nên gật đầu sung sướng, cô tiến lên một bước, đầu óc sau khi trống rỗng lại xuất hiện trang đầu tiên của bản báo cáo.

"Đề tài của chính tôi là thiết kế phản ứng cơ thể cho người bị tổn thương trung khu thần kinh…"

http://tieulun.hopto.org

Trên sân khấu, cô thuyết trình rất lưu loát.

Có lẽ thực sự chưa bao giờ thuyết trình thế này nên cô nói vô cùng suôn sẻ, trong quá trình đó, dưới khán đài đã mấy lần vang lên tiếng vỗ tay.

Cuối cùng cuộc thi cũng kết thúc.

Nhóm của cô đứng đầu, không ai nói cô là một nữ sinh mập mạp, ngoại hình tầm thường nữa, mọi người đều giơ ngón cái lên với cô.

Ai bảo rằng những chuyện quá tốt đẹp sẽ không xảy ra với cô chứ, nếu mọi thứ không xảy ra chỉ trong tưởng tượng của cô thì tốt rồi.

Trần Khinh đúng là xin thầy phụ trách được thuyết trình độc lập, nhưng vẫn chưa được sự đồng ý thì tình huống mới đã xảy ra ngay sau đó.

Không biết có phải là USB của cô có vấn đề thật hay không mà máy tính dùng để trình chiếu PowerPoint bỗng bắt đầu hiện tượng tự xóa file.

Cuộc thi đang tốt đẹp vì sự cố này mà trở nên hỗn loạn, cuối cùng vẫn là phải nhờ có máy tính mới thì mới hoàn thành được cuộc thi.

Trần Khinh là kẻ gây họa đầu tiên, đương nhiên cũng không được có cơ hội thuyết trình nữa.

Cuộc thi chưa kết thúc, Xuyên Thiên Tiêu đã nhét Trần Khinh vào xe trước khi đám bạn nổi giận, rồi đuổi cô và Đại A, Tất Ca về trường trước.

“Đang yên đang lành tự dưng lại bị nhiễm vi rút chứ?” Tất Ca khẽ làu bàu.

“Đừng nói nữa”, Đại A kéo Tất Ca, bảo bạn im lặng.

Trần Khinh cũng đang nghĩ đến vấn đề này, nhưng so với chuyện này,

điều khiến cô áy náy là vì cô mà đã hủy hoại hết thành quả mấy tháng trời.

“Chỉ tại tớ”, cô tự trách.

“Trần Mạn Mạn, USB của cậu ngoài sử dụng ở máy Đại A ra thì còn dùng ở đâu không?” Tất Ca không kìm được lại hỏi.

“Không có.” Trần Khinh nhớ rất rõ, trước kỳ thi cô còn kiểm tra file một loạt trên máy của Đại A, lúc đó vẫn không bị gì.

“Đúng là có ma thật rồi”, Tất Ca vò đầu, ảo não.

Như một cơn lốc, thậm chí bánh xe còn chưa vào tới cổng chính thì hơn nửa trường đã truyền nhau tin tức Trần Khinh chưa chiến đã bại.

Trời xanh, ánh nắng trải dài mong manh, xuyên qua tầng mây chiếu vào dãy hành lang dài hẹp. Buổi sáng yên tĩnh, cô gái lau những giọt nước trên mặt bưng chậu rửa mặt, chuẩn bị đến phòng lấy nước để giặt quần áo, nhìn thấy gì đó, cô chợt khựng lại, đụng vào cô gái lớp kế bên đang giơ cao móc áo để phơi váy dài. Động tác khựng lại khiến chiếc váy dài bắn nước ra, cô bạn bị nước văng vào mặt tức tối quay lại, định chửi bới một trận nhưng khi nhìn thấy người ở đằng xa đang lại gần thì lập tức im miệng.

Trần Khinh không vì sự thất bại của cuộc thi mà cúi đầu, ưỡn thẳng tấm lưng không hề gầy guộc, cô đi một mạch về ký túc.

Trong tích tắc cửa đóng lại, tiếng bàn tán từ bên ngoài bỗng như biến mất, không thể phát ra nổi.

“Haizzz….”, cô thở dài.

“Haizzz…”, cô lại thở dài.

http://tieulun.hopto.org

“Có gì ghê gớm đâu.” Cô tự cổ vũ, nhưng lại bất lực là sự đả kích vì thất bại này lại mang lại quá lớn, cách mà cô quen dùng để tự an ủi bản thân trước đây hình như chẳng có cái nào hiệu quả, cuối cùng cô không nhịn được, tựa cửa trượt xuống đất, khóc nấc không thành tiếng.

Nếu cuộc thi chỉ có một mình cô thì tốt rồi.

Nếu sai lầm thực sự xảy ra nơi cô, dù là chất lượng đề tài của họ không qua cửa được, cho dù…

Bất cứ “cho dù” và giả thiết nào cũng đều tốt hơn là thua mà không biết vì sao lại thua thế này.

Tưởng tượng bao cố gắng, nỗ lực của mọi người đều bị hủy hoại trong phút chốc, bao nhiêu người, bao nhiêu ngày trời…

“Hóa ra bộ dạng cậu lúc khóc lại xấu xí như vậy.”

Giọng nói đột ngột phát ra trong căn phòng vốn yên tĩnh, Trần Khinh giật bắn người, cô tưởng trong phòng không có ai.

Rồi “soạt” một tiếng, tấm màn trước giường Dân Bản Địa bị kéo ra. Một đôi chân thon dài bước xuống cầu thang cạnh giường, Dân Bản Địa sửa lại mái tóc xoăn đã gần tung ra hết, lười nhác đi xuống.

“Thua rồi hả?”, cô ta hỏi.

Trần Khinh im lặng, thành thật gật đầu.

“Sao không khóc nữa?”

“…”

“Sợ tôi cười nhạo cậu à? Yên chí, Trần Khinh, tôi chưa bao giờ xem

trọng cậu.”

Trần Khinh ngẩn người, không hiểu Dân Bản Địa tại sao lại nói vậy.

Dân Bản Địa cười khẽ rồi ngồi xuống ghế: “Xem ra cậu thật sự không rõ cậu đáng ghét đến nhường nào.” Cô ta liếc nhìn Trần Khinh, ánh mắt khinh khi gian xảo, dường như người cô ta đang nhìn là một người gây ra trò cười lớn nhất thế gian, “Con người cậu sống một cách quá tự đắc, cậu tưởng cậu sống tự tại phóng khoáng, tưởng người khác không biết đó là giả tạo hả? Cậu mặt dày theo đuổi Hạ Đông Giá, không cưa được lại chơi trò muốn nhưng làm bộ bỏ đi. Tôi sống không được tốt, không bạn nào chịu quan tâm, cậu thì lại mỗi ngày kéo tôi làm cái này cái kia, cậu tưởng tôi sẽ cảm kích à? Nói cho cậu biết, tôi hận nhất bộ dạng tự cho mình là đúng của cậu, so với sự ghét bỏ hiện rõ trên mặt thì cái kiểu giả vờ giả vịt của cậu càng khiến tôi căm ghét hơn”.

“Tớ không phải…”

Trần Khinh định giải thích nhưng ngặt nỗi giọng Dân Bản Địa quá cao, hơn nữa cô ta đã hoàn toàn chìm vào cảm xúc của chính mình, Trần Khinh giải thích kiểu gì thì đối với cô ta cũng trở thành ngụy biện.

“Tôi luôn muốn xem thử có phải cậu thật sự bình thản như tưởng tượng, cứ như thể cả thế giới này chẳng có chuyện gì cậu để tâm cả. Bây giờ tôi nhìn thấy rồi, cậu chẳng qua cũng thế thôi, thậm chí còn không bằng tôi, chí ít tôi còn sống thật, cho dù làm người ta ghét, còn cậu… đều là giả tạo.”

“Cậu…”, Trần Khinh không biết phải giải thích từ đâu, đầu óc rối loạn, cô không hiểu tại sao tấm lòng thành của mình lại đổi lại suy nghĩ về cô như thế của Dân Bản Địa. Trong chớp mắt, một suy nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu, cô ngẩng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Dân Bản Địa.

http://tieulun.hopto.org

“USB dự thi bị nhiễm vi rút có liên quan đến cậu hả?”

Bộ dạng cô rất đáng sợ khiến Dân Bản Địa bất giác thấy lạnh lẽo, chỉ có thể khỏa lấp nỗi sợ bằng nụ cười nở rộng: “Trần Khinh, có lúc cậu cũng không ngốc như tôi tưởng”.

“Sao, muốn đi mách tội với thầy cô, bảo tôi làm hỏng file của cậu không? Đi đi, tôi không quan tâm, có phải tôi chưa từng bị phạt đâu, lần này cùng lắm là đuổi học thôi.” Cô ta cười khổ, giọng nhỏ dần, “Dù sao cũng chẳng ai thực sự quan tâm đến sống chết của tôi cả”.

Trong lúc nói chuyện, Tất Ca và Đại A về muộn hơn đã đẩy cửa phòng ra. Tất Ca vẻ mặt giận dữ, lúc đóng cửa không quên thò đầu ra mắng chửi bên ngoài một câu, nghe ý thì vẫn là ăn miếng trả miếng với người ta về chuyện thi cử thất bại.

“So đo với họ như thế để làm gì?” Kéo cô nàng lại, Đại A tiện tay đóng cửa, “Người buồn nhất đâu phải là cậu. Trần Mạn Mạn, cậu đang…”.

Đại A nhìn thấy Trần Khinh và Dân Bản Địa đang nhìn nhau chằm chằm, chỉ cần người không mù thì đều nhận ra sóng gió đang nổi dậy giữa hai người.

“Tôi không ngại nếu cậu nói ra, cậu không có chứng cứ, sẽ chẳng có ai tin đâu.” Đoán chắc cô không thể làm gì được mình, Dân Bản Địa cười lạnh, nhìn Trần Khinh.

“Thua rồi thì thôi, tôi sẽ không tìm lý do gì cho mình cả. Và còn, tôi cũng muốn nói câu này với cậu.” Trần Khinh tiến lên một bước, kéo gần khoảng cách với Dân Bản Địa lại đến mức có thể ngửi thấy hơi thở của nhau, “Tôi khác với cậu, không hề giống tí nào cả”.

http://tieulun.hopto.org

“Này, Trần Mạn Mạn, cậu đi đâu thế?” Tất Ca định kéo cô lại, chỉ thấy tay trượt đi, khi ngước lên thì Trần Khinh đã ra khỏi phòng.

Sau lưng văng vẳng tiếng chất vấn của Tất Ca, nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ quay lại khuyên giải, nhưng lần đầu tiên trong đời, cô không muốn quản cũng không muốn can dự, vì mới ban nãy thôi, một số nhân sinh quan của cô đã sụp đổ rồi.

Tại sao lại đối xử tốt với một người cũng thành không tốt, thành ác ý, câu hỏi này thực sự cô không nghĩ ra.

Trên đường chạy marathon, kiểm tra chạy 800 mét vừa kết thúc, mấy sinh viên không đạt thở hồng hộc, van xin năn nỉ thầy giáo, thầy cầm quyển sổ ghi chép không hề ngẩng đầu lên, tiện tay chỉ ra xa: “Nhìn xem điều kiện thể chất của các em thế nào, rồi nhìn người ta kìa, còn không biết xấu hổ mà van xin hả? Quay về tập chạy, lần sau sẽ lấy thành tích, một cơ hội cuối cùng, nếu còn không đạt nữa thì đành chịu thôi”.

Trong tiếng ai oán than thở, thầy thể dục động tác nhanh nhẹn gấp quyển sổ lại, sải bước đi nhanh, thoát khỏi đám sinh viên khiến thầy phiền lòng.

Đến cửa, thầy nhìn người đang chạy nhanh lại gần, không nhịn được kêu to: “Trước khi giảm cân vẫn nên chạy chậm thì tốt hơn, chạy thế kia không sợ đầu gối hỏng hết à?”. Nhìn cô gái mập mạp đang loạng choạng, thầy lắc đầu, ra khỏi cửa.

Trần Khinh đúng là đã chạy đến mệt nhoài, dứt khoát nghe lời mà chạy chậm lại.

Gió khô và ấm áp, như những nhánh cỏ cọ qua mặt, cuối cùng cô không chạy nổi nữa, dừng lại ngồi bệt xuống thảm cỏ ở giữa sân tập.

http://tieulun.hopto.org

Thảm cỏ nhập khẩu có một sức sống kiên cường mà thực vật trong nước không có được, cho dù nhiệt độ thời tiết hiện tại đã xuống một mức nhất định thì nó vẫn rậm rạp, um tùm. Túm một cọng cỏ nắm trong lòng bàn tay, Trần Khinh nghe tiếng "tút tút" vang lên đều đặn trong điện thoại di động.

"Mẹ."

Khi bắt máy, sự tủi thân, ấm ức đè nén trong lòng như nước lũ cuồn cuộn, trong tích tắc tràn ra ngoài.

"Trần Khinh, sao vậy?"

"Dì à, là cháu, Hạ Đông Giá."

Mọi cảm xúc còn chưa kịp trút ra thì bỗng một "Trình Giảo Kim" từ đâu xuất hiện cướp lấy điện thoại. Nhìn gương mặt đẹp trai thản nhiên như thể xung quanh không có ai, không hề cảm thấy cử chỉ của mình quá đáng, Trần Khinh thấy trong lòng vô cùng phức tạp, dù tâm trạng không ổn đến mấy cũng không thể để cho cô "không ổn" thực sự một lần được hay sao?

"Không có ạ, tiền điện thoại của cô ấy cuối tháng còn dư, đúng lúc cháu cũng nhớ dì nên lợi dụng tiền cước. Vâng, cô ấy rất ổn, vâng, cháu cũng khỏe, dì à, dì cũng chăm sóc bản thân tốt nhé…"

"Ai dư tiền điện thoại chứ? Gói cước mỗi tháng của em là năm mươi tệ, đã vượt quá mười mấy tệ rồi."

"Mới quá mười mấy tệ thôi mà."

"Em sống không ổn."

"Nói với mẹ em cũng chưa chắc ổn hơn là bao."

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Đông Giá, em biết anh sống tốt, anh luôn khinh khi em, trước kia là em ngốc, tưởng rằng em không quan tâm, nhưng bây giờ em không muốn lại bị hai người xem là kẻ ngốc nữa, vì em cũng để tâm.”

“Nói xong chưa?”

“…”

“Đó là cách em trút bỏ tâm tình hả?” Anh lắc đầu, “Thật kém cỏi. Lúc anh không vui sẽ đánh nhau, có biết đánh nhau không?”

“…”

“Cũng có thể mắng chửi.”

“…”

“Mắng chửi cũng không biết hả?” Anh lại lắc đầu, “Vậy chỉ còn lại khóc một trận thôi.” Vừa nói, anh vừa kéo Trần Khinh đứng dậy, “Đi”.

“Tại sao phải đi?”

Anh chỉ về lùm cây phía xa: “Tìm một nơi, cho em khóc một trận đã đời”.

Anh cũng dần cảm nhận được, cô mập cũng có tôn nghiêm, cũng có sĩ diện, cũng có lúc không mạnh mẽ.

“Đi thôi.”

Một cơn gió thổi qua, đám lá cây trên cành chao nghiêng lắc lư như muốn rơi xuống, cuối cùng không chịu nổi sức gió mà “hạ cánh” xuống đất. Đôi giày thể thao màu trắng đi ngang qua, phát ra những âm thanh to rõ.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh cố ý đi thật chậm, cô hy vọng Hạ Đông Giá vốn không kiên nhẫn sẽ bực tức, vứt bỏ cô lại nơi này.

Nhưng Hạ Đông Giá không hề làm vậy.

Dường như anh đang gom hết sự kiên nhẫn xưa nay chưa từng có, trao hết cho Trần Khinh.

Cô đi rất chậm, bước chân anh cũng chậm dần. Cô ngừng lại, anh cũng dứt khoát không đi nữa.

"Chỗ này được không?" Đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, Hạ Đông Giá gật gù, "Được, chỗ này vắng người".

Vắng thì sao?

"Khóc đi."

Trần Khinh ngơ ngẩn nhìn Hạ Đông Giá, ngỡ anh đang đùa.

"Anh không đùa." Anh lắc đầu, "Anh luôn nghĩ rằng tính cách em quá lầm lì, có bất cứ cảm xúc gì cũng chôn sâu trong lòng, như thế không tốt, khóc ra sẽ ổn hơn".

Trần Khinh chớp mắt, Hạ Đông Giá nghiêm túc ư?

"Nhìn anh làm gì? Khóc đi. Cùng lắm anh quay lưng lại, không nhìn là được." Nói xong, anh quay lưng đi thật.

Tấm lưng anh rất rộng, ánh nắng xuyên qua bóng cây chiếu lên lưng anh, bỗng có một sức mạnh khiến người ta bình tĩnh lại.

"Em không muốn khóc nữa." Những băn khoăn trong lòng không chống cự lại được sự bướng bỉnh đã quen từ lâu, rốt cuộc cô vẫn không thích khóc

để trút bỏ cảm xúc.

“Biết ngay mà.” Như đã đoán ra từ lâu, lại như thương xót, Hạ Đông Giá thở dài, rồi bỗng ngồi bệt xuống.

“Nhìn anh làm gì, khóc cũng không khóc thì phải kể lể tâm sự chứ, không sợ nhịn trong lòng thì càng nhịn càng mập à?”

“Em đã gầy rồi.”

Tiếng phản bác trở nên yếu ớt trong tiếng hừ mũi kỳ thị của Hạ Đông Giá.

“Gầy đi mấy ký? Số cân nhiều thế, gầy đi cũng không nhận ra có gì khác biệt.”

“Hạ Đông Giá, anh không thể như thế!”

“Như thế là như thế nào?” Hạ Đông Giá nhìn Trần Khinh, hơi buồn cười, nhưng không cảm thấy tức giận vì thái độ của cô.

Nhưng Trần Khinh tức giận rồi. Hít mạnh mũi, cô nói to: “Có phải các người đều nghĩ rằng tôi vừa mập vừa ngốc? Rõ ràng đối phương ghét tôi mà tôi thì chẳng hay biết gì, luôn đối xử tốt với cô ta, cho dù cô ta nói trắng ra mà tôi cũng không đi mách tội, ngay cả mắng nhiếc tôi cũng không làm, tôi ngu chết đi được!”

Giọng cô càng lúc càng lớn, đến khi gào thét cật lực, tròng mắt ướt đẫm.

Lời Trần Khinh nói là những gì cô thực sự đã nghĩ.

Bố từng nói với cô rằng, làm người lương thiện, làm việc không hổ thẹn với lòng, thì thế giới cũng sẽ đối xử tốt với con.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng cô không nhìn thấy thiện ý của thế giới, cô tốt với Dân Bản Địa, Dân Bản Địa lại đối xử với cô như thế, cô từng một lòng một dạ với Hạ Đông Giá, nhưng anh lại không nói năng gì, nhìn cô nổi giận, thậm chí cả một câu an ủi cũng không có.

Cô là đồ ngốc, một con ngốc siêu cấp.

"Thế còn muốn làm một cô ngốc như vậy không?"

Cũng không biết cô đã trút bỏ cảm xúc đến khi nào, một giọng đàn ông ấm áp rơi vào tai, cô quay sang nhìn Hạ Đông Giá, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

"Anh nghĩ làm một kẻ ngốc cũng rất tốt."

Lời Hạ Đông Giá khiến Trần Khinh giật mình, nuốt nước bọt, cô cúi đầu: "Anh đang an ủi em đó hả?"

"Anh không có thói quen nói dối." Anh quay sang, túm lấy gấu áo Trần Khinh, vẫy tay, "Em ngồi xuống đây, ngửa đầu lên nói chuyện thế này mệt lắm, em có biết không?"

Trần Khinh vẫn đang ngơ ngẩn liền bị kéo ngồi xuống đất, cô thấp thỏm nhìn Hạ Đông Giá, không biết anh định nói gì với mình.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Trần Khinh cũng không ngờ câu đầu tiên mà Hạ Đông Giá nói với cô lại là "Anh rất hâm mộ em".

"Đừng vội không tin, anh nghĩ không chỉ riêng anh mà rất nhiều thứ ở em đều khiến nhiều người ngưỡng mộ."

"Là gì vậy?" Yết hầu lên xuống mấy lần, Trần Khinh như quên mất mới nãy thôi, cảm xúc của cô vẫn còn chưa ổn định.

http://tieulun.hopto.org

“Đơn thuần chăng.”

“Em tưởng anh sẽ nói là kiên trì chứ.” Hy vọng rồi lại hụt hẫng, Trần Khinh cảm thấy nực cười cho niềm hy vọng mới thoáng qua của mình. Đơn thuần, chi bằng nói là ngốc đi.

“Không phải kiên trì, là đơn thuần.”

Người có thể kiên trì thì quá nhiều, nhưng người có thể giữ được trái tim đơn thuần ban đầu mà luôn kiên trì thì lại ít hơn cả ít.

Trước kia anh cũng từng giống Trần Khinh bây giờ, nhưng xã hội này đã khiến anh thay đổi từng chút một, cuối cùng trở thành như ngày hôm nay.

Anh thích nhìn một Trần Khinh cố chấp, hơi ngô nghê, nhưng lại luôn giữ được một trái tim lương thiện.

“Như em bây giờ, cứ giữ tính cách như vậy, đừng thay đổi.” Nói câu này ra bằng giọng ra lệnh, anh phủi quần rồi đứng lên.

Còn ngồi nữa thì anh lo rằng tâm tư của mình sẽ bị người ta phát hiện mất.

“Hạ Đông Giá.”

“Gì thế?” Anh đứng lại.

“Chúng ta làm bạn được không? Chỉ là bạn bè” Cô không chịu nổi mờ ám, không chịu nổi nội tâm thi thoảng lại tỏ ra yếu hèn, quan trọng nhất là Hàng Chu đã quay về, cô không cần phải làm kẻ dự bị nữa, cũng không muốn làm.

Lại một cơn gió thổi qua, cành cây trụi lá lung lay, Trần Khinh và Hạ

http://tieulun.hopto.org

Đông Giá một trước một sau đi về ký túc. Bóng lưng anh lúc tỏ lúc mờ, bước chân cô luôn luôn chậm rãi. Cô không nghĩ ra lý do gì để Hạ Đông Giá từ chối lời thỉnh cầu của cô.

Rõ ràng anh không thích cô, rõ ràng anh không phải người thích nhập nhằng mờ ám, sao lại nói thế?

Huống hồ lý do quá khiên cưỡng, nực cười.

Mới nãy, Hạ Đông Giá trả lời: "Không được, em từng nói anh là anh trai em, làm anh thì phải quản em, huống hồ đầu óc em ngốc như thế, bị lừa gạt nữa thì phải làm sao?".

Câu này là có ý gì?

Trần Khinh không nghĩ ra, mơ mơ hồ hồ quay về ký túc, ngay cả chia tay với Hạ Đông Giá ở ngã rẽ nào cũng không để ý.

Nhìn cô nàng ngờ nghệch chậm rãi quay về, Hạ Đông Giá thở dài, lại ngồi xuống bậc tam cấp đầy bùn đất bên cạnh.

Khi anh biết cuộc thi của cô mập xảy ra vấn đề, phản ứng đầu tiên của anh là "Cô mập chắc chắn là tự trách mình đến chết", động tác thứ hai của anh là chạy như bay đi tìm cô.

Những chuyện cô mập đã trải qua, anh cũng từng trải qua, anh biết đó là cảm giác thế nào. Anh sợ cô mập cũng giống anh, trở nên khéo léo trơn tuột, cũng chính khoảnh khắc thắt tim đó mách bảo anh, cô mập đối với anh là sự tồn tại như thế nào.

Anh lại rung động trước cô nữ sinh "nhiều thịt" đó.

Haizzz… Anh ủ rũ chống cằm, trùng hợp đúng lúc đó tiếng chuông điện

thoại vang lên, anh nhìn số gọi đến rồi lập tức bấm nút nghe.

Giọng Hàng Chu nghe có vẻ yếu ớt.

Nghe thấy giọng Hạ Đông Giá, cô ta thở phào, dựa người vào giường.

“Họ nói anh bỗng dưng chạy ra ngoài, anh đi đâu thế?”

“Đi gặp Trần Khinh.” Anh tiếp tục con đường trở về, gió còn to hơn lúc nãy, anh đưa tay vuốt thẳng vạt áo bị gió thổi tốc lên, Hạ Đông Giá ngẩng lên nhìn bầu trời, “Hàng Chu, chị hỏi tôi còn tình cảm với chị không, bây giờ tôi đã có thể trả lời, luôn luôn có, chỉ có điều không phải là tình cảm yêu mến của đàn ông đối với phụ nữ. Ở chị và mẹ tôi có quá nhiều điểm tương đồng, hai người mạnh mẽ giống nhau, cùng đặt sự nghiệp lên hàng đầu, tôi bị mẹ từ bỏ một lần nên dồn hết tình cảm vào chị. Tôi thừa nhận là nếu ban đầu chúng ta ở bên nhau, tình cảm này có lẽ sẽ phát triển sâu đậm hơn, nhưng “nếu như” đó không xảy ra, chị đã rời xa tôi. Bây giờ chị quay về rồi, nhưng tôi đã nhận ra tình cảm của mình”.

“Ý anh là, anh không thích em nữa?”

Gió mạnh thổi hết đám mây đi, ánh mặt trời ló dạng, rạng rỡ trong veo như tâm trạng Hạ Đông Giá lúc này.

“Thích” là “yêu” một chút, “yêu” chính là “thích” nhẹ nhàng, anh mừng là khi người đó chưa đi xa, anh đã nhận ra trái tim của mình.

“Cảm ơn chị, Hàng Chu.” Nếu chị không quay về, có lẽ anh vẫn còn cho rằng tình cảm của mình đang nằm ở phương trời xa xôi.

Không phải chưa từng bị từ chối, nhưng chưa từng nghĩ rằng có một ngày, người từ chối mình lại là anh.

http://tieulun.hopto.org

Hơi thất thần, Hàng Chu miễn cưỡng cười, nhìn Hạ Đông Giá: “Đông Giá, anh nói gì?”.

“Hàng Chu, tôi thừa nhận trước kia tôi có thiện cảm với chị, nhưng đó không phải là thích. Mẹ tôi dâng hiến một đời cho sự nghiệp y học, tôi và bố tôi bị bà xếp ở hạng hai thậm chí là còn thấp hơn thế nữa, tôi không cam tâm, cũng chính vì sự không cam tâm ban đầu đã khiến tôi có thiện cảm với chị. Chị và mẹ tôi rất giống nhau, cùng mạnh mẽ, cùng xem việc trị bệnh cứu người quan trọng hơn hết thảy.”

“Vậy nên, xét ở một mức độ nào đó, em đã cho anh tình mẫu tử à?”

Hàng Chu cười khổ, giọng thấp xuống, “Nhưng Đông Giá này, bây giờ đến lượt em thấy không cam tâm rồi”.

“Cho tôi chút thời gian nhé, dù sao bây giờ tôi cũng là bệnh nhân, cho dù chỉ là bạn bè thì cậu cũng sẽ không cắt đứt quan hệ với tôi, bỏ mặc tôi không quan tâm chứ?”

“…Đương nhiên.” Những lời níu kéo sau khi thẳng thắn với nhau khiến người ta không thể thích nghi, Hạ Đông Giá ngượng ngùng sờ mũi, “Chuyện trị bệnh chị nghĩ thế nào?”.

“Đông Giá, họ luôn nói tôi kiên cường, nhưng thực tế thì cậu thấy rồi đó, thế nên có thể cho tôi chút không gian không, bây giờ tôi đang trong thời kỳ “thất tình” đó.”

Nụ cười khổ sở của Hàng Chu khiến người ta không đoán ra là cô ta thực sự để tâm, hay là có ý gì khác, có điều Hạ Đông Giá quả thực đã im miệng ngay.

“Tôi đưa chị về nhé.” Ánh nắng chiếu thẳng từ đỉnh đầu xuống khiến

mái tóc anh sáng rực, Hàng Chu gật đầu rồi lại lắc đầu: “Tôi không thích mùi trong phòng bệnh, tìm nơi nào đó ăn cơm rồi hãy về”.

“Xuất thân từ ngành y mà lại không thích mùi của phòng bệnh hả?”

Hàng Chu lắc đầu, “Khác chứ, trước kia tôi trị bệnh cứu người, bây giờ là người ta chữa trị cho tôi, tâm thái khác nhau”.

Hạ Đông Giá ngẫm nghĩ, đúng là thế thật.

Trong quán ăn bên ngoài trường chỉ có hai, ba vị khách, những tiếng trò chuyện bị tấm ngăn màu đỏ rượu ngăn cách, không cần ra sức cũng có thể nghe được âm thanh xung quanh.

Hạ Đông Giá chọn món xong liền đùa nghịch tờ thực đơn bên cạnh, không biết phải chọn đề tài nào để nói mới thích hợp. Đang khó xử thì Hàng Chu bỗng vỗ vỗ mu bàn tay anh.

“Gì thế?” Anh ngước lên, nhìn thấy Hàng Chu mấp máy môi ra hiệu phía sau lưng, anh mới chú ý đến mấy cô nữ sinh ăn cơm đang bàn tán về một người quen.

“Cái cô gái tên Đại A đó có phải là cô bé cao gầy, có quan hệ rất tốt với Trần Khinh?” Hàng Chu tỏ vẻ hứng thú, xoay đôi đũa trong tay, nhìn Hạ Đông Giá, “Liệu có phải cô ta phá hoại cuộc thi của Trần Khinh không?”.

Nhớ lại những gì đã trải qua trong quá khứ, nắm tay của Hạ Đông Giá bất giác siết chặt.

Nếu thật sự là Đại A làm, thế thì sự đả kích mà cô mập lần này phải chịu đựng không chỉ đơn giản là thua trong cuộc thi.

“Hàng Chu, chị ăn đi nhé, tôi có việc đi trước.”Hạ Đông Giá quăng lại

một câu rồi đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nhanh nhẹn đó, Hàng Chu không còn cười nổi nữa.

Sao thế này, không phải cô trước nay luôn mạnh mẽ hay sao? Sao lại không vui như vậy?

Thức ăn đã chọn được mang lên, nhìn một bàn đầy thức ăn đó, cô lại không thấy thèm gì cả.

"Trần Khinh." Cô ta đọc cái tên đó như đang mài dũa, bất ngờ ngoài cửa sổ, một bóng người quen thuộc đã thu hút ánh nhìn.

Trong khoa có sự điều chỉnh tiết học, Trần Khinh quên mang theo sách, vội vàng chạy ra ngoài mua. Mới vào tiệm sách liền nghe thấy có người gọi tên mình, cô quay lại, khi nhìn rõ người đó là Hàng Chu thì bất giác nín thở.

Hàng Chu và Dân Bản Địa, hai người được xem là người Trần Khinh không biết phải đối mặt thế nào nhất trong lúc này.

Gồng mình lên, cô gọi "Cô Hàng".

"Đừng gọi tôi là cô Hàng nữa, tôi đã nghỉ việc rồi." Đôi mắt liếc nhìn một vòng giá sách cao cao sau lưng Trần Khinh, Hàng Chu mỉm cười, "Có thể nói chuyện với tôi không?".

"Nói gì ạ?"

"Hạ Đông Giá."

"…"

Khó xử nhìn xung quanh, cô gật đầu đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

“Cô Hàng, cô muốn nói gì với em?”

Không quan tâm về vấn đề xưng hô nữa, Hàng Chu quan sát tỉ mỉ Trần Khinh: “Đông Giá đã từ chối tôi, cậu ấy nói là thích cô. Tôi muốn hỏi xem có thật thế không?”

Nhịp tim bỗng đập mạnh khi từ “thích” thốt ra, Trần Khinh cúi đầu nhìn xuống đất, nói: “Anh ấy không thích em.”

Hàng Chu có vẻ nhẹ nhõm: “Tôi biết rồi.”

“Cô Hàng… “Có lẽ gần đây gặp quá nhiều trắc trở, Trần Khinh không kìm được ngẩng lên nói: “Thực ra, cô không hề thích Hạ Đông Giá.”

“Ồ?”

“Thích một người thật sự là tình cảm mà người khác lấy gì ra để trao đổi với bạn, bạn cũng sẽ không chịu từ bỏ, lý tưởng sự nghiệp gì đó, đều không mạnh mẽ bằng suy nghĩ muốn ở cạnh người ấy mỗi ngày. Anh ấy có tài, bạn sẽ nỗ lực trở nên có tài, anh ấy bình thường, bạn cũng cam tâm bình thường như anh ấy, thích là từ sâu trong đáy lòng muốn ở bên anh ấy, không phải muốn từ bỏ là bỏ ngay, muốn tìm lại là tìm lại như cô.” Nói quá nhiều nên Trần Khinh dứt khoát nói hết những suy nghĩ trong lòng. “Không thể xem sự yếu đuối khi đau ốm là hiện tượng giả của yêu thích, thích thì không phải là tìm chỗ dự phòng, càng không phải để trốn tránh khó khăn, thích là cảm giác tim đau nhói, cô Hàng này, cô đã từng đau lòng vì sự ra đi của Hạ Đông Giá chưa?”.

Không có.

Nhớ lại mọi thứ, trái tim Hàng Chu bỗng từ nơi cao ngất ban đầu rơi thẳng xuống đất. Sự tự tin xưa nay đã bị vạch trần hoàn toàn trước mặt Trần

http://tieulun.hopto.org

Khinh, cơ thể cô ta lắc lư, nụ cười trên khóe môi cũng không còn hoàn hảo như xưa.

“Có lẽ tôi thực sự vẫn không rõ tình cảm của tôi với Đông Giá rồi.” Trước mặt một người sống rất rõ ràng như vậy, muốn giả ngây cũng không có cơ hội.

“Trần Khinh, em thực sự rất thông minh.” Xoa đầu Trần Khinh, Hàng Chu cảm thán, “Chẳng trách Đông Giá lại động lòng với em”.

“Anh ấy sẽ không đâu.” Trần Khinh cắn môi, phủ nhận.

“Có lẽ thế.” Tay trượt qua vai Trần Khinh, Hàng Chu vỗ mấy cái, xem như chào từ biệt.

Tuy cuộc trò chuyện với Trần Khinh rất ngắn ngủi cũng đủ để Hàng Chu nhìn Trần Khinh bằng con mắt khác.

“Trần Khinh, em là cô gái tốt, hãy cố gắng sống tốt nhé.” Hàng Chu quay đi, đi vài bước rồi khựng lại, “Đúng rồi, Đông Giá đang tìm em, ban nãy hai người đã không gặp được nhau”.

Tìm cô? Trần Khinh chỉ vào mũi, ngớ người.

Trần Khinh cố ý lề mề một lúc lâu mới quay về phòng.

Còn cách ký túc một đoạn nữa, ngăn cách bởi một lùm cây khô trụi lá, Trần Khinh từ xa đã nhìn thấy Hạ Đông Giá đứng trước cửa chính.

Anh đi qua đi lại, mặc cho xung quanh có biết bao ánh mắt hiếu kỳ đang theo dõi.

“Sao còn ở đây nhỉ?” Làu bàu đá hòn đá cạnh chân, cô quay lưng đi định

http://tieulun.hopto.org

tìm chỗ khác để tránh né.

Không phải là giả vờ giả vịt, chỉ là tình cảm không rõ ràng này khiến cô quá mệt mỏi.

Cô chưa đi được mấy bước thì những tiếng bước chân như gió sau lưng đã cuốn đến.

"Trốn đi đâu hả?" Bàn tay to đặt lên vai cô, Hạ Đông Giá không vui, xách Trần khinh ra khỏi lùm cây.

"Anh là hổ hả? Mà trốn tránh anh?"

"Không trốn mà." Đầu cúi xuống một lúc nên cổ hơi mỏi, cô đành ngước lên, "Chỉ là cảm thấy gặp anh thì không tốt cho cả anh và em".

"Không tốt chỗ nào?" Mắt nhìn chằm chằm vào cô mập, Hạ Đông Giá nhớ lại lúc ban đầu, cô liều mạng theo đuổi anh, không hiểu vì sao trong lòng rất khó chịu, anh mím môi, chỉ vào túi áo, "Anh quên mang theo tiền, em mời anh ăn cơm đi".

"Không phải anh mới ăn cơm với cô Hàng xong à?"

Sau một lúc câm nín, Hạ Đông Giá hoàn toàn bị Trần Khinh đánh bại, anh bất lực nói: "Không ăn cơm cũng được, tìm chỗ nào đó đi, anh có chuyện nói với em".

Không cho phép từ chối, anh kéo Trần Khinh đi về hướng sân vận động.

Sân vận động có sức chứa hơn mười ngàn người được xây vào năm ngoái có một đài ngắm cảnh trên cao, Trần Khinh ngồi ở bậc thang cao nhất, hai chân vắt lên nhau, ngoan ngoãn chờ đợi. Hạ Đông Giá liếc nhìn cô: "Vắt chéo chân được rồi à?".

http://tieulun.hopto.org

Phải rồi, Trần Khinh lúc này mới sực nhớ ra. Cô gãi đầu: “Gần đây em lại nhẹ đi mấy ký”.

“Nhẹ đi mấy ký vẫn mập.”Hạ Đông Giá làu bàu, gạt bỏ một phiến lá vàng rơi trên quần.

“Anh tìm em là để nói em mập hả? Hạ Đông Giá.”

“Không phải.” Hít thật sâu, Hạ Đông Giá suy ngẫm xem lời nói tiếp theo của anh sẽ khiến cô mập phản ứng thế nào.

“Trần Khinh, nếu em phát hiện ra bạn thân nhất của mình phản bội em, em sẽ ra sao?”

“Ý gì ạ?” Trần Khinh ngước lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Hạ Đông Giá chứa đầy vẻ thận trọng và cảnh giác.

“Cuộc thi của em xảy ra tình huống đó mà em chưa từng nghĩ đến nguyên nhân à?”

“Là do chính em, em chưa chuẩn bị tốt.” Trần Khinh cúi đầu, ngón tay dần đan vào nhau.

“Thật sự là thế hả?”Hạ Đông Giá “hơ” một tiếng, “Ban đầu em nói em không còn thích anh liền thật sự muốn cắt đứt với anh, anh tưởng em không biết dối mình dối người, bây giờ xem ra không phải em không biết, mà là không muốn”.

“Em không có, em thực sự quên kiểm tra USB mà.” Giọng nói càng lúc càng nhỏ đã tiết lộ cô đang lúng túng.

“Trần Khinh, em theo đuổi anh lâu như thế, ban đầu anh chưa chấp nhận nhưng không có nghĩa là anh mù, không nhận ra em là người thế nào. Một

bài viết đưa cho bạn bè mà cũng làm như được in ra, vì một cuộc thi không phải do em chủ động tham gia mà thức đêm thức hôm tra tài liệu, liệu em có bất cẩn tới mức giai đoạn quan trọng cuối cùng lại không kiểm tra hay không?"

Lời của Hạ Đông Giá khiến cô không còn gì để nói, chỉ có thể cúi đầu, cắn môi, lặng thinh.

Dáng vẻ đó khiến người ta tức giận, Hạ Đông Giá không kiềm chế được, nói thẳng ra: "Em tưởng em tốt với người ta thì họ sẽ hiểu cho em hay sao? Nếu hiểu thì tốt, không hiểu thì chỉ tự em đa tình thôi".

"Giống như anh và em sao?" Trần Khinh chớp mắt, đôi mắt vô tội trong tích tắc chặn đứng toàn bộ những lời đã sắp sửa buột ra của Hạ Đông Giá.

"Anh thì..." Ngượng ngập khiến anh khó nói, không nghĩ ra phải giải thích thế nào nên đành ném ra một câu, "Anh và họ khác nhau".

"Sao lại khác nhau?" Trần Khinh cũng hiếm khi so đo như vậy.

"Anh là đàn ông."

Trần Khinh hơi buồn cười, hóa ra trên lập trường nam nữ đón nhận tình cảm của người khác thì Hạ Đông Giá cũng khó tránh khỏi cảm giác đắc ý thường thấy của đàn ông.

Đang thất vọng thì Hạ Đông Giá lại nói: "Anh cũng không phải là không hiểu tình cảm của em, nếu anh thực sự không hiểu thì hôm nay đã không đến đây nói những lời này với em. Đối với bạn bè, không phải cứ toàn tâm toàn ý hy sinh thì có thể thu hoạch được tình bạn lớn nhất, con người đều có lòng đố kỵ, không ai bình đẳng cả, một việc em không để tâm đến có lẽ trong một lúc nào đó sẽ khiến bạn em suy nghĩ, anh không nghĩ rằng em đối xử chân thành

với những người xung quanh là sai, chỉ là hy sinh quá nhiều thì có lúc thực sự sẽ bị tác dụng ngược, sẽ tổn thương".

Những cảm xúc trong lòng bị đánh tan từng chút một bởi những lời của Hạ Đông Giá, sự kiên cường vốn được ngụy trang cũng dần dần sụp đổ, gai nhọn đang xù lên trên người Trần Khinh bị thu lại, cô ôm gối ngồi đó, giọng nấc nghẹn: "Hạ Đông Giá, có phải anh cũng thấy rằng em ngu ngốc?".

"Có lúc."

Đôi vai rũ xuống lại co rút vào.

"Bây giờ em cũng không biết phải làm sao nữa, không biết thái độ làm người, làm việc của mình có đúng không. Có lúc nghĩ lại, trước kia trong mắt người khác, có phải em luôn là một con ngốc không?"

"Gặp phải chuyện này thì tự nghi ngờ chính mình là chắc chắn rồi, anh cảm thấy trước đây em rất tốt, chỉ là con gái có lúc hơi khó hiểu, cô Đại A kia trước kia không phải rất bảo vệ, chăm sóc em hay sao?"

"Liên quan gì đến Đại A?" Lau nước mắt, Trần Khinh ngẩng đầu lên.

"Không phải cô ta làm hỏng USB của em hả?"

"Anh nói gì thế?" Hoàn toàn nín khóc, Trần Khinh không kìm được, kể cho Hạ Đông Giá nghe những lời Dân Bản Địa đã nói trước đó.

Ánh nắng chiếu sáng đôi mắt người đàn ông, anh lắc đầu vẻ không dám tin: "Cho dù là thế thì không có lửa làm sao có khói, Trần Khinh, em vẫn nên cảnh giác thì hơn, như thế sẽ ít bị tổn thương".

"Hạ Đông Giá, em biết em rất ngốc, nhưng không phải người nào cũng sống phức tạp như các anh, Đại A là bạn em, là bạn tốt nhất của em, nếu đối

với bạn thân nhất cũng phải đề phòng thì em không làm được.”

“Em...”

“Anh đừng nói nữa. Em về ký túc trước đây.”

Không chào từ biệt, Trần Khinh liền bỏ đi như bay.

Những lùm cây trụi lá lướt qua, cảm giác cô độc lấp đầy cơ thể.

Nếu nói sự hãm hại của Dân Bản Địa khiến cô đau lòng, thì sự chỉ trích Đại A của Hạ Đông Giá gần như đã tấn công vào một phần tín ngưỡng trong cô.

Hạ Đông Giá cô từng yêu mến như thế làm sao lại nói những lời như vậy được?

Bước chân cô càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại trên sân thể thao trước nhà ăn.

Khu ký túc gạch đỏ gần trong gang tấc nhưng cô lại không muốn về. Tiến thoái lưỡng nan, cô đành ngồi xuống ven đường, nhìn khu nhà ăn đối diện người ra người vào không ngớt.

Hai cô nữ sinh cùng khoa ôm hộp cơm từ nhà ăn đi ra, đứng gần đó trò chuyện. Ban đầu Trần Khinh không chú ý họ đang nói gì, đến khi tên cô thốt ra từ miệng họ...

“Có lẽ cô ta không nên tham gia cuộc thi đó, thua thì chắc chắn sẽ càng bị chế nhạo hơn nữa.”

“Phải rồi, là cô ta quá không tự lượng sức mình.”

Cô đang chuẩn bị len lén chuồn đi khi đối phương chưa phát hiện, bất

http://tieulun.hopto.org

ngờ tên của Đại A cũng bị hai người họ nhắc đến.

Dừng chân, cô quay đầu lại chỉ trích: “Tại sao các cậu lại nói Đại A làm? Rõ ràng các cậu chả biết cái quái gì hết!”.

Tâm trạng của Tất Ca cũng có phần nặng nề, cô tưởng lần thi này nhóm của họ dù không được giải nhất thì chí ít cũng có thành tích tốt, ai ngờ cuối cùng lại ra về trắng tay thế này.

Thở dài, cô lấy từ trên kệ xuống một gói băng vệ sinh, tiện tay ném vào xe đẩy, vừa đi miệng vừa lẩm bẩm: “Cứ gặp rắc rối là kéo dài mãi, cuộc thi này đã thua thì chớ, làm gia sư cũng bị ngừng mất hai chỗ, lão đây bây giờ nghèo đến nỗi ngay cả ‘bà dì’ cũng sắp không thèm đến nữa.” Làu bàu xong, cô phát hiện ra Đại A bên cạnh cứ trầm ngâm không nói, mới kỳ quặc quay đầu sang nhìn: “Đại A, cậu sao vậy, không có tinh thần gì cả?”.

“Hơi đau đầu.” Chỉ vào huyệt thái dương, ánh mắt Đại A dừng ở Tất Ca không lâu rồi quay đi nơi khác.

“Đau đầu thì uống thuốc, trong phòng tớ còn thuốc đau bụng kinh đó.” Tất Ca cười hề hề, bó tay thôi, dạo này trong phòng không khí quá nặng nề, cô đành tự tạo ra tiếng cười vậy. Nhưng tiếng cười không giữ được lâu đã phải ngừng lại vì không ai hưởng ứng.

Lúc trả tiền, Tất Ca đang định móc tiền ra thì bị Đại A ngăn lại.

“Không cần!” Tất Ca tỏ vẻ “cậu xem thường tớ hả”, từ chối tiền Đại A đưa cho cô.

“Sinh hoạt phí tháng này của cậu còn được bao nhiêu?” Đại A đẩy bàn tay bỗng chốc cứng đờ của Tất Ca ra, tiện thể đưa tiền trả, “Mấy hôm nữa cũng phải mượn thôi, chi bằng cho cậu mượn trước”.

http://tieulun.hopto.org

Tất Ca cắn môi, không biết nên nói gì. Cuối cùng cô nhận lấy đồ của nhân viên phục vụ đưa, nói khẽ "cảm ơn nhé".

"Không có gì." Nhân viên phục vụ cười nói.

"Này", ra khỏi siêu thị, Tất Ca nắm chặt đồ trong tay, gọi Đại A, "Tớ cứ thấy gần đây cậu có gì đó khang khác, cảm giác không xù lông như hồi trước nữa".

"Thế à?" Vẻ mặt Đại A cứng lại, đang định nói gì đó thì điện thoại trong túi bỗng đổ chuông.

Giọng Xuyên Thiên Tiêu giống như đạn nguyên tử truyền tới: "Các cậu đang ở đâu? Mau về đi, Trần Mạn Mạn vì cậu mà đánh nhau kìa!".

Cái cô nàng chậm chạp đó lại đánh nhau? Tất Ca lắc đầu vẻ không tin nổi, sau đó kéo tay Đại A chạy như bay về.

Ban đầu Đại A còn ngớ người, rồi dần dần phản ứng kịp cũng nhanh chóng chạy về trường.

"Đại A, cậu đợi tớ với! Tớ nhiều đồ quá, chạy không nổi!" Tất Ca gào to sau lưng.

Trước nhà ăn rất đông người đang tụ tập, bàn tán xôn xao cả lên, mắt họ đều nhìn cô nữ sinh mập mạp đang đánh nhau, động tác cô lóng ngóng, bị người ta đấm mấy cái liền vẫn không chịu thua, vẫn đứng lên tiếp tục giằng co.

Tất Ca cuối cùng cũng đến nơi, nhìn thấy cảnh đó thì chẳng nói chẳng rằng lao vào, giúp Xuyên Thiên Tiêu kéo Trần Khinh ra.

"Tất Ca, các cậu buông tớ ra, tớ phải nói cho họ biết là không thể nói

xấu Đại A như vậy.” Trần Khinh thở hồng hộc, hét lớn.

“Rồi rồi, Trần Mạn Mạn, chúng ta nói thì nói chứ đừng động chân động tay.” Tất Ca vận hết sức lực mà cũng không hiệu quả, cuối cùng cô cũng thấy được sự cứng đầu của Trần Khinh, bất lực quá đành quay đầu lại gọi, “Đại A, còn ngớ ra đó làm gì, đến giúp với”.

Nghe tên Đại A, một cô gái khác đánh nhau với Trần Khinh sửa lại mái tóc, miệng hét to: “Có phải tôi là người đầu tiên nói đâu, người ta đang đồn là do cô ta làm, cậu là con điên, sao lại đánh tôi!”.

Tiếng than vãn kích thích sự giận dữ của một người khác, Trần Khinh bĩu môi không nói gì, vẫn lóng ngóng giơ nắm đấm lên, lao tới cô ta.

Cô ngốc, cô khờ, nhưng cô tin bạn thân của mình.

Mạn Mạn, cậu dừng tay lại.” Cuối cùng, Đại A chen vào giữa họ, kéo Trần Khinh ra, “Đừng đánh nữa, vì tớ thì không đáng đâu”.

“Vì cậu mới đáng!”

“Nếu tớ nói, sự thất bại trong cuộc thi của cậu có liên quan đến tớ thì cậu cũng thấy đáng à?”

“Đại A...”

Cậu có ý gì, mặt Trần Khinh đầy vết thương, đầu óc mụ mị.

Ngoại truyện nhỏ

[Một hôm, Hạ Đông Giá mệt mỏi đến cơ quan để làm việc, đồng nghiệp thấy anh như thế thì hỏi vì sao. Hạ: “Nấu cơm, giặt đồ, rửa bát, dọn dẹp cả

căn nhà". Đồng nghiệp: "Trần Khinh sao nỡ để cậu làm nhiều như vậy?" Hạ Đông Giá lắc đầu: "Cô ấy làm còn nhiều hơn tôi". Đồng nghiệp: "Cô ấy đã làm những gì?". Hạ: "Cô ấy chỉ huy tôi làm những việc đó". Đồng nghiệp: "…"]

http://tieulun.hopto.org

Chương 6

Ốc sên chạy

Trần Khinh: "Sự trưởng thành em từng sợ hãi đã đến rồi, em chợt nhận ra nó không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ có điều những người bạn có thể nói lời thật lòng lại biến mất từng người một.

Hạ Đông Giá: "Đang lẩm bẩm nói gì thế? Dưa hấu đông lạnh cho em nếu còn không ăn thì sẽ hết lạnh đấy".

Trần Khinh: "Đến ngay đây đến ngay đây".

"Là ý mặt chữ." Đại A cúi đầu, sống lưng cứng cỏi ưỡn thẳng, "Ngữ văn cậu rất giỏi, chắc hiểu rõ ý tôi nói".

"Nhưng... Rõ ràng Dân Bản Địa nói là cậu ấy làm, là cậu ấy ghét tớ." Giọng nói phát ra từ sâu trong cổ họng, Trần Khinh cảm thấy cơ thể như không phải của cô nữa, trong đầu có một tiếng nói không ngừng gào thét: Đây là mơ, đây là mơ, Trần Khinh, mày mau tỉnh dậy đi.

Nhưng cơn mộng cuối cùng đã sụp đổ vì nụ cười chân thực mà cay đắng của Đại A.

"Là cậu ta làm, đúng thế, nhưng tôi đã nhìn thấy và không nói cho cậu biết." Đại A cúi đầu cười khổ, "Tôi ghét cậu, ghen tỵ với cậu, thậm chí còn hận cậu, nói thế cậu còn muốn bảo vệ tôi không? Trần Khinh, tâm tình thay đổi rồi, chúng ta cũng không còn là chúng ta đơn thuần như trước kia nữa. Chúng ta không thể quay về được rồi".

Nói dứt lời, Đại A đẩy Tất Ca ra, quay lưng định bỏ đi thì Trần Khinh

đằng sau bỗng nổi điên: “Nhưng tại sao chứ?”.

“Cậu quá giả tạo, quá khéo, quá đáng ghét.”

Trần Khinh nhìn Đại A vẻ không tin nổi, cô không tin những lời này lại thốt ra từ chính miệng Đại A.

Như cảm thấy trò chuyện trong tình huống này quá khó chịu, Đại A phớt lờ Trần Khinh, quay lưng đi ra khỏi đám đông.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì cánh tay cô ta đã bị người đằng sau kéo lại.

Trần Khinh hoảng loạn kéo cô nàng lại: “Cũng phải có nguyên nhân chứ, trước kia cậu không như vậy, tớ đã làm gì khiến cậu ghét tớ như vậy, hả Đại A?”.

“Cậu buông ra đi, cậu đã biết tôi làm chuyện xấu rồi, lẽ nào còn muốn làm bạn? Đừng dối mình lừa người nữa, Trần Khinh.” Đại A giằng co mãi mà không sao thoát ra được, đang bực bội quay đầu lại thì phát hiện ra trong đám đông xuất hiện thêm một người.

“Diệp Lý?” Ánh mắt Đại A tối sầm xuống.

“Diệp Lý?” Nghe tiếng, Trần Khinh cũng quay lại, ánh mắt chỉ dừng một chút, sau đó cô vẫn kéo Đại A mà hỏi, “Tớ làm không tốt chỗ nào, cậu nói với tớ đi...”.

“Chỗ nào cũng không tốt.” vẫn là sự nóng nảy trước đây, giọng Đại A lạnh lẽo, “Cậu quá giả tạo”.

Quá giả tạo? Trần Khinh nghĩ hết nước cũng không ngờ Đại A lại bình luận về cô như vậy.

http://tieulun.hopto.org

“Trần Khinh, cậu từng thích người ta, biết thích một người là cảm giác thế nào. Lúc tôi thích cậu ấy, cậu đã làm gì?” Đại A chỉ tay vào Diệp Lý, “Cậu và cậu ấy chơi thân với nhau, trong lòng tôi rất ngưỡng mộ, nhưng lại mừng vì là bạn cậu nên tôi sẽ có nhiều cơ hội gặp cậu ấy hơn. Sau đó tôi đã tỏ tình, đã thất bại, cảm thấy rất mất mặt, thậm chí vì cảm giác mất mặt đó mà yêu cầu cậu đừng qua lại với cậu ấy nữa. Cậu lừa gạt tôi, tôi biết, nhưng tôi không ngừng cảnh cáo bản thân là không được đố kỵ, là tôi yêu cầu quá nhiều, hai người vốn là bạn bè. Kiểu tự thôi miên này đúng là hữu hiệu, nhưng về sau thì sao? Tôi phát hiện ra cậu không biểu hiện đơn thuần như thế, cậu quá xem nhẹ tình cảm tốt đẹp Diệp Lý dành cho cậu. Cậu không thích cậu ấy thì phải giữ khoảng cách với cậu ấy chứ? Tại sao cứ xoay vòng giữa cậu ấy và Hạ Đông Giá? Cậu biết thứ cậu xem thường là thứ mà người khác cầu mong cũng chẳng có không?”

“Tớ không có… Trần Khinh muốn giải thích nhưng đã bị Diệp Lý cắt ngang.

Cậu lao tới, túm lấy tay Đại A: “Nói bậy bạ gì vậy? Trong đầu cậu hàng ngày nghĩ những gì? Tôi có tình cảm với Trần Khinh? Đừng đùa nữa”.

“Diệp Lý, cậu sống cũng chẳng ra sao cả.” Đại A lạnh lùng nhìn anh chàng đầu tiên có thể làm rung lên những cảm xúc trong trái tim cô, lặng lẽ lắc đầu rồi bỏ đi.

Lần này, Trần Khinh không níu kéo nữa.

Lẽ nào xưa nay đều do cô làm sai? Trần Khinh im lặng bỏ đi, cảm thấy mỗi một bước chân đều vô cùng nặng nề.

“Tất Ca, cậu đừng lo cho tớ, tớ muốn yên tĩnh một mình. Cậu cũng thế, Diệp Lý.” Trần Khinh mệt mỏi nói.

http://tieulun.hopto.org

Mùa thu lá rơi trong thinh lặng, bóng dáng mập mạp cô độc đi xa trên con đường nhỏ, sau lưng cô, tiếng bàn tán xôn xao nhưng cô chẳng muốn nghe gì cả.

Trần Khinh chưa từng nhát gan như thế, cô không dám quay về ký túc.

Lời Đại A không chỉ phủ định tình bạn giữa họ, mà cũng khiến Trần Khinh hoài nghi cả nhân sinh quan của bản thân.

Cô thực sự là một cô gái rất giả tạo sao? Cô thực sự làm sai rồi sao?

Lúc thi đại học cũng chưa từng hoang mang, lúc quyết định theo đuổi Hạ Đông Giá cũng chưa từng thấy băn khoăn, lúc quyết định bỏ cuộc, chấp nhận thất bại cũng chưa từng đắn đo, nhưng lúc này đây, cô thực sự rất hoang mang.

Cảm xúc không thể kiềm chế hóa thành những giọt nước mắt đau thương, lăn theo khóe mắt rơi "tí tách", cuối cùng là khóc to không thể kiểm soát.

Ngoài cửa Tây là con phố kinh doanh nhỏ gần trường, đầy những quán ăn và những cửa tiệm đủ màu sắc, đám sinh viên khi không có tiết học thường thích dạo bộ ở đây.

Hôm đó, mỗi một người đi ngang qua cửa Tây đều nhìn thấy một cô nữ sinh mập mạp gào khóc rất lớn, không cần giữ hình tượng gì cả, cô khóc đến nỗi mũi đỏ ửng, xé ruột xé gan.

"Này, kém cỏi quá, ban nãy anh gọi điện cho dì rồi, dì vẫn khỏe lắm, không được trù dì như thế, sẽ làm người ta hiểu lầm đấy." Một bàn tay vỗ lên đầu cô, không nặng không nhẹ, giọng nói quen thuộc đến mức không cần nhìn thì Trần Khinh cũng biết là Hạ Đông Giá.

http://tieulun.hopto.org

“Anh để em yên tĩnh một mình được không?”

“Không được, em ngốc như thế, tưởng là tốt với người ta thì người ta sẽ hiểu, em xem, Đại A có hiểu cho em không?”

Vừa nói dứt, Hạ Đông Giá lập tức biết ngay anh đã lỡ lời, anh há miệng, định nói xin lỗi nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Trần Khinh nước mắt lưng tròng, quay ngoắt đầu bỏ đi.

Người ấy, ngay cả tức giận cũng lặng lẽ.

Nhìn bóng dáng với những bước chân như đang lờ đờ trôi đi ở đằng xa kia, anh ảo não siết chặt nắm tay, rồi lại buông thõng.

Không phải là đến để an ủi cô sao? Mày lại nói năng linh tinh gì nữa rồi?

“Trần Khinh, anh thích em.” Như trải qua một sự tự đấu tranh rất lâu rồi, cuối cùng anh đã tin chắc vào tình cảm dành cho cô, anh thích cô, không phải vì cô là một cô gái không còn theo đuổi anh nữa, không phải vì anh thấy lạc lõng. Anh thích cô, khi cô đau lòng, anh cũng buồn bã. Anh thương xót cô, anh muốn bảo vệ cô mập ngây thơ, lương thiện này, không để cô chịu tổn thương nữa.

Lời tỏ tình quả nhiên đã khiến cô dừng bước, cô quay đầu lại, bàn tay cũng không còn bất an mà túm lấy vạt áo, chỉ là đôi mắt cô không tràn đầy sự sửng sốt, mừng rỡ như mong đợi.

“Đừng đùa nữa, Hạ Đông Giá.” Cô thực sự nhìn anh bằng ánh mắt “đừng đùa”, sau đó quay lưng bỏ đi.

Ai thèm đùa...

Gió nhẹ thoảng qua, người bỏ đi đã khuất dạng. Một hòn đá từ chiếc xe

http://tieulun.hopto.org

chạy vút qua mà bị cuốn đến cạnh chân anh, rồi bị anh đá văng đi.

Có câu nói thế nào nhỉ: Một vòng tuần hoàn, báo ứng không hay. Trước kia khi cô nghiêm túc, anh lại sợ hãi tránh né, bây giờ anh nghiêm túc, thì cô lại bảo anh là "đừng đùa nữa".

Đúng là quả báo mà!

Sắc trời dần tối, những ngọn đèn bỗng bừng sáng, nối liền nhau chạy dài đến tận chân trời phía xa. Trần Khinh ngồi dưới một trong những ngọn đèn đó, nhìn cái bóng mờ mờ cạnh chân, lặng lẽ thất thần.

Đó là lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy hoang mang.

Hai người bạn cầm thức ăn khuya, cười nói đi ngang qua cô, cơm móng giò thoang thoảng mùi thơm, một trong số đó kể cho người kia nghe chuyện cười mới nghe được.

Trần Khinh cúi đầu xuống thấp hơn, chuyện cười mà họ nói chính là cô.

Cô chưa từng cảm thấy cả đời này có lúc nào đó cô không tự tin, dù là khi mập nhất. Nhưng sự "phản bội" của Đại A cuối cùng đã khiến cô biết được thế nào là sợ hãi.

Phải làm thế nào đây?

Đang ôm tai muốn bỏ trốn, cô bỗng cảm thấy vai trĩu xuống, ngẩng đầu lên, ánh đèn vàng vọt khiến gương mặt người ấy trở nên nhòa nhạt, mơ hồ, chỉ còn lại giọng nói dịu dàng nhưng không kém phần nghiêm khắc: "Nói gì thế, buồn cười thế hả? Học ngành nào đấy? Thành tích cuối kỳ là bao nhiêu mà ở đây cười giỡn?".

Tiếng cười tắt lịm, sau mấy lần ấp úng, hai người xách thức ăn đêm kia

lập tức co chân bỏ chạy.

Trần Khinh chớp mắt, cười nói: “Hạ Đông Giá, anh không cần làm thế, chuyện ban đầu không quen thì về sau cũng sẽ dần dần quen thôi”.

“Anh bao che thôi.”

Bao che? Là đang nói cô sao? Trần Khinh lại cười, câu này từng là giấc mơ của cô, nhưng giấc mơ lúc này sao lại trở nên không đáng tin đến thế?

“Anh không cần như vậy.” Đợi hai người kia chạy đi Trần Khinh ậm ừ đứng dậy, rồi tiện thể đẩy bàn tay đặt trên vai cô ra, dáng vẻ đó giống như đang rất trịnh trọng vạch giới hạn với anh, “Tự em có thể điều chỉnh được”.

“Trần Khinh, anh nói thật đấy, anh đúng là đã thích em thật rồi.”

“Vâng.”

“‘Vâng’ là ý gì?”

“‘Vâng’ chính là cảm ơn anh đã thích em, nhưng bây giờ em không còn tâm trạng nào để yêu đương cả.” Như trả lời câu ‘em ăn chưa’ vậy, cô cúi đầu, tuy không còn ủ rũ nhưng vẻ mặt vẫn khó che giấu sự lạc lõng, cô độc.

“Anh về đi, đừng lo cho em, tự em có thể nghĩ thông suốt được.” Cô còn an ủi ngược lại anh nữa.

“Trần Khinh...” Anh còn định nói gì đó nhưng không ngờ Trần Khinh đã quay người bỏ đi ngay, không cho anh nói thêm một câu nào.

Nhìn theo bóng dáng tròn trịa đó đi xa dần, anh mím môi, lần này là thật rồi.

Anh phải làm sao đây?

http://tieulun.hopto.org

Cô phải làm sao đây?

Câu hỏi này Trần Khinh cũng đang suy nghĩ.

Trên đời này có cả tỉ người, thanh xuân mỗi người một khác, nhưng ở độ tuổi này, con người lúc nào cũng sẽ trải qua những cảm xúc và thất bại tương tự, cho dù hoàn cảnh của họ không giống nhau.

Có bao nhiêu người vì không chịu cúi đầu mà bỏ qua nhau, có bao nhiêu người vì dễ dàng cúi đầu mà gặp phải sai lầm liên tục.

Cô tin rằng Đại A không có ý làm tổn thương cô, cô tin rằng họ không phải là không thể làm lành như ban đầu.

Trần Khinh càng củng cố thêm suy nghĩ đó, bước nhanh hơn về ký túc xá, đẩy cửa ra, cô thở hồng hộc nhìn mấy người trong phòng.

“Đại A đâu?” Cô vuốt ngực, tiến vài bước đến cạnh giường Tất Ca.

“Đi rồi”, Tất Ca có vẻ buồn bã, lẩm bẩm trả lời.

Cảm giác hưng phấn như thủy triều rút xuống, dần dần rời khỏi cơ thể Trần Khinh, cô mới nhận ra chuyện này không chỉ có cô, mà đối với bạn bè cô cũng là một cú sốc rất lớn.

“Con người không thể sống đơn giản một chút sao? Làm hại người khác, bản thân có vui không?” Ném mạnh cuốn sách trong tay lên bàn, Tất Ca đập bàn, vai run run theo tiếng khóc.

“Không vui.” Dân Bản Địa đã có một quãng thời gian không lên tiếng, dời sự chú ý khỏi cuốn sách đang cầm trong tay, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, “Tại sao phải hại người, chẳng qua là thấy bản thân sống quá thảm, quá không cam tâm, muốn kéo một người xuống cùng mà thôi. Những người

http://tieulun.hopto.org

chưa từng làm chuyện xấu sẽ không thể hiểu sự dằn vặt trong lòng đâu".

"Hại bạn bè còn nói mình dằn vặt, có quỷ mới tin!" Tất Ca hậm hực nói.

"Tin hay không tùy cậu thôi." Chẳng buồn giải thích, Dân Bản Địa cầm sách lên rồi đi ra cửa, lúc ngang qua Trần Khinh, cô ta ngừng lại, "Hôm đó, tôi biết Đại A đã phát hiện, nhưng chuyện này không phải do tôi nói ra".

Trần Khinh ngẩn người một lúc mới ngờ nghệch nhận ra ẩn ý sau câu nói của Dân Bản Địa.

Nội tâm của Đại A lúc đó chắc chắn cũng rất bứt rứt, cô nàng cảm thấy hổ thẹn nên mới chủ động tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Ngốc chết đi được.

Cắn môi, Trần Khinh cầm điện thoại lên gọi cho Đại A, nhưng tiếc là đúng như cô đã đoán, Đại A khóa máy rồi.

Có lẽ họ đều cần thời gian để bình tĩnh lại. Cô đoán chắc Đại A cũng giống cô, cũng sẽ nghĩ thông suốt.

Cô chỉ không ngờ rằng một tuần lễ đã trôi qua quá nhanh theo sự yên tĩnh đó.

Đêm gió thu lành lạnh, những sinh viên mặc áo dài tay đi lại trong trường đã đổi sang mặc áo len sặc sỡ đủ mọi kiểu dáng.

Trần Khinh ngồi trên sân thượng, nhìn những người qua lại bên dưới, không tài nào thấy vui lên nổi dù nhìn những chấm màu ấm áp đang di động kia.

Đại A đã về quê, đến giờ vẫn chưa quay lại trường.

http://tieulun.hopto.org

Những môn cô nàng vắng mặt, Trần Khinh đã giúp điểm danh, dù Tất Ca nói là không cần thiết.

Những bài tập mà cô nàng chưa nộp, Trần Khinh cũng đổi kiểu chữ bổ sung giúp, tuy Tất Ca nói chữ của họ chẳng giống nhau tí nào.

Người khác nói làm thế rất kém cỏi cũng được, vớ vẩn cũng chẳng sao, Trần Khinh cứ cảm thấy cô và Đại A không nên tuyệt giao như thế, nguyên nhân khởi đầu ấu trĩ hoang đường nếu lại kết thúc trong hoang đường, ấu trĩ thì quá đáng thương, tuy có người không cho là thế.

Xuyên Thiên Tiêu suốt ngày khuyên cô tuyệt giao với Đại A, Diệp Lý cũng suốt ngày nói Đại A thế này thế kia.

Xuyên Thiên Tiêu nói Đại A thì còn tạm được, nhưng Diệp Lý nói Đại A thì cô không chịu nổi.

Tâm trạng không tốt nên cô không muốn nói chuyện với Diệp Lý, liền lén lút chạy lên sân thượng ngồi.

“Ủa, chỗ này phong cảnh đẹp quá, lạ thật, trước kia sao anh chưa phát hiện ra nhỉ.” Giọng nói đùa cợt vang lên đằng sau, không cần quay đầu lại thì gương mặt tinh nghịch của Hạ Đông Giá cũng dễ dàng hiện lên trong đầu Trần Khinh.

Nhắm mắt lại, cô thở dài, không nói gì.

“Có phải em gầy đi không? Trên phố mới mở một quán ăn, anh mua một phần, có muốn thử không?” Anh biết gần đây tâm trạng cô không tốt nên đã đặc biệt đi mua cơm thịt bò mà cô ưa thích.

Liếc nhìn hộp cơm bằng nhựa trong tay anh, Trần Khinh lắc lư cái đầu: “Có thể là thế, em cũng không biết”.

http://tieulun.hopto.org

Từ đầu chí cuối, cô chưa từng quan tâm đến cân nặng của mình, bố từng nói mập ốm không sao, quan trọng là có một trái tim khỏe mạnh.

“Cái này là cho em hả?” Xoa xoa bụng, đúng là hơi đói thật, cô nhận lấy hộp cơm, vùi đầu vào ăn.

Cô ăn uống xưa nay rất ngon miệng, Hạ Đông Giá nhìn cô ăn mà thấy ấm lòng.

“Từ từ thôi”, anh cười tủm tỉm, mừng vì mình đã tỉnh ngộ sớm, nếu không đợi đến sau này mới phát hiện ra tình cảm dành cho cô thì e rằng đã quá muộn rồi.

“Hạ Đông Giá, món này ngon quá, có đắt không?” Cô ậm ừ hỏi.

“Thích ăn là được, không đắt.” Cuối cùng cô cũng chịu bình tĩnh, vui vẻ nói chuyện với anh rồi, Hạ Đông Giá nhìn cô, cảm thấy rất thỏa mãn, phát hiện ra Trần Khinh một tay cầm bộp cơm, tay kia móc thứ gì đó trong túi áo ra.

“Hai mươi tệ đủ không? Nghe nói thịt bò tăng giá rồi, nhưng cái này không nhiều, chắc là đủ. Anh cầm đi.”

Không nói không rằng, hai mươi tệ đặt vào trong lòng bàn tay anh.

Tờ tiền màu vàng đậm còn vương hơi ấm của cô, thức ăn thoảng mùi thơm, cô gái đang ăn rất ngon lành nhưng tim anh bỗng thấy nặng trĩu. Anh thực sự không sợ cô nổi giận, nhưng giống như bây giờ, cô ngồi rất gần mà lại cảm thấy quá xa.

Đúng lúc này, di động đổ chuông.

http://tieulun.hopto.org

Cô nhìn màn hình, sửng sốt kêu lên một tiếng "Là Đại A", rồi lập tức đứng dậy, chạy biến.

"Cái này chỉ cần mười tám tệ..."

Gió lạnh thốc từng cơn. Hạ Đông Quá nắm chặt tiền trong tay, ủ rũ lẩm bẩm.

Anh đã quyết định dùng hành động để chứng minh rằng anh thực sự thích cô, tại sao cô còn không tin chứ?

Hạ Đông Giá, nhớ lại xem trước kia cô ấy đối xử với mày thế nào, và mày đã đối xử với cô ấy ra sao, nhân quả tuần hoàn, đáng đời mày lắm.

Đứng lên đi theo cô xuống lầu, Hạ Đông Giá cổ vũ bản thân: Ban đầu cô ấy đã kiên trì theo đuổi mày thế nào thì bây giờ cũng sẽ kiên trì muốn từ bỏ mày thế ấy, muốn theo đuổi được cô ấy thì phải đi chuẩn bị tinh thần kháng chiến trường kỳ.

Cố lên, cố lên, Hạ Đông Giá.

Cố lên!

Tay Trần Khinh cầm điện thoại đang run lên, thời gian như ngừng trôi, đại não cũng theo đó mà mất đi năng lực suy nghĩ.

Cổ họng cô run run, cũng như người ở đầu dây bên kia, không thể phát âm. Im lặng kéo dài một lúc sau, cuối cùng bên kia vang lên tiếng thở dài thườn thượt: "Cậu đang ở đâu thế? Sao nghe như có tiếng gió".

Cô tưởng tất cả sẽ giống như trong phim, đầu tiên sẽ nói câu "Cậu khỏe không?", rồi tiếp sau đó sẽ là "Xin lỗi".

http://tieulun.hopto.org

Nhưng bây giờ thế này cô lại thấy nhẹ nhõm hơn. Túm tóc, cô cười hì hì: "Ban nãy trên sân thượng, bây giờ xuống rồi".

"Nhảy xuống hả?" Đại A nói ra câu này cũng bật cười, cô nàng cúi xuống nhìn đầu ngón chân, nhớ lại những mâu thuẫn, day dứt và dằn vặt trong lòng khi về nhà mấy hôm nay, rồi thở dài, tiếp tục nói, "Có trách tớ không? Cuộc thi đó cậu tốn bao nhiêu công sức, cũng chuẩn bị rất lâu rồi".

"Có thể nói thật không?" Trần Khinh mím môi, phần da môi bong lên không cách nào làm cho nó mềm lại được, cô dứt khoát ra tay rứt mạnh nó.

Cô "úi da" một tiếng, nửa bên mặt nhăn nhó vì đau.

"Nói đi", Đại A bên kia không rõ tình hình, khẽ trả lời, giọng điệu đầu hàng như đã chuẩn bị chấp nhận nghe phê phán.

Trần Khinh liếm môi, mùi máu lan trong vòm họng, tay bịt miệng dần dần buông xuống, cô nói: "Trách chứ, rất trách cậu. Cậu có ý kiến gì thì cứ đánh tớ mấy cái, mắng tớ một trận cũng không sao, nhưng đó không phải là cuộc thi của một mình tớ, không chỉ là tâm huyết của cá nhân tớ trong đó, cậu là bạn thân nhất của tớ, không nói tớ biết là USB có vấn đề, tớ thật sự rất đau lòng".

"Không phải do quan hệ của cậu và Diệp Lý khiến tớ đau buồn thì tớ có làm thế không? Tớ cũng không yêu cầu cậu chấm dứt qua lại với cậu ấy, chỉ là cậu dễ dàng thu hút được sự chú ý của cậu ấy mà tớ thì không thể. Thứ mà tớ muốn có để trân trọng nó như bảo bối mà lại không được, còn cậu có được nhưng không biết giữ gìn, trong lòng tớ rất khó chịu!"

"Lòng đố kỵ dẫn dắt."

"Đúng là lòng đố kỵ dẫn dắt." Mấy hôm suy nghĩ đã khiến Đại A nhận

rõ thực tế, cô chính vì không có được, Trần Khinh có được lại không coi trọng mới nảy sinh ra tâm trạng mà trước đây cô vẫn luôn kìm nén.

“Xin lỗi, Trần Mạn Mạn.”

“Đại A, tớ cũng có chỗ chưa làm tốt lắm.”

“Thế ban nãy cậu nói tớ có thể đánh cậu một trận, có xem là thật không?”

“Thật chứ.” Trần Khinh nghiêm túc gật đầu, “Nhưng tớ có thể đánh trả không?”.

“Phì...”

Theo sự đầu hàng của Đại A, hai cô gái cùng cười thành tiếng. Trần Khinh cười to, cảm thấy cô giống một kẻ bị thần kinh, một kẻ tâm thần vui vẻ.

Trong tiếng cười, cô nghe thấy Đại A vui vẻ, hào hứng hét lên gì đó.

“Mẹ, con phải về trường đây, cái gì mà tại sao, không tại sao cả, bọn con làm lành rồi!”

“Trần Khinh, đợi tớ quay về rồi chúng ta sẽ đánh nhau!”

“Được thôi.”

Trần Khinh cúp máy, tâm trạng vui vẻ nhìn Hạ Đông Giá đứng sau lưng: “Đại A sắp quay về rồi, cảm ơn anh nhé, anh trai”.

Tiếng gọi “anh trai” khiến Hạ Đông Giá vui buồn lẫn lộn, thôi bỏ đi, cái hố mình tự đào thì từ từ lấp lại vậy.

http://tieulun.hopto.org

Trần Khinh lòng đầy hy vọng chờ Đại A quay về, nhưng tiếc là đã mấy ngày trôi qua mà vẫn không thấy Đại A đâu.

“Sao cậu ấy chưa về nhỉ?” Trần Khinh đi qua lại mấy vòng trước cổng chính của trường, thi thoảng lại nhìn ngóng ra ngoài, “Sao vẫn chưa về?”.

“Ôi trời, muốn về thì tự khắc đã về, cậu ấy lớn cả rồi, xảy ra chuyện gì được?” Diệp Lý không hiểu tại sao Trần Khinh lại căng thẳng như thế, nên khi cậu phát hiện ra Trần Khinh mới nãy còn đi qua đi lại bỗng dưng đứng trước mặt cậu thì thực sự giật nảy mình, “Cậu làm gì thế? Nhìn tôi thế này sợ lắm đấy!”.

“Diệp Lý, tôi biết chuyện của tôi và Đại A không liên quan đến cậu, nhưng là một người con trai, không chấp nhận tâm ý một cô gái dành cho mình thì chí ít cũng phải tôn trọng tâm ý đó chứ. Đại A là bạn tôi, cậu cũng vậy, cậu ấy thích cậu, cậu thì lại không thích, chuyện này vốn không hề sai nhưng ỷ vào tình cảm người ta dành cho cậu mà không đếm xỉa gì tới cảm nhận của người ta thì làm thế khá là xấu xa đó, không phải là đàn ông đâu.”

‘‘Tôi không phải đàn ông?” Chỉ vào mình, Diệp Lý nhìn Trần Khinh vẻ khó tin, “Tôi xấu xa? Tôi đang giúp cậu nghĩ thông suốt thôi mà?”.

“Cô ấy không cần cậu giúp kiểu này.” Cô thấu suốt hơn bất cứ người nào khác, Hạ Đông Giá nhìn thứ nước nóng trong tay, sáng nay lúc đi ngang cửa khu ký túc, anh nghe thấy Trần Khinh ho nhẹ, thế là sáng nay anh không đi tìm tài liệu mà đi mua lê về nấu nước quả lê, món này giúp ngừng ho rất hiệu quả.

Trần Khinh đang ho bỗng phát hiện ra Hạ Đông Giá, cô ngớ người, không biết anh đến từ lúc nào, cô giơ món đồ đó lên: “Cảm ơn nhé Hạ Đông Giá, nhưng dì quản lý ký túc có nấu cho em rồi, em đang uống đây”.

http://tieulun.hopto.org

Diệp Lý đứng cạnh cười rất gian xảo, cậu thích nhất là nhìn thấy Hạ Đông Giá mất mặt.

“Trần mập, tối nay muối ăn gì, tôi mời.” Diệp Lý vỗ ngực, cười tươi rói.

“Dì cũng nấu cháo cho tôi rồi, buổi tối tôi ăn món đó.” Cô chỉ vào hộp cơm.

Mỗi thế này? Diệp Lý cau mày: “Dễ mà!”.

Cậu vỗ vỗ tay rồi cầm lấy hộp cháo, ăn “xì xụp” hết sạch. Lau miệng, cậu đắc ý nhìn Trần Khinh: “Thế này có thể đi cùng tôi rồi chứ?”.

Há hốc miệng nhìn hạt cơm trên mép Diệp Lý, Trần Khinh nuốt nước bọt, khó nhọc nói: “Được thôi…”

“Tôi cũng đi.”Hạ Đông Giá nãy giờ vẫn cầm nước quả bỗng lên tiếng, rồi sau đó mặt không cảm xúc, bỏ đi ra ngoài cổng trước.

Chút lạnh nhạt này sẽ không khiến anh lùi bước được.

Sự mỉa mai châm biếm của Diệp Lý cũng sẽ không khiến anh chùn bước.

Chủ đề anh không thể chen vào trên bàn ăn cũng không thể khiến anh đầu hàng.

Anh chỉ cảm thấy tim đang nhói đau, vì đãi ngộ mà bản thân đang gặp phải, trước đó anh đã từng để cô mập phải chịu đựng y như vậy.

Haizzz... Hạ Đông Giá, mày đúng là khốn nạn!

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Hạ Đông Giá đang rửa mặt trong phòng thì nghe thấy tiếng có người lao vào. Anh chụp lấy khăn bông, lau bừa qua loa,

trong tầm nhìn nhạt nhòa ướt đẫm, anh thấy Diệp Lý đang luống cuống, hoảng loạn kéo túi của cậu ở trên giường xuống.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Anh chớp mắt, giọt nước trên hàng mi rơi vào trong mắt, cảm giác xót xót.

“Người nhà Đại A đến trường làm thủ tục xin nghỉ học, mẹ cậu ấy bị tai nạn giao thông...”

Chết rồi...

Diệp Lý toàn thân ớn lạnh, cậu không muốn thừa nhận cảm giác hổ thẹn trong lòng, nhưng quả thực cậu không thấy dễ chịu cho lắm. Túm chặt túi, cậu lao ra cửa.

“Cậu đi đâu? Này!” Mặc cho Hạ Đông Giá gọi thế nào, Diệp Lý cũng chạy mất, không quay đầu nhìn lại.

“Cái thằng này...”Hạ Đông Giá lầm bầm, ném khăn đi, không còn thấy tung tích Diệp Lý đâu nữa.

“Thằng nhóc này…” Anh lại làu bàu, cũng chạy ra ngoài. So với Diệp Lý, anh càng lo lắng cho một người khác hơn.

Trần Khinh ngồi trên bậc tam cấp trước khu ký túc, gọi điện về quê: “Mẹ, con muốn về quê, con muốn đi tìm Đại A, được rồi, mẹ giúp con xem thử bạn ấy thế nào rồi nhé. Vâng, con đợi tin của mẹ”.

“Đại A bị làm sao?”

“Anh đến rồi...” Trần Khinh cúp máy, nhìn Hạ Đông Giá, lẩm bẩm nói, “Diệp Lý bảo cậu ấy lớn thế rồi làm sao xảy ra chuyện gì được, nhưng bây giờ thực sự đã xảy ra chuyện rồi”.

http://tieulun.hopto.org

Cô biết chắc chắn là Diệp Lý đã kể anh nghe chuyện của Đại A, anh cũng biết nhất định là cô sẽ tức giận Diệp Lý.

Anh ngồi xuống, an ủi cô một cách nhẹ nhàng nhưng yếu ớt "Không có chuyện gì đâu".

Nhưng dù mong chờ và khẩn cầu đến mấy cũng vô dụng, lúc chạng vạng, một tin nhắn đã gửi đến điện thoại của Trần Khinh, Đại A nhắn cho cô bằng một giọng rất dửng dưng, không chút tiếc nuối: "Nếu có thể, tôi thực sự không muốn làm bạn với cậu".

...

Không lâu sau, nhà Trần Khinh báo tin rằng, mẹ của Đại A đã qua đời, nghe nói là xảy ra lúc trên đường tiễn Đại A quay về trường.

Trần Khinh không biết vì sao Đại A lại nói những lời như thế, nhưng cô lờ mờ nhận ra giữa hai việc này chắc chắn có mối liên hệ nào đó.

Trần Khinh chạy ra bến xe khách để về quê, Hạ Đông Giá chạy hồng hộc theo sau, không nhịn được cảm thán: Sao cô nàng còn chạy nhanh hơn cả mình thế này?

Dựa vào trí nhớ, Trần Khinh tìm đến nhà Đại A, trước ngôi nhà cũ kỹ, bụi phủ mờ bên ngoài, toát lên vẻ thê lương. Cô ngẩn người rồi lập tức tiến đến, đập vào vòng cửa.

Rất nhanh, có người ra mở cửa.

"Đại A có ở đây không?" Cô hỏi người đó.

"Đại A?"

http://tieulun.hopto.org

Haizzz... cô ngốc quá, quên mất nói tên thật.

Cô giậm chân, nói ra tên của Đại A.

Ai ngờ vừa dứt câu, đối phương đã đóng "rầm" cửa lại, còn nói: "Tôi không quen cô ta! Cô ta không phải người nhà tôi!"

"Nhưng mà..." Cô nhìn tấm bảng trên cửa, không sai mà! Cô bướng bỉnh gõ cửa tiếp, nhưng lần này không còn ai ra mở cửa cho cô nữa.

"Mở cửa đi!" Cô gõ "rầm rầm", tiếng cửa trống rỗng vang lên bên tai, một cảm giác đặc biệt không lành dâng lên trong lòng.

Tiếng chuông điện thoại lúc này cũng vang lên.

Trần Khinh sụt sịt mũi, nghe máy: "Alo...".

"Em chạy đi đâu thế hả?"Hạ Đông Giá bị bỏ lại rồi.

"Bạn bè cũng cần có duyên phận, em và cô ta tạm thời chưa có duyên phận này." Biết được sự tình từ người nhà Đại A, Hạ Đông Giá vốn không muốn nói chân tướng cho Trần Khinh biết, nhưng khi anh nhìn thấy cô như vậy thì không kìm được, "Cô ta chỉ là vội vã muốn gặp em, cũng không ngờ là xảy ra chuyện như vậy nên nhất thời không chấp nhận được sự thật…"

"Anh đừng nói nữa được không!" Cô gái cúi đầu bỗng lên tiếng, giọng không lớn nhưng lại khiến Hạ Đông Giá nghe thấy có cảm xúc kỳ lạ trong đó.

"Em..."

"Em thế nào cũng không liên quan đến anh, anh đừng quản em nữa có được không?"

Cô đã quá đáng thương rồi, không vì cô thì Đại A cũng không cuống lên

muốn về trường, mẹ cô ấy cũng sẽ không tranh thủ đi mà gặp tai nạn, cô là đầu mối tai họa, cô đã quá đau khổ rồi, không muốn người khác nhìn thấy nỗi buồn của cô đặc biệt đó lại là Hạ Đông Giá.

"Anh đừng quản em nữa, đừng bao giờ nữa!"

Anh hoàn toàn bị người ta ghét bỏ rồi.

Trần Khinh vốn tưởng cách xa Hạ Đông Giá suốt ngày giảng đạo lý với cô thì sẽ dễ chịu hơn, nào ngờ đâu mọi thứ lại trái ngược hẳn.

"Trần Khinh, cậu rớt Hóa Cơ rồi."

"Trần Khinh, Sinh Hóa cậu cũng rớt rồi."

"Trần Khinh, Hành Chính..."

"Rớt thì rớt đi." Cuộc đời rớt hai môn không còn gì lưu luyến, gục trên bàn, trên bức tường trước mặt cô, một khe nứt đang dần dần lan rộng, một con kiến đứng trên khe nứt, dường như đang khó xử khi không biết phải bò sang trái hay phải.

"Không rớt." Xuyên Thiên Tiêu lắc đầu, đầu cô đính đầy kẹp ló ra sau máy tính, "60.5 điểm".

"Ờ", cũng còn đỡ, cô ủ rũ lật người, nằm bò ra.

"Ủa, không đúng, sao mới tải lại trang đã thành 59.5 điểm rồi?"

"Thôi, để tớ đi xem sao." Sau khi biết thành tích tệ hại của mấy môn liên tục, cuối cùng Trần Khinh cũng đứng lên.

Cô không ngờ là Hạ Đông Giá cũng đến phòng giáo vụ.

http://tieulun.hopto.org

“Là anh làm hả?” Trần Khinh vốn không không có tâm trạng gì đến tra điểm, vừa nhìn thấy anh thì càng không có hứng thú, cô cúi đầu, dứt khoát bỏ qua suy nghĩ kiểm tra điểm, xoay lưng đi ra ngoài.

“Em đợi đã!” Khựng lại một giây, cuối cùng cũng biết tại sao cô mập lại có vẻ mặt đó, Hạ Đông Giá cảm thấy rất ấm ức. Anh chỉ vào mấy chỗ trên bài thi với thầy nhập điểm rồi ném bút đi, lao ra ngoài.

“Đứng lại, Trần Khinh!”

“Cô mập, em không đứng lại thì anh sẽ nhảy xuống đây đấy!” Anh chỉ vào hồ nước bên ngoài khu nhà, thề thốt.

“Hồ nước nhân tạo, nước còn chưa quá eo mà!” Thở dài, Trần Khinh vẫn dửng bước, “Anh làm gì thế?”.

Làm gì à?

Hừ!

“Thành tích mấy môn của em đều không đạt.”

“Vâng.”

“Em đến phòng giáo vụ để tra điểm?”

“Vâng.”

“Em nói ‘là anh làm hả’, là nghi ngờ điểm số của em là do anh nhúng tay vào hả?”

“Cái này... vâng.” Cô thẳng thắn thừa nhận, vì tất cả đều đã rõ ràng như ban ngày, thành tích của cô rớt hết môn này đến môn khác, còn anh lại trùng hợp xuất hiện ở phòng giáo vụ là nơi anh không nên xuất hiện, đáp án quá rõ

ràng còn gì.

“Anh không làm, đáp án kỳ thi năm nay có sai sót nên anh đến phòng giáo vụ giúp em sửa lại điểm, không tin bây giờ em đi tra thử đi.”

Trần Khinh ôm trán, anh nói thế chắc chắn là đúng rồi, cô đã nghi oan cho anh rồi.

“Xin lỗi anh”, cô chân thành cúi đầu xin lỗi.

“Anh không chấp nhận”, anh ôm ngực, “Anh đã bị tổn thương, tổn thương rất sâu sắc, em phải bồi thường tổn thất tinh thần cho anh”.

Còn vô lại được hơn không? Cô ấn vào trán: “Được thôi, anh nói đi, làm sao để bồi thường cho anh?”.

“Không được ủ rũ nữa, chăm chỉ học hành vào, còn nữa, không được trốn tránh anh, bài trừ anh, gặp khó khăn bắt buộc phải tìm đến anh đầu tiên.”

“Yêu cầu quá vô lý, em muốn từ chối.” Cô cảm thấy anh quá ư là gây sự vô cớ.

Không ngờ mới nói dứt lời, Hạ Đông Giá liền đưa tay ôm ngực, “Ui da, khó chịu quá”.

…

Có người nói, một người vốn hờ hững với bạn có lẽ sau một cú shock sẽ buông tay, sau vài lần như vậy, những người ở lại, không bỏ bạn mà đi là những người xứng đáng cho bạn trân trọng.

Trần Khinh tuy không dám xem Hạ Đông Giá là người có thể trân trọng, nhưng cuối cùng cũng không còn “kính nhi viễn chi[10]” nữa.

[10] Kính nể mà xa cách họ

Hạ Đông Giá nói sẽ tìm ra cách để Trần Khinh vui vẻ trở lại, không ngờ là anh lại giúp cô đăng ký một cuộc thi.

“Tiếng Anh!” Cô lắc đầu lia lịa, “Thà là thi thuyết trình còn hơn! Anh nhất định là đang đùa em, Hạ Đông Giá”.

“Em nhìn mặt anh xem có giống đang đùa không?” Hạ Đông Giá sờ cằm, mắt nhìn cửa sổ bên ngoài phòng giáo vụ, “Phí đăng ký anh đã nộp giúp em rồi, một ngàn tám trăm tệ, em có tiền trả không? Nếu không thì chuẩn bị thi cho tốt đi.” Quay đầu lại, anh nhếch môi, “Sống tích cực lên, tích cực! Tích cực!”.

Trần Khinh bị chỉ đích danh, lặng lẽ nuốt nước bọt, sao bâygiờ cô mới nhận ra Hạ Đông Giá có chút “thần kinh” nhỉ?

Có lẽ cô thực sự cần phải bận rộn thật rồi.

Nhưng không phải là kiểu bận rộn này!

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, Trần Khinh nhìn thời khóa biểu, đờ đẫn.

Tất Ca không hiểu chuyện gì, đến gần vỗ vai cô, hỏi: “Sao thế, Trần Mạn Mạn? Ối trời ơi! Đây là thời khóa biểu của cậu đó hả? Chúng ta rõ ràng cùng chọn môn, sao tự dưng cậu lại có thêm quá nhiều... tiết Anh văn thế này?”.

Vấn đề này cần phải hỏi sao?

Trần Khinh khóc lóc: Nhưng mà, Hạ Đông Giá, có quá nhiều cách để cuộc sống trở nên tích cực hơn, tại sao anh lại cứ sắp xếp cho em quá nhiều tiết Anh văn thế này?

“Để tớ đi hỏi thử xem có thể bỏ vài môn không. Trần Khinh vô cùng đau khổ, gục đầu xuống, chào từ biệt Tất Ca.

Một tia hy vọng đã hoàn toàn tan biến như bong bóng xà phòng trong cái lắc đầu của thầy giáo vụ. Bước đi loạng choạng, nặng nề, Trần Khinh quay lưng ra cổng chính.

Năm môn ngoại ngữ, Hạ Đông Giá, anh muốn đùa chết em sao? Trần Khinh xoa mũi, ngước lên nhìn bầu trời trên đầu, có tiếng hát từ xa vẳng lại, giọng nữ khàn khàn xuyên qua lùm cây mới trổ những chồi lá xanh, bay đến bên tai. Đầu xuân, tiếng hát “Luôn lặng lẽ” đánh thức những ký ức nào đó, Trần Khinh nghe say mê, trong vô thức cũng lẩm nhẩm hát theo.

Tình yêu dành cho anh luôn lặng lẽ

Để đổi lại sự quan tâm thi thoảng của anh

Rõ ràng là bộ phim ba người

Mà em lại không bao giờ có tên tuổi

Hát mãi hát mãi, cô cảm thấy kỳ quặc, gõ vào đầu rồi lẩm bẩm: “Đang yên đang lành tự dưng hát bài này, chẳng phải đã nói không thích anh ấy nữa sao?”.

Hơn nữa mình cũng chẳng phải là kẻ thứ ba gì cả. Đại A, cậu bảo tớ có phải đồ ngốc không?

Buột miệng nói ra, nhìn con đường trống vắng trước mặt, tâm trạng của Trần Khinh lại rơi xuống đáy sâu tuyệt vọng.

Đại A, chắc chắn là cậu rất đau lòng phải không? Cậu đang ở đâu, tớ nhớ cậu, muốn nói câu xin lỗi với cậu...

http://tieulun.hopto.org

Tối hôm đó, Trần Khinh nằm mơ, trong mơ, mẹ của Đại A lái xe đưa Đại A về trường, Đại A đã hậm hực mắng nhiếc cô.

Một giấc mơ tuyệt đẹp làm sao!

“Trần Khinh, Trần Khinh...”

“Làm gì thế, Đại A? Ui da, đau quá, đã bảo làm lành rồi thì không đánh nhau nữa mà, sao lại động chân động tay rồi?” Xoa xoa đầu, cô ngẩng lên, mới bàng hoàng nhận ra cô đang ngồi trong phòng học, cô giáo đeo kính gọng vuông trước mặt đang nhìn cô với vẻ nghiêm khắc, chân giậm giậm một cách nóng nảy.

Trần Khinh lúng túng gọi: “Thưa cô”.

“Dám cả gan ngủ trong giờ của tôi, có vẻ biết hết kiến thức rồi nhỉ? Thế thì mời bạn dịch câu này nhé.”

Nhìn chữ tiếng Trung trên màn hình chiếu, Trần Khinh cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Ai có thể nói cho cô biết, làm sao để một sinh viên khoa Y khi thi đại học chỉ miễn cưỡng vừa đủ điểm tiếng Anh có thể dịch chính xác câu “Trong hoàn cảnh phức tạp của kinh tế và chính trị, đất nước ta phải tôn trọng nguyên tắc láng giềng tốt - bạn bè tốt, phát triển hòa bình, triển khai cơ cấu kinh tế đa dạng, hiệu suất cao” hay không?

“Thưa cô”, Trần Khinh giơ tay, “Từ ‘láng giềng tốt, bạn bè tốt’ em không biết ạ”.

“Good-neighborly and friendly relationship.” Cô giáo nghiến răng thốt ra từng chữ, cứ như đang cắn nghiến Trần Khinh vậy.

Dè dặt nuốt nước bọt, Trần Khinh lặp lại cách dịch đó; “Good-neighborly and friendly relationship. Good-neighborly and friendly

relationship. Thưa cô”.

“Lại gì nữa?”

“‘Hiệu suất cao’ dịch thế nào ạ?”

…

Hạ Đông Giá chuẩn bị uống nước, nghe lời kể của Trần Khinh thì dứt khoát đặt ly nước xuống, cười gượng, nói: “Em nói thật chứ?”.

Chuyện mất mặt như thế làm sao em dối anh được? Trần Khinh ủ rũ cúi đầu: “Hạ Đông Giá, em muốn bỏ môn, anh giúp em nghĩ cách đi”.

“Anh không có bản lĩnh lớn như thế.” Hạ Đông Giá lắc đầu, “Nhưng anh có thể giúp em học. Người thầy thay thế anh đã về, mấy hôm nữa anh sẽ không còn là thầy hướng dẫn lớp em nữa, đến lúc đó thời gian rảnh rỗi anh có thể giúp em học ôn tiếng Anh”.

Cái cô muốn không phải ôn tập, mà là bỏ luôn môn đó cơ!

Trần Khinh muốn phản bác nhưng đã bị câu nói tiếp theo của anh làm cho nghẹn lời.

“Bỏ môn là không thể, em có thể không học, cùng lắm thì mười mấy học phần thôi.” Hạ Đông Giá nhún vai, “Chọn con đường nào là tùy ý em”.

Làm sao tùy ý cô được? Chỉ có đồng ý.

Như thể rơi vào một cái bẫy có tính toán trước, Trần Khinh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận lời đề nghị của Hạ Đông Giá, nhưng rất nhanh, cô phát hiện ra đó đúng là tự ngược đãi bản thân.

“Hypothesis, hai âm sau một âm phát âm uốn lưỡi giống tiếng Trung, âm

http://tieulun.hopto.org

kia giống như bình thường, phát âm của em vẫn không đúng.” Sau khi giảng giải mấy lần liên tiếp Hạ Đông Giá trầm tư, “Trần Khinh, em há miệng ra anh xem nào”.

“Hả?” Cô ngẩng lên, thắc mắc.

“Anh chỉ muốn nhìn xem, rốt cuộc em có cái lưỡi như thế nào.” Anh buồn cười, liếm môi theo cô.

Nhìn đôi môi ướt của anh, Trần Khinh dần dần hoàn hồn lại, ngờ nghệch nhận ra: Hình như anh thay đổi rồi.

Gợn sóng nho nhỏ trong tim lan xa rồi nhanh chóng biến mất. Cô lắc đầu, tự nhủ mình đừng nghĩ lung tung nữa.

“The voting machine metaphor underpins the efficient market hypothesis. Dịch thử câu này xem.”

Cắn môi, Trần Khinh nhìn câu chữ trên vở, vất vả đọc: “The voting machine…”

“Hạ Đông Giá, anh học Y mà tại sao tiếng Anh cũng giỏi thế?” Mỗi buổi sáng trôi qua, Trần Khinh thấy cổ họng khô đắng, cô lấy nước trong túi ra, nhìn xa xa.

Trên người mồ hôi đầm đìa, cô ngửa đầu uống nước, nghe Hạ Đông Giá ngồi cạnh nói một câu mà cô không hiểu.

“Pour être avec toi (Vì muốn ở cạnh em).”

“Anh nói gì thế?” Cô ngước lên nhìn anh.

“Tiếng Pháp”

http://tieulun.hopto.org

“Ồ.”

“Không hỏi anh ý nghĩa là gì hả?”

“Không hỏi.” Uể oải nằm bò trên bàn, Trần Khinh khổ sở vì từ đơn tiếng Anh, “Tiếng Anh còn học chưa xong, làm gì có thời gian quan tâm đến tiếng Pháp”.

Lãng phí cả câu tỏ tình của anh, đúng là đàn gảy tai trâu.

Búng quyển sách trong tay, Hạ Đông Giá rầu rĩ hỏi: “‘Mức thuế suất thu nhập trong tỷ lệ thống nhất’ dịch thế nào? ‘Abnormal depreciation’ có ý nghĩa gì? Viết tắt của tài khoản vãng lai ‘Account current’ là gì? Làm gì thế?”.

Anh nhìn Trần Khinh đang lặng lẽ giơ tay, bỗng thấy tim run rẩy, lẽ nào cô đã hiểu ra?

“‘Current’ chẳng phải mang ý nghĩa ‘gần đây’ sao? Cũng không phải ‘vãng lai’, càng không phải ‘tài khoản’ mà.”

Xoa xoa trán, Hạ Đông Giá không còn cách nào khác, đành đau khổ bố trí bài tập hôm đó cho Trần Khinh.

“Phạt chép 10 lần những từ đơn thông dụng bắt đầu bằng chữ C, ngoan ngoãn đi, Hạ Đông Giá đang định lấy mạng cậu đó.” Tất Ca hận không thể cắn gãy cả lưỡi của mình.

“Haizzz...” Nhưng quan hệ của họ cứ như thế mãi cũng rất tốt rồi, Trần Khinh tỏ vẻ khổ sở, thò đầu nhìn Tất Ca, “Hôm nay cậu nhiều tiết học không?”.

“Gì thế, muốn tớ chép giúp cậu hả?” Nhìn thời khóa biểu dán trên tường,

http://tieulun.hopto.org

Tất Ca gật đầu, “Chiều nay tớ có tiết, trước đó thì có thể chép giúp cậu một ít”.

Xắn tay áo lên, Tất Ca làm điệu bộ sẽ lao động một buổi hoành tráng!

Cảm kích gật đầu, Trần Khinh chỉ vào danh sách cần chép.

“Cái này à, chuyện nhỏ.” Nói xong, Tất Ca cầm bút lên.

Dòng chảy ấm áp len lỏi qua tim Trần Khinh, cô gật gù, cũng may còn có Tất Ca và Xuyên Thiên Tiêu.

Tiếc rằng cảnh đẹp không tồn tại lâu, Tất Ca mới chép mấy từ thì một cuộc điện thoại đã khuấy đảo gian phòng vốn yên tĩnh.

Tất Ca nhìn điện thoại, vẻ mặt khó xử: “Trần Mạn Mạn, tớ có chút việc... phải ra ngoài... chuyện chép phạt của cậu...”.

“Không sao, Tất Ca, cậu đi đi.” Không hề ngẩng đầu lên, trong đầu Trần Khinh chỉ mải ghi nhớ hàm nghĩa của những từ đơn trước mặt, centrifugal, ly tâm, c-e-n-t-r-i-f-u-g-a-l, ly tâm, centrifugal.

“Vậy tớ đi nhé, lát về sẽ chép giúp cậu.” Tất Ca nói xong nhảy nhót ra khỏi phòng, trước khi đi thậm chí còn soi gương một lúc.

“Cậu có tin cậu ấy sẽ quay về không?”

Một giọng nói bất ngờ vang lên khiến đầu bút khựng lại, Trần Khinh căng cứng người, nhớ lại trong phòng có một người mà cô không muốn bắt chuyện.

Dân Bản Địa như không phát hiện ra cô ta là người bị ghét bỏ, đột ngột nói: “Cậu xem cậu ấy là bạn thân, người ta có phải cũng thật lòng như cậu?

http://tieulun.hopto.org

Tâm sự của cậu ấy có kể cho cậu nghe chưa? Cậu ấy có người mình thích rồi, cái này cậu có biết không? Anh chàng kia tìm cậu ấy là cậu bị bỏ rơi, bạn bè cậu cũng khó tránh khỏi chuyện trọng sắc khinh bạn tầm thường".

"Tôi không muốn nói chuyện với cậu, điều cậu nói tôi cũng không tin đâu, cậu cũng không cần nói chuyện với tôi." Buông bút xuống, Trần Khinh quay đầu lại, giận dữ nhìn Dân Bản Địa.

Cô thừa nhận sự căm ghét đối với Dân Bản Địa cũng có phần là do giận cá chém thớt, nếu không vì Dân Bản Địa, có lẽ cô sẽ bớt đi một mối nguy khiến quan hệ của cô và Đại A bị rạn nứt.

Nhún vai, Dân Bản Địa tiếp tục quay lại xem sách, vẻ thờ ơ: "Tin hay không tùy cậu, sự thực thế nào thì cậu xem lát nữa Tất Ca có phải về hay không là biết ngay".

Trần Khinh cắn môi, không nói câu nào.

Từ đơn càng viết càng trôi chảy, cô lại không mấy chú tâm, thi thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời đã ngả về Tây, Tất Ca vẫn chưa quay lại.

Dân Bản Địa mua cơm quay về, thấy cô như thế thì cười cười vẻ thấu hiểu. Đặt cơm xuống, cô ta lại ngồi cạnh Trần Khinh, cười giễu: "Bị bạn bè xếp thứ hai, cảm giác này có phải khiến cậu muốn khóc không? Trần Khinh, tại sao cậu cứ rút ruột rút gan ra với bạn bè, có phải làm thế sẽ khiến cậu có cảm giác an toàn hơn? Cậu xem, cậu chẳng có tí ưu điểm gì, chỉ có thể dựa vào chuyện đối xử tốt với người ta để duy trì tình cảm, giống như ban đầu cậu đối với tôi vậy, nhưng kết quả thì sao? Tôi có hiểu cho cậu không?".

Nhìn Trần Khinh trông như cà tím héo rũ trong sương giá, Dân Bản Địa

nhấc hộp cơm lên, bày lên ghế rồi nói: “Nói cho cậu nghe thêm một chuyện cậu không biết nhé, hôm qua đến phòng giáo vụ, tôi nhìn thấy Xuyên Thiên Tiêu đang nộp tư liệu, học kỳ sau cậu ấy sẽ đi nước ngoài”.

“Trần Khinh, cứ mãi đối xử tốt với người khác sẽ khiến cậu đánh mất chính mình, cuối cùng cậu chỉ là một kẻ cô độc.”

Lời Dân Bản Địa nói như một cái chuông đồng nặng nề gõ vào tim Trần Khinh, cô là kẻ cô độc sao? Phải không? Trần Khinh tự hỏi.

Hài lòng nhìn Trần Khinh, Dân Bản Địa quay về chỗ, mở hộp cơm ra. Trong hộp, ớt xanh xen lẫn thịt bò tỏa ra mùi thơm đặc biệt, cô ta gắp một miếng lên định bỏ vào miệng thì Trần Khinh đằng sau bỗng lên tiếng: “Không phải như cậu nói đâu”.

“Cái gì?” Dân Bản Địa quay đầu lại.

“Không phải như cậu nói” Lặp lại câu đó, Trần Khinh đứng lên, đến cạnh Dân Bản Địa, “Mỗi người đều có chuyện riêng của mình, họ không nói tôi biết thì chắc chắn là có lý của họ. Bạn bè là một phần trong cuộc sống của tôi, không phải là tất cả, tôi cũng không thể yêu cầu họ xem tôi là toàn bộ cuộc sống của họ. Tôi chưa từng cảm thấy mình là người tốt quá đáng, tôi chỉ đối xử tốt với những người mà tôi cảm thấy là nên đối xử tốt, tôi không muốn thay đổi, cũng không định thay đổi”.

Nói xong, Trần Khinh quay lưng bỏ ra khỏi phòng, không hề đóng sầm cửa bỏ đi như dự tính mà chỉ khép cửa lại nhẹ nhàng, cứ như ban nãy chưa từng xảy ra bất kỳ tranh cãi nào.

Lần này đến lượt Dân Bản Địa thở dài.

Cô ta “haizzz” một tiếng, cầm điện thoại lên rồi gọi cho một người.

“Đã làm như anh nói, nhưng có phần khác với anh nghĩ, cậu ấy hơi bướng, không hề muốn thay đổi cách làm người hiện tại. Vâng, đúng là thế.”

Trước khí cúp máy, Dân Bản Địa bỗng gọi “khoan đã”.

“Có thế hỏi anh một câu không?”

“Gì thế?”

“Nếu cậu ấy vì một loạt chuyện xảy ra này mà thay đổi, trở nên xấu xa, thì anh sẽ thế nào?”

“Cô ấy sẽ không như thế.”

“Chắc chắn vậy sao?”

Chắc chắn, cho dù chịu cú sốc lớn đến mấy, cô ấy cũng sẽ không xấu xa, vì đó là Trần Khinh.

“Ồ,” Dân Bản Địa cười, “Anh muốn để cậu ấy thay đổi, trưởng thành, tin rằng trưởng thành rồi cậu ấy sẽ không trở nên xấu xa, nhưng bây giờ cậu ấy vẫn là cậu ấy trước kia, vẫn tin rằng thiên hạ đại đồng, thế giới tốt đẹp, những chuyện anh sắp xếp đều lãng phí thời gian rồi, sau này cậu ấy vẫn sẽ bị bắt nạt, bị người ta hại…”.

“Thế thì sao? Có tôi đây rồi.” Hạ Đông Giá dứt khoát cúp máy, đứng trước cửa sổ nhìn người bên dưới lầu, tự nhủ: “Có anh ở đây, không ai bắt nạt được em”.

Huống hồ, Trần Khinh của anh xưa nay không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài, cô là người dịu dàng nhưng kiên cường.

Không khí bên ngoài đã giúp đánh tan tâm trạng bức bối, phía xa có

những ngọn liễu đang nhú mầm xanh đón gió, Trần Khinh mải mê ngắm rồi bước ra đó, muốn ngồi dưới gốc cây một lúc.

Chưa được mấy bước thì sau lưng bỗng vẳng đến giọng nói; "Comercial viết thế nào? 'Hội nghị thượng đỉnh năm nước' dịch ra sao? 'On time' và 'in time' khác biệt ra sao?".

Những câu hỏi như pháo nổ một loạt khiến đầu óc Trần Khinh choáng váng, cô quay lại, mặt mũi khổ sở nhìn người đang đến gần.

"Hạ Đông Giá... Anh làm gì thế?"

"Những từ đơn bắt em chép phạt em đã chép xong chưa? Chưa chép xong mà trả lời được mấy câu hỏi của anh thì không cần chép nữa."

Gần như hét lên thành tiếng, Trần Khinh ưỡn thẳng sống lưng, cảm thấy hưng phấn, "Thật không?".

"Anh không nói dối bao giờ."

"Thế thì anh hỏi lại một lượt những câu đó đi."

…

"Chuẩn bị nghe chưa?"

"Vâng." Trần Khinh mím chặt môi, giống như một con báo đang thu mình lại chờ mồi.

"Dịch ra tiếng Anh từ 'lầu năm góc', ý của từ 'unfathormable', liệt kê năm cách nói của 'đã chết'."

"Sao thay đổi rồi, ban nãy đâu phải ba câu hỏi này?"

http://tieulun.hopto.org

“Chẳng có gì là không thay đổi cả. Mau suy nghĩ đi, không nghĩ ra thì anh đổi câu hỏi, sẽ khó hơn nữa đấy.”

A a a! Trần Khinh giậm chân, phát điên lên.

Hạ Đông Giá tâm trạng vui vẻ nghĩ đến cuộc điện thoại với Dân Bản Địa, anh sẽ không để ai bắt nạt cô mập, chuyện đó chỉ có thể là quyền lợi của một mình anh. Nghĩ đến việc suýt chút nữa đánh mất quyền lợi này, trong lòng anh bất giác toát mồ hôi lạnh.

Cũng may, anh đã kịp thời nhìn rõ bản thân.

Bỗng nhiên anh dừng chân, hỏi: “Cô mập, bây giờ em nặng bao nhiêu?”.

“Năm mấy ký ấy, không biết, ‘chết’ trừ ‘dead’ và ‘game over’ ra, còn có cách nói nào khác nhỉ?” Nhớ đến những từ đơn chưa chép xong, Trần Khinh cuống quýt túm tóc, căn bản không chú ý thấy Hạ Đông Giá đứng cạnh gọi cô: “Mập”.

Dần dà, Trần Khinh nhận ra, điều khiến cô bận rộn không chỉ là một môn tiếng Anh không thôi.

“Trần Khinh, báo cáo lần trước trong lớp chỉ còn có em là chưa nộp.”

Nghe sự chỉ trích nghiêm khắc của cô giáo, Trần Khinh chớp mắt, nhưng trong đầu chẳng có tí ấn tượng nào về báo cáo cả.

“Thưa cô, là luận văn gì ạ, bây giờ em sẽ đi làm.” Cô ngại ngùng xin lỗi, cúi đầu, nhưng trong đầu vẫn không có chút ấn tượng gì về luận văn này.

“Hừ”, bà cô có cái mũi nhọn hoắt hất cao gương mặt bất mãn, “Em mà còn biết gì, dám ngủ gục trong giờ của tôi”.

http://tieulun.hopto.org

Câu nói này đã nhắc nhở Trần Khinh, cuối cùng cô nhớ lại trong tiết học mấy hôm trước, vì cô thức đêm chép từ đơn nên đã ngủ gục trong lớp.

“Xin lỗi cô, em thề lần sau không dám nữa.”

“Tốt nhất là thế, nếu không thì thành tích cuối kỳ này của em sẽ rất ‘khó qua’ đấy.”

Bóng dáng giận dữ của bà cô đi xa dần, để lại một mình Trần Khinh đối mặt với vấn đề nan giải: Sao đề tài bà cô giao cho cô lại có phần quá sức thế nhỉ?”

“Cô Nghiêm nổi tiếng là nghiêm khắc mà, trước đây cô từng dạy anh, nếu cần thì để anh giúp em năn nỉ cho, cô ấy có ấn tượng khá tốt với anh.” Hạ Đông Giá biết tin đã nói thế với cô trong một lần ôn tập.

Trần Khinh lắc đầu, cô biết Hạ Đông Giá quen biết cô Nghiêm, cũng biết anh thực sự có thể giúp được cô. Nhưng cô cũng không quên Hạ Đông Giá trước kia còn bận rộn chuyện học gấp mấy lần cô, anh cũng không vì chuyện này mà ngủ gục bao giờ, cũng không vì bận rộn mà bị cô giáo làm khó, thế thì tại sao cô không làm được?

Cũng không biết lòng hiếu thắng từ đâu ra, lần này cô muốn từ chối Hạ Đông Giá.

“Luận văn tối nay em sẽ làm.” Cô cúi đầu, chỉ vào chữ cái trên sách, “Hạ Đông Giá, em cảm thấy câu này có chút vấn đề.”

“Câu nào?”

“Anh xem, chỗ này nè.” Cô chỉ vào sách. “Một bàn tay xanh trong giao dịch thị trường chứng khoán có thể sẽ phạm sai lầm như sau, từ ‘bàn tay xanh’ này”.

http://tieulun.hopto.org

“Cô mập, nếu anh là người Mỹ, chắc chắn anh sẽ cười em đấy, từ tiếng lóng đơn giản thế này cũng không biết, ‘green hand’, ‘người mới’, lại còn ‘bàn tay xanh’!” Nhịn cười, Hạ Đông Giá chỉ lên bàn, “Thế thì bài tập hôm nay chính là sắp xếp lại một trăm từ lóng, hiểu ý nghĩa xong thì học thuộc lòng đi.”

“Nhưng em còn phải làm luận văn.” Trần Khinh khó xử nhìn Hạ Đông Giá, ngặt nỗi đối phương đã quay đi nhìn nơi khác, căn bản không nghe lời cô nói.

Thôi, không thể để anh nhìn thấy mày làm trò cười, Trần Khinh à! Cô siết nắm tay cổ vũ bản thân.

Hạ Đông Giá không biết chuyện học bây giờ của Trần Khinh nhiều và nặng hay sao? Đương nhiên là biết. Anh chỉ muốn cô bận rộn hơn, bận đến nỗi quên hết những việc không nên nhớ, đặc biệt là kiểu người sống đơn giản như Trần Khinh.

Kết thúc buổi học thêm tiếng Anh hôm đó, Hạ Đông Giá thong thả về Học viện Y, bước vào giai đoạn thực tập, luận văn tiến sĩ cũng hoàn thành hơn một nửa, bây giờ đa số thời gian của anh đều tiêu tốn vào việc làm sao kéo Trần Khinh ra khỏi chuyện của Đại A. Gió xuân thoảng qua mặt, một bóng người gầy gò từ đằng xa tiến lại, lúc nhìn rõ là ai, bước chân anh khựng lại: “Chị ra viện rồi hả?”

Trải qua hai tháng điều trị, khí sắc của Hàng Chu trông khá hơn trước rất nhiều. Cô ta mỉm cười nhìn Hạ Đông Giá: “Cảm giác lâu quá không gặp cậu. Gần đây thế nào?”

Hạ Đông Giá đang định nói thì đã bị Hàng Chu giơ tay ngăn lại: “Cậu không cần nói nữa, thấy vẻ mặt cậu như gió xuân phơi phới thế kia, chắc

http://tieulun.hopto.org

chắn là rất ổn rồi”.

“Không tệ.”

“Trần Khinh thế nào rồi?”

“Vẫn như cũ, sống rất ngốc nghếch.”

“Tôi rất hâm mộ cô bé.”

Hạ Đông Giá nhướn mày.

“Hâm mộ vì cho dù là cậu mắng cô bé thì nụ cười cũng vẫn hiện lên trong đáy mắt. Đông Giá, có phải tôi đã hết cơ hội rồi?”

Nhìn anh tỏ ra trầm lặng, Hàng Chu nhún vai: “Thôi, xem như tôi chưa từng hỏi nhé. Trần Khinh nói đúng, có một số thứ đã bỏ lỡ thì sẽ thật sự trôi qua. Tôi chúc cậu hạnh phúc”.

“Cảm ơn chị.”

Vẫy tay tạm biệt, Hàng Chu định rời đi nhưng giữa đường bỗng quay lại.

“Đông Giá, bạn tôi tặng hai vé xem phim, có hứng thú đi xem cùng tôi không?”

Hạ Đông Giá lắc đầu từ chối: “Tôi còn có việc”.

Vẻ thất vọng hiện lên quá rõ trong mắt Hàng Chu, cô ta bất lực gật đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Không phải không biết là cô ta muốn ở cạnh anh nhiều hơn, nhưng anh cảm thấy nếu thực sự đồng ý thì chỉ mang lại niềm hy vọng vô nghĩa cho người ta mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Đứng trên đường, Hàng Chu đã đi xa, nhưng Hạ Đông Giá không vội đi tiếp, anh sờ cằm: Xem phim à, sao anh không nghĩ ra nhỉ?

“Hạ Đông Giá, anh đừng quậy nữa, em đang làm luận văn, từ lóng của anh em còn chưa làm, sao có thời gian đi xem phim được?” Trần Khinh bận tối tăm mặt mũi nói với đầu dây bên kia, “Không có gì thì em cúp máy đây”.

Không nói không rằng, cô cúp máy.

“Cái anh này bị sao vậy, không biết mình đang bận hay sao?” Làu bàu xong, Trần Khinh lại tập trung vào màn hình trước mặt, tư liệu dày đặc trên đó khiến cô đau cả đầu.

Đang xoa đầu thì điện thoại lại đổ chuông. Cầm lên xem, gương mặt bực bội của Trần Khinh dịu lại.

“Tất Ca, tớ đang ở phòng máy, sao, cô Nghiêm nói luận văn của tớ không cần nộp nữa hả? Sao có thể? Ồ, cô thực sự làm sai đề mục hả, tốt quá rồi.” Trần Khinh thở phào, như thế thì cô chỉ còn lại việc học từ lóng thôi. Mỉm cười hân hoan, cô di chuột, chuẩn bị tắt máy về phòng thì Tất Ca ở bên kia lại nói tiếp: “Trần Mạn Mạn, ban nãy tớ đi ngang qua rạp, thấy bộ phim mới chiếu rất hay, đi xem với tớ nhé”.

Hôm nay làm sao vậy? Hạ Đông Giá rủ cô đi xem phim giờ lại tới lượt Tất Ca.

Xoa xoa cái đầu đang đau nhức, Trần Khinh hơi động lòng, nhưng nghĩ đến một trăm từ lóng...

“Hạ Đông Giá bắt tớ làm bài tập, tớ còn chưa làm xong, không đi được đâu.”

“Bài tập gì chứ, Anh văn chứ gì? Sở trường của tớ, lát về sẽ giúp cậu

làm.”

Tất Ca khuyên nhủ mãi, cuối cùng đã thuyết phục được Trần Khinh, cô hỏi: “Được rồi, phim chiếu mấy giờ, bọn mình gặp nhau ở đâu?”.

Ba giờ chiều, trước cửa rạp phim.

Trần Khinh đứng trước tấm poster quảng cáo phim, nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Tất Ca đâu.

Đi đâu rồi nhỉ?

Cô gọi cho Tất Ca, câu trả lời là “Sắp tới rồi”.

Trần Khinh không ngờ là cái “sắp tới” này lại kéo dài tới lúc phim sắp chiếu.

“Cậu đi đâu thế, Tất Ca, nếu cậu có việc không đến được thì tớ cũng về trường đây.”

“Trần Khinh, cậu đứng yên đó, sắp tới rồi, sắp tới rồi.”

Bất lực thở dài, chưa kịp cúp máy thì Trần Khinh đã nhìn thấy một người mà cô không ngờ tới đột nhiên xuất hiện ở cửa rạp phim.

“Sao anh đến đây?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Chẳng phải em nói không rảnh xem phim hả?”

“Là anh và Tất Ca thông đồng với nhau, lừa em tới đây?”

“Em nói em không rảnh, em cũng lừa anh.”

“Em về đây.”

http://tieulun.hopto.org

“Chỉ cần em xem hiểu bộ phim tiếng Anh thì được miễn một trăm từ lóng kia.”

“Lần sau đừng lấy việc công ra ép việc tư nữa.” Nghĩ đến một trăm từ lóng kia, Trần Khinh nhượng bộ.

“Cô mập cũng đừng là cô mập biết nói dối nữa.”

“Em không nói dối!” Muốn giải thích nhưng phát hiện ra không tài nào giải thích cho rõ được nên Trần Khinh đành bỏ cuộc, đành theo Hạ Đông Giá “chuyên gia quậy phá” vào trong rạp.

Cô không ngờ đó là một bộ phim hoạt hình thú vị.

Nhìn Hạ Đông Giá, cô lên tiếng: “Xem cái này sao?”.

“Phim này nếu muốn hiểu hết toàn bộ cũng không dễ đâu.” Hạ Đông Giá khẽ nói.

Được thôi.

Khi thật sự bước vào bộ phim, Trần Khinh nhận ra nếu không có phụ đề thì muốn hiểu hết đúng là rất khó.

“Thuyết trình tiếng Anh không chỉ cần nói giỏi, mà phần nghe cũng rất quan trọng.” Hạ Đông Giá giải thích.

Bộ phim này đối với anh là quá dễ, nhưng đối với Trần Khinh thì lại cực kỳ khó.

“Hạ Đông Giá, câu nói lúc nãy là gì, em không hiểu.”

“Là ‘this is the most glorious day in my life!’, một câu rất đơn giản, vì tốc độ nói nhanh nên em chưa hiểu thôi.”

http://tieulun.hopto.org

“Cái từ ‘glorious’ viết thế nào?”

Trần Khinh đang hỏi thì phía sau bỗng vẳng đến một giọng nói tức giận: “Muốn học thì về trường mà học, ở đây là rạp phim!”.

Vô cùng ngượng nghịu, Trần Khinh vội cúi đầu, lát sau cũng không dám ngẩng lên xem phim.

Vì sự cố đó mà cả bộ phim, Trần Khinh xem chỉ hiểu một nửa, ra khỏi rạp, cô cúi đầu có vẻ ủ rũ.

“Có rất nhiều từ chưa hiểu, em về viết một trăm từ lóng đây.”

“Ừ.”

“Còn nữa... Hạ Đông Giá, cảm ơn anh!”

Cảm ơn cái gì? Hạ Đông Giá nhướn mày.

“Em ngốc nghếch, nhưng em biết những việc anh làm gần đây đều vì muốn tốt cho em. Em sẽ cố gắng điều chỉnh bản thân, không còn vì chuyện của Đại A mà tiếp tục than vắn thở dài nữa. Em nghĩ thông suốt rồi, bạn bè đối với em rất quan trọng, nhưng lại không thể trở thành toàn bộ cuộc sống của em. Cảm ơn anh.”

Sau khi nói một mạch, Trần Khinh nhìn Hạ Đông Giá, anh cũng đang nhìn cô chăm chú.

“Cô mập, quay lưng lại.”

“Anh làm gì?” Tuy nghi hoặc nhưng Trần Khinh vẫn quay lưng lại như lời anh nói.

Trên lưng bỗng thấy ngưa ngứa, cô cảm giác Hạ Đông Giá đang viết gì

đó, giống chữ cái latin, nhưng cô không biết đó là gì.

Cuối cùng đã viết xong, Hạ Đông Giá rụt tay lại: "Trong tiếng Pháp, 'je' có nghĩa là 'tôi'."

Je vais toujours rester avec toi.

Trần Khinh, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.

Vui cùng em, trưởng thành cùng em, cùng đi qua đau khổ, mãi mãi ở cạnh em.

Một ngày sau, Hạ Đông Giá đang trực ban ở bệnh viện thì nhận được điện thoại của cô giáo Nghiêm.

"Hạ Đông Giá, cậu sao vậy?"

"Sao ạ, cô Nghiêm?" Anh ngáp một cái, hỏi lại.

"Cậu tưởng tôi mù hả? Không nhận ra cậu giúp Trần Khinh viết luận văn?"

"Đương nhiên là không, em gửi bằng hộp mail của em, làm sao tưởng cô mù được?" Tiếng ngáp dài tiếp tục vang lên.

"Thằng nhóc quỷ quái, cậu muốn tạo phản hả, ngang nhiên lộng hành thế!"

"Không phải vì cô bắt một sinh viên năm hai làm bài tập của sinh viên năm tư hay sao ạ, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, đó là điều mà cô dạy em lúc đầu mà!"

"Rút đao, với cô giáo của cậu?"

http://tieulun.hopto.org

“Đấu tranh cách mạng không quan trọng giai cấp, thân phận…”

“Được được được, theo đuổi một cô bé mà văn vẻ lắm trò gớm, giả tạo! Tranh thủ đi, bao giờ thì cưa được?”

“Sắp rồi ạ.”

Nói là sắp, nhưng thực ra anh cũng không rõ.

Vì cô gái anh thích có tính cách trông thì yếu mềm, nhưng thực chất lại vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mỗi sự cố chấp và kiên trì đều cần phải trả giá bằng gian khổ và nỗ lực thật sự, trong quá trình đó cũng khó tránh khỏi va vấp, trắc trở.

Trần Khinh ra khỏi phòng học, trong đầu lặp đi lặp lại nội dung học ban nãy: “Ultimate, ultimate. These worlds will help determine the ultimate destination. These worlds will help determine the ultimate destination”.

Cô vừa đi vừa nhớ lại ý nghĩa của từ “ultimate”, nhưng phát hiện ra từ vựng mà lúc nãy còn ấn tượng sâu sắc, bây giờ lại thấy mơ hồ rồi. Gõ vào đầu, cô bực bội cảnh cáo bản thân: “Trần Khinh ơi là Trần Khinh, phải nhớ cho kỹ, ra sức mà nhớ chứ!”.

Đang suy nghĩ thì một bóng người lao vút qua bên cạnh. Cô chớp mắt, khi nhìn ra đó là đàn chị cùng lớp tiếng Anh, lớn hơn cô một khóa - Trịnh Gia Di.

“Sư tỷ”, nhớ lại trước đó trong giờ học, sư tỷ từng giúp cô mấy lần, nhắc bài cho cô để giúp cô không lúng túng khi không trả lời được câu hỏi, trong lòng Trần Khinh lại dâng lên niềm cảm kích.

Cô gọi một tiếng nhưng kỳ quặc là Trịnh Gia Di không quay đầu lại,

http://tieulun.hopto.org

ngược lại còn đi nhanh hơn.

“Chị ấy sao thế nhỉ?” Trần Khinh nghiêng đầu, sực nhớ lại chuyện ban nãy đang làm, “‘Ultimate’ là nghĩa gì nhỉ, cực hạn, cuối cùng, lớn nhất quan trọng nhất. Cũng may mà chưa quên”.

Cô xoa đầu tự khen mình, mừng rỡ thở phào.

“Nghe nói giờ môn Nghe hôm nay em biểu hiện rất tốt? Có gan giành trả lời rồi hả?”

“Cũng ổn, câu đó em nghe hiểu nên em, học tỷ, và mấy bạn nữa cùng giơ tay, cô gọi em trả lời.” Cô bỗng “á” một tiếng, ngẩng lên, “Lúc tan học chị ấy phớt lờ em, chắc không phải vì chuyện này chứ?”.

Học tỷ là đại diện của môn tiếng Anh, mỗi lần trả lời câu hỏi, cô đều gọi chị ấy trả lời.

“Có không?” Cô nhìn Hạ Đông Giá, không dám chắc, muốn tìm câu trả lời.

“Có.” Trầm tư, ngưng xoay cây bút trong tay, Hạ Đông Giá hất mặt lên, khóe môi đang nhướn lên như đặt ra cho Trần Khinh một câu hỏi khó giải đáp: “Buồn không?”.

Cô cúi đầu, như không biết trả lời thế nào.

“Xã hội bây giờ là thế, có người vô tư chìa tay ra cứu ‘kẻ yếu’, nhưng khi ngày nào đó, ‘kẻ yếu’ xưa kia bỗng dưng vượt lên, có một ưu thế mạnh mẽ, thì lại rất khó để xử lý mối quan hệ này. Nếu đàn chị kia của em vì sự tiến bộ của em, vì em trở nên xuất sắc, vì em có thể vượt qua cô ta mà xa cách em, ghét bỏ em, thậm chí sẽ đối xử với em như Dân Bản Địa, em sẽ làm thế nào?”

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Đông Giá.”

“Ừ?”

“Dạo này anh đặc biệt thích giảng đạo với em, sẽ già đi rất nhanh đó.”

“…”

“Nhưng anh yên tâm, em hiểu ý anh mà. Họ không tin em lại tiến bộ, lại vượt bậc, thế thì em sẽ càng nỗ lực nhiều hơn nữa để họ nhìn thấy sự tiến bộ của em, không cho họ lý do để xem thường em, chắc là được mà, đúng không?”

Khoảnh khắc đó, Hạ Đông Giá hơi ngẩn người rồi lập tức “ừ” một tiếng rất khẽ.

Ngoài cửa sổ, màu xanh mơn mởn trải rộng, hai, ba sinh viên ung dung tản bộ trên đường. Sắp đến giờ ăn trưa, từ xa đã trông thấy dòng người đổ về nhà ăn.

“Đi, anh mời em ăn cơm.”

“Hả?” Trần Khinh chưa kịp hiểu ra nguyên do được mời cơm thì đã bị Hạ Đông Giá kéo đi rồi.

Trong nhà ăn rất đông người, vất vả chọn món xong, Hạ Đông Giá quay về chỗ ngồi. Chỉ chỉ tay vào món ăn, anh cúi đầu, “Ăn đi”.

“Ăn đi chứ, sao lại không ăn?” Bỗng nhiên phát hiện ra gần như Trần Khinh không hề đụng đũa, Hạ Đông Giá nhìn cô vẻ thắc mắc.

“Quên nói với anh, em dị ứng với đậu.” Chỉ vào món đậu đũa xào thịt và canh đậu phụ ngàn lớp chay, Trần Khinh nói vẻ khó xử.

http://tieulun.hopto.org

Không nói không rằng, Hạ Đông Giá đẩy món cần tây xào thịt heo của anh sang bên Trần Khinh, “Món này không dị ứng chứ?”.

Trần Khinh lắc đầu: “Không bị.”

“Thế thì ăn đi.”

Mới nói dứt, chỉ thấy một cánh tay nhanh chóng thò sang đĩa, gắp đi một miếng thịt.

Trần Khinh thỏa mãn nhai nuốt: “Ngon thật”.

Thì thế, đó là món mà anh thích nhất mà, cần tây xào mất đi mùi vị khó ăn, thịt heo thơm phức vẫn còn tươi ngon, đúng là mỹ vị nhân gian.

Anh nhướn môi cười, đang đắc ý suy nghĩ thì bất ngờ phát hiện ra thịt trong đĩa đã mất hết, một đĩa toàn cần tây xanh rờn bày trước mặt anh.

“Trần... Khinh...”

“Xin lỗi, ngon quá, em không kìm được.”

“Không... sao... anh... đi... mua... thêm... một... phần...” Anh nghiến răng nghiến lợi nói dứt rồi đứng lên đến ô cửa bán thức ăn.

“Ôi trời, Trần Khinh, mày không được làm thế.” Phồng má lên, cô nhìn theo Hạ Đông Giá, tự dạy dỗ bản thân.

Nhưng mà, thực sự là ngon quá đi mất!

Kết quả, khi Hạ Đông Giá mang đĩa thứ hai lên...

Trần Khinh cúi đầu, “Xin lỗi, Hạ Đông Giá, còn nữa, anh ăn nhanh lên đi, anh ăn chậm quá”.

http://tieulun.hopto.org

Đến đĩa thứ ba, Hạ Đông Giá chống tay xuống bàn: “Anh ngắm em ăn!”.

…

Trần Khinh cảm thấy Hạ Đông Giá đang giận.

Cô xoa tay: “Hay là thế này đi, em mua thêm một phần nữa, nếu không anh lại chẳng ăn được gì”.

“Lúc anh mua thì đã là phần cuối cùng rồi.” Hừ một tiếng, Hạ Đông Giá đẩy đĩa thức ăn sang cho cô, “Ăn đi, dù sao thì người mập ăn giỏi mà”.

Từng ngày trôi qua, tiếng Anh của Trần Khinh mỗi lúc một tiến bộ, cô đã nghiện món thịt xào cần tây của nhà ăn trong trường, cô thích thịt trong đó, Hạ Đông Giá lần nào cũng mua một phần lớn, rồi lại vẫy tay gọi Trần Khinh không mua được món đó: “Muốn ăn không, bên này có”.

Dần dà, cô quên mất những ký ức không vui, cô không hề quên Đại A, chỉ là khi nhìn thấy một từ vựng bắt đầu bằng chữ cái A, ánh mắt cô sẽ rời khỏi quyển vở, nhìn xa xăm. Cô không biết Đại A bây giờ đang ở đâu, cô chỉ tin rằng Đại A sẽ chăm sóc tốt bản thân.

Đại A chắc chắn sẽ chăm sóc tốt bản thân mà!

Cuối cùng cũng đến hôm thi thuyết trình.

Người ra vào hội trường nô nức khiến bầu không khí trở nên căng thẳng, nặng nề. Trần Khinh ngồi ở sau cánh gà, nhìn mình trong gương.

“Mày có thể làm tốt không? Không biết. Tôi chỉ muốn gắng hết sức mình.”

Cổ vũ bản thân lần cuối, cô đứng lên đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Cô là người thuyết trình thứ ba từ dưới đếm lên, còn chưa kịp ra ngoài sân khấu thì đã bị Tất Ca phóng ào đến như hỏa tiễn đâm trúng.

"Sao thế Tất Ca?"

"Không ổn rồi, trước đó có người thuyết trình nội dung gần như giống hệt cậu. Trần Mạn Mạn, như vậy là sao?"

"Không thể nào, bài thuyết trình của tớ được học tỷ xem qua giúp mà..."

Cũng gần như trong tích tắc, Trần Khinh đã hiểu ra gì đó. Xem ra cô vẫn chưa có tiến bộ gì cả.

"Không sao đâu, Tất Ca, tớ ra thi đây."

"Trần Mạn Mạn, nội dung của cậu bị người ta nói rồi, cậu lấy gì để thi đây?" Tất Ca nhìn Trần Khinh như nhìn kẻ điên, chuyện trước đó khi Đại A còn ở đây lại hiển hiện trước mắt.

"Không sao mà, không sao." Trần Khinh vỗ vỗ Tất Ca rồi đi thẳng ra sân khấu.

Đứng trên sân khấu, ánh đèn làm lóa mắt, Trần Khinh nheo mắt lại, ngẩng cao đầu.

"*Today, I'd like to talk about as a fatter.*"

Không chỉ một người từng hỏi tôi, Trần Khinh, cậu mập như thế, tại sao chưa từng thấy cậu tự ti bao giờ?

Tôi cũng luôn tự hỏi mình câu hỏi này, tại sao tôi lại không tự ti nhỉ?

Rồi sau đó, tôi nhận ra câu hỏi này vốn đã tồn tại vấn đề, người mập nhất định phải tự ti hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Nói rõ ra một chút, tại sao mọi người cứ nghĩ rằng người mập thì phải tự ti?

Lúc nhỏ tôi từng bị ốm một trận rồi cơ thể bắt đầu phát phì, bạn học trong trường lúc nào cũng cười nhạo tôi vì chuyện này. Lúc đó bố tôi hỏi: "Các bạn cười con mập, con có đau lòng không?"

Tôi gật đầu, vì thực sự rất đau lòng.

Bắt đầu từ hôm đó, bố không nói gì nữa, mà chọn kể cho tôi nghe đủ mọi câu chuyện khoa học.

Bố nói, hiểu những thứ mà các bạn nhỏ khác không hiểu được sẽ mang lại tự tin và niềm vui cho con.

Nhưng tôi vốn ngốc nghếch, về sau nữa khi có cơ hội sử dụng đến những điều bố kể cho tôi nghe thì đầu óc tôi lại trống rỗng, vì những gì bố kể đã bị tôi quên béng mất rồi.

Lần đó tôi rất đau lòng, bố xoa đầu tôi, nói: "Không sao, con gái bố tuy chưa nhớ những gì bố kể, nhưng trong lòng bố, con là đứa thông minh, lương thiện nhất".

Giờ phút đó, tôi bỗng cảm thấy đau ốm chẳng là gì, mập cũng chẳng là gì, tôi cũng có thứ mà tôi có thể tự hào, kiêu hãnh, tôi có một người cha yêu thương tôi, độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Tôi không hiểu tự tin là gì, tôi chỉ biết đó là thứ có thể khiến người ta ngẩng cao đầu, trên môi luôn nở nụ cười.

Tôi thích cúi đầu khi đi, cũng không thường cười, nhưng tôi luôn bình thản, vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Bố từng nói, tôi không thiếu thốn gì hơn ai. Có lẽ tôi hơi ngốc, nhưng tôi vẫn có quyền trưởng thành. Thứ mà người ta không phí sức mà có được, chắc là tôi phải tốn nhiều thời gian hơn mới có, người ta một đời có thể ngắm một trăm phong cảnh, có lẽ tôi chỉ có cơ hội ngắm năm mươi lần, tôi trân trọng năm mươi phong cảnh đó, tôi yêu cuộc sống của tôi.

Không chỉ một người từng hỏi tôi: "Trần Khinh, cậu mập như thế, tại sao chưa bao giờ thấy cậu tự ti?". Tại sao phải tự ti, các hạt chất béo trên người tôi đều muốn vui vẻ.

Là một người mập, tôi không tự ti.

Đọc bài dịch thuyết trình trên báo, khóe môi Hạ Đông Giá cong cong, cuối cùng không nhịn được lại cảm thán một tiếng: "Cái cô mập này, từ 'chất béo' mà cũng nói sai".

Đúng lúc đó có đồng nghiệp đi vào, thấy tờ báo trong tay anh thì xuýt xoa: "Cô bé này thật đáng tiếc quá, vì nội dung thuyết trình không liên quan đến chủ đề thương mại nên không được chọn, thực ra cô bé thuyết trình rất tốt".

"Có gì mà tiếc?" Anh liếc nhìn đồng nghiệp, đứng lên đi đến phòng thí nghiệm.

Một số chuyện, nếu quan tâm, thì cho dù là vặt vãnh cũng thành chuyện lớn, một số việc cho dù là to đùng nhưng một khi không được xem trọng thì chẳng là cái thá gì cả.

Anh đã nhìn thấy những gì anh muốn thấy, thế chẳng phải đã đủ sao?

Tâm trạng vui vẻ, anh ra khỏi văn phòng, ra ngoài hành lang, giữa đường lại nghe thấy có người nhắc đến tên Trần Khinh.

http://tieulun.hopto.org

“Cô ấy nói cô ấy mập, nhưng tôi thấy vẫn đẹp mà.”

Khẽ hừ một tiếng, anh quay đầu lại nhìn người vừa nói câu đó, mắt nhìn kiểu gì thế?

Nhưng câu tiếp theo càng khiến anh rơi cả mắt kính, anh nghe thấy người đó nói: “Cái cô bé tên Trần Khinh đó học ở Học viện Y? Đáng yêu thật, tôi muốn theo đuổi cô ấy rồi đấy”.

Ngớ ra một lúc sau, Hạ Đông Giá định thần lại, lấy điện thoại ra.

“Đàn ông xấu bây giờ nhiều lắm, em ngốc như vậy thì đừng tùy tiện mắc bẫy nhé.”

Nhưng đợi mãi mà bên kia cũng không hồi âm.

Không cam tâm nhìn điện thoại mấy lần, cuối cùng anh chấp nhận sự thật là Trần Khinh phớt lờ anh.

Cứ như thực sự rơi vào một vòng tròn quái dị, trước khi kỳ nghỉ đông đến, số lần Hạ Đông Giá gặp Trần Khinh có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Cô mập, có phải em đang trốn tránh anh không?”

“Không có, dạo này em bận.”

“Bận gì?”

“Bận linh tinh.”

“…”

“Mẹ em nhờ anh nhắc em là nhớ mua vé tàu về quê, ga tàu đang sửa nên rất khó mua vé.”

http://tieulun.hopto.org

“Em biết rồi.”

“Có cần anh giúp...” Nhìn điện thoại kêu “tút tút”, anh ngớ người một lúc.

Trước khi về quê ăn Tết, Hạ Đông Giá buồn bực bỗng nhận được liên tiếp mấy cú điện thoại, đối phương đều tự xưng là gọi đến để nhận nhiệm vụ “bạn trai tạm thời”.

Hạ Đông Giá không hiểu mô tê gì, cuối cùng không thể chịu đựng nổi, tìm đến nguồn cơn của quảng cáo kia.

Trong lớp học.

Hạ Đông Giá lắc lắc máy tính bảng trong tay, hỏi: “Tại sao?”.

Trần Khinh cúi đầu, lúng túng nói: “Về nhà, không muốn bị mẹ cằn nhằn nữa”.

“Anh hỏi em tại sao để lại số điện thoại của anh?” Cố ý bắt anh khó chịu chứ gì?

“Không phải anh chê em ngốc, chuyện gì cũng muốn giúp em vượt qua sao? Anh giúp em nhìn thử xem người nào tốt?”

Hạ Đông Giá chẳng buồn đếm xỉa, cầm máy tính, bỏ đi.

Mùa xuân năm đó, Trần Khinh đưa Hạ Đông Giá về nhà ăn tết. Hạ Đông Giá nói: “Mấy người đó chẳng có ai tốt cả.”

Ngoại truyện nhỏ

[Một hôm, một bài viết trên tờ báo trường đã thu hút sự chú ý của Hạ

Đông Giá. “Nữ sinh mập của trường Y vì theo đuổi bạn trai mà chịu thương chịu khó, vượt qua kỳ thi nào đó với điểm rất cao.” Còn về nội dung thì lại khiến Hạ Đông Giá lắc đầu lia lịa: “Không đúng sự thật”. Trần Khinh: “Sao thế?”. Hạ Đông Giá: “Trên đó viết mọi nỗ lực của em đều là vì anh”. Trần Khinh: “Có gì không đúng sao?”. Hạ Đông Giá: “Em cũng rất nỗ lực vì cân nặng”. Trần Khinh: “…” #về việc hẹn hò]

http://tieulun.hopto.org

Chương cuối

Lịch trình tình yêu của Trần Khinh

Mười chín tuổi, gặp Hạ Đông Giá trong buổi hôn lễ, yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Hai mươi tuổi, thi đậu vào trường đại học Hạ Đông Giá đang theo học với điểm số sát điểm sàn, cả năm đầu tiên là nỗi đau thê thảm vì bị nam thần từ chối.

Hai mươi mốt tuổi, mất đi người bạn thân nhất, cuộc đời trải qua bước trưởng thành lần đầu tiên, lơ mơ thế nào lại cưa được Hạ Đông Giá.

Hai mươi hai tuổi, năm ba bài vở bộn bề, lại thêm tăng cường tập thể dục, cân nặng giảm xuống còn sáu mươi tư ký, vẫn bị Hạ Đông Giá gọi là "cô mập".

Hai mươi ba tuổi, trong kỳ thực tập lại gặp dịch H1N1 bùng phát mạnh mẽ, bị cách ly trong bệnh viện, cô đứng ở đầu giường, nhìn thi thể tim đã ngừng đập, trong đầu lại hiển hiện rõ cảnh tượng bốn năm trước, trong buổi hôn lễ của chị họ.

Trong những tháng ngày kề vai tác chiến cùng anh, cô đã quên đi thế nào là sợ hãi.

Đoạn kết không được tính là đoạn kết

Quản Di ngồi trong phòng trang điểm, nhìn tivi đã tắt tiếng trên tường đang phát cảnh tượng vô số bóng trắng bận rộn, không khí căng thẳng và bức bối.

http://tieulun.hopto.org

Cô nhìn đến ngẩn ngơ, ngay cả trà hoa mang lên đã lâu cũng quên cả uống.

Chị Từ bước vào, phát hiện cô đang thẫn thờ thì lắc đầu, tắt tivi đi: “Vẫn là em sáng suốt, nếu chúng ta đến Yến Bắc thật thì không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng mất”.

Quản Di “vâng” một tiếng, không nói gì.

Bạn đồng hành đều biết cô có một cái tật là đi công tác nơi nào cũng được, chỉ mỗi Yến Bắc là không!

Sau khi bệnh cúm H1N1 hoành hành, tật này của cô cho là cực kỳ sáng suốt, đoán trước tương lai, nhưng không ai biết rằng chính cái thành phố đang bị dịch bệnh chiếm đóng đó có ký ức vui vẻ nhất và cay đắng nhất của cô, ở đó có người mà cô luôn muốn quên mà lại không quên được, còn có cả tên và họ mà cô từ bỏ.

Đại A... Trong đầu lại văng vẳng giọng nói đó.

http://tieulun.hopto.org

Ngoại truyện: Nữ sinh xấu xa

Cô là một nữ sinh có mái tóc đen dài và một gương mặt xinh đẹp.

Cô cũng là một nữ sinh không được người ta yêu mến.

Vì nội tâm xấu xí.

Còn nhớ ngày đầu nhập học, những gốc cây to lớn xù xì kéo dài đến bờ hồ yên tĩnh, dưới bóng cây đậu một dãy xe hơi riêng đưa sinh viên đến trường.

Xe đưa cô đến là một chiếc xe sản xuất ở Đức với giá tầm trung, chiếc xe sáng bóng chạy trên đường còn ồn, nhưng khi xuất hiện trong một dãy xe đua sang chảnh thì lại không còn nổi bật.

Người mẹ mắt đã có nếp nhăn vừa chỉnh lại vạt áo cho cô, vừa lo âu nhìn chiếc xe gần bà nhất.

Xe người ta tốt hơn xe của họ không chỉ một chút mà thôi, con gái học trong trường này liệu có tủi thân hay không?

Nhận ra nỗi lo âu của mẹ, cô vuốt tóc tự tin: “Mẹ, mẹ yên tâm, đợi đến ngày con làm nên công trạng thì sẽ đưa mẹ rời khỏi ngôi nhà đó, sống một cuộc sống thật tốt”.

Xuất thân của cô không tốt, bố là một doanh nhân đã từng kết hôn hai lần. Mẹ thời trẻ xinh đẹp, bị những lời đường mật của bố lừa gạt, đến khi cô lên ba tuổi, vợ của cha bệnh rồi qua đời, mẹ bước vào gia đình đó, cô mới thoát khỏi danh xưng “con riêng”.

Những ngày tháng tươi đẹp trong tưởng tượng không hề xuất hiện, một

tai nạn đã làm bố cô mất một bên chân, việc làm ăn trong nhà cũng chịu tổn thất nặng nề. Cô và mẹ bị đổ thừa là đồ xui xẻo, chưa được cưng chiều đã hoàn toàn mất đi yêu thương.

Vì thân thế mà cô tự ti, đồng thời cũng càng kiêu ngạo, cô hy vọng dựa vào nỗ lực của bản thân để mẹ được sống sung sướng hơn.

Thế nhưng cuộc sống vốn chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Cô là dân bản địa, nhưng lại không thể hòa nhập vào giới này.

Không biết là kẻ nào biết chuyện đã tiết lộ bí mật về gia đình cô, ngày đầu tiên cô đến trường báo danh đã bị cô lập – phòng ký túc vốn đã sắp xếp từ trước lại bị kẻ khác chiếm mất. Nhìn vết tích sửa tên không hề che giấu trên danh sách, cô từ bỏ đấu tranh, xách hành lý đến phòng 8174.

Khi một thế giới mà cô từng muốn thoát khỏi nó lại lần nữa hút cô vào trong, cảm giác không cam tâm đã hoàn toàn bùng nổ trong nội tâm của cô.

Cô và họ khác nhau, mỗi tháng, dựa vào tiền sinh hoạt không nhiều mà gia đình cho, cô muốn tiếp tục duy trì sự "khác nhau" đó.

Họ không thể xách túi hiệu, cô có, chỉ có điều là đồ đi thuê.

Khi không có ai, cô dùng mỹ phẩm rẻ tiền để tập trang điểm, hiệu quả cuối cùng cũng không thua kém gì nhiều so với mỹ phẩm đắt tiền.

Có lẽ bạn sẽ hỏi: Giấc mơ ban đầu đâu rồi? Có thể dựa vào học tập để thay đổi cuộc sống mà.

Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Cô nàng mọt sách trong phòng ngày nào cũng học điên cuồng, cũng chỉ

xếp hạng hai trong khối, vì chút tiền học bổng đáng thương kia mà tranh chấp đến toạc cả da đầu. Hoa khôi trường họ tùy tiện tham gia một hoạt động bên ngoài, kết giao với mấy người lắm tiền là có ngay túi xách hàng hiệu.

Cô không muốn sống vất vả kham khổ, cô cảm thấy bản thân không thua kém gì họ, cái mà người khác có thì cô cũng có thể có.

Cuối cùng cô gặp được anh ta, một người đẹp trai, chu đáo, và có tiền đã tỏ tình với cô, làm bạn trai của cô.

Cô tưởng cuộc sống từ đây sẽ khác, nhưng cô không ngờ trên thế giới này chưa từng có bữa ăn nào miễn phí. Không biết ai đã kể cho bạn trai cô nghe về gia cảnh thật sự của cô, anh ta liền trở mặt đòi chia tay, còn tát cô một cái.

Như thế cũng đành thôi, thế mà mọi chuyện xảy ra lại bị cô nàng mập phì trong phòng nhìn thấy.

Trong phòng có bốn người, người mà cô khinh thường nhất chính là cô mập đó, mập như thế mà không biết tự lượng sức, đi theo đuổi một người quá đẹp trai, càng khiế n cô ghét hơn là cô chưa từng nhìn thấy vẻ tự ti trên gương mặt cô gái đó.

Chắc chắn là giả vờ giả vịt.

Cô ghét cô mập đó, cô ngờ rằng cô mập đó sẽ cười nhạo cô.

Nhưng cô mập không hề làm vậy.

Điều đó khiến cô đặc biệt khó chịu.

Không có gì mất mặt bằng một người không bằng mình lại thương hại mình.

http://tieulun.hopto.org

Cô lạnh nhạt trước sự quan tâm của cô mập đó.

Cô cảm thấy cô mập quá buồn cười, có phải cô nàng tưởng họ là bạn bè thật sự?

Sự tình có lúc kỳ diệu như vậy, cô ghét cô nàng mập mạp đó, nhưng lại không chối bỏ sự gần gũi của cô ta, vì cô muốn vạch trần cô ta.

Làm sao có người ngốc như thế, chịu làm bạn với một người không mang lại lợi ích cho mình, thậm chí là một nụ cười ấm áp?

Nhưng cô mập vẫn kiên trì làm bạn với cô, bao gồm sau đó cô bất ngờ mang thai, những người khác đều xa lánh cô, mà cô mập vẫn nói chuyện, thậm chí mua thức ăn cho cô mấy ngày liên tục.

Đối với người đã bị cả thế giới này bỏ rơi như cô, sự quan tâm của cô mập đã ép cô đến một vị trí cực kỳ khó xử.

Cô đang đứng ở bờ vực, muốn nhảy xuống kết thúc mọi thứ thì có người đứng phía sau kéo cô lại, không cho cô nhảy, nhưng không nhảy thì làm sao có cuộc sống tốt đẹp gì được?

Cô bắt đầu chú ý nhiều hơn đến cô mập.

Cô cảm thấy cô mập không biết tự lượng sức gì cả, mà cũng chẳng biết thân biết phận.

Một cuộc thi, rõ ràng là bị người ta kéo vào cho đủ quân số mà lại làm việc rất tích cực, thú vị, bị bỏ rơi rồi bị nhặt lại, cô mập cũng không tức tối, còn tiếp tục làm việc nghiêm túc. Cô mập không có tự trọng sao?

Sau đó, thậm chí cô cũng bị cô mập kéo vào nhóm để tham gia thi. Cô có khả năng sao?

http://tieulun.hopto.org

Cô lặng lẽ nhìn cô mập tiến bộ từng bước một, cô dao động, nhưng không ngừng chối bỏ - cô mập không thể làm chuyện gì ra hồn đâu.

Đến khi cô mập bước vào vòng chung kết, nụ cười trên khóe môi cô trở nên cứng đờ. Cô không tin cô mập có thể thành công, cô không tin cô mập không bị người ta đánh bại.

Thế là, cô đã làm người đánh bại cô mập.

Cô mập thua cuộc, và khóc. Cô thì cười.

Cười mãi cười mãi, trong lòng cô cũng khóc. Cô nhận ra người mà cô đánh bại không phải cô mập, mà là chính cô.

Cô chỉ muốn cho mình một lý do để chấp nhận thua cuộc.

Nhìn đi, nỗ lực đến mấy cuối cùng cũng vẫn thua - điều mà cô muốn dành cho bản thân chẳng qua là câu nói này.

Tôi chính là cô ấy, họ quen gọi tôi là Dân Bản Địa, tôi là một nữ sinh xấu xa, lúc nào cũng làm chuyện xấu, nhưng bây giờ tôi có phần hối hận rồi, tôi muốn được nhìn thấy niềm hy vọng vào cuộc sống của Trần Khinh một lần nữa.

Không biết có phải là ảo giác không, đánh bại cô ấy giống như đánh bại chính tôi, tôi rất đau buồn.

(Hết tập 1)

http://tieulun.hopto.org

Lời của tác giả

Đọc xong câu chuyện này, có lẽ bạn sẽ hụt hẫng, sẽ thất vọng, có lẽ sẽ hỏi tôi - đây không phải là ‘điền văn’ sao?

Tình yêu trên thế gian này chưa bao giờ dễ dàng, tình yêu sét đánh càng khó, Trần Mạn Mạn dùng sự lương thiện, kiên trì và nỗ lực của mình khiến cho Hạ Đông Giá yêu cô, đó là chuyện ‘nước chảy chỗ trũng’ trong mắt tôi, như thế mới có thể tạo ra nền tảng tốt cho sự ngọt ngào của tập 2.

http://tieulun.hopto.org

Phụ lục đặc biệt: 60 câu chuyện nhỏ ấm áp

1. Một hôm, có người hỏi sở trường của hai người. Trần Khinh: "Anh ấy đẹp trai, giọng nói hay, là người giữ kỷ lục giải phẫu nhanh nhất trong trường tôi, là thần thủ". Người kia gật gù: "Còn cô?". Trần Khinh đang lắc đầu, định nói tôi không có thì bị Hạ Đông Giá tiếp lời: "Cô ấy là người giữ kỷ lục thi Vua Dạ Dày To, ăn xong không ợ hơi, cũng là cao thủ bóc tôm, một phút bóc được mười mấy con là chuyện nhỏ, còn có thể vừa bóc vừa ăn, là thần vị!". #kỹ năng sở trường.

2. Lúc Trần Khinh lặng lẽ theo đuổi Hạ Đông Giá, đối mặt với rất nhiều đối thủ, cô từng chạy đến hỏi anh: "Anh muốn tìm một người thế nào? Nhất định phải xinh đẹp sao?". Hạ Đông Giá gấp sách lại: "Không nhất định là xinh đẹp, nhưng nhất định là không được mập". Trần Khinh: "…". #đây là mặt heo. #về nguyên nhân giảm cân.

3. Vị bác sĩ Hạ nói hình dáng lông mày của Trần Khinh không đẹp, cô liền về ký túc nghiên cứu mấy ngày trời xem nên sửa thế nào. Vài ngày sau, Hạ Đông Giá tình cờ gặp Trần Khinh ở nhà ăn, liếc nhìn một cái rồi hỏi: "Sao càng sửa càng xấu vậy?". Trần Khinh câm nín. Ăn xong, Hạ Đông Giá theo Trần Khinh về phòng, sau vài lần 'huơ dao', quan sát kỹ rồi hỏi: "Trần Khinh, em có chì vẽ lông mày không?". #nguyên nhân vẽ lông mày.

4. Cân nặng cách biệt hai mươi lăm ký, thành tích kém bình quân năm mươi điểm, nhan sắc thì còn cách xa hơn nữa, bị hỏi đến bí quyết theo đuổi được nam thần, Trần Khinh ngoẹo đầu suy nghĩ giây lát rồi đáp: "Chắc là kiên trì". "Kiên trì ăn hết món thịt duy nhất trong bữa trưa của tôi, món mà tôi thích nhất, lại còn kiên trì đến mấy năm." Hạ Đông Giá ngồi cạnh xen vào. #theo đuổi nam thần.

5. Một phóng viên đã hỏi trong một lần phỏng vấn: “Thế giới hoa lệ, mỹ nữ như mây, anh chưa từng dao động trước tình yêu?”. Hạ Đông Giá đẩy đẩy Trần Khinh: “Em không thể đứng xa một chút à, anh không nhìn thấy mặt phóng viên nữa”. Trần Khinh lúng túng, bất động: “Phóng viên đó rất đẹp”. Hạ Đông Giá: “You see, thế giới hoa lệ có cô ấy chắn ngang rồi, tôi chẳng thể nhìn thấy gì”. Phóng viên: “...”. # luận về ưu thế thể tích.

6. Trần Khinh thích ăn, mỗi lần chuẩn bị thi cử là sẽ đòi Hạ Đông Giá mua một đống đồ ăn vặt cho cô. Một lần nọ, Hạ Đông Giá thi nâng cấp, Trần Khinh ngồi cạnh bàn, hỏi anh: “Anh muốn ăn gì? Em đi mua cho”. Hạ Đông Giá không hề ngẩng đầu lên, kéo cô vào lòng rồi cắn vào má cô: “Mang lên một trăm ký Trần Khinh để nếm thử trước đã.” #bàn về thi cử.

7. Có lần đám bạn bè bàn luận xem tại sao Trần Khinh có thể hẹn hò với bác sĩ Hạ. A nói: “Có lẽ bác sĩ Hạ nhận ra Trần Khinh sẽ gầy, hơn nữa gầy đi còn là đại mỹ nữ”. B lắc đầu: “Tớ nghĩ không phải, đã nói là trên đời này không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười, tớ nghĩ Trần Khinh nhất định là rất giỏi trang điểm”. Đáp án không đồng nhất, mọi người cùng đi hỏi Trần Khinh. Cô trả lời: “Đã từng trang điểm, còn mất cả hai tiếng đồng hồ”. Mọi người: “Chắc chắn là rất đẹp phải không?”. Trần Khinh: “Không biết, nhưng anh ấy bắt tớ vứt hết mỹ phẩm đi rồi”. #bàn về trang điểm.

8. Từ hôm quen Hạ Đông Giá, gần như cứ cách một quãng thời gian là Trần Khinh sẽ tỏ tình với anh.

“Hạ Đông Giá, làm bạn trai em nhé.” “Không đâu.”

“Hạ Đông Giá, em thích anh.” “Xin hãy đi thích người khác”

“Hạ Đông Giá, anh thực sự không suy nghĩ đến em sao?” “Không hề.”

“Hạ Đông Giá, em muốn làm bạn gái anh.” “Không được.”

“Hạ Đông Giá, làm bạn trai em nhé.” “Câu này trước đây em đã nói rồi.”

“Có không?” “Có, ngày thứ ba trăm năm mươi hai sau khi chúng ta quen biết, ba giờ chiều, cạnh quầy báo của trường.” #em ở trong tim anh.

9. Năm đó tốt nghiệp, Trần Khinh bất ngờ nhận được thông báo phê bình từ nhà trường, lý do như sau: Phá hoại di tích cổ. Hạ Đông Giá biết tin rất kinh ngạc, hỏi cô: “Em phá hoại di tích gì?”. Trần Khinh: “Nhà vệ sinh trường, em viết lên vách ngăn hố xí là cần bán quạt gió, quạt sưởi, bán xong rồi em quay lại đó xóa dấu vết thì bị tóm được, tiền kiếm được bị tịch thu không nói, vấn đề là cái nhà vệ sinh dội nước kia chỗ nào được tính là di tích chứ?”. Hạ Đông Giá: “...” #bàn về việc xấu.

10. Có người hỏi Trần Khinh về ký ức “đau tim nhất” mà Hạ Đông Giá mang lại cho cô. Trần: “Lần đầu anh ấy từ chối tôi, nói xem tôi là em gái là đau tim nhất”. Hạ: “Tại sao không hỏi tôi?”. Người hỏi sửng sốt: “Anh cũng có à?”. Hạ Đông Giá liếc nhìn Trần Khinh, trả lời: “Từ sau lần đó, ai kia lần nào tự giới thiệu cũng nói: ‘Tôi là em gái của Hạ Đông Giá, chúng tôi không có quan hệ huyết thống, tôi thích anh ấy, anh ấy không thích tôi, thế nên tôi chỉ có thể làm em gái anh ấy.’ Hơn nữa cô ấy gặp ai cũng lặp lại như vậy”. #bàn về đau tim.

11. “Có thể dùng một từ khái quát về cô gái mà anh thích không?”

Hạ: “Thẳng thắn. Tôi nói tôi xem cô ấy là em gái, cô ấy gặp ai cũng gọi tôi là anh trai. Lần đầu cô ấy biết chuyện tôi và Hàng Chu đã hỏi thẳng tôi: ‘Thầy thích cô giáo Hàng sao, thầy Hạ?’. Lúc đó là ở trong giảng đường bậc thang, cả khoa cùng đi học môn đó. Khi tôi nói muốn ôm cô ấy, cô ấy lao thẳng vào tôi, hôn tôi với cái miệng đầy mỡ heo, vì cô ấy mới ăn xúc xích xong”.

http://tieulun.hopto.org

“Có thể dùng một câu khái quát tình cảm của hai người không?”

Hạ: “Cũng may là chưa bỏ lỡ nhau, cũng may mà chưa từng bỏ cuộc”.

12. Hạ Đóng Giá: “Lần đầu cảm thấy cô ấy đúng là một cô gái tốt thì cô ấy nặng tám mươi tư ký, mặc một bộ quần áo tình nguyện bẩn thỉu, mặt mày lem luốc, cả ngày hôm đó, chúng tôi chỉ nói chuyện với nhau một lần, trên mảnh đất đổ nát, lúc đó tim tôi đập rất bình thường nhưng lại biết rõ rằng từ đó về sau, cô ấy đối với tôi đã là một người hoàn toàn khác”. # lần đầu rung động của bác sĩ Hạ.

13. Có người hỏi Trần Khinh: “Đã từng hối hận vì theo đuổi bác sĩ Hạ chưa?”. Trần Khinh: “Không hối hận, tôi hối hận vì đã học y”. Người ta: “Why?”. Trần Khinh: “Học xong năm nay không được giữ lại, đành học thạc sĩ, mới tốt nghiệp xong thi khoa bệnh truyền nhiễm nói có yêu cầu về học lực, nên tôi đành học tiến sĩ, bao nhiêu thời gian tươi đẹp đều phí phạm vào sách vở, suýt tí nữa tôi đã thành Diệt Tuyệt Sư Thái không ai thèm rồi”. Hạ Đông Giá: “Bà Hạ à, em diệt anh từ bao giờ, sao anh không biết?”. #bàn về việc học hành.

14. Một lần nọ, bác sĩ Hạ tham gia hoạt động bên ngoài, Trần Khinh sống chết đòi đi theo. Bác sĩ Hạ ngẫm nghĩ rồi đưa ra một điều kiện. Trần: “Tại sao bắt em tự mang theo cáng cứu thương?”. Hạ: “Ai đó hễ đuối sức là ngất xỉu, ngất xỉu thì phải có người khiêng, người một trăm ký thì còn có thể thử được, chứ người bảy mươi lăm ký khiêng em sẽ bị sức nặng làm cho gãy xương. Giống như anh, không cần nghĩ nhiều, hễ khiêng em là lập tức biến thành bánh quy bị ép vỡ vụn.” Trần: “Hiện tại em mới chỉ năm mươi ba ký”. Hạ: “Ồ, anh quên mất. Haizzz... thật hoài niệm những ngày em còn mập”. Trần: “Để anh có có cười nhạo em chứ gì?”. Hạ: “No, có thể quang minh chính đại giữ em ở nơi an toàn, bên đó nguy hiểm lắm”. #bàn về những câu

nói tình cảm.

15. Hỏi vợ chồng họ Hạ: “Tại sao lại chọn đối phương là nửa kia của mình?”. Hạ Đông Giá: “Dễ bắt nạt, mềm, ngọt”. Trần Khinh: “Rất nhiều, thích bắt nạt tôi, tự cho mình đúng, tự cho mình đúng mà bắt nạt tôi, thực ra mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của tôi, cứng, ngọt”. #bàn về việc ai đen tối hơn ai.

16. Lúc Trần Khinh vẫn còn rất mập, lúc nào cũng muốn trải nghiệm cảm giác được người ta bế là như thế nào, nhưng mỗi lần nói ra thì đều bị bác sĩ Hạ từ chối. Lý do: Nặng lắm, bế không nổi. Một hôm, bác sĩ Hạ ra ngoài uống rượu, say khướt trở về, vừa vào nhà đã bế bổng Trần Khinh lên. Trần: “Anh sao vậy?”. Hạ: “Ban nãy XX nói là trời sập xuống thì có người cao hơn chống đỡ, anh cao hơn em, sợ em bị đập trúng”. Trần: “Ồ”, rồi cúi đầu e thẹn. #những câu chuyện thú vị thường ngày của vợ chồng họ Hạ.

17. Một lần, bác sĩ Hạ cãi nhau với Trần Khinh, Trần Khinh bỏ về nhà mẹ, mấy hôm sau nữa, bác sĩ Hạ đi làm mà lúc nào cũng lơ đãng, cứ cầm điện thoại ra xem. Đồng nghiệp A không chịu được, mắng: “Hạ Đông Giá, cậu có thể nào lo việc chính không?”. Hạ ngớ ra một lúc rồi lập tức cởi áo blouse. A: “Cậu làm gì thế? Bây giờ đang trong giờ làm việc mà!”. Hạ: “Không phải cậu nói là lo chuyện chính hả? Lẽ nào vợ tôi không ‘chính’ bằng công việc?”. #bàn về việc chính.

18. Trần Khinh: “Thích nhất lúc anh ấy tức giận, gõ vào đầu tôi, gõ một cái rồi thổi mấy cái, sau đó hỏi tôi còn đau không, rất ấm áp!”. Hạ Đông Giá: “Ghét nhất là cô ấy học theo người ta trò ‘ép tường’, cánh tay ngắn chân ngắn, lần nào ‘đụng chạm’ với tôi cũng là bụng chứ không phải mặt, tư thế đó làm cổ tôi lúc nào cũng đau nhức, phiền!”. #bày tỏ tình cảm dạng khác.

19. Ba mươi tuổi, đồng nghiệp bảo trẻ con trong nhà ra ngoài lấy xì dầu,

bác sĩ Hạ gọi cô mập ra ngoài lấy xì dầu; bốn mươi tuổi, đồng nghiệp bảo trẻ con ra ngoài lấy xì dầu, bác sĩ Hạ gọi cô mập ra ngoài lấy xì dầu; năm mươi tuổi, đồng nghiệp dẫn đứa cháu nội ra ngoài lấy xì dầu, bác sĩ Hạ nắm tay cô mập ra ngoài dạo phố. Ngươi ta sẽ chuyển dời tình yêu sang con cái hoặc cháu của họ, anh chỉ yêu một mình cô mập. #tình yêu ấm áp.

20. Bộ môn tổ chức đi du lịch, đồng nghiệp A: "Chồng tôi nói bên đó rất nắng, mua cho tôi kem chống nắng tốt nhất". Đồng nghiệp B: "Bạn trai tôi cho tôi một tấm thẻ ngân hàng, cứ tùy ý quẹt". Trần Khinh lặng lẽ đứng một bên, bác sĩ Hạ đi công tác đột xuất, không thể đi cùng cô. Trên đường về gặp bão, một đoàn người bị kẹt lại ở sân bay, A: "Tôi không liên lạc được với chồng tôi". B: "Tôi cũng thế". Trần Khinh lặng lẽ ngẩn ngơ bỗng thấy như có ai chạm vào đầu, Hạ Đông Giá không biết xuất hiện từ đâu đang ngồi cạnh cô, vẻ mặt chê bai: "Em là người Châu Phi hả? Sao lại phơi nắng như hòn than thế này?". Trần Khinh kích động đang định nói gì đó thì bác sĩ Hạ đã lấy ra một thứ như có ảo thuật: "Hòn than, mắt nhìn của em chả ra sao cả, rõ ràng đá hồng ngọc kia đẹp hơn". Trần Khinh nhìn thứ trong tay Hạ Đông Giá, nhận ra đó là thứ mà ban nãy cô nhìn thấy trong cửa hàng miễn thuế nhưng không nỡ mua. #bàn về việc đến trễ.

21. Khoa mà bác sĩ Hạ công tác chém gió rất kinh khủng, có lần đơn vị tổ chức đi du xuân, đồng nghiệp A trong khoa nói "Vợ tôi làm món Nhật cho tôi ăn, ngon tuyệt!". B lườm A một cái: "Món Nhật làm sao ngon bằng món Trung Quốc ta, xem điểm tâm vợ tôi làm này", C không phục, đứng lên: "Vợ tôi..." Một đám người ai cũng nói rồi, chỉ còn lại bác sĩ Hạ đang lặng lẽ xem sách, làm như không phát hiện ra ánh mắt của mọi người, anh giơ tay: "Vợ ơi". Trần Khinh ở đằng xa nghe tiếng liền lon ton chạy đến: "Gì thế chồng yêu?". Bác Hạ ngoắc ngoắc ngón tay để cô lại gần, lập tức "chụt" một cái. Bác sĩ Hạ: "Mùi vị tuyệt quá". #bàn về đắc ý.

22. Trần Khinh tốt nghiệp xong, cuối cùng cũng vào được bệnh viện có Hạ Đông Giá làm việc đúng như ý nguyện, nhưng ngày đầu tiên vào viện cô liền biết được bác sĩ Hạ của cô bị người ta tố cáo, đồng nghiệp có người sững sờ, có người vui trên nỗi đau, chỉ mỗi bác sĩ Hạ vẫn bình thản như thường. Trần Khinh lo lắng hỏi anh: "Không sao chứ?". Bác sĩ Hạ lườm cô, không nói gì cả. Nói gì? Nói rằng anh cảm thấy yêu cầu của khoa này quá cao, nói rằng anh sợ ai đó không thích ứng được, nói rằng "tiêu chuẩn khoa" là anh đã cố ý hạ đẳng cấp của khoa xuống sao? Hừ! #bàn về kiêu ngạo.

23. Trần Khinh có đợt bị bệnh dạ dày, cần kiểm soát việc ăn uống. Mỗi lần bác sĩ Hạ nấu cơm xong, cô đều chỉ vào cái nồi sau lưng anh và nói: "Em thấy món đó chưa chín, không tin anh cho em nếm thử đi". Thế là sau mấy lần, bác sĩ Hạ quay lại, nói: "Anh thấy em cũng chưa chín, anh cũng muốn nếm thử". Và sau mấy lần như vậy, Trần Khinh không bao giờ dám đặt chân vào nhà bếp nữa. #bàn về "chín"

24. Bị người ta hỏi đến khuyết điểm bản thân, Trần Khinh trả lời như sau: "Trí nhớ kém, hay bị lạc đường, ra ngoài lúc nào cũng không mang theo chìa khóa, đang đun nước thì chạy đi xem ti vi, quên mất ấm nước trên bếp, quần áo giặt xong lúc nào cũng quên mang đi phơi...". Người hỏi lau mồ hôi trán, rồi hỏi Hạ Đông Giá: "Bác sĩ Hạ thì sao?". Hạ Đông Giá: "Đi ra ngoài hay phải nhặt đứa trẻ lạc đường về, thường phải cứu quần áo, cứu ấm nước, phiền mấy cái tật này chết đi được, sống chết cũng không sửa đổi". #bàn về khuyết điểm.

25. Lúc Trần Khinh đi công tác, tối nào cũng gọi điện cho bác sĩ Hạ, bác sĩ Hạ lần nào nói chuyện với cô cũng giống hệt nhau, quá trình như sau:

"Lại ăn nhiều thế hả? Phí thức ăn. Không cần, có phí thức ăn trong nhà đâu. Ngủ sớm đi, đừng đạp lên chăn. Cúp đây"

“Lại ăn nhiều thế hả? Phí thức ăn. Không cần, có phí thức ăn trong nhà đâu. Ngủ sớm đi, đừng đạp lên chăn. Cúp đây.”

“Lại ăn nhiều thế hả? Phí thức ăn. Không cần, có phí thức ăn trong nhà đâu. Ngủ sớm đi, đừng đạp lên chăn. Cúp đây.”

Sau đó Trần Khinh về bệnh viện, có đồng nghiệp nhiều chuyện hỏi bác sĩ Hạ sao lại chẳng có lãng mạn gì cả. Bác sĩ Hạ hừ một tiếng: “Không muốn ứng phó nên phát đoạn ghi âm sẵn”. Buổi tối Trần Khinh về nhà hỏi anh, bác sĩ Hạ: “Chính là ghi âm”.

Trần: “Ồ? Thế thì tiếng ho bỗng dưng xuất hiện trong ngày cuối là ghi âm, ngày thứ hai từ dưới đếm lên, em nghe thấy đoạn dự báo thời tiết cũng là ghi âm, còn nữa...”. Hạ cúi đầu: “Sao mà lắm lời thế nhỉ!”. #bàn về lãng mạn.

26. Trần Khinh trước khi kết hôn: “Em muốn nuôi một con cún Corgi, lông vàng cũng được, không thì một em mèo tai cụp Scotland cũng ok”. Bác sĩ Hạ: “Ừ”. Bác sĩ Hạ sau khi kết hôn: “Em thấy anh dẫn một con chó ngốc nghếch chân ngắn đi dạo, chiều cao có hài hòa không? Người hiểu chuyện thì biết là chó nhà mình rụng lông, không biết lại tưởng là anh ngoại tình với gái ngoại quốc!” Trần: “Thế tại sao cũng không được nuôi mèo?”. Hạ: “Cái đồ tham ăn đó, nuôi một mình em đã đủ tốn sức lắm rồi”. Cuối cùng Trần Khinh không thể nuôi thú cưng, bác sĩ Hạ được như ý nguyện, không còn thứ gì có thể quấy rối thế giới hai người. #bàn về thú cưng.

21. Một lần, Trần Khinh tham gia cuộc thi hùng biện, lúc luyện từ, bác sĩ Hạ ngồi cạnh vừa uống cafe, vừa sỉ nhục: “Với tốc độ nói của em, chưa được nửa câu đã bị đối phương tấn công chết rồi... Chà chà, luận điểm không đúng, phải tấn công người ta ở đó... ngốc...”. Tóm lại là dù Trần Khinh tập luyện thế nào, bác sĩ Hạ cũng thấy chướng mắt. Cuối cùng Trần Khinh cũng có phần bực tức: “Thế anh bảo phải làm sao đây?”.

Bác sĩ Hạ ngoắc ngoắc ngón tay: “Lưỡi của em thiếu rèn luyện”.

Trần Khinh ngây ngô hỏi: “Làm sao luyện đây?”.

Bác sĩ Hạ: “Luyện thế này này”.

Trải qua một tuần tập luyện, khoa của Trần Khinh giành giải quán quân cuộc thi hùng biện, chỉ có điều là bác sĩ Hạ thay Trần Khinh tham gia, trong lễ trao giải, Trần Khinh ngồi bên dưới, tay ôm miệng, làu bàu trong bụng: Sưng cả rồi. #bàn về luyện yêu.

28. Một lần nọ, bác sĩ Hạ đi công tác trở về, đến nhà đã nằm mềm nhũn trên giường, Trần Khinh vốn chuẩn bị cả một bụng những lời muốn nói với anh, cuối cùng lại biến thành lẩm bẩm một mình. Hôm sau ngồi cạnh bàn ăn, bác sĩ Hạ đọc báo, bỗng lên tiếng: “Cho dù là chó nhà dì ba đẻ năm đứa, anh cũng không có hứng trở thành chủ nhân của năm đứa đó, anh ghét chó; màu sắc màn cửa OK, chí ít còn đẹp hơn màu vàng như phân lần trước, đúng là khâm phục thẩm mỹ và can đảm khi em mua nó; quà của Tiểu Triệu anh đã lo xong rồi, không cần lo lắng”. Trần Khinh mừng rỡ nói: “Những lời tối qua em nói anh đã nghe hết sao?”. Hạ hừ một tiếng, thầm nghĩ: Cô nàng này lắm lời thì thôi, lại còn lắm lời sau khi “tiểu biệt” nữa! Trong kỳ sinh lý cũng lắm lời luôn! Có còn cho người khác ngủ ngon không hả! #bàn về tiểu biệt.

29. Lần đó, khi bị hỏi về lúc không thể chịu đựng đối phương ở điểm nào nhất, bác sĩ Hạ đã trả lời như sau: “Một lần, cha của sếp cô ấy qua đời, sau tang lễ, sếp đáp lễ một tấm thẻ mua hàng siêu thị, cái tên này lúc đó đã chạy lon ton đi siêu thị, không chịu nổi”.

Trần Khinh chu môi: “Thế còn tốt hơn ai kia giấu nhẫn vào trong hộp kẹo hỷ của người ta, rõ ràng là muốn nhân niềm vui người khác để cầu hôn, sống chết nói là giải thưởng rút thăm được trong cửa hàng kẹo hỷ, nói như

thế em cũng là do anh ấy rút thăm trúng được ấy". Bác sĩ Hạ: "Đúng là may mắn mà rút được. Dù sao thì chưa kịp nghĩ ra lời cầu hôn mà nhẫn đã bị phát giác rồi, thế nên cầu hôn cũng đành vậy, tóm lại là không thể để cô ấy biết, hừ!". #bàn về trí nhớ.

30. Xin hỏi bác sĩ Hạ: "Trần Khinh đã làm chuyện gì khiến anh khổ sở nhất?". Hạ Đông Giá: "Tôi coi cô ấy là em gái, cô ấy gặp ai cũng gọi tôi là anh trai. Tôi không muốn xem cô ấy là em gái mà cô ấy vẫn cứ gặp ai cũng gọi tôi là anh trai, tức chết mất". #bàn về chuyện theo đuổi không dễ dàng.

31. Lúc Hạ Đông Giá theo đuổi Trần Khinh, câu cửa miệng của cô là: "Hãy làm những việc em đã từng làm vì anh, mỗi việc làm ba lần," Kết quả là bác sĩ Hạ liên tiếp ba năm liền đã chạy một vòng các cửa hàng quà lưu niệm trong thành phố vào đêm Giáng Sinh, chỉ để tìm ba con vịt vàng; đứng trước ba khóa sinh viên năm nhất hát ba lần bài "sao đỏ lấp lánh"; chạy ra chạy vào tòa nhà ký túc của Trần Khinh 1011 lần. Cuối cùng bác sĩ Hạ quá mệt mỏi, nhớ lại chuyện cũ liền đi hỏi Trần Khinh: "Lúc đó có phải là em từng hôn anh không?" Trần Khinh: "Cái đó không tính". Bác sĩ Hạ: "…" #bàn về chuyện trở mặt.

32. Một hôm tỉnh giấc vào sáng sớm, Trần Khinh bỗng phát hiện ra cô không nhìn rõ mọi thứ, không dám nói cho Hạ Đông Giá biết, cô đã mơ màng trải qua một ngày như thế, đến tối vẫn thấy không khá hơn mới kể cho bác sĩ Hạ nghe. Bác sĩ Hạ nhướn mày: "Mắt kính, đưa anh", Trần Khinh "vâng" một tiếng rồi ngoan ngoãn lấy kính cận ra. Bác sĩ Hạ cầm lên, lấy khăn lau mấy cái rồi trả lại cho cô: "Lần sau hôn hít phiền em tháo kính ra nhé?". Trần Khinh "ồ" một tiếng, nói: "Không phải mù là được rồi". #bàn về thị lực.

33. Gần nhà Trần Khinh đang tu sửa, một buổi sáng nọ Trần Khinh ra ngoài, cố ý quay lại dặn bác sĩ Hạ: "Trong hành lang và cầu thang toàn là

nước bẩn, đi đứng cẩn thận nhé", bác sĩ Hạ không chịu, đáp trả: "Chuyện này có cần dặn dò anh không?". Trần Khinh nhún vai, không nói nhiều nữa mà đi làm ngay. Giờ cơm trưa, đồng nghiệp khoa kế bên hỏi Trần Khinh là sao bác sĩ Hạ không đi làm. Trần Khinh sửng sốt, vội gọi điện về nhà. Bác sĩ Hạ nghe máy, có vẻ không vui, vòng vo nói mấy câu rồi cuối cùng than vãn: "Vợ à, nước giặt đồ nhà mình cần đổi nhãn hiệu rồi, sao giặt đồ không thấy sạch gì cả". #bàn về chuyện đến chết còn cứng miệng.

34. Ngày 20, tháng 5, bác sĩ Hạ khó khăn lắm mới nhận lời ăn mừng lễ với Trần Khinh, cô hớn hở về sớm, chuẩn bị bữa tối có ánh nến lung linh, nhưng sắp đến giờ tan sở mà cô lại nhận được tin bác sĩ Hạ phải tăng ca gấp. Nghe điện thoại, cô "ồ" một tiếng, có vẻ thất vọng. Bác sĩ Hạ an ủi: "Chuẩn bị một phần quà xem như bồi thường cho em rồi, lát nữa chuyển phát nhanh sẽ giao tới". Trần Khinh "vâng" rồi cúp máy. Cô nhớ lại chuyện giảm giá trong siêu thị nên dứt khoát ra ngoài mua sắm. Ban đêm, xách túi to túi nhỏ về nhà, Trần Khinh liền nhìn thấy một thùng quà to bằng một người, nét chữ của bác sĩ Hạ nghênh ngang viết trên thùng: "Quà không ai hỏi thăm, bỏ nhà ra đi rồi, hừ!" #bàn về "520"

35. Ông Hạ tình cờ nhìn thấy đoạn lưu tin nhắn Wechat giữa bác sĩ Hạ và Trần Khinh, xuýt xoa cười xấu xa mấy tiếng rồi thi thoảng lại lén trộm điện thoại con trai để đọc. Một hôm, khi mới giải xong mật mã mới của điện thoại con trai, mở Wechat ra xem lại phát hiện đoạn đối thoại như sau: "Cô mập đã xóa một tin nhắn" "Bạn đã xóa một tin nhắn" "Cô mập đã xóa một tin nhắn" "Bạn đã xóa một tin nhắn" Cuối cùng hiển thị một câu, phía sau avatar "kiêu ngạo" của bác sĩ là: "Xem tự nhiên đi".

Ông Hạ: Té ngã! #bàn về địch dùng kế thì ta dùng mưu.

36. Một hôm, một đồng nghiệp của Trần Khinh đeo một chiếc vòng rất

bắt mắt, khoe là chồng cô ta phải tốn bao nhiêu bao nhiêu tiền để mua, một đồng nghiệp khác không phục, bảo rằng chồng cô ta mỗi tháng cho cô ta mười ngàn tệ tiêu vặt, một đám người tranh nhau khoe khoang, có người nhìn Trần Khinh rồi hỏi: "Trần Khinh, bác sĩ Hạ mỗi tháng cho cô bao nhiêu tiền tiêu vặt?". Trần Khinh: "Mỗi tháng ba mươi". Mọi người xuýt xoa. Tối đó, Trần Khinh ngồi trong quán, ăn món ăn bác sĩ Hạ mua cho cô, nhắc đến chuyện ban sáng. Bác sĩ Hạ hừ lạnh: "Ngày mai mua thức ăn xong sẽ đến khoa ăn cùng em". Trần Khinh cười mà không nói gì. Lúc đó là ngày thứ mười ba bác sĩ Hạ bế quan để thi cử, cũng là ngày thứ mười ba anh lén chuồn ra ngoài ăn cơm cùng vợ. Bác sĩ Hạ: "Bế quan thì bế quan, lại còn đòi phải ăn cơm tập thể, làm anh muốn ăn với em cũng nuốt không nổi". Anh sờ cằm, suy nghĩ: "Thức ăn ba mươi tệ có đủ ăn không? Hay là thêm quả trứng?" #bàn về ở cạnh nhau.

37. Lần nọ, được hỏi ấn tượng về đối phương khi mới yêu nhau là gì. Khái quát của Trần Khinh về bác sĩ Hạ là: "Lo lúc được lúc mất". Hạ Đông Giá: "Anh lo sợ lúc được lúc mất? Làm sao lại thế?". Trần Khinh: "Lần đó cả buổi sáng anh không nhắn tin Wechat cho em được, cứ cố gắng chờ đến buổi trưa, cuối cùng không nhịn được gọi điện cho em mới nhận ra là em hết tiền, bị cắt mạng rồi, từ đó về sau điện thoại em cứ cách một thời gian lại được nạp một ngàn tệ, đó không phải là lo sợ lúc được lúc mất thì là gì?". Bác sĩ Hạ: "…" #bàn về lo sợ lúc được lúc mất.

38. Có người bạn khó chịu việc bác sĩ Hạ và Trần Khinh quá ngọt ngào với nhau, hôm nọ hỏi hai người có lúc nào đó cảm thấy đối phương đặc biệt đáng ghét hay không, bác sĩ Hạ và Trần Khinh cùng đồng thanh trả lời "Có". Trần Khinh: "Có đợt mắt anh ấy làm việc quá sức nên bị viêm, cần phải nhỏ thuốc mắt, nhưng anh ấy sống chết không chịu". Bác sĩ Hạ: "Bệnh viện chúng tôi xét nghiệm, ai đó cân nặng vượt quá tiêu chuẩn, đường huyết cao,

mỡ máu cao, tôi bảo cô ấy giảm cân mà cô ấy lại lười biếng, không chịu phối hợp".

Người hỏi còn chưa kịp thấy thỏa mãn thì lại nghe vợ chồng họ Hạ cùng nói: "Nhưng chúng tôi đã tìm ra cách giải quyết". Trần Khinh: "Nhỏ thuốc mắt một lần sẽ hôn một cái vào mắt". Bác sĩ Hạ: "Gập bụng một cái sẽ hôn một cái". Người hỏi: "..." #bàn về 250 cách diễn tình cảm.

39. Lúc được hỏi ký ức thú vị nhất về đối phương, Trần Khinh mím môi cười: "Sáng hôm qua, trong chăn anh ấy đánh một cái rắm rõ to, thối chết đi được". Bác sĩ Hạ ngồi cạnh tái nhợt mặt, ngượng ngùng không nói được gì. Tối đó, bác sĩ Hạ nấu ăn, làm một bàn đầy thức ăn, ăn xong chưa kịp tiêu hóa lại bắt Trần Khinh gập bụng. Trần Khinh mới làm một cái liền nghe thấy tiếng "bủm".

Bác sĩ Hạ: "Nhìn kia, em cũng biết đánh rắm, sau này không được cười anh, như thế anh cũng sẽ thay em giữ bí mật". Trần Khinh gãi đầu, "vâng" một tiếng. Cô không biết rằng trong lòng bác sĩ Hạ lúc này đang độc thoại như sau: Đậu đũa xào, củ cải trắng xào khô, đậu xào... hahaha... #bàn về đánh rắm.

40. Kết hôn hai năm, thái độ các đồng nghiệp đối với Trần Khinh từ hâm mộ ban đầu chuyển sang đồng cảm, nguyên nhân nằm ở con cái. Đồng nghiệp A: "Trần Khinh, sao còn chưa sinh con, là vì vợ chồng trẻ muốn chơi thêm hai năm hả?". Trần Khinh lắc đầu: "Không phải". Đồng nghiệp B: "Tôi quen một chuyên gia về phụ khoa, hôm nào đó sẽ giới thiệu cô sang đó khám nhé". Đồng nghiệp C: "Phải đó, không có con thì làm sao trói được trái tim đàn ông. Tôi phát hiện ra bác sĩ trẻ mới vào khoa của bác sĩ Hạ cứ gọi là rất có tình cảm với anh ấy đó". Đồng nghiệp A: "Đúng rồi đúng rồi". Trần Khinh: "…"

Buổi tối tan sở về, Trần Khinh kể chuyện đồng nghiệp ban ngày cho Hạ Đông Giá nghe, bác sĩ Hạ "ờ" một tiếng, không tỏ thái độ gì. Hôm sau Trần Khinh đi làm, đang lấy quần áo ra khỏi túi trong phòng thay đồ thì một cuốn sách rơi ra. Còn về tựa sách thì càng khiến vẻ mặt của đám đồng nghiệp của cô trở nên hết sức vi diệu. Từ đó, ánh mắt của đám đồng nghiệp nhìn Trần Khinh càng thương hại hơn, để đến nỗi nữ bác sĩ luôn ân cần với bác sĩ Hạ cũng tự động rút lui. Trần Khinh nhìn quyển sách "100 chiêu giúp 'cái ấy' đứng lên" không biết bị nhét vào trong túi từ lúc nào, có vẻ bần thần, anh như thế thì có cần người "giúp đỡ" không chứ? #bàn về một chiêu đánh chết kẻ địch.

41. Một lần, Trần Khinh cuống lên đi toilet, vừa đẩy cửa thì phát hiện bác sĩ Hạ đang "xì xì", cô đỏ mặt rồi rút lui ngay, dặn dò: "Hạ Đông Giá, nhớ đóng cửa nhé!" Hạ Đông Giá: "Ờ, nhớ rồi". Trần Khinh tưởng anh đã nhớ, nhưng mấy lần sau anh vẫn tái phạm. Trần Khinh bó tay, quyết định lấy mình ra làm ví dụ để Hạ Đông Giá noi gương. Thế là hôm đó, cô mời rất đông bạn bè đến nhà chơi. Chuẩn bị hoa quả xong, làm theo những gì đã hẹn với nhau trước, Trần Khinh vào toilet ngồi, nhưng đợi mãi mà bạn cô cũng không đẩy cửa vào như đã dặn trước. Trần Khinh cứ gọi là buồn bực. Cô không biết rằng bác sĩ Hạ lúc này đang hậm hực đứng ngoài cửa: "Thứ của nhà mình chỉ có thể cho người nhà xem". #bàn về chứng bệnh mang tính lựa chọn.

42. Có lần một đồng nghiệp nam trong khoa "sỉ nhục" rằng phụ nữ quá lắm lời, khiến những chị em phụ nữ trong khoa cảm thấy rất phẫn nộ, tiếc rằng người đó mồm mép tép nhảy, một mình chống lại hết thảy mà vẫn chiếm thế thượng phong. Trần Khinh nãy giờ vẫn im lặng đã gọi điện cho Hạ Đông Giá. Trần Khinh: "Chồng à, anh cảm thấy có chỗ nào em làm khiến anh không hài lòng không? Anh nói đi, em sẽ sửa". Bác sĩ Hạ: "Hừ, sao bỗng dưng lại ngoan thế? Nhưng em không cần tự ti, nghĩ rằng không xứng với

anh, ngoài việc em ăn quá nhiều, mặc quần áo không hợp mốt, lúc ngủ còn ngáy to hơn anh, nấu ăn mười lần thì hết chín lần nhầm lẫn giữa muối và đường, lúc tức giận thì hay phớt lờ anh, quá tiết kiệm...". Trần Khinh bấm nút loa ngoài lên rồi quay đầu lại nhìn đồng nghiệp đang há hốc miệng, khẽ nói: "Sự thật chiến thắng hùng biện". #bàn về sự kiện chiến thắng hùng biện.

43. Hãy dùng một câu để hình dung một đoạn ký ức sâu sắc nhất về sinh nhật của bạn với anh ấy/cô ấy.

Hạ Đông Giá: "Hôm đó, trời lất phất mưa, tôi ôm bánh kem tự tay làm, nhìn cô ấy từ trong tòa nhà đi ra, gương mặt tròn cười toe toét như một vắt mỳ. Hôm đó, cô ấy ăn bánh kem của tôi, nói rằng đó là bánh kem ngon nhất từng được ăn, tôi rất rộng rãi cho cô ấy ăn hết, tôi thì không nỡ ăn miếng nào".

Trần Khinh: "Sinh nhật năm đó, trời mưa to như bão, Hạ Đông Giá cứ gọi tôi ra cho bằng được, tôi đi quá vội nên ngã một cú, mặt vừa đỏ vừa sưng, dặm đến mấy lớp phấn mới không nhìn ra. Sinh nhật đó thật sự rất vui, chỉ duy nhất một điều không vui là bánh kem mà Hạ Đông Giá làm cho tôi, quá khó ăn thì khỏi cần nói, lại còn bắt tôi ăn hết, ăn hết xong lại còn đòi tôi khen ngợi nữa". #bàn về tính hai mặt của sự việc.

44. "Giả như, một hôm nào đó bạn đưa bạn bè về nhà chơi, vừa vào thì thấy nửa kia của mình đang để trần nửa người bước ra từ nhà tắm, bạn sẽ làm thế nào?" Trần Khinh, Hạ Đông Giá cùng trả lời đồng thanh: "Bịt mắt lại". Câu trả lời của họ đang khiến người ta khen ngợi là ăn ý thì Hạ Đông Giá đã hừ một tiếng: "Không thể nói là ăn ý, đương nhiên là tôi sẽ bịt mắt bạn mình, còn cô ấy... hừ, Trần Khinh, cơ thể anh quá xấu xí đến nỗi em muốn bịt mắt lại hả?". #bàn về việc ra khỏi nhà tắm.

45. Bác sĩ Hạ hai mươi tám tuổi đưa vợ đi du lịch, lúc vào khách sạn còn

cố ý nhấn mạnh phòng phải có chiếc giường đủ ba người nằm, tiếp tân không hiểu, anh đưa tay chỉ vào Trần Khinh đứng cạnh: "Nhìn vóc dáng vợ tôi đi".

Bác sĩ Hạ ba mươi ba tuổi đưa vợ đi du lịch, lúc vào khách sạn vẫn yêu cầu phòng phải có giường rộng đủ ba người nằm. Trần Khinh không hiểu: "Em đã gầy đi rồi mà". Hạ Đông Giá lườm cô: "Con gái yêu của anh không tính à?". Trần Khinh nhìn bụng mình: "Được thôi",

Năm bốn mươi ba tuổi, vẫn đi du lịch, Hạ Đông Giá vẫn yêu cầu chiếc giường rộng đủ ba người nằm. Trần Khinh: "Con trai không đi theo chúng ta". Hạ Đông Giá: "Hừ, căn cứ vào tinh lực hiện có của anh, cần có không gian đủ lớn để hoạt động". Trần Khinh: ".." #đây là đoạn rất có nội hàm.

46. Sau khi kết hôn, cân nặng của Trần Khinh lại có chiều hướng tăng lên, điều này khiến cô hết sức buồn phiền, để an ủi cô, bác sĩ Hạ đã chuẩn bị một quyển sổ nhật ký, mỗi ngày ghi lại cân nặng của Trần Khinh. Ban đầu anh đã ghi thế này: "Ôi chao, ngực vợ tôi lại to rồi". Về sau lúc Trần Khinh mang thai, anh ghi thế này: "Trời ơi, con gái tôi mới ba tháng đã nặng bảy ký rưỡi rồi". Rồi sau nữa, đến khi con lớn lên, anh ghi thế này: "Vợ lo tôi mập sẽ mất dáng, nên đã lén trộm mất một ký rưỡi thịt trên người tôi". Bác sĩ Hạ lúc đó cân nặng bảy mươi ký. #bàn về "bất biến".

47. Có người nghe nói con trai Hạ Đông Giá không thích bố nó nên chạy đến hỏi nguyên nhân. Hạ Tiểu Soái đang đấm bao cát, bĩu môi nói: "Chú có từng thấy ông bố nào cứ chỉ thị con trai diễn kịch cho em gái xem không? Mà lại còn là "hồ thiên nga" nhé, "cô bé quàng khăn đỏ" nhé, "Bạch Tuyết và bảy chú lùn" nhé. Đó không phải điều quan trọng, nếu cháu diễn thiên nga, thì bố sẽ diễn người, cháu là sói, bố là cô bé quàng khăn đỏ, cháu là chú lùn, bố là công chúa Bạch Tuyết". Kể lể mãi, Hạ Tiểu Soái còn không quên khóc lóc bổ sung, "Các chú không biết tên cháu bị bố đặt rất tùy tiện, trước đó còn

định gọi cháu là Hạ Kiến, Hạ Đán, cháu không muốn sống nữa!". #bàn về cha con.

48. Lúc được hỏi sùng bái nhất ở đối phương là điểm nào, Trần Khinh không suy nghĩ gì, nói ngay: "Tôi không dám nhờ anh ấy cùng giảm cân với mình, quá kích thích! Ăn xong tôi nhờ anh ấy xoa bụng giúp tôi, xoa xong bước lên cân, cân nặng tôi lên một lạng, anh ấy lại tụt xuống hai lạng, anh ấy nói cái tôi nặng là cơm, cái anh ấy gầy đi là tay".

Khi người hỏi câu đó truyền đạt lại cho Hạ Đông Giá nghe câu trả lời của Trần Khinh, anh đã đáp lại bằng nụ cười lạnh: "Cô tưởng muốn dỗ được chuyện vui mãi giữa hai vợ chồng là đơn giản lắm sao? Cô tưởng muốn giữ được hình tượng 'cao cao tại thượng' nổi bật của mình trước mặt vợ thì ai cũng làm được? Nói cho cô biết, nhanh chóng phân tán sự chú ý đồng thời dùng tốc độ ánh sáng chỉnh cân quay về số 0 để cô ấy không phát hiện ra, chuyện này không phải ai cũng làm được đâu, haha..." #bàn về sùng bái.

49. Cả nhà Trần Khinh đều thích món cánh gà chiên ở một quán trong tiểu khu, ăn được hai lần, hôm nọ bỗng phát hiện ra câu quảng cáo mà ông chủ quán dán trước cửa tiệm là "tuyệt đối không thiếu trọng lượng, mỗi phần đủ 20 cái". Người đầu tiên nhận ra là Hạ Tiểu Soái, cậu vỗ bàn hỏi ông chủ: "Ông chủ, rõ ràng cháu đã trộm của mẹ, tại sao cháu chỉ có mười mấy cái cánh gà?". Trần Khinh cũng lúng túng: "Đúng rồi, rõ ràng tôi cũng lén chia cho Tiểu Soái mấy cái, nhưng sao tôi có đến hai mươi mấy cái?". Hạ Đông Giá ngồi cạnh cười "hơ hơ": "Dám trộm của vợ bố à?". #bàn về thiếu mất đồ ăn.

50. Mọi người đều tưởng rằng Hạ Tiểu Soái không thích Hạ Đông Giá, nhưng nghe đồn là cậu bé lại không thích mẹ nữa rồi, kẻ tò mò chạy đến hỏi nguyên nhân, cậu đang gặm đùi gà bỗng chu môi ra: "Chú từng thấy có bà

mẹ nào mỗi ngày chỉ hôn chồng mà không hôn con trai không, bố rõ ràng cao hơn cháu bao nhiêu, mập hơn bao nhiêu, nhưng mẹ chỉ ôm bố mà không ôm cháu, nói cháu nặng, hai bố con cháu ai nặng hơn chứ?". Câu trả lời của cậu bé khiến kẻ tò mò xuýt xoa than thở, thầm nghĩ tình cảm giữa bác sĩ Hạ và bác sĩ Trần thật tốt. Thấy kẻ tò mò đi rồi, Hạ Tiểu Soái chùi miệng, chạy đi tìm Hạ Đông Giá: "Bố, con đã nói theo lời bố dặn, cái đùi gà kia đâu?". Hạ Đông Giá: "Đùi gà có chất kích thích, ăn nửa cái là được rồi". Nói xong, anh lấy đi cái đùi gà mà Hạ Tiểu Soái chưa ăn hết. Hạ Tiểu Soái khóc nói: "Bố là đồ lừa đảo". Hạ Đông Giá lại hậm hực trong bụng: Ai bảo mẹ con bây giờ nghiêm khắc quản chế, không cho bố bày tỏ tình cảm làm gì. #bàn về địch dùng mưu thì ta dùng kế.

51. Cả nhà bác sĩ Hạ đi công viên chơi, giữa đường gặp một bức tượng, Hạ Tiểu Soái đề nghị cả nhà thay phiên nhau chụp hình chung. Hạ Tiểu Soái là người đầu tiên, người đi đường qua lại trầm trồ: "Thằng bé đẹp trai đáng yêu quá". Người tiếp theo là Hạ tiểu muội, người qua đường lại khen: "Em bé đáng yêu quá". Bác sĩ Hạ đứng trước pho tượng càng được khen ngợi nhiều hơn. Cuối cùng đến lượt Trần Khinh, cô chụp mãi cũng chẳng ai khen, đang định quay về thì một cô bé đứng cạnh chỉ vào cô, hét to: "Đẹp quá". Trần Khinh mỉm cười quay về cạnh bác sĩ Hạ, Hạ Tiểu Soái không nhịn được, chỉ vào tượng nữ thần Phi Thiên: "Mẹ ơi, ban nãy người ta khen bức tượng đẹp". Bác sĩ Hạ: "Con im miệng lại đi". Trần Khinh: "..." #bàn về thế giới không nỡ vạch trần chân tướng.

52. Manh Manh ra đời không lâu thì đến tuổi học nói, cô bé học nói khá chậm, chỉ biết gọi mẹ, điều này khiến ông bố Hạ Đông Giá cuống cuồng lên, quãng thời gian đó Hạ Tiểu Soái rất hay cười nhạo bố, nhưng điều khiến cậu bé thắc mắc là bác sĩ Hạ lại không phê bình hay phản bác lại, chẳng lẽ mặt trời mọc đằng Tây rồi hay sao? Cậu nghĩ. Đến khi Hạ Tiểu Soái dạy Manh

Manh gọi anh trai, cậu mới ý thức được sự trả thù của bố là thế nào. Hạ Tiểu Soái: “Manh Manh, gọi ‘anh trai’ đi”. Bác sĩ Hạ: “Ta...”.

Hạ Tiểu Soái: “Anh trai”. Bác sĩ Hạ: “Ta...”. Hạ Tiểu Soái: “…” #bàn về sự trả thù của bố.

53. Lần nọ, bác sĩ Hạ nhìn thấy Trần Khinh đang dùng đồ mỹ phẩm, truy hỏi là gì thì Trần Khinh nói: “Mặt nạ”. Bác sĩ Hạ: “Có tác dụng gì?”. Trần Khinh: “Trắng da, cấp nước, dưỡng ẩm”. Bác sĩ Hạ thầm nghĩ: Có thần kỳ đến thế không? Cầm mặt nạ lên nghiên cứu, mặt lập tức sa sầm. Mấy hôm sau, khi Trần Khinh lại muốn đắp mặt nạ thì phát hiện ra toàn bộ mặt nạ mới mua đã biến mất, hỏi cả nhà cũng không ai thấy. Bác sĩ Hạ đang ngồi trước máy tính để viết tài liệu bỗng bĩu môi: “Cái quỷ quái gì mà ‘mặt nạ bạn trai cũ’ vẫn không nên dùng thì tốt hơn, mấy hôm nữa đợi ‘mặt nạ chồng thân yêu’ được gửi tới thì hãy tính”. #bàn về không có văn hóa thật đáng sợ.

54. Bác sĩ Hạ nổi tiếng là yêu thương và thiên vị con gái, Hạ Tiểu Manh làm đổ đồ trang điểm của Trần Khinh, bác sĩ Hạ đã chỉ vào Hạ Tiểu Soái, nói: “Nó làm đấy”. Chiếc váy bằng lụa thật của Trần Khinh bị Hạ Tiểu Manh cắt lỗ chỗ, bác sĩ Hạ chỉ vào Hạ Tiểu Soái: “Nó làm đấy”. Cuối cùng, ngay cả chó nhà họ Hạ ỉa bậy lung tung, bác sĩ Hạ cũng theo phản xạ điều kiện nói là Hạ Tiểu Soái làm. Trần Khinh đặc biệt lo âu về cách dạy dỗ này của Hạ Đông Giá, đến một lần, Hạ Tiểu Soái dẫn em gái ra ngoài chơi, lúc về, hai đứa đều lấm lem bùn đất. Trần Khinh hỏi: “Sao lại thế này?”. Hạ Tiểu Soái đáp: “Điền Miêu Miêu phá hoại của công, cứ nói là con làm, Tiểu Manh và con cùng đánh cậu ta rồi”. Trước khi phê bình con, Trần Khinh lại nghĩ đến một chuyện khác. Cô hỏi: “Manh Manh, tại sao lại giúp anh trai, không phải chuyện gì con cũng nói là anh làm sao?”. Hạ Tiểu Manh đáp: “Mẹ, con không ngốc, bố nói vào thời điểm quan trọng, là người nhà phải bảo vệ lẫn nhau”. #bàn về chúng ta mới là người một nhà.

55. Hạ Tiểu Soái và Hạ Tiểu Manh cùng vào cửa hàng bán đồ chơi, bác sĩ Hạ mua cho Hạ Tiểu Soái kim cương biến hình năm mươi tệ, mua cho Hạ Tiểu Manh búp bê Barbie năm mươi tệ, Hạ Tiểu Soái nói là bất công, bị bác sĩ Hạ đánh cho một trận; Hạ Tiểu Soái và Trần Khinh vào cửa hàng bán đồ ăn vặt, bác sĩ Hạ mua cho cậu bé kẹo bông gòn năm tệ, mua cho Trần Khinh sữa chua, khoai tây chiên v.v... Hạ Tiểu Soái kháng nghị: "Con không ăn đồ ngọt, cái đó chỉ con gái mới ăn!". Bác sĩ Hạ liền xé bỏ gói giấy kẹo bông gòn ra, đưa cho Trần Khinh ăn. Hạ Tiểu Soái không có địa vị nào trong nhà, cảm thấy rất khổ sở, van nài mẹ giúp cậu báo thù, Trần Khinh đáp "được". Thế là một buổi cuối tuần nọ, Trần Khinh đưa con đến nhà họ hàng chơi, dẫn bác sĩ Hạ đi ra ngoài, sau đó... suốt hai ngày không về nhà. Bác sĩ Hạ dừng xe trước cửa một khu nghỉ mát, trong lòng đắc ý nghĩ: Cuối cùng cũng đợi được tới ngày này. #bàn về thế giới hai người.

56. Trần Khinh: "Chồng ơi, em nhớ anh". Hạ: "Ừ".

Nửa phút sau.

Trần: "Chồng ơi, em muốn ăn nho". Hạ: "Há miệng ra".

57. Trần Khinh ủ rũ hỏi Hạ Đông Giá: "Nếu thực sự em không thể sinh con, liệu anh có bỏ em không?". Hạ Đông Giá hỏi ngược lại: "Nếu hôm nào đó em trúng một triệu tệ, em có bỏ anh không?". Trần Khinh: "Ừm... cái này...". Hạ Đông Giá: "Sau này không cho mua vé số nữa!".

58. Một sinh viên đến để "thỉnh kinh" từ Hạ Đông Giá, hỏi anh làm sao theo đuổi một nữ sinh đã tâm nguội ý lạnh với mình, Hạ Đông Giá liếc nhìn cậu ta, lắc đầu: "Cậu không được".

"Làm sao em không được?"

"Đầu tiên cậu phải có đủ tiền để giúp cô gái kia trả phí báo danh, còn

phải chắc chắn là cô ta muốn trả nhưng lại trả không nổi. Cái nữa là cậu phải có thành tích cực kém, kém đến độ kiến thức của cậu đủ để đè bẹp nữ sinh của cậu. Tiền, thành tích, cậu có cái nào?"

"Em có một trái tim chân thành toàn tâm toàn ý với cô ấy!"

Hạ Đông Giá gật gù: "Cái này cũng được. Có điều vẫn không ổn."

"Tại sao?" Nam sinh mở to mắt.

"Trên đời này vốn không nhiều cô gái ngốc nghếch tim đã nguội lạnh nhưng vẫn nhớ nhung đâu, thật sự có tiền có tài còn có tâm, đồng thời còn là đàn ông tốt tay không bắt được sói thì xin lỗi, tôi chỉ biết có một mình tôi thôi". #bàn tự sướng.

59. Có dạo, xã hội thịnh hành xăm mình, ngay cả Trần Khinh xưa nay vốn nghiêm túc cũng có phần muốn thử sức.

Trần Khinh: "Hạ Đông Giá, anh nói xem em xăm đóa hoa hồng nhỏ thì thế nào?".

Hạ Đông Giá: "Chẳng thèm quản em".

Tưởng anh đồng ý, Trần Khinh như lĩnh thánh chỉ, kéo theo bạn bè đến một tiệm xăm mình ở gần nhà.

Nhân viên: "Là cô Hạ ạ, biết rồi biết rồi, bác sĩ Hạ đã dặn dò, bảo cô đến đây cứ tùy ý chọn kiểu, cô thấy ba chữ 'Hạ Đông Giá' kiểu vẽ đóa hoa hồng này, đây là kiểu bay bướm, đây là kiểu cứng cỏi, cô muốn chọn kiểu nào?".

Nhìn đống giấy dán hoa hòe hoa sói, Trần Khinh thầm than thở trong bụng: Hạ Đông Giá, anh giỏi lắm.

60. Lúc thị trường cổ phiếu tăng giá thì trong bệnh viện cũng thịnh hành trào lưu chơi cổ phiếu, người người đều tỏ ra hưng phấn vì được giá, Trần Khinh cũng vậy; lúc cổ phiếu sụt giảm trong bệnh viện ai cũng than thở, chỉ mỗi Trần Khinh vẫn tỏ ra vui mừng.

Có người thắc mắc, hỏi cô mua cổ phiếu nào mà lại cười được, Trần Khinh liền bla bla nói ra một dãy số.

Người đó nhìn kỹ, mấy cổ phiếu đó cũng khó tránh được mà sụt giảm, toàn màu xanh.

Từ đó, danh tiếng "tâm thái tốt" của Trần Khinh lẫy lừng.

Lúc thị trường cổ phiếu tăng giá, toàn màu xanh thì trong bệnh viện cũng thịnh hành trào lưu chơi cổ phiếu, Hạ Đông Giá vẻ mặt dửng dưng; lúc cổ phiếu sụt giảm, bệnh viện than thở khắp nơi, Hạ Đông Giá cũng vẫn thế.

Có người tò mò hỏi: "Bác sĩ Hạ, có phải anh không chơi cổ phiếu?"

Hạ Đông Giá đáp: "Có".

Người hỏi: "Thế thì chắc hẳn phải chơi rất tuyệt".

Cười "hờ hờ" mấy tiếng, Hạ Đông Giá lấy ra một đống cổ phiếu: "Nhìn thấy chưa, tổ quốc giang sơn một màu xanh".

Người hỏi nuốt nước bọt: "Thế anh không khóc hả?".

Hạ Đông Giá: "Nếu anh có một cô vợ cứ thích dựa vào giác quan thứ sáu mà chỉ huy anh mua cổ phiếu, mà lần nào cũng thất bại thì trừ việc quen với chuyện đó ra, anh còn phải bận kiếm tiền, bận bù đắp vào khoản thiếu hụt, lại còn phải ngụy trang thành cảnh tượng lạc quan 'vợ ơi, chúng ta kiếm được tiền rồi', thì anh sẽ rất bận rộn, làm gì còn thời gian mà khóc nữa".

http://tieulun.hopto.org

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập
facebook.com/ebookngontinhmienphi

http://tieulun.hopto.org